

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE NIGHTSHADE GOD

"Hannah Whitten is my new favorite obsession."

—JODI PICOULT, *New York Times* bestselling author

HANNAH WHITTEN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

'ÈHE
'J'SIGHTS9ADE
GOD

Nightshade Tacı: Üçüncü Kitap

H A N N A H
W H I T T F N

nge

orbitbooks.net

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle benzerlikler tesadüfidir.

Telif hakkı© 2025 yazan Hannah Whitten

Kapak tasarımı Lisa Marie Pompilio

Kapak illüstrasyonu Mike Heath | Magnus Creative

Kapak telif hakkı© 2025 by Hachette Book Group, Inc.

Charis Loke tarafından harita

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları aşağıdakileri yapmaya teşvik etmektir
kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmek.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazar haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Yörünge

Hachette Kitap Grubu

1290 Avenue of the Americas

New York, NY 10104

orbitbooks.net

İlk Baskı: Temmuz 2025

İngiltere'de eş zamanlı olarak Orbit tarafından

yayımlanmıştır Orbit, Hachette Book Group'un bir

markasıdır.

Orbit adı ve logosu Little, Brown Book Group Limited'in tescilli ticari markalarıdır.

Yayıncı, bu kitapta yer almayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

yayıncıya aittir.

Hachette Konuşmacı Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya HachetteSpeakers@hbgusa.com adresine e-posta gönderin

Orbit kitapları iş, eğitim veya promosyon amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Bilgi için lütfen yerel kitapçınızla veya special.markets@hbgusa.com adresinden Hachette Book Group Özel Pazarlar Departmanı ile iletişime geçin.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Whitten, Hannah, yazar.

Başlık: Nightshade Tanrısı / Hannah Whitten.

Açıklama: Birinci baskı. | New York, NY : Orbit, 2025. | Seri: Nightshade Tacı; kitap 3

Tanımlayıcılar: LCCN 2024050185| ISBN 9780316435598 (ciltli)| ISBN 9780316435796 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Fantastik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3623.H5864 N54 2025| DDC 813/.6- dc23/eng/20241025
LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2024050185> adresinde mevcuttur

ISBN'ler: 9780316435598 (ciltli), 9780316595674 (imzalı baskı),
9780316595704 (BarnesAndNoble.com imzalı baskı), 9780316435796 (e-kitap)

E3-20250624-JV-NF-ORI

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İthafı Harita](#)

[İçerik Uyarıları Epigraf](#)

[Birinci Bölüm: Lore](#)

[İkinci Bölüm: Gabe](#)

[Üçüncü Bölüm: Alie](#)

[Dördüncü Bölüm: Lore](#)

[Beşinci Bölüm: Lore](#)

[Altıncı Bölüm: Gabe](#)

[Yedinci Bölüm: Gabe](#)

[Sekizinci Bölüm: Alie](#)

[Dokuzuncu Bölüm: Lore](#)

[Onuncu Bölüm: Gabe On](#)

[Birinci Bölüm: Lore On](#)

[İkinci Bölüm: Alie On](#)

[Üçüncü Bölüm: Lore](#)

[Bölüm On Dört: Gabe](#)

On Beşinci Bölüm: Lore On
Altıncı Bölüm: Alie On Yedinci
Bölüm: Lore On Sekizinci
Bölüm: Lore On Dokuzuncu
Bölüm: Alie Yirminci Bölüm:
Gabe Yirmi Birinci Bölüm:
Lore Yirmi Bölüm: Yirmi
İkinci BastianÜçüncü Bölüm:
Alie Yirmi Dördüncü Bölüm:
Lore Yirmi Beşinci Bölüm:
Lore Yirmi Altıncı Bölüm:
Nyxara Yirmi Yedinci Bölüm:
Lore Yirmi Sekizinci Bölüm:
Gabe Yirmi Dokuzuncu Bölüm:
Alie Otuzuncu Bölüm: Lore
Otuz Birinci Bölüm: Gabe Otuz
İkinci Bölüm: Alie Otuz
Üçüncü Bölüm: Lore Bölüm
Otuz Dört: Gabe Bölüm Otuz
Beş: Bastian Bölüm Otuz Altı:
Alie Bölüm Otuz Yedi: Gabe
Bölüm Otuz Sekiz: Bastian
Otuz Dokuzuncu Bölüm:
Bastian Kırkinci Bölüm: Gabe
Bölüm Kırk Bir: Alie

[Bölüm Kırk İki: Bastian](#)

[Bölüm Kırk Üç: Gabe: Hestraon Bölüm Kırk](#)

[Dört: Lore](#)

[Bölüm Kırk Beş: Bastian](#)

[Bölüm Kırk Altı: Lore](#)

[Sonsöz: Bekleyiş Tanrıçası](#)

[Teşekkür Daha Fazlasını](#)

[Keşfedin](#)

[Ayrıca yazar: Hannah Whitten](#)

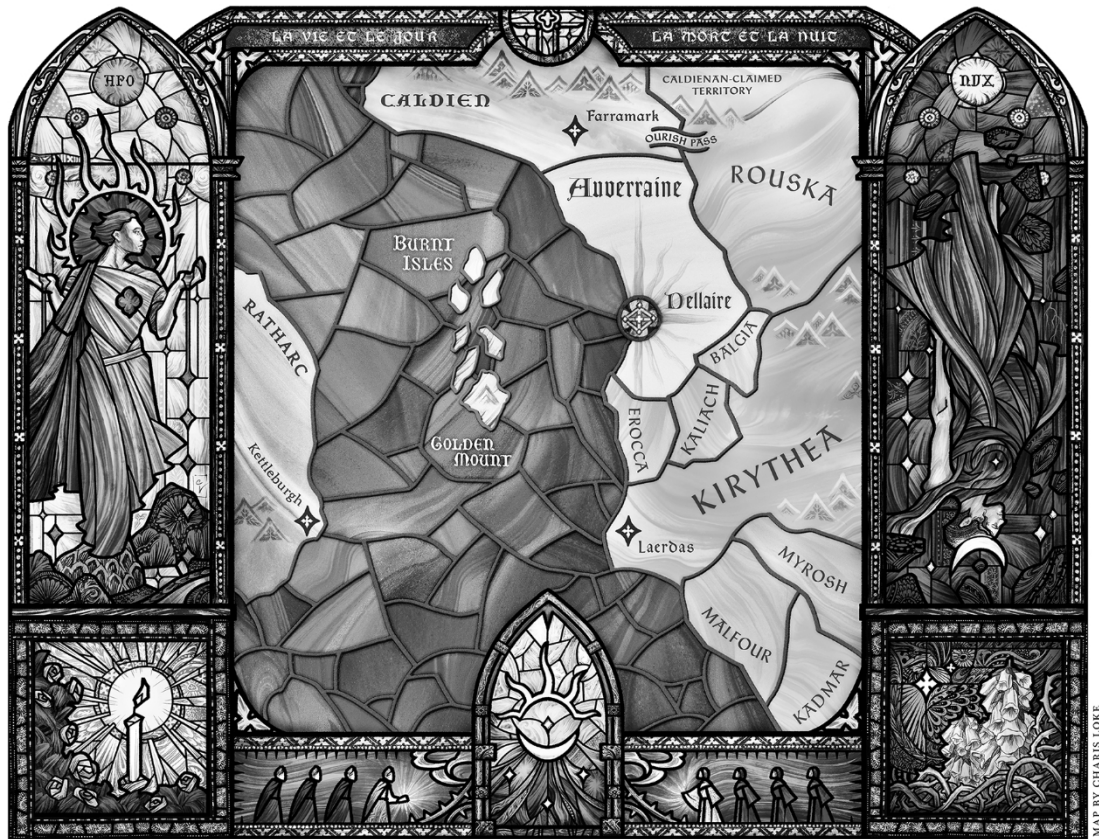
*Bir sonun içinde bir başlangıç bulan herkes için.
Ve benim için.*

*Ve ayrıca Bayan Rachel için, o olmasaydı bu kitabı
düzenleyecek zamanım olmazdı. Sen gerçek birisin, Rach.*

Kitap çekilişlerini, ön gösterimleri, fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya tıklayın.](#)

MAP BY CHARIS LOKE

İÇERİK UYARILARI

Cinsel şiddet (ima edilmiş, sayfada değil), dini istismar, grafik şiddet ve cinsel içerik. Güvenli okuyun!

Ben tanrısal özün ateşli yaşamıyım, kırların güzelliğinin üzerinde
parıldarım, sularda parlarım, güneşte, ayda ve yıldızlarda yanarım.

-Bingen'li Hildegard

Yüzey her zaman sadece bir nefes uzakta görünüyordu. O nefesi yakalayamıyordu. Sadece altın vardı, sanki güneşin merkezinde ya da sabahın sürekli kıyısındaki bir okyanusta kapana kısılmış gibiydi. Etrafında güç vardı ama onu asla kullanamazdı. Sadece hissedebiliyordu, onu ele geçiren Tanrı'da yoğunlaşmıştı.

kıskançlıkla biriktiriyor ve onu boğuyordu.

Yine de son zamanlarda garip bir çekim hissediyordu. Atın ağzındaki bir ısırık gibi, bir şey o gücü hafifçe çekiştiriyordu.

Çoğu zaman düşünmek çok fazla enerji gerektiriyordu. Kendisine ait olan bedeni ele geçirmeye çalışmak için çok fazla enerji harcıyordu. Bastian kendini hiçbir zaman sebat etme konusunda başarılı biri olarak görmemişti; iyi olduğu şeyleri yapmış, geri kalan her şeyi kendi haline bırakmıştı. Şu anda yapılacak en kolay şey yüzmektir. Bilinci yerindeyken altının tadını çıkarmak, yerinde değilken de karanlığa gömülmek. Kaybetmişti. Bunu kabul etmeliydi.

Ama sonra Lore'u düşündü. Sonra

Gabe'i düşünürdü.

Ve Bastian biraz daha dayanmaya çalışacaktı. Biraz daha savaşırdı.

En azından yapabildiği sürece.

BİRİNCİ BÖLÜM

LORE

Tüm zilletlerim şan ve şeref için kullanılsın, üstlerimin yücelmesi için.

-The Book of Prayer, Tract 367

mahkûm olma konusunda son derece kötüydü.

Belki de bir hapishanede çürümeye terk edilseydi, dramatik bir şekilde Çıplak taştan bir hücrede bir karyolanın üzerinde otururken ve kara kara düşünmekten başka bir şey yapması gerekmezken, yeni bulduğu pozisyonda başarılı olabilirdi. Kara kara düşünme konusunda Gabe kadar iyi değildi -tanrılar, kimse değildi- ama bunu sağlam bir şekilde yapabileceğini düşünüyordu. En azından o zaman havadaki kül yüzünden sürekli sulanan gözleri, ellerinde sürekli açık kalan kabarcıklar ve boynunda artık kalıcı olduğunu düşündüğü bir çatlak olmazdı.

Hayır, Lore bu işte hiç de iyi değildi.

Ama bunu belli etmemek için elinden geleni yapıyordu, çünkü Yanık Adalar'daki muhafızların hepsi onu olabildiğince mutsuz etmek istiyordu. Ve Lore'un içinde bulunduğu durumdan daha çok nefret ettiği bir şey varsa o da başkasının kazanmasına izin vermektir.

Ağrıyan sırtının izin verdiği ölçüde doğruldu ve bileğini alnına sildi. Şakağındaki kabarık deri hâlâ her hissettiğinde onu şaşırtıyordu. Kuzey Mabedi'nde her şeyi yerle bir ettiği, Bastian'la kafalarındaki tanrıları kovacak kadar kendini öldürmeye çalıştığı o günden kalma bir yara iziydi bu.

Onu düşünmek acı veriyordu. Gabe'i düşünmek de acı veriyordu. Her ikisini de mümkün olduğunca az yapmaya çalışıyordu. Neyse ki, bu lanet adadan nasıl kurtulacağı gibi düşünmesi gereken başka şeyler de vardı. Apollius'un Altın Dağ'daki cesedine nasıl ulaşacağı gibi.

Onu nasıl öldürecekti.

Ama bunları sürekli düşünmesine rağmen, aslında bunları nasıl başaracağını bilmeye hiç de yakın değildi.

Ve tüm bu düşünme sürecinde, bu gece yemek yemek ve yatacak bir yer bulmak istiyorsa en az üç parça mücevher ya da altın bulması gerekiyordu.

Lore tekrar şakağını sildi. Yeni yara izini iyice görebilmek zordu -Yanık Adalar'da aynalar çok azdı- ama günde dört kez beş dakikalık aralıklarla teneke kaplara su doldurmalarına izin verilen yalaktaki yansımasını bir an için görebilmişti; saniyeler tükenmeden ve kapları da kurumadan içebildikleri kadar içiyorlardı. Gözünün köşesinden saç çizgisine ve elmacık kemiğine kadar inen kırmızı çizgiler. Korkunç değildi ama Lore kibirliydi ve yine de ağlamak istemesine neden oluyordu.

Ağlamadı. Suyu kıyamadı.

Kazmanın sapı parçalanmıştı ve onu tekrar eline almadan önce bezi kanayan avuçlarının etrafına sarmak için kaçamak bir an geçirdi. Bastian'ın boks ringindeki eski numarası işine yaramıştı. Kazmaların hiçbirisi özellikle iyi durumda değildi, ama bazıları diğerlerinden daha kötü durumdaydı ve daha iyi olanlar en kıdemli mahkûmlar için sözsüz olarak rezerve edilmişti.

Gerçi Lore burada elli yıl kalsa bile boktan bir kazma kullanmak zorunda kalacağından emindi.

Kazmayı tekrar kaldırdı ve önündeki kayaya indirdi. Kazma sekti, zar zor bir çentik açtı. Bıçağın açtığı çizikte belli belirsiz bir altın parıltısı vardı.

"Sanırım bu gece yemek yiyeceğiz," diye mırıldandı Lore, içindeki coşkuya kızarak. Yaşadığı hayattan sonra yerde uyumak pek de korkunç bir şey değildi ama açlık öyleydi. Buradaki ilk birkaç gününde, zar zor bir şeyler bulmayı başardığında ve çoğu gece akşam yemeği yemediğinde, midesi boğazından çıkmaya çalışan vahşi bir hayvan gibi hissetmişti. Çaresizliğin de pençeleri vardı ve mahkûmların tayın haline getirecekleri parçalar için birbirlerine saldırdıklarını gördüğünde bunu anlamıştı.

Burada pek bir şey yoktu -İkinci Ada zaten ölesiye mayınlanmıştı- ama günde en az bir parça bulmayı başarıyordu. Bunun en büyük nedeni, bir plana dönüşmeden önce bu anlayışı ne kadar zorlayabileceğini düşünmek istememesiydi.

İkinci Ada'daki ana maden çoğunlukla yerdeki bir delikten ibaretti,

baş döndürücü derinlikteydi. Delikte eşmerkezli halkalar sıralanmıştı; mahkûmların Apollius ve Nyxara'nın kanından yapılmış mücevherleri ve altınları aramak için uçurumu daha da derinleştirdikleri farklı seviyeler, Godsfall'da yere damlıyor ve tohumlar gibi hazineyi büyütüyordu. Ne kadar derine inerseniz, bulacak o kadar çok şey vardı.

Mahkûmların düşüp ölmelerini engellemek için önemsiz parmaklıklar vardı ama bunlar da kazma sapları gibi kıymık kıymıktı. Birinin kazayla ya da iterek kenardan aşağı yuvarlanması alışılmadık bir şey değildi. Ya da ciddi bir kararla.

Görünüşe göre Birinci Ada'daki korkuluklar daha iyiydi. Oraya parası olan mahkûmlar, ömür boyu yerine birkaç yıl yatacak olanlar gidiyordu. İkinci Ada zehir kaçakçıları, arka sokak katilleri ve küçük hırsızlar içindi. Buraya ancak Aziz Kral sizi umursamadığında ya da çok ama çok kızdığında düşerdiniz.

Bu yüzden Lore'un gelişinin eğlence konusu olması kaçınılmazdı.

Bir şey sırtının küçük kısmına çarptı ve neredeyse onu açık çukura kafa üstü gönderiyordu. "*Lanet olsun!*" Lore kazmasını düşürdü, yere düşmemek için yanındaki bir kayaya tutunurken kumaş kanayan ellerinden çözüldü. Bu sabah erken saatlerde yaptığı keskin kenarlar avuçlarını ısırdı, ince kan açığa çıkan altın dikişini gizledi.

Aşağıda, pürüzlü taşlar, arada bir mücevherlerle göz kırpmıyor; mahkûmlar tepeye doğru giden karıncalar gibi etraflarında dolanıyordu. Her şey gözünde parıldıyordu, susuzluk ve yorgunluk madenin karnını bir kaleydoskopla dönüştürüyordu.

"Özür dilerim, Majesteleri." Tanrılar, hepsi bundan zevk alıyordu. Lore kimliğinin gizli tutulabileceğini ummuştu ama bu onun için son derece aptalca olmuştu. İkinci Ada'daki her mahkûm onun kim olduğunu biliyordu ve her biri bu yüzden ondan nefret ediyordu. "Balo salonlarında bilendiğin için dengenin daha iyi olacağını düşünmüştüm."

"Hayatımın belki de altı ayını balo salonlarında geçirdiğimi biliyorsun, değil mi Jilly?" Lore dengesini yeniden kazanmış bir halde döndü ve arkasındaki kadına kaşlarını çattı. "Geri kalanı zehir akıtarak geçti. Tıpkı senin gibi."

Jilly de kaşlarını çattı. Muhtemelen kırk yaşlarındaydı ama madenlerde geçirdiği yıllar sırtına kamburluk vermişti ve havadaki kül ve sis tabakasına rağmen teni güneşten yağlanmış gibiydi. Lore'un gözüne ipeksi bir pürüzsüzlükte görünen saplı kazması yine ona doğru sallandı. "Sen asla

Tıpkı benim gibi."

Diğer kadının bilebileceğinden daha doğruydu.

"Ve şimdi büyük ölüm gücünle buradasın," diye devam etti Jilly, "ve onu bizi çıkarmak için bile kullanmayacaksın. Ne kadar da iyisiniz, Majesteleri."

Lore'un parmakları keten sargılara karşı istemsizce seğirdi. Mortem ipliklerini arıyor, onları çağırmaya çalışıyordu. Ölüm ipliklerinin buradaki her şeyin, kayanın ve toprağın içinden geçtiğini hissedebiliyordu, insanların içinde yüzeye olması gerekenden daha yakınlardı.

Ama gelmiyorlardı. Mortem ona itaat etmedi.

Lore bunu Jilly'ye de söyleyemezdi. "Bunun tam olarak nasıl işe yarayacağını düşünüyorsun? Tüm muhafızları taşa çevirip gemilere bineceğiz ve anakaraya vardığımızda idam mı edileceğiz? Toz solumanın beyniniz için kötü olduğunu biliyorum ama eminim hâlâ bir beyniniz vardır."

Yaşlı kadının dudağı kalktı, gece gölgesi lekeli dişlerini gösteren bir alay. "Bu da bir şeydir," dedi sessizce, çaresizlikle. "Bundan başka bir şey. Mantıklı gelmesi bile umut yeterlidir."

"Kımıldayın!"

Yanık Adalar'daki muhafızlar nedense Hisar'daki kanlılardan bile daha kötüydü. Aynı kendini beğenmişlik, fazladan aptallık ve kaba kuvvet. Bu Fulbert, Gabe kadar uzun ve muhtemelen onun iki katı ağırlığındaydı ve sersemlemiş bir ineğin sağduyusuna sahip gibiydi.

"Olman gerekenden daha yukarıdasın Jilly; aşağıya in ve Kraliçe'yi rahat bırak." Fulbert Lore'a baktı ve yumruk yumruğa dövüşmek için yapılmış eliyle Jilly'ye el salladı. "Mahkemeye çıkmaya mı çalışıyorsunuz Majesteleri? Bütün bir Hisar'ın size ilgi göstermesini özlüyor musunuz?"

Lore ellerini yeniden sararak ve kazmasını geri alarak, "Siz insanların umutsuzca farklı bir parçaya ihtiyacı var," diye mırıldandı.

Fulbert parmağını salladı ve kazmayı ondan aldı. "Bugün sana başka maden yok Queenie. Liman görevindesin. Martin'in emri."

Ah. Kötü bir günü daha da kötüleştirme zamanı.

Güneş gri bir sis bulutuyla kaplıydı ama Lore merkez madenle sahil arasındaki cılız asansörden çıkarken gözlerini kısarak baktı; güneş ışığı havadaki partiküllerden yansıyor parlak ama *güneşli* olmayan bir hava yaratıyordu ve bu hiç de adil görünmüyordu. Durakladı, yönünü bulmaya çalışıyordu ama Fulbert sabırsızlandı ve onu dışarı iterek kayalık kumların üzerine tökezlemesine neden oldu.

"Sahil mermer zemin değil, ha?" Sırıtarak onu tekrar dürttü. Süngüsünün ucu kördü ama yine de acıtıyordu. "Hisar gibi değil. Ayaklarının altında demir parmaklıklar olmadan yürüyemiyor musun?"

Lore ağzını kapalı tuttu. Bu, Yanık Adalar'da geliştirdiği tek becerisiydi. Eğer kaçmak, Altın Dağ'a giden bir yol bulmak ve Nyxara'nın yarım bıraktığı işi bitirmek gibi bir umudu varsa, kendisinden bıkmalarına izin vermeliydi. Kalabalığın içinde görülmeyen bir yüz daha olmalıydı.

Fulbert, iğnelemelerine yanıt alamayınca, zekâsına güvenen adamların alışkın olduğu üzere çabuk sıkıldı. "Martin deniz fenerinde," diye homurdanarak asansöre döndü. "Doğruca oraya git ve bir paspas getir."

Martin'in ona vermeye çalışacağı tek şeyin bir paspas olmadığından emindi. Yumruklarını çoktan sıkırmış olan Lore, mahkûmların giydiği dayanıksız botlarıyla kumsalda tökezleyerek ilerliyordu.

İlk başta buradaki gardiyanların bu kadar az koruma sağlamasına şaşırılmıştı. Ama bir hafta kadar sonra mantıklı gelmişti. Adalar'ın hemen etrafındaki birkaç mil boyunca deniz neredeyse geçilmezdi, havadaki kül o kadar yoğunlu ki yüzünüzün önündeki bir metreyi bile zar zor görebiliyordunuz. Hapishane mavnalarının bunu başarabilmesinin tek yolu, Auverrani kıyısına ve adanın sahiline demirlemiş, ilk nesil mahkûmlar tarafından döşenmiş, sudaki çelik halatları takip etmektir. Arada bir bir mahkûm ortadan kaybolurdu ama bu ya intihar ya da cinayet olarak değerlendirilirdi. Eğer İkinci Ada'daysanız, adadan kurtulmanın tek iki yolu bunlardı.

Lore kumsalda yavaşça yürüdü, çünkü onu dürtcek bir gardiyan yoktu. Deniz fenerinde olabildiğince az zaman geçirmek istiyordu ve şimdiden açlığın ilk sancılarını hissediyordu. Bu gece kötü olacaktı. Rıhtım görevinde çalıştığınızda, tayınlarınızı alıp almayacağınıza Martin karar verirdi.

Yanık Adalar'ın limanı bu ismi pek hak etmiyordu. Dalgalara doğru uzanan güneşten ağarmış beş rıhtım ve birkaç metre ötede, sis ve kül perdeleri üzerine kapanmadan önce zar zor görülebilen midye kabuklu bir deniz feneri, her ikisi de açık su üzerinde yoğunlaşıyor. Gelgite bağlı olarak, ya

Deniz fenerine ulaşmak için sivri kayaların üzerinden tırmanmak ya da okyanusun içinden geçip onlara takılmamayı ummak.

Bugün suda yürüme günüydü. Lore geldiğinde kendisine verilen bol pantolonun paçalarını kıvırdı -paçaları çok uzun, beli çok dardı- ve deniz fenerine doğru ilerledi. Denize adımını attığı andan itibaren akıntı onu çekti, ayak bileklerindeki eller kadar güçlüydü.

Martin bekliyordu. Deniz feneri bekçisi kapı aralığına uzanmış, onun yaklaşmasını izliyordu; uzun, ince gövdesi bir ağın içinde oyalanan bir örümcek izlenimi veriyordu. Sinsi bir gülümseme, güneşten yanmış beyaz bir yüzdeki kör edici beyaz dişleri ortaya çıkardı, kısa kesilmiş saçları gökyüzüyle aynı grimsi renge döndü. Boynu bronzlaşmıştı ama kolları neredeyse dişleri kadar solgundu, sanki dışarı çıktığında onları örtüyormuş gibi. "Bu Kraliçe değil mi?"

Lore deniz fenerine en yakın kayanın üzerinde durdu, bereket versin ki düzdü ve çoğunlukla suyun dışındaydı, bacaklarını rüzgâra karşı kilitledi. "Sen mi çağırdın?"

Kapıdan uzaklaştı, elleri ceplerindeydi, gözleri tembelce Lore'un formunda aşağı yukarı geziniyordu. Daha önce de yanılmıştı. Adam bir örümcek gibi değildi; bir yılan gibiydi, gözleri küllü ışığa karşı yarılmış, vücudu saldırmaya hazırды.

"Senin için bir işim var." Adalardaki diğer muhafızların çoğu kabaca konuşurken, Martin'in her zaman küstahça kibar bir havası vardı, dikkatle konuşuyordu. "Hem içeride hem de dışarıda. Hangisi olacak Majesteleri?"

Görünüşte iyi niyetli bir soruydu. Ama Lore'un bir avantajı vardı, mahkûm arkadaşlarının ona gösterdiği bir iyilik.

Ortak yatakhane'deki yer, günde en az beş değerli parça bulan mahkûmlar için ayrılmıştı ve Lore'un hiç olmamıştı. İlk gecesinde, nispeten yumuşak kumlu bir zemine sahip sığ bir mağara buldu, zaten aynı fikre sahip birkaç kişi daha vardı. İçlerinden biri haftalardır Adalar'da olan bir kızdı ve hepsine muhafızlar hakkında bilgi verdi.

"Gellert götün tekidir ama elinizi çabuk tutarsanız ve kaptanlar sizi izlemiyorsa yalaktan fazladan bir içki almanıza izin verir. Madende bir kat aşağı inmeye çalışmayın, yoksa kıdemliler üzerinize atlar ve gardiyanlar bu konuda bir bok yapmaz. Ve eğer Martin seni deniz fenerine çağırırsa, ona asla içeride çalışmak istediğini söyleme." Kızarmış gözlerini kısmış, kırık tırnaklı parmağıyla özellikle kimseyi işaret etmemişti. "Ya da yap - kesinlikle yapışkan işlerin üstünde değilim

ama bu konuda akıllı ol. O sadece bunu istemeyecek türden biri."

Elmacık kemiğindeki çürükler hikâyenin geri kalanını anlatıyordu.

Kız sonraki birkaç gün içinde ortadan kaybolmuştu. Kimse onu aramadı. Martin daha sonra deniz feneri için yeni kızlar aramaya başladı.

Ve Lore'u ismiyle sorması uzun sürmemişti. Bu onu üçüncü kez buraya çağırışıydı, ona içeride ya da dışarıda çalışma seçeneği sunmuştu. İkisi de gerçekte ne istediğini biliyordu.

Ve ikisi de seçme lüksüne sahip olamayacağı bir zamanın yaklaştığını biliyordu.

"Dışarıda," diye cevap verdi Lore, her zaman yaptığı gibi.

Yüzündeki gülümseme köşelerde keskinleşti. Martin bir adım ilerleyerek Lore'un durduğu düz kayanın üzerine çıktı. Lore geri adım atma isteğiyle savaştı, bunun onu suya, kayalara doğru yuvarlayacağını biliyordu. Sular çekiliyordu.

"Benim için fazla iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" Hâlâ o kibar ses tonuyla konuşuyordu ve bu Lore'un kollarında tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Daha önce de bir tavernada ya da ara sokakta kendisine laf atanları geri çevirdiğinde benzer şeylerle karşılaşmıştı ama o laf atanların hiçbirisi onun üzerinde bir güce sahip olmamıştı. "İki dakikalığına kraliçe oldun diye istediğim zaman sana sahip olamayacağımı mı sanıyorsun? İstekli olmalarından hoşlandığım için sorup duruyorum ama Kral'ın sahip olduklarından birazına sahip olacağım, ölüm cadısı."

Tanrım, korkmaktan nefret ediyordu. Son zamanlarda pek çok nahoş duyguyla karşılaşmıştı ama korku her zaman en kötüsü, en çaresizi olmuştu. Lore'un parmakları ileri geri çalışıyor, metafiziksel olarak altındaki kayayı, sahildeki ölü dalgaların sürüklediği odunları, deniz fenerinin taşını tırmalıyordu.

"Dışarıda çalışmak," dedi Lore tekrar. Sonra da boğulurcasına, "Lütfen," dedi.

Martin şimdi onun tam önünde duruyordu. Hâlâ gülümseyerek başını salladı. "Hayır. Bence bugün içeride biraz çalışmaya ihtiyacın var, Baldıran Kraliçesi."

"Bir takasa ne dersin?" dedi hızlıca, sözcükler tiksintisini bastırmak için yarışlıyordu. "Sen benim için bir şey yaparsan, ben de senin için bir şey yaparım."

"Bir şey mi?" diye alay etti Martin. "Söyle bakalım. Duymak istiyorum."

Boğazının arkasındaki tat ekşimişti. "Bana bir tekne bulursan içeride çalışmayı tercih ederim."

Martin ona baktı, neredeyse renksiz kaşlarını neredeyse renksiz kaşlarına kaldırdı.

saç çizgisi. Sonra bir kahkaha attı. "Pazarlık yapabilecek bir konumda olduğunu mu sanıyorsun?" Adamın kösele gibi eli bileğine dolandı. Lore içgüdüsel olarak geriye doğru sarsıldı, dengesini kaybetti; o anı onu göğsüne çekmek için kullandı, nefesi yüzündeydi, sıcak, sert ve ucuz alkol gibi kokuyordu. "Sana tek başına bir gemi versem bile bu adadan çıkamazsın. Hapishane kadırgaları çelik kılavuzlarla bile külün içinden zar zor geçebiliyor. Senin yapabileceğini düşündüren ne?"

Hiçbir şey yapamadı ama çaresizdi. Lore'un parmakları Martin'den uzaklaşmaya çalışırken çalıştı da çalıştı, artık orada olmayan büyüü ördü.

Hepsini tutmuştu, dünyada kalan her damla Mortem'i. Ve şimdi hiçbir şey yoktu.

Mavna İkinci Ada'nın kıyı şeridine yaklaşırken olmuştu bu, derin bir *yırtılma* hissi, hayati bir organın kopması gibi bir şey. Lore nefesini tutmuş, bir elini ortasına bastırmıştı. *Nyxara mı?*

Bir şey oldu, diye mırıldanmıştı tanrıça, Lore'un zihninin arkasında bir endişe tınısı vardı.

Büyüye uzanmadan önce bile büyüün yok olduğunu biliyordu, kavrayan elleri hiçbir şeyi kavrayamamıştı. Karanlık yok, ölüm yok, sadece Adalar'ın bayat, dumanlı havası.

Ne yapacağım ben? Panik kalbinin hızlanmasına ve nefesinin kesilmesine neden oldu.

Bilmiyorum, dedi tanrıça, Lore'un hissettiği kadar çaresiz bir sesle. *Bilmiyorum*.

Ertesi sabah, Lore'un avuçlarındaki gri yıldızlar solmuştu. Mortem'i hissedebiliyordu ama hâlâ onu kullanamıyordu. Ve bu her zaman istediği bir şey olmasına rağmen, şimdi bir ceza gibi hissediyordu. Bunu hak etmek için ne yaptığını bir türlü anlayamıyordu.

Özellikle de lanet olası Gömülü Tanrıça hâlâ kafasının içindeyken.

Yine de şimdi değil, güneş küllerin ardında yanarken, bu korkunç adam onu kapıya doğru çekmeye çalışıyor ve kendi gücünü göstermekten başka hiçbir şeyi umursamıyordu. Nyxara şimdi sessizdi. Bir kadına baktığında şiddeti için bir araçtan başka bir şey görmeyen bir adam tarafından bir kez daha korkutulmuştu. Lore'un ayakları kayaya tutunmak için mücadele ediyor, elleri Martin'in göğsüne boş yere bastırarak onu uzak tutmaya çalışıyordu.

"Kavga etmeyi bırak," dedi Martin, Lore'un yüzünün yan tarafına, yeni yara izinin zar zor iyileşmiş çizgilerine vurarak. "Senin sahibin benim, Lore Arceneaux."

Ve bununla ilgili bir şey -bu ona Apollius'u hatırlattı, Bastian kendi zihninin içinde kilitliyen Bastian'la nasıl evli olduğunu hatırlattı- Lore'un korkusunun öfkeye dönüşmesine neden oldu.

Martin'den uzaklaştı ve momentumun onu kayadan denizin çalkantısına doğru itmesine izin verdi. Akıntılar ayak bileklerini çekti ama devrilmedi. "Dokunma bana."

"Nerede olduğunu unuttun mu?" Yüzü kızınkinden sadece birkaç santim ötede, kayanın üzerindeki pozisyonundan ekstra yükseklik kazanarak onu tekrar sıkıştırdı. "İstediğimi yapabilirim ve sonra seni denize atabilirim ve kimse umursamaz. Kimse seni aramaya gelmez." Adam tekrar gülümsedi, ekşi şarap yüzünde tütüyordu. "Boğulurken bana Majesteleri demeni sağlayacağım-"

Belki de Bastian'ın hatırlattıklarıydı. Belki de Adalar'a, Altın Dağ'a ve tanrıların kıldığı Çeşme'ye bu kadar yakın bir yere ayak bastığından beri mayalanmakta olan bir şeydi.

Ya da belki de işe yarayacağından emin olmadığı bir şeyi denemesine neden olan şey sadece çaresizlikti.

Bir yanı artık Spiritum'u kullanabileceğini düşünmüyordu. Buraya geldiğinde Mortem elinden alınmıştı; aynı şeyin yaşam gücüne de olduğunu varsayıyordu, özellikle de Bastian'dan ayrıldığı, Zıtlıklar Yasası'nın parçalandığı şu anda. Büyü kullanmak, kalabalığın içinde önemsiz bir yüz olmak, bir gün bir şekilde ortadan kaybolacak kadar iz bırakmamak için yaptığı geçici plana pek uymuyordu.

Ama Martin'in derisinde, kemiğinde ve kanında gizlenen Spiritum ipliklerine uzandığında, sanki bekliyorlarmış gibi ona doğru atladılar.

Lore onu ikinci bir doğa gibi yönlendirdi. Bir ipi çekiştirdi ve Martin'in kalbi hızlanarak kaburgalarının arkasında dörtlüğe koşmaya başladı. Geri çekildi, ellerini göğsüne bastırdı, yüzü kızardı ve damarları sülük gibi şişti. Martin kayanın üzerinde tökezledi, soluk soluğa deniz fenerinin kapısına doğru süründü.

Kapıya ulaştığında kendini yukarı çekti, yüzü endişe verici bir gölgeye bürünmüştü.

mor.

İpliği yavaşça bıraktı. İçinden çıkıp gitmesine, kalbinin ritmini yeniden kazanmasına, damarlarının her zamanki boyutlarına dönmesine izin verdi.

"Dikkatli ol Martin," dedi Lore sessizce. "Görünüşe göre kalbin pek iyi durumda değil. Önümüzdeki birkaç gün fazla heyecanlanmak istemezsin herhalde."

Martin hiçbir şey söylemedi, hâlâ soluk soluğaydı, onu dik tutan tek şey kapı çerçevesiydi. Sanki şimdi o örümcek, kendisi de sinekmiş gibi onu izliyordu.

Onunla pazarlık yapmaya kalkışması aptalcaydı. Ama başarı şansı zaten azdı ve gittikçe azalıyordu.

Martin kapıyı kapattı, görünüşe göre şimdilik onu kendi haline bırakmaktan memnundu. Her şey iyi hoştu ama yine de bir paspasa ihtiyacı vardı.

Lore iç geçirerek deniz fenerinin etrafından dolaştı ve arka girişe yöneldi. Gelgit botlarının üzerinden geçti ve pantolonunun çok uzun paçalarını ıslattı.

Hapishane gemilerini temizlemek için kullanılan paspaslar ve kovalar arka kapının hemen içindeydi. Lore deniz fenerine adımını attı ve bir tanesini kaptı, anlık serinliğin ve gözlerini sürekli kaşıntıdan ve parıltıdan kurtarmanın keyfini çıkardı.

Gölgelerin arasında bir şey hareket etti. Muhtemelen diğer mahkûmlardan biriydi; Martin'in ilgisinin risklerini göze almış ve daha kolay işlerde çalışmış biri. Lore gözlerini açtı, dışarı atılacağından emindi.

Tanıdık bir yüz, deniz fenerinin daha da yukarısına çıkan spiral merdivenlerden ona bakıyordu. Sarı saçlar. Mavi gözlü. Çok güzeldi.

Lore bir an için Amelia'nın ona musallat olmak için geri döndüğünü sandı. Hayır, Amelia değil. Kız kardeşiydi.

"Dani?" Lore nefes aldı ama diğer kadın çoktan gitmişti.

İKİNCİ BÖLÜM

GABE

Eğer aşkı bulamıyorsan, kavga aramaya başla.

-Kaldien atasözü

Yumruk yemede daha iyi olmaya başlamıştı.

Rakibi daha kısaydı ama daha genişti ve belli ki Gabe'den çok daha uzun süredir dövüşüyordu. Gabe bileğinin arkasını kanlı burnuna dayayarak kambur durdu ve Caldienalı iri adam karnına tekme atmadan önce bile kendini toparlamak için bir an beklemenin hata olduğunu biliyordu.

Düşerken parmaklarının ucundaki ısı, sırtını kirli samanla yumuşatılmış taş zemine çarptı. Görüşünün köşelerinde alevler titriyordu.

Hayır, diye hırladı Gabe kafasının içinde. Dur!

Durdu.

Kısa bir süre için ayağa kalkmayı düşündü, maçın bitmesine izin vermeyi inadına reddediyordu. Ama gözleri sulanıyordu, midesi ağrıyordu ve yarın ya buraya dönmek ya da pazarda bir yerde iş bulmak zorunda kaldığında şimdiden cehennem gibi ağrıyor olacaktı. Kira zamanı gelmişti.

Gözlerini kapattı, hakem geri sayımı başlatırken kulakları çınlıyordu. Kalabalık kükreyerek samanların üzerinde tepiniyor, kazanan adamın etrafında toplanıyordu.

Aferin sana, diye düşündü Gabe. Kendini yukarı itti, yüzünü buruşturdu. Elimdeki tüm aletleri kullanmadığıma şükretmeliyim.

Burun deliklerinde yanık odun gibi bir koku vardı.

Kalabalık onu çoğunlukla yalnız bıraktı. Bu, buradaki dövüş ringleriyle Auverrain'dekiler arasında farklı bir şeydi. Caldien'de pek alay eden yoktu. Kaybedene acı çekirmeden kazananlarını kutlamaktan memnundular.

Dövüşler çok daha acımasız olduğu için bu garip bir ikilemdi.

Ellerin sarılı olduğu ve kuralların belirlendiği nazik bir boks gösterisi yoktu. Caldien'de insanlar sadece birbirlerinin canına okuyordu.

Bu onun ruh haline çok uygundu. Gabe muhtemelen dayak yemeyi hak ettiğini düşünüyordu.

Bastian'ın Bastian olduğu zamanlarda, Bastian'la aynı şekilde baş ediyor olması ironik bir durumdu. Gabe bunun sonuçlarını düşünmemeye çalıştı, aynı aşığılamaya maruz kaldığında neden kendini daha iyi hissettiğini. Çarpık bir tür yakınlık.

Kendisini Lore'a biraz olsun yakın hissettirecek bir şey bulabilmeyi diledi.

Şimdi ayağı kalkan Gabe, denge için tahta bir direğe tutunarak ringin kenarına doğru topalladı. Buradaki dövüşlerin çoğu yeniden düzenlenmiş ahırlarda yapılırdı, çünkü dışarıda her zaman ya yağmur yağırdı ya da yağmak üzereydi. Gabe bunun kendisi için iyi bir şey olduğunu düşündü. Caldien'de hava ateş yakmaya elverişli değildi.

Hakem elinde küçük bir çantayla yaklaştı, bozuk paralar şıngırdıyordu. Bir sonraki dövüşe dönmeden önce neredeyse acıyan bir bakışla Gabe'e uzattı. Gabe kazandığı parayı saymadan cebine attı. Kendisine karşı bahis oynadığı gerçeğine dikkat çekmek istemiyordu. Saygınlığı zaten yeterince darbe almıştı, kelime oyunu yapmak istemiyordu.

İki hafta önce Caldien'e vardıktan sonra, denizde geçirdikleri bir haftanın ardından Val onlara limana yakın bir kulübede birkaç oda bulmuştu. Ev sahibini zehir kaçakçılığından tanıyordu ama kaçakçılar pek sıcak insanlar değildi ve tanıdık olmaları bile bedava kira anlamına gelmiyordu. Malcolm'un üniversiteden arkadaşı Adrian adında bir kütüphaneci onlara kalacak yer konusunda yardımcı olmayı teklif etmişti ama daha ucuz oda bulamamışlardı ve Adrian'ın kendi dairesi de hepsi için çok küçüktü.

Bir de şehrin her yerinde kol gezen Citadel muhafızları vardı ki, bir kaçış yolunun yakınında kalmak iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Bu yüzden ellerinden geldiğince para kazanıyorlardı. Mari bir tabancasını satmıştı ama hâlâ iki tabancaya yetecek kadar mermi taşıyan bir palaska taşıyordu. Malcolm ev sahibinin muhasebesini yaptı.

Gabe de dövüş ringlerinde kendi aleyhine bahis oynuyordu. "Yine mi Gabe?"

Michal. Diğer adamın burada olduğunu biliyordu; her zaman dövüşleri izlemeye gelirdi. Gabe bunun bir nostalji olduğunu düşündü, Michal hatırlıyordu.

Tanrı planlarına kapılmadan önce olduğu kişi.

"Sadece tek gözün var," dedi Michal, ahırın destek kirişlerinden birine yaslanarak. "Ona gerçekten daha iyi bakmalısın."

Bahsi geçen göz çoktan şişmiş, dokununca sızlıyordu. "Caldienan havasında uyumak zorunda kalmamak için gözümü feda edeceğim."

Michal kapının ardındaki gökyüzüne baktı. Her zamanki gibi yağmurluydu ve tam bir fırtınaya dönüşmek üzereydi. "Para kazanmanın başka yolları da var."

"Benim iyi olduğum bir şey değil."

Başka nedenler de vardı, Gabe'in muhtemelen saklamak istediğinin yarısı kadar bile saklamadığı nedenler. Her gün eşek sudan gelinceye kadar dayak yemek, ona içinde bulundukları karmaşa dışında düşünecek bir şey veriyordu. Vücudunun sürekli ağrması, diğer düşüncelerin kaybolmasa bile en azından arka planda gürültü olarak kalmasına neden oluyordu.

Bastian'ın Apollius olması gibi düşünceler. Tüm dinlerinin -Gabe'in tüm hayatının- dayandığı iyiliksever tanrının dönüşünün, aslında kutsal bir yumruğun altındaki her şeyi ezecek bir İmparatorluğun habercisi olduğu.

Sanki bu düşünceye cevap verircesine, sürekli tehdit eden fırtına sonunda geldi, bulutlardan sonsuz yağmur dökülürken gök gürledi. Bir şimşek mızrağı gökyüzünü ikiye böldü.

"Kendini rezil ediyorsun," dedi Michal sessizce. "Herkesin hatırlayacağı birisin."

Bu kesinlikle bir riskti. Gabe, Hisar'ın onları arayıp aramadığına dair bir söylenti duymamıştı ama Farramark'ın her köşesinde pusuda bekleyen kanlı adamlar bunu olası kılıyordu. O ve Malcolm avuçlarındaki dövmeleeri gizlemek için parmaksız eldivenler giymeyi tercih etmişlerdi ama göz bandı için yapılacak bir şey yoktu.

Başını salladı. "Anlaşıldı."

Ama durmayacaktı ve Michal'in yüzündeki sıkışık ifadedeeri bunu anladığı anlaşılıyordu.

Savaşmanın cezası doğru geliyordu. Kurtaramadıklarının, ihanetlerinin kefareti. Sahip olduğu sevgiye layık değildi ve kimse onu yenemese de, en azından acısını hissedebilir ve başarısız olduğu tüm yolları hatırlatabilirdi, böylece belki, umarım, bir daha yapmazdı.

"Sayısız cehennem." Bir önceki maçın galibi ahıra yaklaştı

Elleri kalçalarında, omuzlarında morluklar açmış. Aksanındaki geniş aksan, küfürleri bir şekilde daha yumuşak hale getiriyordu. "Sonbaharda hava hiç iyi olmadı ama böyle fırtınalar genelde yaza mahsustur."

"Pelerinlerimiz var," diye işaret etti arkadaşı, muhtemelen ahırdan çıkmak için sabırsızlanıyordu. "Cesaret edebiliriz."

Savaşçı homurdandı. "Hava bu kadar kötüyken yağmurluklar Rotunda kadar işe yaramaz."

Arkadaşı sırtıttı. "Belki gelecek oturumda hava durumunu oylamaya sunarlar. Gerçekte oyladıkları şeyler kadar etkili olur."

Dövüşçü güldü, sonra ikisi fırtınayı beklemek üzere ahıra geri döndüler.

"Malcolm onunla pansiyonda buluşmanızı istiyor," dedi Michal, savaşçılar duyamayacakları kadar uzaklaştıklarında. "Bir şey bulmuş."

Yalaktan akan su Gabe'in morarmış burnundan damladı. "Adrian'ın kitaplarından birinde mi?"

Michal omuz silkti ve cevap vermeyerek gözlerini kalabalığa doğru çevirdi. "Karışık bir ortamda konuşulmaması gereken bir şey."

Gabe saçlarına bir avuç su daha attı. Sevdiğinden daha uzundu; Mari'ye tekrar kestirmesi gerekecekti. "Yolu göster o zaman."

"Önce şu burunla ilgili bir şey yapmak istemiyor musun?"

"Ne anlamı var ki?"

Michal içini çekerek kapıya yöneldi, omuzları yağmur beklentisiyle kamburlaşmıştı bile. "Bazen senin Yüce Rahip olduğuna inanamıyorum."

Bazen Gabe de inanamıyordu.

Pansiyona vardıklarında fırtına büyük ölçüde dinmişti. Ona pansiyon demek kibarlık olurdu; daha çok yatak odaları olan bir barakaya benziyordu. Auverrani Liman Bölgesi'ndeki bazı sıra evler kadar harap değildi ama yakındı.

Val kapının hemen içinde, bir tabureye tünemiş, tırnaklarını karıştırarak bekliyordu

bir bıçakla. Onlar içeri girdiğinde başını kaldırıp baktı, eski yağmurun suları omuzlarından akıp yerde birikmişti. Gabe'e kaşlarını kaldırarak baktı. "Başka bir kavgayı mı kaybettin?"

"Belki."

"Arada bir kazansan daha çok kazanabilirsin."

Ama Gabe kendi üzerine bahse girmeye pek yatkın değildi. Hiçbir konuda.

Ana girişin hemen dışındaki küçük bir oda Malcolm'un ofisi olarak kullanılıyordu ve su lekeli kâğıt yığınlarıyla doluydu. Anlaşılan Malcolm gelmeden önce ev sahibinin hesapları uzunca bir süre ihmal edilmişti. Masaya oturdu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı. "Yeterince uzun sürdü."

Michal, Malcolm'un yanına oturarak, "Yine canı çıkana kadar dayak yiyordu," dedi. İkisi aynı odadayken her zaman birbirlerine çok yakın olurlardı.

Ama Gabe ders dışı çalışmalarını savunmakla ilgilenmiyordu. O daha çok Malcolm'un masasının önünde duran adamla ilgileniyordu.

Varoşlar için fazla iyi giyinmişti ama hemen göze çarpacak kadar da iyi değildi. Yakışıklı, bakımlı, kısa siyah saçlı ve ona uygun kesilmiş sakallı, yeşil gözlerinde bir barda iyi bir dost, karanlık bir sokakta ise kötü bir düşman olabileceğini söyleyen bir parıltı vardı. Beyaz keten gömleğinin altından koyu renk bir dövmenin çıplak hatları görünüyordu ve Gabe'e Bastian'ı hatırlatan tembel bir zarafetle ayakta duruyordu.

Gizemli adam Gabe'in şimdiye kadar tamamen morarmış olması gereken gözlerine baktı. Kaşlarını kaldırdı.

"Keşke..." Ama Malcolm düşüncesini tamamlamadı, onun yerine başını salladı. Ayağa kalkmadı ama yeni gelene bir el salladı. "Bu Finn Lucais."

"Ve?" Gabe'in soyluluğunun ona kazandırdığı görgü kuralları şimdiye kadar kan kaybetmişti.

Finn gücenmiş görünmüyordu. Hatta memnun görünüyordu. "Ve," dedi, "sanırım kan kürkü sorunuzda size yardımcı olabilirim."

İsim yerine oturdu, Gabe'in kasları bir başka dövüş için gerilirken bile tanıdık gelmeye başladı. Finn Lucais, eski korsan. Caldienan deniz subayı.

Kirythean İmparatorluğu'nun Caldien'e neredeyse girebildiği tek yer dağlardaki Ourish Geçidi'ydi. Bu büyük ölçüde Finn Lucais'e bağlıydı. O zamanlar bir kanun kaçağıydı, Ouran'ın

Kirythea İmparatoru ve yavaş yavaş tüm kıtayı fethediyor. Finn'in mürettebatı çoğunlukla Kirythean gemilerini hedef almıştı ve bu konuda o kadar iyi iş çıkarmışlardı ki gemiler hiçbir zaman Caldienan kıyısına ulaşamamış, Ouran'ı takviye ya da erzak olmadan geçitte mahsur bırakmışlardı. Savaştan sonra Finn tüm korsanlık suçlarından affedilmiş ve onursal subay yapılmıştı. Tüm hesaplara göre, donanmanın geri kalanı onu seviyordu. Yorgun ve düşmanca bir dinleyici kitlesinin bulunduğu bu küçük odada bile karizma sızdırmayı başarması bunun nedenini anlamayı kolaylaştırıyordu.

Ama Gabe'in karizmaya pek tahammülü yoktu ve iki adımda eli Finn'in boğazındayken küçük odayı boydan boya geçmişti.

"Kanlı ceket sorunumuz mu?" dedi alaycı bir tavırla. "Şu anda bir tane yok ama sanırım ödeme yapmazsak bir tane yapmak için buradasınız?"

"Gabriel!" Malcolm bağırdı, o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi devrildi. "Onu dinle-"

"Siktir et," diye hırladı Gabe ama alçak sesle söylediği bu sözler Finn'in kıkırdamasıyla neredeyse boğuluyordu.

Gabe'in soluk borusunu ezmesine saniyeler kalmışken adamın kıkırdaması parmaklarını daha da sıkılaştırdı.

Finn hırıltılı bir sesle, "Ödemeyi kesinlikle tartışabiliriz," dedi, "aslında ben daha çok seni Başbakan'ın koruması altına almayı düşünüyordum."

Gabe'in eli yavaş yavaş gevşedi. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Malcolm'un bakışları bir mermi olurdu ve Michal ile Val de ondan pek hoşnut görünmüyorlardı. Kaşlarını çatarak geri çekildi ve kollarını kavuşturdu. "Dinliyorum."

Finn sırtı ve tertemiz gömleğini düzeltme hareketi yaptı. "Caldien'e hizmetim sırasında Başbakan benim sevgilim oldu. Yastık sohbeti önerileri oldukça kolay geçer. Gerçi bulunduğunuz mevki göz önüne alındığında bunu bilmemenize şaşırmadım." Başını eğdi. "Bu konuda ilginç söylentiler duydum."

Gabe hiçbir zaman ince bir hakaret oyunu oynamamıştı. Masadaki sandalyelerden birine ağır ağır oturdu.

"Finn," dedi Malcolm yorgun bir ifadeyle gözlerini ovuşturarak. "Bana söylediklerini Gabe'e de söyler misin lütfen? Onun bir pislik olduğunu biliyorum. Bunun üzerinde çalışıyoruz."

"Düzeltmeye çalışmayın." Finn başka bir sandalyeye çöktü, hâlâ sırtıyordu. "Bunu sevdim."

"Tanrılar öldü ve ölüyor," diye mırıldandı Val.

"Şimdi." Finn uzun, solgun parmaklarını birbirine geçirdi ve bir yığın kira plağının üzerine koydu. Neredeyse her parmağında bir yüzük vardı, en gösterişlisi başparmağında parlayan zümrüttü. "Eoin -Başbakan- Kral August'un müttefikiydi ama oğlu tahta geçtiğinden beri... bazı şeyleri yeniden düşünüyor."

Gabe'in çenesi sıkıştı. Malcolm ona uyarıcı bir bakış gönderdi. "Neden peki?"

"Çoğunlukla yeni Kral'ın din konusundaki katı tutumu."

"Caldien'in dindar olmadığını sanıyordum?" Michal öyle dedi. "Öyleyse neden umursasınlar ki?"

"Biz değiliz, en azından Auverraine ile karşılaştırıldığında. Ama bu Eoin'in tanrılardan etkilenmediği anlamına gelmiyor," diye devam etti Finn. "O ve diğer birkaç kişi... alternatif yollara çok yatırım yapıyor, diyebilirsiniz sanırım."

"Yani Apollius'tan hoşlanmıyor," dedi Gabe açıkça.

Finn başını eğdi. "Ondan hoşlanmadığını söyleyemem. Sadece şüpheli ve panteonun geri kalanıyla daha çok ilgileniyor. Bu da Auverraine'deki yeni Kral'ın pek hoşuna gitmiyor."

Malcolm masanın karşısında, sanki onu dikkatle dinlemeye zorluyormuş gibi dikkatle Gabe'e baktı.

Finn, "Özellikle elemental tanrılarla ilgileniyor," diye sözlerini tamamladı.

Gabe eli titremesine rağmen yüzünü sakın tuttu. Bu yolda daha fazla ilerlemek cevaplamak istemediği soruları gündeme getirecekti; konuyu değiştirdi. "Peki bu bilginin kan ceketini sorunuza tam olarak nasıl bir yardımcı olacak?"

"Seni arıyorlar." Finn arkasına yaslandı, ihmal edilmiş bir defterdeki sulu bir mürekkep çiçeğinin üzerindeki halkalardan birine dokundu. "Söylendiğine göre sen de aynı hayranlığa sahipsin."

Bunu söylemenin bir yolu da buydu.

"Bu noktada," diye devam etti Finn, "Eoin'den dini sığınma isteseydin, sana vermeye meyilli olacağına inanıyorum."

Gabe ve Malcolm masanın üzerinden birbirlerine hesapçı bakışlar fırlattılar. Buradaki tüm kaçışları Apollius'u durdurmak için yardım bulmaya, Caldien'i Auverraine'in er ya da geç işgal edeceği konusunda uyarmaya dayanıyordu. Başbakan'la bir görüşme ayarlayabilirlerse, onu uyarırken korumasını da sağlayabilirlerdi...

"Neden bize yardım ediyorsun?" Val hâlâ kapının yanında ters ters bakarak sordu. "Yardıma ihtiyacımız olduğunu nereden bildin?"

"Dediğim gibi, bununla ilgili ilginç söylentiler duydum." Finn Gabe'i işaret etti. "Göz bandı ve avuç içi dövmeleleri oldukça ayırt edici. Auverrainne resmi olarak tutuklama emri çıkardığında, yakında şehirde dolaşmaya başlayacak olan bir tarife uyuyor."

Odada bir korku dalgası dolaştı ve tüm omurgaları dikleştirdi. Finn, "Eoin'in koruması senin iade edilmeni engelleyecektir," dedi.

"Ve görünüşe göre buna ihtiyacın olacak."

"Peki ne yapacağız?" Michal'ın sesi kısık, gözleri iriydi. Kanundan kaçmaya yabancı değildi ama kanunun onu yakalama ihtimali sesini yarı boğuk bir hale getirmişti. "Onun korumasını almak için mi?"

"Seni oraya götürebilirim." Finn omuz silkti. "Muhtemelen sadece ikiniz, güvende olmak için." Önce Gabe'i, sonra da Malcolm'u işaret etti. "Siz ikiniz yeterli olursunuz. Partinizdeki herkes için dilekçe verebilirsiniz."

"Ne zaman?" Gabe sordu.

"Yarın gece diyelim." Finn ayağa kalktı ve gerindi, sanki bütün bu konuşmalar sırtında bir ağrı yaratmıştı. "Kapıyı dört kez çalacağım. Bu senin işaretin." Sırıttı. "Kapüşonlu bir şey giy."

Sonra sanki bir partiye gidiyormuş gibi kapıdan çıkıp gitti.

Hepsi sessizce oturmuş, onun ayak seslerinin uzaklaşmasını bekliyorlardı. "Pekala," dedi Val. "Bu şüpheli. Bunu şüpheli bulan tek kişi ben olamam değil mi?"

"Değilsin," diye cevap verdi Gabe. "Ama görünüşe göre başka seçeneğimiz yok. Onunla buluşacağız."

"Peki ya yalan söylüyorsa?" Michal sordu.

Gabe içini çekti. "O zaman en azından sadece ikimiz varız. Geri kalanlar kaçsın." Michal uzanıp Malcolm'un elini tuttu. "Ben de seninle geleceğim."

Malcolm, "Hayır, gelmeyeceksin," dedi ama diğer elini çekmedi. adamın elini. "En kötü ihtimalle şantaj olur. Gabe ve ben bunu halledebiliriz."

Gabe'in parmak uçları ısındı. Evet, bunu halledebilirdi.

"Eğer ertesi sabaha kadar dönmezsek," diye devam etti Malcolm, Val'e bakarak, "sen, Michal ve Mari gemiyi alın."

Val'in dudakları kansız bir çizgiydi ama başıyla onayladı. İşte bu kadar.

Masanın üzerinde bir kitap duruyordu, Malcolm'a kütüphaneden kaçırılmış bir kitap.

Farramark Üniversitesi. Gabe konuyu değiştirmeye hevesli bir tavırla çenesini ona doğru salladı. "Orada bir şey bulabildin mi?"

"Muhtemelen." Malcolm elini notlara doğru salladı. "Fount'un parçalarını bir araya getirmekle ilgili bir şey. Bir şey olabilir de, hiçbir şey olmayabilir de."

Gabe'in burun deliklerinde yine o yanık kokusu vardı. Malcolm'un notlarına baktı, kenarlarında alevler titriyordu; ay, güneş ve element oymalarıyla işaretlenmiş üç parça. Notlar, hem göz önünde hem de derin yerlerde saklı olduğunu söylüyordu...

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldandı Malcolm.

Gabe defteri kapatıp içindeki notları kapattı. "Bu konuda hemfikiriz. Haydi; bu şehrin sahip olduğu bir şey varsa, o da bol miktarda meyhanedir."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ALİE

Sevdiklerinizi elinizin altında,
düşmanlarınızı kalbinizin yakınında
tutun. İkisinin de elinde bıçak var.

-Kirythean şairi Honora Torlius'un *Mother Says adlı* kitabından alıntı

A

Onu görmezden geldi. Onu görmezden gelme konusunda çok iyiydi. Özellikle de onun kısaltılmış adını kullandığında, sanki arkadaşmışlar gibi. Sanki bu nişan bir cezadan başka bir şeymiş gibi.

"Alienor."

Hayır. Hâlâ görmezden geliyordu. Sesinde yalvaran bir ton olsa da ve karma bir toplulukta olsalar da. Bir zamanlar bu sarayın onun hakkında ne düşündüğünü önemsemişti. Rolünü mükemmel oynamak için elinden geleni yapmıştı. Babasıyla çok az konuşmalar bile iyi bir evlattı. Doğru insanlar için en iyi partilere ev sahipliği yapan esprili bir sosyetik. Sadık bir arkadaş.

Şimdi ise Kirythean İmparatoru'nun nişanlısı, Aziz Kral'ın üvey kız kardeşiydi. Alie bu rolleri nasıl oynayacağını bilmiyordu. Aynı sahnede replik ya da replikler olmadan tökezliyordu.

Jax onun yanında oturuyordu, yüzü beklenti dolu ve endişeliydi. Onunla konuşmaya çalışırken hep bu kadar *endişeli* görünmesi hâlâ sinirlerini bozuyordu. Bu gerçekmiş gibi görünmeye çalıştığında.

Onun da kendisi gibi bir rol oynadığına inanmak daha kolaydı. Alie alternatifleri düşünmek istemiyordu. Ama şüphesiz o daha iyi bir aktördü.

Sonunda bakışlarını yarısı dolu şarap kadehinden ayırdı ve dikkatini İmparator'a verdi. Ne yazık ki çekiciydi. Genelde tercih ettiği gibi sert ve düşünceli değil, temiz ve titiz bir şekilde

şekilde. Sarı saçları hep böyle arkadan bağlanırdı. Omurgası her zaman düzdü.

"Evet?" Alie, yorum yapmasını istediği şeyi tamamen kaçırdığını fark ederek, "Evet," dedi.

Adam biraz olsun rahatlamıştı. Aralarındaki her konuşma ve yanıt bir oyun, bir kroket maçında tutulan puanlar gibiydi. "Leydi Villiers bugün öğleden sonra yürüyüşünüzün şiddetli rüzgâr yüzünden aksayıp aksamadığını merak ediyordu."

"Korkunçtu." Bahsi geçen hanımefendi, tepkisinin görüldüğünden emin olmak için oturduğu yerde teatral bir şekilde titredi. Güllerle kaplı avludaki uzun masa bugün saray mensuplarıyla doluydu ve baş köşeye bu kadar yakın oturmaktan hoşlandığı belliydi. Kral'a çok yakın.

"Öyle güzel bir sonbahar oldu ki," diye devam etti Leydi Villiers, tabağındaki kızarmış sülünü karıştırırken, "öyle güzel ve sıcaktı ki, kışın yaklaştığını unutmuştum." Yüksek, çınlayan bir kahkaha. "O rüzgârlar bana kesinlikle hatırlattı."

Alie'nin eli kadehinin etrafında sıkılaştı, o kadar ki nişan yüzüğünün kristale çarpıp çığlık atacağından emindi. Güzel, basit bir şeydi, altın bir bant üzerinde kare kesimli bir elmas. Çok büyüktü, bu yüzden sürekli avucuna doğru dönüyordu. "Sanırım onları özledim," dedi. "Yürüyüşe çıktığımda hiç rüzgâr hatırlamıyorum."

En azından doğal olanını. Kendi yaratmadığı hiçbir şey yoktu. Hava mevsim normallerinin dışında sıcak olduğu için şimdi daha dikkatli olması gerekiyordu. Geçtiğimiz yazın derin sıcaklığı biraz azalmıştı ama kesinlikle sonbahar gibi hissetmiyordu.

Gözleri masanın başına, orada oturan adama doğru kaydı. Uzaklaştı.

"Kendini şanslı say," diye cevap verdi Leydi Villiers kayıtsızca. "Neredeyse kürkleri kıracaktım!"

Etraftaki saray mensupları, masanın dibinde oturanlar duysun ve Kral'la aralarında bir şaka olduğunu düşünsünler diye gereğinden yüksek sesle gülüştiler. Alie onlara katılmadı. Şarabını bitirdi ve daha sert bir şey içmeyi arzuladı.

Adamın gözleri onun üzerindeydi. Onları hissedebiliyordu, açlıktan ölmek üzere olan bir kurdun yanık altın rengi, Bastian'ın sürgün edilmiş karanlık gözleri. Saray mensuplarından herhangi biri değişikliği fark ettiyse de yorum yapmadı.

Alie bütün saray boyunca Aziz Kral'a bakmamayı başarmıştı.

Bu lanetli yemeği, ama eninde sonunda yemek zorunda kalacaktı. Şimdi de olabildi.

Yukarı baktı. O altın gözlerle karşılaştı. Sinmeyi reddetti.

Apollius sırttı.

Tanrı'nın Bastian'ın yerine geçiői, vatandaşlara yapılan ödemeleri ortadan kaldırırken, Bastian'ın hazineyi güçlendirmek için açık artırmaya çıkardığı sanat eserlerini satın alırken ya da zorbalıkla geri alırken bile sorunsuz olmuştu. Tüm saray mensupları, hatta daha önce kızgın olanlar bile onu yeniden sevmeye başlamıştı. Vergi kanunlarını değiştirmeye çalışmayı bırakmış, her şeyi değiştirmeye çalışmayı bırakmıştı.

En azından bildikleri kadarıyla.

Perde arkasında, tüm Kirythean İmparatorluğu yavaş yavaş O'na teslim ediliyor, Jax'tan her geçen gün biraz daha fazla güç devrediliyordu. Her zamanki gibi, sıradan bir şekilde: para ve evrak işleri, savaşlar bittikten sonra gerçekten kazanıldığı gibi. Ya da hiç olmamış gibi.

Plan, Jax'in Auverrain'in naibi olacağı Jax ve Alie'nin düğün gününde Aziz Kral'ı İmparator olarak açıklamak ve beklemektir.

Kraliyet kanı bunu mümkün kılan Alie ise hiçbir ekstra güce sahip olmayacaktı.

Ama bunların hiçbirini bilmemesi gerekiyordu. Bunlar rüzgârın ona getirdiği fısıltılardı, uzun öğleden sonra yürüyüşlerinde Citadel'in yeşil kenarlarında dolaşırken, bir eli serin taş duvarda, diğerrinin parmakları yanardöner hava ipliklerini sararken seğiriyordu.

Bugün Jax ve Apollius arasında bir tartışma yaşanmıştı. Muhtemelen Jax'in kralından, tanrısından ziyade Alie'ye bu kadar odaklanmasının nedeni buydu.

"Henüz zamanı gelmedi," demişti Jax. "Sana borçlu olduğun tapınmayı alacağına söz veriyorum, Kutsal Olan. Bu kıtanın tamamı sadece kuklalara değil, Senin bütünlüğüne boyun eğecek. Onları Sana uygun gördüğün şekilde saygı göstermeleri için yönlendireceksin."

"Evet, farkındayım," diye tıslamıştı Apollius, her hecesini telaffuz ederek. "Size söylediğim şey, *İmparator*, onlara kim olduğumu şimdi söyleyeceğim. Her şey bittiğinde değil. Bütün ülkeler kazanıldığında değil."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Jax'in sesinde hiç tereddüt yoktu ve Alie bunu ona vermek zorundaydı: Bir tanrının karşısında inançlarına sıkı sıkıya bağlıydı ve bu bir şey ifade ediyordu. Bu kanaatler tamamen yanlış olsa bile. "Kendini suikasta açık hale getireceksin."

Apollius'un kahkahası Alie'nin kulaklarını tırmaladı, neredeyse rüzgâr iplerini geri çekmesine neden olacaktı. "Denemekten memnuniyet duyarlar."

"Sen ölümsüzsün Kutsal Kişi. Ama içinde yaşadığın beden öyle değil. Ve Sen kendini iyileştirebilsen de, hasarın çok büyük olduğu bir nokta gelebilir."

Bir yalan ve bir gerçek. Apollius ölümsüz değildi ve tüm bu kâbusu ortaya çıkaran uygunsuz gerçek de buydu.

Ama Bastian kolayca ölebilirdi.

Hisar Duvarı'nın yanındaki yerinden tanrıyı göremiyordu ama yüzünü ve sessizliğinde dolaşan düşünceleri hayal edebiliyordu. "Demek istediğini anlıyorum."

Başka hiçbir şey söylememişti, hiçbir söz vermemişti. Ama bu yemeğin sonuna kadar O masanın üzerine çıkıp tanrısallığını ilan etmeden gelmişlerdi, bu yüzden Alie Jax'in ne demek istediğini gerçekten anladığını düşündü.

Riskliydi. Bunu biliyordu. Sadece gizlice dinlediğini değil, bunu nasıl yaptığını da. Şu anda, Apollius'un onun Lereal'in gücünü miras aldığını bilmediği anlaşılıyordu, gerçi Alie bunun nasıl doğru olduğunu gerçekten anlayamıyordu - diğerlerini bir şekilde biliyordu. Ama Apollius onu biliyorsa bile, Alie'nin anlayamadığı nedenlerden ötürü bu konuda henüz bir şey yapmamıştı.

Mahkemede Gabe ve Malcolm'un ayrıldığı günle ilgili söylentiler vardı, Alie'nin kendini nasıl savunduğu... bir şeyle. Elemental büyü kırıntıları yaygın bir düşünceydi, ancak saray mensuplarından hiçbiri bunu ona soracak kadar cesur değildi.

Belki de Apollius onun Jax'la olan nişanının, kuşkusuz önemsiz bir güçten daha önemli olduğunu düşünmüş ve onu öncelik listesinin en altına koymuştu. Gabe'in onu kaçırdığına dair uydurduğu yalanlar bunu mümkün kılıyordu. Uzun zamandır oynadığı rol burada işe yaramıştı; Alie Hisar'ın demirbaşlarından biriydi ve kayıp, yasadışı büyü kullandığı kanıtlanırsa bile idamını ya da sürgününü kabul ettirmek büyük çaba gerektirecekti. Özellikle de artık bir Arceneaux olduğu için.

Her ne kadar şanslı olmayı başarmış olsa da, bu onu kayıtsız kılmıyordu. Apollius Amelia'yı tanrı gücü için öldürmüştü; O'nun elini tutan plan her ne ise sonsuza dek sürmeyecekti.

Ama *bir şeyler* yapması gerekiyordu ve elindeki tek araç da büyüydü. Elbette oturup partilere katılması ve beklemesi beklenemezdi.

Bu yüzden deneyler yaptı. Tanrı gücüyle ilgili her şeyi ve nasıl

Malcolm'un aceleyle ayrılmadan önce aldığı kitaplarda bulabildiği her şey kullanılabilirdi. Rüzgârı dinlemek başka bir şeydi. Denediği başka yöntemler de vardı.

Ama görünüşe göre beşi arasında büyüsunu kullanan tek kişi oydu, bu yüzden rüyalarında yürümek zor oluyordu.

Yine de denemeye devam etti. Kitanın dört bir yanına dağıldıkları son iki hafta boyunca her gece.

Belki de diğerlerinin güçlerine erişemiyor olması, bunu yapma isteğini tekrar gözden geçirmesine neden olmalıydı. Ama Alie, eğer bir fark yaratacaksa, bunu kullanmamanın bencillik olacağını düşündü.

"Umarım hava töreniniz için uygun olur, Majesteleri." Bir başka dalkavuk, Leydi Beaumont. Jax'i birden fazla kez baştan çıkarmaya çalışmıştı. Alie rüzgârı dinlerken bunu duymuştu. Jax hiç pes etmemişti ama Alie bunun kendisine teklif edildiğinin farkında olmadığından mı, yoksa nişanlarına duyduğu yanlış yönlendirilmiş sadakat duygusundan mı kaynaklandığından emin değildi. "Yakında, değil mi?"

"İki ay," diye yanıtladı Jax. Alie onun ses tonunu çözemedi. Biraz daha dik oturdu, yüzünün sert çizgileri okunmuyordu.

"Eğer o kadar beklemeyi seçersen." Sonunda Apollius masanın başındaki yerinden konuşmaya dahil oldu. Öne doğru eğildi, Jax'in tabağından bir patates kopardı ve ağızına attı. "Jax'e eğer isterse töreni öne alabileceğimi söyledim. Geline beklemenin ne kadar zor olabileceğini biliyorum." Kaşlarını kaldırdı. "Gerçi ihanetinden önce, Benim gelinim de Beni evliliğin nimetleri için bekletmemişti."

Masada yine kahkahalar yükseldi, bu kez şamatalıydı. Alie'nin yanakları kızardı. Terk edilmiş bir kocanın olmayan karısı üzerinde durmak istemeyeceği düşünülebilirdi ama Apollius her fırsatta Lore'dan -ve Nyxara'dan- sadece Alie'nin anlayabileceği ince yollarla bahsediyordu.

Bu, edindiği yeni aşıkları rahatsız ediyordu. Alie bunu rüzgârda da duymuştu. Apollius'un yatağa getirdiği herkes Lore'un yerini almayı hayal ediyordu ama O yeni bir eş aramıyordu. Tahtını paylaşmaya tenezzül edeceği tek bir kişi vardı ve o da Yanık Adalar'da Lore'un kafasının içinde kilitliydi.

Jax'in solgun yanaklarına renk gelmişti. "İhtiyacım olduğu sürece beklemekten memnunum," dedi sert bir sesle.

Apollius küçümseyen bir el salladı. "Nerede o yılmaz ruhum?"

hakkında çok şey duydun mu, Jax? Bir İmparatorluk kurmuş bir adamın istediğini almak için durumları değiştirmekte sorun yaşamayacağını düşünürdüm."

Yine kahkahalar yükseldi, ancak güçlü soylularla evli olan bazıları Alie'ye alaycı bakışlar attı. Kendilerine eşya gibi davranılmasına alışkındılar; hareket ettirilecek, bakılacak ve sahip olunacak sanat eserleri.

Büyüsünü kullanmasının bir başka nedeni de buydu. Hayatı boyunca güçsüzlerin başına neler geldiğini görmüştü.

"Toprak ve insanlar çok farklı konulardır." Jax'in sesi alçaktı. Gözlerinde neredeyse tehlikeli bir parıltı vardı. "Sabrın ödüllendirici olduğunu düşünüyorum."

Alie masanın altında yumruklarını sıkı.

Apollius sanki kulak misafiri olduğu gizli kavganın alevlerini körüklemek istiyormuş gibi altın gözlerini kısmıştı. Ama bunun yerine omuz silkti ve arkasına yaslandı. "Sanırım sabırsızlığımı hoş görmeye alışkınım. Korkunç bir alışkanlık."

"Seni kim bekletir Bastian?" Beaumont gülümsedi, sadece gözlerindeki parıltı Aziz Kral'ın ismini kullanırken ne kadar gergin olduğunu gösteriyordu. Bastian'ın çoktan gitmiş olduğunu bilen Alie'nin bunu duyması hâlâ sarsıcıydı. "Eminim hiçbir şey için beklemek zorunda kalmamışsınızdır."

Apollius, Bastian'ın ağzıyla sırtı. Beaumont'la sadece bir kez yatmıştı ve Beaumont bu durumdan arkadaşlarıyla her hafta içtiği çaylarda yakınıyordu. Alie onları dinlemeyi bırakmıştı; Apollius'un Bastian'ın bedenini bu şekilde kullandığını düşünmek onu çok üzüyordu.

"Pek sık değil," dedi Bastian. "Ve bunu yaptığımda, her zaman buna değer."

Sesinde alçak, düşünceli bir şey vardı. Alie boş tabağına baktı.

"Sanırım sana katılıyorum, Jax," dedi Tanrı. "Bazı şeyler beklemeye değer."

Jax'in yüz ifadesinde bir değişiklik olmadı ama vücudundaki gerginlik dağıldı.

"Yoruludum." Apollius ayağa kalktı ve kollarını başının üzerine uzattı. "Hepiniz odalarınıza gidin."

Ve böylece yemek sona erdi.

Saraylılar oyalanmaya çalıştılar, bazıları masanın ucundan Apollius'un oturduğu yere yaklaşarak O'nu sohbet ederken yakalamayı umdular. Ama Aziz Kral çoktan kapıdan çıkmış, kendi odasına doğru gidiyordu.

Pencerenin dışında gökyüzü karardı.

Bu Alie'ye en küçük bir umut kıvılcımı verdi. Apollius solmuş gibi görünmüyordu.

Geceleri tamamen uzaklaşıyordu - en azından ilk başta uzaklaşmamıştı. Alie dinlemiş, kendi dairelerinden gelen hava akımlarını dikkatle manipüle etmiş, Aziz Kral'ın süütünin kapısına ipucu bulmak için vurmuştu. Kral'ın o akşam kimi çağırdıysa onunla eğlenirken çıkardığı seslerden başka ilginç bir şey yoktu. Bu, Alie'ye onun Bastian olmadığını söylemek için yeterliydi. Bastian asla olmazdı, artık olmazdı.

Ama son birkaç gecedir, Alie çarpma sesleri duyuyordu. Küfürler. Bir kavganın sesleri, ama sadece bir fiziksel katılımcıyla.

"Jax." Apollius kapı çerçevesinden arkasını döndü. Gözlerinin altında halkalar vardı, sanki ayağa kalktığından beri geçen otuz saniye içinde bitkin düşmüş gibiydi. "Müsait olduğunda daireme gel. Konuşmamız gereken şeyler var."

Jax'in ağzı inceldi. Başıyla onayladı.

Umut, Alie'nin göğsünde alevlenen o küçük kıvılcım.

Alie masadan kalktı ve kimseye veda etmeden kapıya yöneldi. Bu akşamki rolünü oynamıştı; harcayacak başka enerjisi yoktu.

"Alie, bekle." Nişanlısı ona yetiştii ve dirseğini uzattı.

Sanki ona bir böcek uzatıyormuş gibi baktı. Hiçbir şey söylemedi.

Jax iç çekerek kolunu indirdi. Jax'i tamamen kendine hakim olmaktan başka bir şekilde gördüğü tek an böyle anlardı, nişanlısı gibi davranmaya çalıştığı ve onun performansına uyması için hiçbir teşvikin olmadığı anlardı. Neredeyse onun için tüm bunların bir maskaralık olmadığını düşünecekti.

Bu tehlikeli bir düşünce tarzıydı.

"Sizinle dairenize kadar yürüyebilir miyim?" diye sordu sert ve resmi bir tavırla.

Avluda hâlâ yeterince insan vardı ve eğer reddederse tuhaf görünecekti.

"Evet," dedi kadın.

Adam ona gülümsedi. Sadece belli belirsiz bir gülümseme.

Jax tekrar kolunu uzatmadı, onun yerine Alie avludan çıkıp kule merdivenlerine doğru ilerlerken yanında yürümeye devam etti. Sessizce yürüdüler ve bu tam olarak rahat olmasa da Alie'nin tam bir paniğin eşiğindeymiş gibi hissetmesine de neden olmadı. Küçük merhametler.

Ama kapısına vardıklarında Jax uzanıp koluna dokundu.

Endişe göğüs kemiğinin hemen altında çiçek açtı, midesi çukurlaştı.

"Alie, ben..." Onu ne diyeceğini bilemez halde görmek çok tuhaftı. Jax durdu.

Sanki aniden hoş karşılanmadığının farkına varmış gibi ona dokundu ve ellerini arkasına sıkıştırdı. "Koşullarımızın ideal olmadığını anlıyorum."

"Bu," dedi kibarca, "yetersiz bir ifade."

Bir omzunu kaldırdı ve bıraktı, kabul etti. "Ama gerçekten bir ortaklığımız olsun istiyorum," diye devam etti. Onunla göz göze gelmedi, bunun yerine kapısının üzerinde kıvrılan pothos sarmaşığına baktı. Yine o gerginlik onu garip bir şekilde savunmasız kılıyordu. "Arkadaş olmamızı istiyorum. Daha fazlasını istemeye cüret edemem ama umarım bunu geliştirebiliriz."

"Bir arkadaş yalan söylemez," dedi Alie. "Bir arkadaş diğer tüm gerçek arkadaşlarımı bu lanet ülkeden kovmaz. Bir dost beni güç için kullanmaz." Çenesini kararlılıkla dikleştirerek ona baktı. "Seni tanımıyorum, Jax Andronicus. Tanımak da umurumda değil."

Ona bakmadan odasına girdi ve kapıyı kapattı. Adamın iç çekişini ya da koridordaki botlarının yumuşak sesini duymak için hava ipliklerine dokunmasına gerek yoktu.

Alie karanlıkta yalnız kaldığında yığıldı, sert bir nefes verdi ve alnında beyaz bir bukile dalgalandı. Elbisesini çıkarıp yere bıraktı ve kombinezonunun içinde, yapılmamış yatağın üzerine yığıldı.

Yapacak işleri vardı.

Uykuya dalmak kolaydı. Alie hiçbir zaman bununla mücadele eden biri olmamıştı; vücudu fazla tantana yapmadan dinlenmesine izin veriyordu. Ama bu tür bir rüya görmek hassasiyet isterdi, uykuya dalarken bile zihnini kontrol altında tutması gerekirdi. Kroket vuruşunu ve karmaşık bir minuetin adımlarını bilemek için kullandığı aynı kararlılıkla tekniği mükemmelleştirmişti. Uygun zaman verildiğinde edinemeyeceği hiçbir beceri yoktu.

Bir ada. İşte bu tür hayaller onu oraya götürüyordu. Bir kumsal, ayaklarının altında beyaz kumlar, arkasında kayalıklar ve önünde bulanık bir ufuk çizgisinde eşit derecede mavi gökyüzüyle buluşan köpüklü mavi su. Kumsal sessizdi, dalgaların sesi bile duyulmuyordu.

Burada hiç kimse yoktu. Bu onu şaşırtmamıştı. Zaten hiç olmamıştı. Kitaplara göre, rüya gezintisi Fount'tan güç alan herhangi iki kişi tarafından yapılabilirdi ve ne kadar çok gücünüz varsa o kadar kolay olurdu. Ama Alie gerçekten rüya gezintisi yapabilmek için o gücü kullanıyor olmanız gerektiğini varsayıyordu.

Ve görünüşe göre, bunun için yeterince aptal olan tek kişi oydu. Gözünün köşesinde bir şey titreşti. Kısa ve yumuşak kıvrımlı,

uzun kahverengi-altın saçlar, yeni bir yara izi.

Alie ayağa fırladı. "Lore?"

İşte oradaydı, sadece bir anlığına. Dönüp ona bakmasına yetecek kadar uzun bir süre, gözlerini kocaman açmasına yetecek kadar uzun bir süre.

Ama sonra ortadan kayboldu ve Alie sahilde yine yapayalnız kaldı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LORE

Sadık dostlarınızı terk etmeyin.

-Ölümlüler Yasası Kitabı, 90. Bölüm

Yanık Adalar'daki her gün çoğunlukla aynıydı ve bu bir bakıma rahatlatıcıydı. Şafaktan en az bir saat önce uyanın, akan, kızarmış gözlerinizi silin. Yemek için kullandığınız teneke kaplara doldurduğunuz tatsız lapayı ye.

Size ayrılan su molaları, parasını ödemediğiniz tek öğün. Külü filtrelemek için ağzınızı kapatıyor, yedek beziniz varsa ellerinizi sarıyor, bir kazma kapıyor ve madene doğru yola çıkıyordunuz.

Lore dün geceyi Spiritum'u tekrar kullanmayı, bir şekilde gücü bir kaçış yöntemine dönüştürmeyi düşünerek geçirmişti. Ama aklına gelen tek fikir adadaki her muhafızın kalbini aşırı çalıştırmaktı ve Lore bunu yapabileceğinden emin değildi. Ayrıca, sonrasında ne yapacaktı? Bir hapishane mavnasına binip çelik kurallara uysa bile kendini Dellaire'de bulacak ve başka bir yere kaçamadan yakalanacaktı. İşe yaramazdı, tıpkı Jilly'ye söylediği gibi.

Zaten Spiritum'u kullanmaya devam ederse Apollius'un bunu fark edeceğinden de emindi. Onu kendisinden olabildiğince uzak tutmak istiyordu.

Lore bunun yerine rüyasını düşündü.

Alie oradaydı. Bu gerçeği kafasının içindeki tanrıçaya şimdiye kadar en az on kez tekrarlamıştı. *Yani gücünü kullanıyor, değil mi? Rüya gezintisi böyle olur.*

Öyle görünüyor. Nyxara'nın sesi uyanık olduğu saatlerde her zaman ince ve soluktu, güneş daha parlak hale geldikçe zayıflıyordu. Bazen Lore güneş ışığında bile O'nu duyabiliyordu; bu durum yoğun bir endişeye yol açması gerekirken güvenlik hissi uyandırıyordu. Altın'a olan yakınlığıyla ilgili bir şeydi bu.

Mount, muhtemelen. *Umarım dikkatli davranıyordur.*

Alie her zaman dikkatlidir. Lore kazmasını tutuşunu düzeltti ve bir kaya parçasının üzerine indirdi. Bir şey çıkmadı. Parçaları bir kenara attı ve yoluna devam etti.

Nyxara durakladı, Lore göremese bile konuşmada endişeli bir durgunluk hissedebiliyordu. *Eğer rüyanda yürüdüysen,* dedi Nyxara, *o zaman artık sen de güç kullanıyorsun demektir.*

Lore'un Spiritum'u kullanması hakkında konuşmamışlardı. Mortem'i kaybetmesi hakkında neredeyse hiç konuşmamışlardı. Elbette, Lore Adalar'a ilk geldiğinde, panik içinde elini uzatıp ölümü parmaklarına dolamaya çalıştığında, tanrıçaya neden gittiğini sormuştu. Nyxara'nın büyüü kaçtığı halde neden kaldığını.

Fount, demişti Nyxara, Lore'un hissettiği kadar korkmuş bir sesle. *Fount'a geri dönmüş olmalı. Bir şekilde ondan vazgeçmişsin. Gitmesini istedin.*

Gemide, Nyxara'ya zihinsel kapısını kapattığında. Onun gücünü azarladığında. Lore bunun gerçekten işe yaramasını beklemiyordu. Çok basit görünüyordu, çılgınca haftalar boyunca aradıkları çözüm sadece... gücün gitmesini dilemekti.

Gerçi bu tam olarak doğru değildi. Görünüşe göre sadece Fount'a yakın olduğunuzda işe yarıyordu.

Ama Fount Seni burada mı bıraktı? Lore ellerini şakaklarına bastırmıştı, sanki tanrıçayı dışarı çıkmaya zorlayabilir, onun gücünü kaynağına geri götürmesini sağlayabilirdi. Yeni yara izi parmaklarında sert bir his uyandırmış, şakağının üzerinde örümcek ağı gibi yayılmıştı.

Sanırım, dedi Nyxara, *birbirimize düşündüğümüzden biraz daha sıkı tutunuyoruz.*

Lore şimdi Nyxara'nın daha önce söyledikleri üzerinde düşünüyordu. Mortem'in gitmesini istemesi, Fount'un onu alabileceği kadar yaklaştığında onu göndermeyi reddetmesi hakkında. Lore tüm hayatı boyunca doğuştan gelen büyüünden kurtulmak istemişti. Ona bir ölçüde güvenlik sağladığı Hisar'da bile, Mortem hiçbir zaman istediği bir şey olmamıştı. Boynunun etrafındaki bir değirmen taşıydı. Birlikte yaşamak için kaslarını geliştirdiği ama asla hoş karşılayamayacağı bir şeydi.

Spiritum ise... evet, onu ona veren tutulma ritüeli korkunçtu, ihlal ediciydi. Ama Spiritum *iyi* hissettiriyordu. Yaşam, sağlık, canlılık. Apollus güce aç bir pislik olabilirdi ama büyüü Lore'un hoşuna gidecek bir şeydi.

Şimdi objektif olarak düşünecek mesafeye sahip olduğu için yardım edemedi ama arzuladı.

Ya da o mesafeye sahip olduğunu düşünüyordu. Görünüşe bakılırsa Mortem'i Fount'a geri verilmişti ama Spiritum'u o kadar kolay bırakmamıştı. Bir parçası onu elinde tutmak istemişti.

Bugün havada yoğun bir kül vardı. Lore yoluna devam etmeden önce kolunun içine öksürdü. *Peki bu konuda ne yapacağım? Görünüşe göre diğerleriyle iletişim kurmamın tek yolu rüya yürüyüşü. Ve bir çeşit plan yapmalıyız. Öylece duramayız -durakladı ve kazmasını gereğinden sert bir şekilde indirerek işe yaramaz bir kayayı daha parçaladı. -Etrafta bekleyip duramayız. Büyü kullanmak Apollius'un dikkatini çekse bile.*

Nyxara kafasının içinde alaycı bir sesle iç geçirdi. *Zaten O'nun dikkatini çekmediğini düşünmek aptallık olur, Lore. O'nun gücünü kullanarak ya da kullanmadan.*

Lore bunu düşünmek istemiyordu.

Güneş sonunda doğdu ve miyasmayı zayıf bir şekilde kesti. Lore güneş ışığı külleri zar zor yararken buranın nasıl bu kadar sıcak olduğunu bir türlü anlayamıyordu.

Nyxara kafasının arkasında karanlık bir varlık olarak kayboldu.

Mantiken, Lore Apollius'un bir şekilde onu izlediğini biliyordu. Fount'a bu kadar yakinken aralarındaki bağlantı hâlâ yerindeydi. Nyxara'nın zihninde ne kadar yerleşik olduğunu anladığına göre, Lore onun gücünü beslemekten tek kaçış yolunun kendi ölümü olduğuna yarı yarıya ikna olmuştu. Bu kez Kuzey Mabedi'ni yıkarken aldığı yarım önlem değil, kalıcı bir önlem. Her şeye rağmen hâlâ seçmeyi reddettiği bir yol.

Gerçekten de kıyametin tohumu.

Yine de kısa süreli rüya gezintisi bir rahatlama getirmişti. Haftalardır Bastian'ı, Gabe'i ya da arkadaşlarından herhangi birini kontrol etme imkânı olmadan burada çürümüştü. Gardiyanları dinlemeye çalıştı ama onların dedikoduları nadiren anakaraya dönüyordu. Her gün daha fazla mahkûm geliyordu ama çok azı Auverrani toplumunun üst kademelerinde neler olup bittiğiyle ilgileniyor gibiydi. Alie'nin Bastian'ın üvey kız kardeşi olduğu ve şimdi Kirythea İmparatoru ile nişanlı olduğu hakkındaki fısıltılar dışında hiçbir gerçek bir bilgiye sahip değildi. Yeni bir şey yoktu.

Yeni bir şey duymuş olsan bile bununla ne yapabilirsin ki? diye sordu kendi kendine başka bir taşı kırarken. Bir altın parçası; parmağını yalayarak onu aldı ve belindeki yıpranmış keseye koydu. *Bitti artık. O*

kazandı.

Ama tıpkı ölmekten vazgeçemediği gibi, Her Şeyin Tanrısı'nın her şeyi ele geçirmesine izin vermekten de vazgeçemezdi.

Lore kazmasını sıkıca kavradı. Arkadaşlarının rüyalarında yürüyebilmek, bir tür fark yaratmaya geri dönebilmek için Spiritum'u kullanması gerekiyorsa, bunu yapacaktı. Sonuçlarına lanet olsun.

Bağırışlar dikkatini çekti. Madene inen asansörün yanında, Jilly kumda yatan birinin üzerinde yükseliyordu, avucunda fazladan bir teneke bardak tutuyordu. "Ona şimdi ihtiyacın olmayacak. İyi şeylerin olduğu üçüncü kata geçiş kartı aldığında olmaz. Bunun için kaç tanesini becermek zorunda kaldın? En azından arada dinlenmene izin verdiler mi?"

Yerde yatan ve Jilly'nin fincanını tuttuğu anlaşılan kişi hiçbir şey söylemedi. Lore'un tanıdığı bir kadındı, kalabalığın içinde göze çarpan bir yüzdü. Rosie'yi hatırladı, Lore'dan kısa bir süre sonra gelen bir mahkûmdu. Aynı mağarada birkaç kez uyumuştı.

Rosie bardağını almak için hamle yaptı ama Jilly onun elini tekmeleyerek uzaklaştırdı. "Eğer susarsan, gardiyanlardan birinin sana emmen için bir şeyler vereceğinden eminim-"

Jilly durdu, sesi boğuk boğuk çıkıyordu. Kalbinin kaçak bir at gibi koşması bunu yapabiliirdi.

Lore sakince fincanı Jilly'nin kasılmış ellerinden aldı, diğer elinin parmakları kadının Spiritum'unun tellerini bükerken kıvrılıyordu. Bardağı Rosie'ye geri verirken hiçbir şey söylemedi.

Lore yavaşça ipleri bıraktı ve Jilly'nin kalbinin düzenli ritmine geri dönmesi için titremesine izin verdi. Jilly ona baktı, nefesi kesilmişti, köşeye sıkışmış bir hayvanın korkusu gözlerinde parlıyordu.

"Devam et Rosie," dedi Lore sakince. "Umarım aşağıda iyi bir şey bulursun."

Rosie kumların üzerinden kalktı. Jilly'den Lore'a baktı, daha fazla bulaşmamaya karar verdi ve asansöre doğru koştu.

Jilly öylece baktı. Lore da ona baktı, bunun bir kavgaya dönüşüp dönüşmeyeceğini görmek için bekledi, gücünü kullanırken damarlarında dolaşan coşkuyu görmezden gelmeye çalıştı.

Gözetlendiği hissini görmezden gelmeye çalışıyordu. Daha büyük bir şey tarafından işaretlenmişti.

Jilly son bir ürpertiyle arkasını döndü ve aceleyle kendi unuttuğu kazmasının yanına gitti.

Lore, Adalar'a geldiğinden beri ilk kez sırtıyordu.

Gün hızlı, terli ve büyük ölçüde sonuçsuz geçti, ancak bir palet için yeterince şey buldu. Sonunda Lore muhafızlara kazmasını verdi ve özellikle keskin taşlar kaçırmadığından emin olmak için üstünün aranmasına razı oldu. Neden zahmet ettiklerinden emin değildi; gardiyanlar mahkûm kavgalarını ayırmaktansa bahis oynamaya daha yatkındı. Gardiyan kaçak mal taşımadığına ikna olunca, Lore bir palet ve bir tabak gevşek patates karşılığında bir parça yakut ve iki altın dilimi verdi ve kayalıkların dibindeki mağaraya doğru yola koyuldu, azıcık yemeği daha sahili geçmeden bitmişti.

Hiçbir zaman yer kavgası olmadı ve mağarayı sık sık ziyaret eden diğer insanlar onu çoğunlukla yalnız bıraktı. Geniş değildi ama Lore'un gerçekten uyuyabilecek kadar güvende hissettiği tek yerdı.

Ve eğer rüya gezintisi yapacaksa, gerçekten uyuması gerekiyordu.

Lore parmaklarını kıpırdatarak kumda bulduğu çıplak yaşam ipliklerini çekiştirdi. Akarlar, minik böcekler. Altın iplikleri inceydi, Jilly'ninkiler gibi ip kalınlığında değildi. Kavraması, bükmesi ve koparması daha kolaydı.

Kalpieri yoktu, insanlar gibi değil, ama süreçlerini hızlandırdı, içlerinden o kadar çok yaşam geçirdi ki mikroskobik bedenleri tükendi. Zalimceydi belki ama bunu umursamaydı neredeyse geçmişti. Burada sahip olduğu tek güçlü yan kötü alışkanlıklarıydı.

Nefesi ciğerlerini doldurarak zorlaştı; yüzü pompalanan kanla kızardı. Tanrım, kendini bu kadar canlı hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Ezilmiş, çaresiz ve korkmuş olmaktan başka bir şey hissetmeyeli.

Lore korkmaktan *nefret ederdi*.

Bugün gücünü Jilly üzerinde kullanmak doğru gelmişti. Hatta iyi bir şey. Tanrılar defterine bir şeyler eklemesi gerektiğini biliyordu.

Mağaranın içine dalan Lore paletini nemli taş duvarın yanına yerleştirdi. Mağarada henüz kimse yoktu, bu alışılmadık bir durumdu ama belki de buraya erken gelmişti.

Sırtındaki acıya dayanamayan Lore ince paletin üzerine uzandı. Gözleri kapandı, ağzını kararlı bir şekilde sıktı,

Alie'yi gördüğü sahile odaklandı. "İşte orada."

Gözleri birden açıldı.

Karanlığa alışmaları bir an aldı. Üç adam ona doğru yaklaşıyordu. Hepsi de yaralıydı.

Lore'un kalbi kaburgalarına çarptı.

"Jilly bize burada uyuduğunu söyledi. Arkadaş edinme konusunda hiç iyi değildin." Adamlardan biri onun yanına çömeldi. Elinde bir kıvılcım vardı, yüzünü aydınlatan bir çakmak. Yüzü zayıftı, gözleri yabaniydi. "Beni tanıdınız mı, Majesteleri?"

Neredeyse tanıdı. Sokakta sık sık yanından geçtiğiniz, yüzü manzaranın tanıdık bir parçası haline gelen biri gibi.

Ama Lore, Jilly ve sahilde yaptığı deneyden dolayı hâlâ güçlüydü ve bu onu aşırı özgüvenli yapıyordu. Parmakları büküldü. "İstedığimi söyleyemem."

"Bizi mahvettin." Görünüşe göre onların sözcüsüydü; arkasındaki diğer iki adam hiçbir şey söylemedi. "Biz sadece emirleri uyguluyorduk. Kral ve Rahip Yüce'nin istediklerini yapıyorduk. *Tanrımız* ne isterse onu."

Ah. Demek Presque Mort'lardı. Ya da öyleydiler. Diğer adamlardan biri sanki konuyu iyice açıklığa kavuşturmak istercesine avucunu çevirip çakmak ışığında ona baktı, mürekkepli mum parladı.

Lore'un yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Oh, seni şimdi hatırladım. Sihirsizliğe alışmak zor oldu mu? Bunun için üzgünüm. Hepsini almak istememiştim."

Tek başınayken üç kızgın adama sataşmak aptallıktı. Ama o güç parıltısı içinde yanıyordu, ısıl ısıl.

"Seni zehirli kaltak." Çakmağı tutmayan eli yukarı doğru hareket etti, içinde başka bir şey vardı. Bir taş, keskin.

Her şey çok çabuk oldu. Lore yana yuvarlanırken eli dışarı fırladı, darbeyi kıl payı kaçırdı, keskin taş başının olduğu yere indi. Parmakları seğirdi, Spiritum'u çekiştirdi, eski keşişin içindeki altın iplikler elinin etrafında dönüyordu.

Ya da eğer lanet olası şeyler elinden kaymaya devam etmeselerdi kayacaklardı. Spiritum'u kullandığı diğer zamanlarda, ona kolayca sıçramıştı ama şimdi ipleri kavramaya çalışmak, yağlı bir halata tutunmaya çalışmak gibi hissettiriyordu. Sanki gücü bir başkasının akıntısına kapılmış bir gelgit havuzuymuş gibi çekilip gidiyorlardı.

boşaltıyor.

Ve bu Apollius'tan başka kim olabilirdi ki? Ortak güçlerini kullanmaya çalıştığını biliyordu. Ondan saklıyordu.

Lore hırladı, hayvani bir ses. Ellerini uzattı, ipleri yakaladı ve sahip olduğu tüm kararlılıkla çekti.

Bu sefer ona doğru geldiler, Apollius'un tutuşunun üstesinden geldiler.

Uсталıkla yapmadı. Sadece bükü ve bükü, iradesinin tek uygulaması onu durdurma, onu yalnız bırakma arzusuydu. Mort'un kalp atışları göğsünde hızlandı, neredeyse duyulabilir hale geldi; damarlarının çok fazla kanla dolduğunu hissetti, derisinin sınırları içinde şiştiklerini gördü. Gözbebekleri yuvalarından fırlamış, kasları seğirmeye başlamıştı.

Keşiş yere düştü. Kulaklarından yavaşça kan sızıyor, açık ağzından pembe köpükler geliyordu.

Lore ona baktı. Mortem doğrudan ölüme neden olmak için kullanılamazdı; tek yapabildiği, uzun zaman önce o sokakta Milo'ya yaptığı gibi, birini taşla kaplamaktı. Hayatı durdurabilirdi ama yok edemezdi.

Yaşamın gücünün öldürmek için kullanılabilecek bir güç olması neredeyse komikti.

Diğer iki keşiş ona baktı. Aynı şeyi onlara da yapabilirdi; parmakları bunun için kaşınıyordu, hayatlarının altın çizgileri koparıp çekmesi için ona yalvarıyordu.

Ama gereksiz yere dikkat çekmeme arzusundan mı, yoksa gizli bir iyilik isteğinden mi bilinmez, bunu yapmadı. "Git buradan," diye fısıldadı. "Ve arkadaşlarına beni yalnız bırakmalarını söyle."

Mağaradan çıkmaya çalışırken neredeyse birbirlerinin üzerine düşüyorlardı. Hemen dışarıda, Lore bir *oof* sesi duydu, iki çift Isles botu kumsaldaki kumu dövmeden önce bir bedenine diğerine çarpma sesi.

Lore ilk başta normalde burada uyuyan diğer kadınlardan birine rastladıklarını düşündü, Mort'un planladığı şey için Lore'u yalnız bıraktığı için vicdanı sızlıyordu. Ama sonra bir figür mağaraya adım attı ve Lore'un yüzünü seçebileceği kadar yaklaştı.

"Onlardan kurtulmana yardım edecektim," dedi Dani. "Ama görünüşe göre kendi başınıza gayet iyi iş çıkarmışsınız."

BEŞİNCİ BÖLÜM

LORE

Karşılıklı düşmanlar güçlü müttefikler oluşturur.

-Kadmaran atasözü

oPwer hâlâ Lore'un parmak uçlarında şarkı söylüyor, kalbinin her altın atışıyla damarlarında atıyordu. Dani'nin hayatının iplerini toplayıp kendine sarmak ve diğer kadını kırık dökük bir halde bırakmak çok kolay olurdu.

ve yerdeki Presque Mort gibi boştu. Bilinçli bir yönlendirmesi olmadan parmakları bunu yapmak için kıpırdadı, ağzında alaycı bir ifade vardı.

Dani ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Lore. Sana zarar vermeye çalışmıyorum." "Elbette hayır," diye hırladı Lore. "Bu noktada aşırıya kaçmak olur."

Burada olması bile Dani'nin suçuuydu. Onu Anton'un yoluna sürüklüyor, Lore'un sadakatle takip ettiği ekmek kırıntılarını bırakıyor, boyundan büyük işlere kalkıştığını anlamadan boğuluyordu.

Elleri hâlâ havadaydı ama Dani'nin omuzları gevşedi. "Bunun için üzgünüm. Çoğunlukla. Sadece o anda yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yapıyordum." Gözleri kısıldı ve güzelliğini hesapçı açılara çevirdi. "Buna aşinasınızdır herhalde."

Lore dudağını kemirdi. Az önce içini kaplayan haklı öfke -haklı olduğuna, şiddetinin haklı olduğuna dair tartışılmaz bilgi- azıcık da olsa dışarı fırladı.

"Birbirimizi yeterince incittik." Dani alaycı bir ses çıkardı. "İkimiz de burada sıkışıp kaldık ve senin zaten atman gereken bir cesedin var."

Haklı olduğu bir nokta vardı. Lore ellerini bıraktı. Etrafındaki Spiritum'a dair farkındalığı azalmasa da güç akışı azaldı. Altın rengi görüşünün köşelerini kaplıyor, hareket ettiğinde yıldız tarlaları gibi parlıyordu.

Lore iç çekerek mağaranın sert duvarına yaslandı. "Ne istiyorsun Dani?"

"Bir şey istemek zorunda mıyım?" Dani omuz silkti ve dikkatini Lore'dan yerdeki cesede çevirdi. "Lanet olsun. Onu fena benzetmişsin. Bu Mortem'den mi?"

"Hayır." Lore konuştuktan hemen sonra sanki kelimeleri ısıtıp ikiye bölecekmiş gibi dişlerini sıktı. Artık Mortem'e kanal olamadığını kimseye söylememeliydi. Onlara *neden* söylememesi gerektiğinden emin değildi ama bu sırrı saklama içgüdüğü derinlere işlemişti.

Bu, dedi Nyxara, bugün sahip olduğun ilk mantıklı düşünce.

Lore cevap vermedi. Yine de Nyxara'nın güneş battığından beri onunla ilk kez konuşuyor olmasına şaşırdı. Tanrıça genellikle akşam karanlığı çöktükten sonra konuşkan olurdu.

Dani'nin gözleri Nyxara'ya kaydı ama tam ifadesi karanlıkta saklıydı. Daha fazla ısrar etmedi ve ayak parmağıyla ölü Presque Mort'u dürttü. "Peki, onu gömecek miyiz, yakacak mıyız yoksa okyanusa mı atacağız?"

Çoğunlukla kolaylık olsun diye okyanus kazandı. Lore cesedi paletine sardı ve Dani'yle birlikte mağaradan çıkardılar, boş bir kumsala doğru ilerlerken uçurumun yüzündeki gölgelere yapıştılar. Mort aralarında ürkütücü bir sarkaç gibi sallanıyordu, ne mutlu ki hafifti. Havayı kaplayan kül, görüş mesafesini birkaç metreye kadar düşürüyordu ama Lore şu anda bu ekstra koruma için minnettardı.

Gardiyanlar ya cansız seks yapmakla ya da kâğıt oynamakla meşguldü ve neredeyse tüm diğer mahkûmlar derin uykudaydı ya da onlara katılıyordu, bu yüzden zaten görülmekle ilgili pek bir endişe yoktu. Yine de Lore ürkekti, her seste irkiliyordu.

"Merak etme," dedi Dani, sesi gergin çıkıyordu. Keşişin ölü ağırlığı beklenenden az olabilirdi ama onu bu kadar uzağa taşımak, özellikle de Yanık Adalar'daki erzakla, yine de oldukça zor bir işti. "Kimse onu aramaya gelmeyecek gibi. Muhafızların umurunda değil ve diğer Mortlar da korkak. İçlerinden birinin sana yaklaşmasına şaşırdım. Genelde hep konuşurlar."

"Onlar hakkında çok şey biliyor gibisin," diye homurdandı Lore, kumda tutunacak bir yer bulmak için adımlarını dikkatle atarken.

"İlk geldiğimizde birlikte kaldık. Belli nedenlerden dolayı." Dani omuz silkti, elleri ölü adamlarla doluyken yapabildiği kadarıyla. "Ama şimdi hepimiz yollarımızı ayırdık."

Ayrıntıya girmede.

Öldürmekle suçlandığınız bir kadının kız kardeşini gece boyunca takip etmenin iyi bir fikir olduğuna emin misiniz? Nyxara'nın sesi hırçındı.

Kesinlikle hayır, diye yanıtladı Lore. *Ama kendimi gayet iyi savunabilirim.*

Onu senden tekrar almaya çalışmadığı sürece, dedi Nyxara ama sonra dalgın bir sessizliğe gömüldü.

Sonunda, uyuyan bir tutsağa basma ihtimalleri olmayacak kadar uzaklaşmışlardı. Kumsalda ilerlerken ay ışığı havadaki parçacıklara yansıyor. Görebilecekleri kadar yaklaştıklarında Dani dalgalara doğru başını salladı. "Birkaç metre ötede biten bir kum yığını var. Onu sonuna kadar götürüp birkaç taşla sararsak kimse onu bulamaz." Homurdandı. "Su yüzüne çıksa bile kimsenin umurunda olmaz. Mahkûmlar her zaman okyanusa girerler."

Lore kayalıkların yanında birkaç taş buldu ve onları paletin içine sıkıştırdı. Kaybederse üzülecekti; sabah bir tanesini teslim etmediğinde, ne kadar altın parçası bulursa bulsun gardiyanlar ona bir tane daha vermeyecekti.

Sarıldığında, ölü adamı denize taşıdılar. Gelgitin ayak bileklerine vurması Lore'a Caeliar'ı düşündürdü. Lore'u tehdit ettiği için Bastian tarafından öldürülen Amelia'yı. Sadece tanrısını memnun etmek isteyen Amelia'yı.

Kumsalın sonunu tespit etmek kolaydı, su aniden derinleştikçe daha karanlık ve soğuktu. Lore ve Dani bir hamleyle cesedi kenarın ötesine ittiler. Su giysilerini ıslatırken Mort kolayca battı, kulaklarından, burnundan ve gözlerinden hâlâ kan sızıyordu. Derisinin altında birikerek onu pütürlü ve koyu lekeli bir hale getirdi.

Adam gözden kaybolana kadar orada öylece durdular; Lore titremeye karşı kollarını kavuşturmuş, Dani ise ellerini kalçalarına dayamıştı. "Buraya nasıl geldin?" Lore rahatsız edici bir sessizlikten sonra sordu. "Sen ve seninkilerin Birinci Ada'daki diğer soylularla birlikte kalacak kadar paranız olduğunu düşündüm."

"Vardı," diye cevapladı Dani. "Ama Kral bizden gerçekten ama gerçekten nefret ediyordu."

Lore vahşi bir gülümsemeye dönüşmelerini engellemek için dudaklarını birbirine bastırdı,

Günde ikinci kez. Gücünü kullanmaya karar vermek ruh hali için harikalar yaratmıştı.

"Ee," dedi Dani bir süre sonra. "Yaptın mı?"

Bahsediyor olabileceği tek bir şey vardı. Lore gerildi, etraflarındaki Spiritum'a dair farkındalığı dikkat kesildi, çağrılmaya hazırды. "Amelia'yı ben öldürmedim."

Dani bir kez başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bu senin içinde olmadığından değil. Belli ki var. Ama kıskanç bir öfkenin seni katil yapacağı fikri karakterine aykırı görünüyor. Birini öldürmek için daha fazla nedene ihtiyacın var."

"Cinayetlerimin gerekçeli olmasını tercih ederim," dedi Lore.

Dani homurdandı. Ellerinde Mort'un kulaklarından akan kan lekeleri vardı; eğilip onları çalkalanan dalgalarda yıkadı. "Şimdi, Amelia'yı Caeliar'ın ikinci gelişi olduğu için öldürmek... bu bir neden olabilir. Kimin tarafında olduğuna bağlı olarak değişir."

Lore'un midesi ayak bileklerine yakın bir yere düştü.

Dani doğruldu, bakışları sabit ve düzgündü. "Ama eğer Apollius'un tarafındaysan, buraya geleceğini sanmıyorum. O kazanıyor gibi görünüyor."

Lore'un aklından milyonlarca soru geçiyordu ama sadece "Nereden biliyorsun?" sorusu çıkmıştı.

"Anton'un tarikatının bir parçasıydım, hatırladın mı?" Dani'nin ses tonu bunun açık olması gerektiğini söylüyordu. "Tutulma gecesi ölmezsen ne olacağını hepimiz biliyorduk. Diğer tanrıların gücü yeni gemiler bulacaktı. Buraya gönderilen Presque Mort'lar, Anton'un yakın çevresindekiler, sen ölmemiş olsan bile en azından Apollius'un yeni bedenine sahip olduğu gerçeğiyle kendilerini teselli ettiler. Bastian'ın artık Bastian olmadığı anlaşıldığında - insanları küçük suçlar için hapsetmek, Safir Denizi'ndeki Kirythean gemilerini kışkırtmamaları için emirler göndermek- geri kalanının da gerçekleşmesi mantıksal bir sıçrama değildi."

Döndü ve kıyıya doğru koşmaya başladı. Lore güvenli bir mesafeden, hâlâ temkinli bir şekilde onu takip etti. "Amelia'nın Caeliar'ın avatarı olduğunu nasıl bildiğime gelince," diye devam etti Dani, "Apollius onun otopsisini yapan doktoru olaydan bir gün sonra Adalar'a gönderdi. Presque Mort'la karşılaşmış ve onlara ölüm nedenini anlatmış. Ağzından çıkan su birikintisi hakkında."

Caeliar'ın Fount'u yutması, tamamen teslim olması. Lore hala hatırlıyordu

Nyxara'nın berrak ve soğuk içkisinin tadını aldıktan sonra onu tekrar yuttu ve gücü tekrar eline aldı.

En azından kısa bir süre için.

Apollius'un Caeliar'ın büyüünü alması için Amelia'nın ölmesi gerekmiyordu. Kendi isteğiyle vazgeçmişti. Bastian onu yine de öldürmüştü.

"Bir araya getirmek kolay oldu." Dani kumsaldan biraz uzakta durdu, suyun içinde kaldı, gelgit pantolonunu gelgitlerle dalgalandırıyordu. "Ve işte o zaman inanmayı bıraktım."

Bunun bir intikam cinayetinden önce gelen türden bir itiraf olabileceğine hâlâ yarı yarıya ikna olan Lore, Dani'nin etrafından dolaşp kuma çıkararak mesafesini korudu. Arkasında deniz yerine kayalıkların olmasını tercih ederdi. "Neye inanmayı bıraktım?"

"Hepsine." Dani bütün bu konuşma boyunca soğukkanlı davranmıştı. Ama şimdi gözlerinde bir kıvılcım vardı, boynundaki tendonlar geriliyordu. "Ölümlülerin önemli olduğuna. Tanrılarımız bencil ve dünya çarpıkken tüm bunların bir anlamı olduğunu."

Lore geçen yıl bağınazlardan hedonistlere kadar her uçta bolca zaman geçirmişti. Ama bu sıradan nihilizm onu Anton'un çılgın dindarlığından bile çok daha fazla rahatsız ediyordu.

"Belki daha iyi bir şey olabilir." Dani sonunda sörfte çıktı. Lore'un aralarındaki mesafeyi koruyarak geri adım attığını fark ettiyse de yorum yapmadı. "Ama bunun olabilmesi için her şeyin -her şeyin- değişmesi gerekir."

Beklentiyle Lore'a baktı, sanki bir noktayı tamamen açıklığa kavuşturduğunu düşünüyordu. Sanki bu bir oyundu ve bir sonraki hamle Lore'a aitti.

Lore'un ağzı bir an nasıl cevap vereceğinden emin olamadı. "Bu... kesinlikle bir felsefe."

Dani, "Bu konuda yeterince uzun süre düşünürsen, uygarlığın tüm temel taşları çözülür," dedi ve konuya ısındı. "Sırf biz öyle düşündüğümüz için ölümlüler yaşanabilir bir dünyaya sahip olmayı hak ediyor, sırf tanrı oldukları için tanrılara saygı duyulmalı gibi gerekçelere girdiğinizde zaten kaybetmiş olursunuz."

Bu kadın, dedi Nyxara, kendi konuşmasını dinlemeyi gerçekten seviyor.

Tanrıça haksız değildi. Lore, Dani'nin açıklamasındaki mantığın bir kısmını görebiliyordu ama tamamına inanamıyordu. Duygusal bir insan değildi -en azından öyle olmamak için çok çabalıyordu- özellikle de

insan doğası hakkında. Ama dünyanın çoğunlukla iyi olduğuna inanmak zorundaydı. Onda kurtarılmaya değer bir şeyler olduğuna.

Dani'nin sesi onu yok edip yeniden başlamak istermiş gibi geliyordu.

"Dani kayalıklara doğru ilerlerken, "Sonunda Altın Dağ'a ulaşmak ve Apollius'u öldürmek istiyorsan, sanırım sana yardım edebilirim," diye sözlerini tamamladı.

Lore dondu kaldı. "Ne?"

"Cesedi. İkinci ölümü." Dani döndü ve sıkıca gülümsedi. "Tarikat, hatırladın mı?"

Teknik olarak ilk ölümü. Ama Dani bunu bilmiyordu. Ve Dağ'a varıp cesedi öldürdüğünde bile Apollius hâlâ Bastian'ın kafasında olacaktı, bu da henüz nasıl çözeceğini bulamadığı bir sorundu.

Bunu kendine saklamalısın, dedi Nyxara.

Lore tüm kalbiyle aynı fikirdeydi. "Bu hiç kolay olmayacak."

"Elbette kolay olacak." Dani'nin sıkı gülümsemesi genişledi, gerçek olanın inandırıcı bir simülakrına dönüştü. "Tek yapmamız gereken Altın Dağ'a ulaşmak. Ve ben bunu nasıl yapacağımı biliyorum."

Artık zamanı söyleyebiliyordu. Yani, bir bakıma. Ne zaman geçtiğini söyleyebiliyordu. Küçük tahribatlarını hissedebiliyordu.

Artık daha fazlasını da görebiliyordu. Giderek daha sık gözleri sonsuz altın yerine Hisar'da açılıyordu; puslu da olsa dünyayı görebiliyordu. Ama ne kadar denerse denesin, bunun üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. Hâlâ boşlukta yüzen bir yolcuydu.

Yine de diğerinin bu konuda sinirlendiğini hissedebiliyordu. Bastian'ın burada, güneşin aydınlattığı denizde güçlendiğini fark ediyordu. Bastian'ın tutuşu zayıflıyordu.

Bir gece Bastian neredeyse kurtulmayı başarmıştı. Hareket etmeden hareket etmek, tüm bu altının içinde çırpınmak ve hareketlerinin vücudu tarafından izlendiğini bilmek ama onları izlemenin hiçbir yolu olmamak gerçeküstü bir şeydi. Karanlıkta dövüşmek gibiydi.

Apollius ondan sonra onu daha da aşağıya itmişti. Altının neredeyse siyaha dönüştüğü, hayatın tırnaklarıyla tutunduğu yere.

Ama hala yavaş bir sızıntı vardı. Bir şey, bir yer, gücü hortumluyor, tanrıyı zayıflatıyordu.

Bastian sadece zamanını beklemek zorundaydı.

ALTINCI BÖLÜM

GABE

Çaresizlik ve asalet asla el ele tutuşmaz.

-Rotunda delegesi Fergus Almont tarafından yazılan bir mektuptan... Kendinde değildi ve Apollius'u izliyordu.

Gabe omzunun bir ağaca yaslandığını hissetti, ağaç kabuğu derisine sertçe vuruyordu.

Kendisinin olmadığını biliyordu. Yanlış yönde gerilmiş, çok kısa, daha geniş ve daha kaslı hissediyordu. Ve bu onu panikletmeliydi - panik kafasının en arkasında gizleniyordu, hayvansal içgüdüye indirgenmişti - ama önündeki adam dikkatini dağıtmıştı.

Bu Apollius'tu - Apollius olduğunu biliyordu - ama kendi bedeninde olmadığını bilmek bir panik kaynağı olmalıydı ve değildi, eski tanrısının şimdiye kadar gördüğü en yeşil ormanda bir demirci ocağında çalıştığını görmek onu telaşlandırmadı. Aksine, her yeri sıcacıktı, memnundu. Mutluydu. Ne kadar yabancı bir duygu.

Demirhane açık havada, küçük bir açıklıktaydı. Onu oluşturan taşlar tek parçaydı, sanki inşa edilmekten ziyade işlenerek şekillendirilmiş gibiydiler. Apollius beline kadar soyunmuştu, kahverengi saçları terden kafatasına yapışmıştı, teni parlıyordu. Altın fosfor ışıltısı bir hale gibi etrafında dolanıyordu. Hestraon'un o güne kadar gördüğü en güzel adamdı.

Gabe'in zihninin arkası -hâlâ o olan kısmı- ateş tanrısının adını kendi adıymış gibi düşündüğünde sarsıldı.

Bu bir rüya değildi. Bir anıydı.

Apollius yarattığı şeye çelik bir çekiçe vurarak onu ateşin içinde döndürdü. Altın ve gümüş birlikte eriyerek bir hançer şeklini aldı. Hestraon'a baktı ve sırıttı. "Sanırım bu işi öğreniyorum."

"Hâlâ, bir şeyi dövmek için ilk denemeyi senin yapmana izin verdiğime inanamıyorum."

adadaki cevher. Bu büyük bir açılış projesi."

"Buna inanabilirim." Bıçağı tekrar çevirdi, korlar yağdırdı. Gülümsemesi tüm adayı aydınlattı. "Ne istersem yapmama izin veriyorsun."

Gabe'in kendi bilincini hapseden uzaylı bilincindeki karanlık düşüncenin ilk gölgesi. Bu doğrudu.

Hestraon ağaçtan indi ve demirhaneye yaklaştı. İlk denemeye göre Apollius'un hançeri iyiden de iyiydi. Kabzası biraz eğri, bıçağı biraz inceydi ama silahın kullanıma dayanacağından hiç şüphesi yoktu. Dağ'dan çıkarılan herhangi bir şeyle deney yapmamıştı ama eskiden çalıştığından daha güçlü bir şey olması mantıklı geliyordu.

İnsan olduğu zamanlardan.

Apollius hançeri maşayla aldı ve bir kova suyun içine daldırdı. Üzerinden buhar çıktı ve vücudunu bir anlığına hayalete çevirdi. "İşte oldu."

Hestraon bıçağı sudan çıkarmadan önce soğuması için bir süre bekledi. Elinde pırıl pırıl parlıyordu. "Aferin."

"İyi bir öğretmenim vardı." Apollius yakınında durdu, sıcaklığı Hestraon'un kolunu ısıtıyordu. Birbirlerine değene kadar ileri doğru itti ve Hestraon'un göğsündeki yanmanın onun gücüyle hiçbir ilgisi yoktu.

"Bunu anakarada ne kadara satabileceğimizi bir düşünsene," dedi Apollius.

"Artık bir tanrısın ve hâlâ parayı mı düşünüyorsun?"

"Pratikliğimi korudum."

Hestraon döndüğünde Apollius'un yüzü nefesini hissedecek kadar yakındı. Hestraon'un gözleri neredeyse kendiliğinden kapandı. Ağzı hafifçe aralandı.

Apollius eğildi. Bu ilk öpüşmeleri değildi ama onunlayken hep öyleymiş gibi hissediyordu.

Öpücük gelmedi. Hestraon kafası karışmış ve biraz da incinmiş bir halde gözlerini açtığında Apollius sırtıyordu, gözleri az önce bir numara yapmış bir çocuğunki gibi parlıyordu.

"Neden olmasın?" Hestraon nefes aldı, yalvarışında hiçbir asalet yoktu. Apollius'la bunu çoktan aşmıştı. Her zaman yalvarmaya alışkındı.

Işık ve yaşam tanrısı gülümsedi, daha yakına eğildi, böylece dudakları Hestraon'un yanağına değdi. "Çünkü bunu hak etmedin. Devam et. Tekrar dene."

Bu bir şakaydı, hem de acımasız bir şaka. Fount'tan beri Apollius, Hestraon'dan Spiritum'u, yani artık Apollius'a iyi eğitilmiş bir köpeği çağırmak kadar kolay gelen gücü kanallı etmek denemesini isteyerek kendini eğlendiriyordu. Bu imkânsızdı; Hestraon konsantre olduğunda altın parıltılarını zar zor görebiliyordu ve ona itaat etmiyorlardı.

Yine de denedi. Gözlerini kapatıp öyle bir odaklandı ki ayaklarının üzerinde sallandı. Güneş ışığı iplik iplik, canlı olan her şeyin içinden geçiyordu ama onları nasıl ikna ederse etsin, cevap vermiyorlardı.

Başarısızlık kaburgalarına bir kaya gibi indi, alçaldı, yerleşti. Şimdiye kadar tanıdık gelmişti.

"Zayıflara öpücük yok." Apollius sırttı. "Hadi gel. Gidip Nyxara'ya gösterelim. Bakalım benim işimin de seninki kadar iyi olduğunu düşünecek mi?"

Gabe gözlerini açtı.

Kendini doğru boyutlara yeniden yönlendirirken, kafasının tamamını yeniden doldurmaya alışırken nefes alış veriş düzeni düzensizleşti. Nyxara zihnine ilk girdiğinde Lore'un başına gelen de buydu; anılar olan rüyalar, tanrıçanın hayatı gözlerinin önünde canlanıyordu.

Bunu yapmak istememiştim.

Ona ait olmayan bir ses. Alçak ve sert, sıcak, bir muma çok yaklaştığınızda sıcak dumanın sıyrılması gibi.

"Siktir." Gabe başını tuttu. "Allah kahretsin."

Uygun.

Bunu yapmamaları gerekiyordu. Bu kadar güçlü olmamaları gerekiyordu. Ama bir şeyler olduğunu bilmiyor muydu? Burun deliklerindeki yanma, ellerindeki sıcaklık. Haftalardır giderek güçleniyordu.

"Bunu yapamazsın," diye mırıldandı Gabe karanlığın içinde. "Bunu yapamayacağınızı sanıyorduk."

Hestraon'un sesi geldiğinde özür diler gibiydi. *Yanılmıştınız.*

Gabe'in ertesi günü, gece olanları düşünmemeye çalışarak, ağrıyan midesi ve gergin elleriyle telaş içinde geçti. Finn hava kararana kadar onları almaya gelmeyecekti, bu yüzden şafak gökyüzünü aydınlatmadan yola koyuldu ve güneş yeterince yükselene kadar sahil boyunca ilerledi.

Muhtemelen bir kavga bulacaktı. O zaman ahıra gitti ve vücudu ona bir gün için yeterince dayak yediğini kesin bir dille söylemeden önce üç kez kışına tekme yedi. Çıkarken kapüşonunu yukarı çekti, her köşeyi tutmuş gibi görünen kanlı ceketlilerden kaçındı ve Malcolm'un hâlâ Adrian'ın ona gönderdiği son kitabı incelediği pansiyona geri döndü.

Bir an için Malcolm'a anlatmayı düşündü. Rüyalarını sormayı. Ama yapmadı. Eğer bu Malcolm'a da oluyorsa, iyice boku yemişlerdi.

Ve eğer bu sadece Gabe'e oluyorsa... Bunu düşünmek istemedi.

Kollarını dizlerine dayayarak otururken dizleri gergin bir şekilde zıpladı. Malcolm sakince sayfaları çevirdi ve düzgün notlar aldı. Üzerinde çalışması gereken defterler bir kenara itilmiş, masanın kenarından bir kâğıt parçası düşmüştü.

"Başka bir şey bulabildin mi?" Gabe sordu.

"Pek sayılmaz." Malcolm içini çekip arkasına yaslandı ve sanki ağrıyormuş gibi gözlerini ovuşturdu. "Fount bozuldu ve biri onu onarana kadar tüm gücünü koruyamaz. Yani Apollius'a teslim etmeden tanrı gücü sorunumuzdan kurtulmak istiyorsak, önce Fount'un yeniden bir araya getirilmesi gerekiyor."

"Sanırım kitaplarda parçaların nerede olduğuna dair hiçbir ipucu yok."

"Tabii ki yok. Aslında bu çok yardımcı olurdu." Malcolm kitabı alışılmadık bir güçle kapattı. "Ama görünüşe göre tek seçeneğimiz onları aramak. Sayısız cehennem."

"Finn'in Başbakan'ın çıkarları hakkında söyledikleri doğruysa, belki bir fikri vardır." Bu sözler kulağa boş geliyordu. İkisi de Eoin Iomare'in bu yeni girişimine pek inanmıyordu.

Arkadaşı kaşlarını kaldırdı. "O kadar kolay olacağını mı sanıyorsun? Sadece ona soracağız ve o da bize söyleyecek öyle mi? Parçaların nerede olduğunu bilse ve bir mucize eseri bize sığınma hakkı verse bile, şüphesiz kıtadaki en değerli şeylerden bazılarını teslim etme şansı sıfıra yakındır."

"Belki Bastian'a neler olduğunu ona anlatırsak-"

"O zaman Bastian'ı öldürmek isteyecektir, Gabe. Bastian'ın kontrolde olmaması umurunda olmayacak."

Haklıydı. Lanet olsun. "Yani bunu gizli tutacağız. Bastian'a neler olduğunu ve ne aradığımızı. Ve bir şekilde kucağımıza düşmesini umuyoruz."

"Daha garip şeyler de oldu." Malcolm'un çenesi gerildi, gözleri Gabe'in bakışlarıyla karşılaşmak istemiyormuş gibi yana eğildi. "Ya da ona yine de söyleriz."

Söylenmeyen sonuç açıktı. Eoin'e söyle. Savaş başlasın. Bastian'ı öldürmeye çalışsın.

Elleri yanıyormuş gibi hissetti. Gabe yumruklarını sertçe kapattı, yarı yarıya parmaklarının arasından duman sızmasını bekliyordu. "Hayır. Bu bir seçenek değil."

"Olmak zorunda kalabilir," diye mırıldandı Malcolm.

"Ama şu anda olmak zorunda değil." Gabe başını kaldırdı, görüşünün köşelerinde alevden gölgeler dönüyordu. "Lütfen."

Yalvaracak kadar gururlu olmadım, dedi kafasının arkasından bir ses. *Onun hatırı için değil.*

Gabe dişlerini sıktı.

Malcolm içini çekti, sandalyesinde uğursuz bir şekilde gıcırdayana kadar arkasına yaslandı, parmak uçları şakaklarındaydı. Konuştuğunda Bastian hakkında değildi. "Michal'e yalan söyledim. Şantaj en kötü olasılık değil. En kötü olasılık, yaklaşan tutuklama emirlerimize bağlı bir ödül olması ve Finn'in bunu ilk önce almaya çalışması."

"Michal bir zehir kaçakçısıydı. O biliyor." Gabe, Malcolm'un neden diğer adamın duygularını yatıştırma ihtiyacı hissettiğini sormayı düşündü ama sormaktan vazgeçti. Birbirlerine nasıl yan gözle baktıklarını, her zaman yakın mesafede olmak istediklerini görmüştü. Koşullar ideal olmaktan uzak olsa da arkadaşı için mutluydu. Ama kıskançlık onun için bir dikendi: Malcolm'un değer verdiği kişinin onunla birlikte olması. En azından Michal'i güvende tutmaya çalışabilirdi.

"Eğer bir şey yapmaya kalkışırsa," dedi Gabe sessizce, ikisinin de bildiği şeyi dile getirerek, "onu öldürürüz."

Malcolm'un sandalyesi yavaşça yeniden dört ayağı üzerinde dengeye geldi. Parmaklarını masanın üzerinde birleştirdi, Gabe yerine onlara hitap etti. "Zor mu?"

Gabe daha önce de adam öldürmüştü. Malcolm öldürmemişti. Baş kütüphaneci olarak konumu onu Presque Mort'un olağan şiddetinden, yanlış giden tutuklamalardan ve acılarına son verilen hortlaklardan uzak tutuyordu.

"Hayır," dedi Gabe ayağa kalkarak. "Hiç de zor değil."

Gün nihayet geçti. Biraz uyumayı başardı ama gece çöktüğünde Gabe ve Malcolm kapının yanında oyalanıyor, gergin enerjileri küçük odada kıvılcım gibi parlıyordu. Val ve Mari yatmaya gitmişlerdi ama Michal ofiste oyalanıyor, elleriyle bir şeyler yapabilmek için kâğıtları toplayıp tekrar yerine koyuyordu. "Saat verdi mi?"

"İyi geceler." Malcolm uzun, koyu renk bir pelerin giymiş, ayaklarının üzerinde kıpırdandı. Etek ucuyla oynamaya devam etti. "Sadece gece."

Ve sonra kapıya dört kez vuruldu.

Gabe kapıyı açmaya hazırlanarak ona doğru yürüdü ama Michal onu durdurdu. "Bekle." Malcolm'a doğru yürüdü ve elini tuttu. "Lütfen, lütfen dikkatli ol."

Malcolm sadece başını salladı. Parmaklarını diğer adaminkilerle birleştirip sıkı.

Gabe başka tarafa baktı.

Bir süre sonra Michal'a elini bırakması için zaman tanıyarak kapıyı açtı.

Finn diğer tarafta duruyordu, elleri cebindeydi ve yüzünde küçük bir gülümseme vardı. "Sığınma talebinde bulunmaya hazır mısınız?"

Gabe cevap vermedi, korsanın yanından geçip geceye karıştı. Finn'i ya da Malcolm'u beklemedi, kapüşonu yüzünü kapatacak şekilde sokakta kararlı adımlarla ilerledi.

Bu yüzden kafasının yan tarafına bir darbe geldiğinde, kimin vurduğunu bile görmedi.

Aptalca.

Sesin Hestraon'a mı yoksa kendisine mi ait olduğundan emin değildi. Belki ikisi de.

Çok aptalca.

Bunun bir tuzak olduğunu bilmeliydi. Hiçbir şey kolay olmamıştı ve olan her şey onları tanrıların karmaşık ağının daha da derinlerine sürüklemişti

-Tabii ki bu da farklı olmazdı. Finn'i Malcolm'un gecekondudaki ofisinde belirlediği anda vurmalıydı. Çaresizlik onu körleştirmiş, giderek daha ince çöplere tutunmasına neden olmuştu.

Malcolm'la planladıkları gibi karşılık verme, Finn'i ya da suç ortaklarını öldürme şansı bile olmamıştı. Her şey çok çabuk oldu. Çünkü

Bir an Malcolm'un kaçmış olabileceği ihtimalini düşündü ama ağrıyan gözlerini açtığında eski baş kütüphanecinin bileklerinde prangalarla hemen yanında olduğunu gördü.

Etrafı kanlı ceketlerle çevriliydi.

Gabe gözlerini kırıştırarak yönünü bulmaya çalıştı. Başı hâlâ darbeden dolayı sızlıyordu, görüşü bulanıktı ama bir amfi tiyatronun dibinde bir kürsüde durdukları anlaşılıyordu, koltuk halkaları aşağıya doğru iniyordu, merdivenlerin tepesindeki bir kapıdan bir kare ışık geliyordu. Önlerinde boş bir kürsü duruyordu.

Başını hafifçe çevirdi. Taş suratlı kan ceketlilerin arkasında, tanıdık gelen bir heykel duruyordu. Apollius İntikam Alıyor, bir elini yana uzatmış, ay işaretli bir taş tutuyordu, diğer eli ise başının üzerindeydi. Ancak elinde tuttuğu taş farklıydı, Kilise'deki aynı heykelde olduğu gibi güneşten oyulmuş bir parça değildi. Buradaki taşa başka işaretler vardı; bir dalga, bir rüzgâr, bir yaprak.

Alev yoktu.

Kafasının içinde, sanki utanmış gibi bir şeyin geri döndüğü hissi.

Tanrılar ölmüş ve ölüyor. Bir Fount parçası bulmuşlardı.

Ölmeleri için Apollius'a geri gönderilmeden önce bunun doğru olacağını düşündü.

"Beyler." Yeni bir ses, net ve kibar, sahibi Gabe'in hâlâ bulanık olan görüşüne giriyordu. "Sizi bu saatte buraya getiren nedir?"

Gabe'in arkasındaki kan ceketli, prangalarını sarsarak onu ayağa kaldırdı. "Aziz Kral'ın aradığı kişiyi bulduk ama Caldien'de oldukları için iade edilmeleri için izne ihtiyacımız var. Basit bir evrak işi; imzanızı aldıktan sonra yolumuza devam edebiliriz."

Önlerindeki adam çenesini eğdiğinde Gabe'in görüşü yavaşça netleşti. Uzun boylu ama zayıf, tuzlu biberli saçları ve kırışmaya yüz tutmuş kısa sakalları vardı. Düşünceli bir tavırla dudaklarını büzdü. "Peki kaçaklarınızı nasıl bu kadar çabuk bulabildiniz?"

"Finn Lucais," diye yanıtladı muhafız, adını biraz da gururla söyleyerek. Korsandan dönme deniz subayıyla konuşmak muhtemelen hayatının en önemli anlarından biriydi.

"Ah." Gabe'in Eoin Iomare olduğunu tahmin ettiği adam gülümsedi. "Hediye verme konusunda esrarengiz bir yeteneği var."

Malcolm, Gabe'in yanında, kanlı ceketlinin pençesinde gevşek bir şekilde asılı duruyordu. Auverrain'den ayrıldıklarından beri hep bir hançerle seyahat etmişti ama hançeri alınmıştı.

kılıf boş asılı. Pek bir işe yarayacağından değil.

Başka silahların da var.

Hayır, Gabe Hestraon'a hırladı. Hayır, hayır.

Eoin Iomare'in gözleri ona döndü, bir şahinin fareyi bulması gibi keskin ve araştırmacı. Sırıttı. "Şimdi, şu suçlu iadesi meselesine gelelim. Bu konuda kafamın karışık olduğunu söylemeliyim."

Kan ceketlilerin lideri Gabe'i tekrar sarsmıştı. "Pardon?"

"Sanırım açık konuştum." Eoin zarifçe omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, bu ikimize de bağlı değil. Bu *onlara* bağlı."

Gabe başını kaldırdı, kaşları çatılmıştı. Malcolm'un ağzı şaşkın bir şekilde açık kaldı.

Eoin şaşkınlıkla eliyle geniş bir işaret yaptı ve geri çekildi. "Gabriel," dedi başını sallayarak. "Malcolm. Gerçekten kimsin sen?"

Gabe'in bunun bir numara değil de gerçekten bir soru olduğunu anlaması bir anını aldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kapa *çenen*." Arkasındaki kanlı adam çizmesinin topuğunu Gabe'in baldırının arkasına geçirdi; Gabe tek dizinin üzerine çöktü, kanlı dudağını ısırды ama haykırmayı reddetti. "Bu bir Auverrani adaleti meselesi, Iomare. Hiçbir oyun oynanmayacak-"

Başbakan bir parmağını kıpırdattı.

Hisar muhafızlarının arkasında, gölgelerin arasından eriyen figürler belirdi. Hepsi tabanca tutan koyu renk pelerinli bir deniz.

Hepsi de tabancalarını kan ceketlilere doğrultmuştu.

Gabe'i tutan muhafız elini gevşetip kendi silahına uzandı ama Eoin parmağını salladı. "Silahına dokunursan ölürsün. Şimdi, dediğim gibi." Sanki odadaki tek adamlar onlarmış gibi dikkatini önce Gabe'e, sonra da Malcolm'a çevirdi. "Siz kimsiniz? Ya da kime dönüştün mü demeliyim?"

Soru şimdi anlam kazanmıştı. Çifte pusu ve Finn'in Eoin'in elemental tanrılara duyduğu hayranlıkla ilgili verdiği bilgiler arasında bilmek istediği şey buydu. Bir şekilde Auverraine'deki söylentilerden gerçeğin kırıntılarını bir araya getirmişti ve bunu kaynağından duymak istiyordu.

Önce Malcolm konuştu, sesi boğuk ve yenikti. "Braxtos."

Onu tutan muhafız bir adım geri çekildi, sanki Malcolm'u yere düşürmek istiyormuş gibi tutuşu gevşedi. Düşürmedi ama çok yakındı.

"Mükemmel." Eoin Gabe'e baktı. "Ya sen?"

"Hestraon." İsim ağzında yankılandı. Bu iğrenç oyunu oynamak istemiyordu ama bir kez daha başka seçeneği kalmamıştı. Bu bir kalıp haline gelmeye başlamıştı.

"Ah." Başbakan'ın gözleri parladı. "Elbette."

Bir kez daha isteksiz bir çocuğu çağırır gibi elini sallayarak işaret etti.

Her şey çok hızlı oldu. Pelerinli figürler kan ceketlilerin üzerine çullandı ve sayıca ikiye bir üstünlük sağladılar. Çoğu saniyeler içinde kafalarından vuruldu, namlulara takılan esrarengiz bir cihaz sesi boğuyordu. Gardiyanı vurulduğunda Gabe geriye doğru düştü ve prangalarını bırakarak hâlâ sıcak olan ceset yığınının içine doğru çekildi.

Panik içinde, bileklerini metale çarparak bağlarından kurtulmaya çalıştı. Sonra, kolunda bir el, yatıştırıcı bir ses. "Gabriel. Gabriel, sakın ol."

Malcolm bir şekilde kurtulmuş, onu ölü adamların arasından çekip çıkarmıştı. Zincirlerin anahtarını almıştı; titreyen elleriyle kilitleri açtı ve Gabe'in zincirleri bileklerinden sıyrmasına yardım etti.

İkisi de Başbakan'la yüzleşti.

Başbakan onlara gülümsedi, bir baba gibi sıcaktı. "Finn bir hediye nasıl kullanacağını gerçekten biliyor. Şimdi gelin, konuşacak çok şeyimiz var ve Kardeşlerin temizlemesi gereken çok şey var."

YEDİNCİ BÖLÜM

GABE

Beklenmedik yardım her zaman iplerle gelir.

-Kaldien atasözü

Başbakanı merdivenlerden yukarı kadar takip ettiklerinde Gabe Malcolm'la göz göze geldi ve başını kürsüye doğru salladı. Malcolm başıyla onayladı, ağzını sıkıca kapatmıştı. Heykeli, taşı görmüştü. Ne olduğunu biliyordu.

Belki de Eoin'den parçayı isteyebilirlerdi? Gerçi az önce işlenen toplu cinayet Gabe'i adamdan bir şey isteme konusunda temkinli davranmaya itmişti.

Ya da belki sadece çalabilirlerdi. Tabii buradan canlı çıkmayı başarırlarsa.

Eoin onları amfiteyatronun tepesine kadar götürdü. Binanın fuayesine geldiklerinde Gabe buranın Caldien'in yönetim organının bulunduğu Rotunda olduğunu fark etti. Bastian'ın atalarından birinin hediyesi olan altın kubbeli çatılı yapıyı sokaktan görmüştü.

Başbakan, Rotunda'nın binada ofisi olan tek delegesiydi. Delegeler her üç yılda bir Caldien vatandaşları tarafından seçiliyordu ve iddiaya göre herkes aday olabiliyordu. Ancak bir kampanyayı finanse etmek için para gerekiyordu, bu nedenle seçilebilenler genellikle zaten birçok politikacıya sahip olan varlıklı ailelerden geliyordu ve çok az değişim oluyordu. Eoin'in babası ondan önce başbakanlık yapmıştı. Demokrasiden bahsetmelerine rağmen, Gabe'in büyüdüğü monarşilere çok benzer bir şekilde işliyor gibiydi.

Eoin onları ahşap bir kapıya götürdü ve kapıyı çalmadan açtı. Büyük bir meşe masanın ve camlı bir pencereyi dolduran birkaç yeşil ev bitkisinin bulunduğu iyi döşenmiş bir odaydı.

"Çay?" Eoin masanın arkasındaki koltuğuna otururken sordu ve iki masayı işaret etti.

Gabe ve Malcolm için diğer sandalyeler. "Gecenin bir yarısı ama politikacılar tuhaf saatlerde çalışıyor ve etrafta hâlâ personel var." Cevap beklemeden masanın üzerindeki küçük pirinç zili çaldı. Bir dakika sonra, gözlerinin altında koyu renkli, yorgun torbalar olan bir hizmetçi belirdi ve siparişini aldı.

Gabe bileklerini ileri geri çevirdi, prangalar yüzünden hâlâ uyuşmuş ve kızarmıştı. "Yani Finn bize tuzak mı kurdu?"

Eoin hizmetkârdan başını çevirmedi bile, tek bir parmağını kaldırarak beklemesini söyledi. Gabe itiraz edemeyecek kadar şaşırmıştı.

Hizmetçi gittiğinde Eoin arkasına döndü ve parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. "Finn sana büyük bir iyilik yaptı aslında. Senin gerçekte kim olduğuna dair şüphelerini bana anlattı ve Caldien'e Aziz Kral'la çalışmaktansa seninle çalışmanın daha iyi hizmet edeceğini düşündüğünü söyledi. Seni bulduğunu söylerse şehirdeki tüm Citadel muhafızlarının koşarak geleceğini biliyordu."

"Yani şimdi şehirdeki tüm Citadel muhafızları öldü," dedi Malcolm sessizce. "Onlar tarafından öldürüldü... onlara Kardeşler mi dedin?"

"Ben dedim." Eoin sırttı. "Suların Kardeşliği. Bu bir... bir çalışma grubu diyebilirsiniz sanırım. Kilise demekte tereddüt ediyorum ama ilgi alanlarımız kesinlikle ruhani konulara yöneliyor." Gözleri kurnazlaştı. "Elemental tanrılara doğru."

"Bu konuda size yardımcı olamayız." Malcolm'un sesi bitkin geliyordu. "Evet, biz... biz... biz bir şekilde onlarla iç içeyiz ama onların gücünün nasıl işlediğini anlamıyoruz. Onu kullanmanıza yardım edemeyiz."

"Oh, hayır, beni yanlış anladınız." Kapı açıldı, hizmetçi çay getirdi; Eoin küçük bir fincan tabağındaki çayı kremayla ıslattı ve bir yudum aldı. "Tamamen eğitim amaçlı geldik. Sadece sizinle güç hakkında konuşmak, belki de gösterilmesini görmek istiyoruz."

"O zaman ne alacağız?" Gabe'in sesi karanlıktı. "Sirk hayvanlarınız olduğumuz için mi?"

Eoin'in sırtışı keskinleşti. "Sizi idamdan kurtarmak iyi bir karşılık gibi görünüyor. Gerçi başka şeyler de konuşulabilir."

Ellerine geçebilecek en iyi fırsat buydu.

"Heykel," dedi Gabe, duraksayarak. "Bir taş tutuyor..."

"Oh," dedi Eoin çay fincanının ağzından. "Fount parçasını istiyorsun." Elini salladı. "Evet, belki bu konuda bir anlaşmaya varabiliriz."

Masanın öbür ucundaki Malcolm ağzı açık kaldı. Gabe dişlerini sıkarak kendi ağzını kapattı.

Eoin ayının buharından kaşlarını kaldırdı. "Başka bir şey var mı?"

"Kraliçe." Artık duraksayan kelimeler yoktu; Gabe gl konuştu. "Yanık Adalar'da; onu kurtarmak zorundayız. Ve Alienor Bellegarde, Dellaire'de; onu buraya getirmeli, Jax Andronicus'tan ve... ve Kral'dan korumalıyız."

Başbakan'ın yüz ifadesi asıldı. "Sizin için bir savaş başlatmamı istiyorsunuz."

"Bir savaş geliyor," dedi Malcolm sessizce. "Kimin başlatacağı şu noktada nemsiz. Aziz Kral ve Kirythean İmparatorluğu Caldien için gelecekler, muhtemelen er ya da geç."

"Farkındayım," dedi Eoin fincanını yere bırakarak. Bfeye gidip bir çekmeceyi karıştırdı ve bir şişe viski bulup çayını cömertçe doldurdu.

"Farkında mısınız?" Gabe sordu. "Ve hiçbir şey yapmıyor musun?"

"Finn beni Auverraine'deki durumdan haberdar etti. şu anda zamanımızı beklemek daha akıllıca." Tekrar yerine oturdu. "Hepimiz birbirimizi gzetliyoruz. Bunu biliyorsunuz. Ve Finn en iyilerin en iyisi. Yıllardır Auverraine'e girip çıkıyor, rıhtımlarda alışıyor. Birden fazla Citadel saray mensubu ayaktakımıyla srtnmek için gizlice aşağı iniyor. Bunu yaptıklarında dudakları gevşer."

"Yani o senin casusun," dedi Gabe. "Sevgilin değil."

"Her ikisi de. Çok yetenekli bir adam." Eoin omuz silkti. "Birkaç ay önceki tüm o söylentiler -Kral'ın dairelerinde l bir saray mensubu, cesedinin etrafındaki su birikintisi, sonra da nihayet çiçeği burnunda Kraliçe'nin mahkmiyeti- dikkat etmeyen birinin bir araya getiremeyeceği kadar karmakarışık olurdu. Efsaneleri bilmeyenler ve din tarafından inanamayacak kadar kr olanlar için.

"Finn kurnazlığı ve efsaneleri iyi bilir, bu yüzden olayı çözmek onun için oldukça kolaydı. Kral o saray mensubunu istiyordu-Demillier? Devaux? Bunun gibi bir şey-öldürülmesini istiyordu, çünkü o elemental tanrılardan birinin avatarıydı." Eoin sanki acele ediyormuş gibi bileğini daire içine aldı. "Ve sonra, siz Auverraine'den ayrılıp buraya geldiğinizde, kısa bir süre sonra aranan bildirimlerle, belki de aynı rahatsızlığa sahip olduğunuzu düşünmek zor değildi."

"Bu konuda inanılmaz derecede soğukkanlısın," diye mırıldandı Gabe.

Eoin omuz silkti. "Tanrılarımız daha fazla g isteyen insanlardı. İşte

Gerçekten hayranlık duyulacak bir şey değil. Fırsat verilse aramızda kim aynısını yapmaz ki?"

"Ben," dedi Malcolm sessizce. "Ben yapmazdım."

"Görünüşe göre Kralınız farklı düşünüyor. Seçilmiş Arceneaux ile ilgili olan o Tract hakkında uzun zamandır şüphelerim vardı. Görünüşe göre Apollius sonunda istediği kişiyi bulmuş."

Bastian'a ne olduğunu Eoin'e anlatma konusunda endişelenmelerine gerek yoktu. Görünüşe göre o zaten biliyordu.

"O halde nasıl bir tehlike içinde olduğumuzu biliyorsun," dedi Gabe.

"Hepimiz." "İşte bu yüzden aceleci davranmamayı tercih ediyorum." Eoin sandalyesine geri oturdu,

bir kez daha parmaklarını dikleştirdi. "Fount'tan payımı istiyorsun, Auverraine Kraliçesi için bir kurtarma istiyorsun ve şu anda İmparatorla nişanlı olan Arceneaux'nun üvey kız kardeşi için bir tane daha istiyorsun. İsteyecek çok fazla iyilik var. Neredeyse siyasi ilticadan daha ağır basıyor."

"Daha ne istiyorsun?" Malcolm'un gözlerinde, Gabe'in içinde bulundukları duruma tam olarak bağlayamadığı, perili bir bakış vardı.

"Fazla bir şey değil," dedi Eoin. "Sadece daha önce bahsettiğim şeyi. Gücünü bana göstermen, diğer Kardeşlerin de bu mucizeye kendi gözleriyle şahit olması." Gülümsemesi genişledi. "Bilimsel deneyler yok, söz veriyorum. Senden en fazla istediğimiz şey bize detayları anlatman."

Tanrılar ölmüş ve ölüyordu, ayrıntıları bilmiyorlardı. Başbakan buna büyük bir illüzyon, kıyametin kanıtı değil de doğal bir merakmış gibi davranıyordu.

"Tek istediğiniz bu mu?" Gabe kuşkuyla sordu. "Bir güç gösterisi mi?"

"Başlangıç için iyi bir yer," diye yanıtladı Eoin.

Hestraon kafasının içinde sessizdi. Gabe bunun için minnettardı.

Tanrı onunla konuşuyordu. Hestraon'un anılarını görüyordu. Yapması gereken en son şey, kelime oyunu yapmaksızın, ateşle oynamaktı.

Ama Lore ve Alie'yi kurtarabilecekse, denemek zorundaydı.

Ve belki bir şekilde Bastian'ı da kurtarmanın bir yolunu bulabilirdi.

Malcolm ona baktı ve hafifçe başını salladı. Rahip Exalted ve Presque Mort'larından biri için uygun olan hürmete hiç düşmemişlerdi ama burada, bunun için karar Gabe'e bırakılmıştı. Malcolm onun yol göstericiliğine uyacaktı.

"Peki," dedi Gabe. "Yapacağız."

"Mükemmel." Eoin ayağa kalktı. "Kraliçeni ve arkadaşını kurtarmak için çalışmaya başlayacağım ve borcunun ödendiğine karar verdiğimde Fount parçasını alabilirsin." Parmaklarını şıklattı. "Unutmadan, şehirde Rotunda'nın misafirlerinin kullanmasına izin verdiğimiz bir pansiyon var. Odalar yarın sizin için hazır olabilir mi?"

"Lütfen." Fount parçası, sığınma ve artık kiralık bir kum torbası olmama. Bütün akşam bir mucizeydi.

Ama Gabe mucizelere karşı çok ama çok temkinli davranmaya başlamıştı.

Başbakan onları odadan çıkarıp avlunun önüne götürdü. "Bir sonraki toplantımız yarın akşam burada, Rotunda'da. Sizi bekliyor olacağız."

Onları gaz lambasının ışığında parlayan geniş verandaya bıraktı. "Bu..."

Gabe başını salladı. "Şey. Bu da bir şeydir."

"Kesinlikle öyleydi," diye onayladı Malcolm, gözleri hâlâ uzaktı.

Gök gürültüsü gökyüzünde yuvarlandı ve gökler sağanak yağmurla açıldı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ALIE

Şans sadece zamanını bekleyen kaderdir.

-Malfouran atasözü

O hiçbir zaman Dellaire'e gizlice giden saray mensuplarından biri olmamıştı, en azından sık sık. Arkadaşları iki haftada bir ya üstü kapalı arabalarıyla ya da halktan insanların giydiğini düşündükleri kıyafetlerle *şehri deneyimlemek*. Alie'nin bu çabaya hiçbir zaman pek ilgisi olmamıştı. Herhangi bir züppelikten değil, aslında tam tersi: Ayrıcalıklı bir konumda olduğunu biliyordu ve aksini iddia etmek hiçbir zaman hoşuna gitmemişti. Özellikle de arkadaşlarının giydiği kıyafetler sadece gezdiklerini, yoksulluğu bir kostüm gibi denediklerini açıkça ortaya koyarken.

Ama umutsuz zamanlar.

Gabe ve Malcolm o gemiye bindiğinden beri -kendisi binmediğinden beri- Alie Auverraine'den çıkmanın bir yolunu arıyordu. Tek başına bir kaçış düzenlemenin neredeyse imkânsız olduğunun farkındaydı ama yine de elinden geldiğince sık Dellaire'e gizlice giriyordu. Her seferinde biraz daha uzağa gidiyor, şehrin sınırına biraz daha yaklaşıyordu. Planlar yapıyordu.

Jax bunu yaptığını biliyordu. Apollius'un da bildiğini varsayıyordu. Ama ikisi de onu durdurmadı ve Hisar'a geri döndüğünde gizemli davranmaya, dışarı adımını attığı anda fark edildiğini bilmiyormuş gibi davranmaya özen gösterdi. Eğer onun beceriksiz olduğunu ve her zaman geri döneceğini düşünürlerse, dönmediği bir seferde peşine düşme ihtimalleri azalırdı.

Tabii cesaretini toplayabilirse. Bugün gerçekten toparlanmaya yaklaşmış, çantasını eski bir elbise ve kanadığında çantayı dolu göstermek için kullandığı temiz keten parçaları yerine erzak ve parayla doldurmuştu. Ama Alie her zaman yaptığı gibi aynı sahte çantayla yola çıkmıştı; bugün

kaçacağı gün değildi.

Alie, Güneydoğu Bölgesi'ndeki pazarlardan birinde dolaşıyordu. Sade bir elbise giymişti, kimsenin onu fakir sanmayacağı kadar inceydi ama soylu bir röntgenci gibi görünmesine neden olacak kadar da gösterişli değildi. Kendine özgü saçlarını bir eşarp örtüyordu.

Koşuşların enerjisi onu canlandırıyordu. Hisar'ın demirbaşlarından biri olarak büyümüştü, diğerlerinin baktığı, mükemmel soylunun simgesi olan insanlardan biriydi. Jax ile nişanlandığından beri, gerçek soyu ortaya çıktığından beri görünürlüğü daha da artmıştı.

Burada pek çok kişiden biriydi. Anonim. Güzel bir histi.

Ve burada yakalanma endişesi olmadan Lereal'i n gücünü kullanma pratiği yapabiliyordu. Hâlâ çok fazla kullanmıyordu -bir çocuğun uçuşan saçlarında gezinen bir çırpıntı, meyve tezgahındaki çiftçiye yatıştırıcı bir rüzgâr fısıltısı- ama büyüü geliştirmek için yeterliydi. Onu daha da kontrol altına almak için.

Bunu kullandığında düşüncelerinde bir rahatlık, yumuşak bir hafiflik vardı, sanki bu yapması gereken bir şeymiş gibi. Ama Lereal onunla hiç konuşmamış, varlığını hissettirmekten başka bir şey yapmamıştı. Alie bununla yaşayabiliyordu.

Tek umudu diğerlerinin de yaşayabilmesiydi.

Alie meyve tezgahına yaklaştı, çiftçi ürettiği esintiden sonra çok daha hoş görünüyordu. Elmaları incelerken diğer elinin parmaklarını oynatarak pazarın en uzak köşelerinden gelen fısıltıları kulaklarına çekti.

Ödemeler neredeyse başlar başlamaz kesildi.

O kadar altını bir kez hissetti mi, ondan ayrılmak istemiyordu. İşe yaramaz.

O da babası kadar kötü. Diğerleri kadar kötü.

Arceneaux.

Daha da kötüsü, diyebilirim. Başka hiçbir Arceneaux komşu bir diktatörü üvey kız kardeşiyle evlenmeye davet etmedi.

Her yerde aynıydı. Bastian hakkındaki fısıltılar kızgınlıktan kışkırtıcılığa kadar uzanıyordu. Alie aslında onları suçlayamazdı ama bu durum öfkelerini bir kat daha artırıyor: Apollus'un yaptıklarının bedelini Bastian ödüyordu. Şu anda bir devrim felaket olurdu, ama bu noktada bir felaketin daha ne önemi vardı ki?

Auverraine vatandaşları monarşiyi yıkmaya karar verirse durumu pek iyi olmazdı. Ancak monarşi giderek daha az anlam ifade etmeye başlamıştı. Auverraine

Arceneaux soyu ilahi bir hakla yönettiğini iddia ediyordu ve Alie ilahiliğın ne kadar saçma bir şey olduğunu görmüştü.

Alie fısıltılı konuşmaları taşıyan rüzgâr iplerini bıraktı.

Her seferinde bir sorun ve zaten bunların tam bir defterine sahipti.

"Seni tanıdım."

Oh, mükemmel. İşte bir tane daha.

Alie konuşanı görmezden gelmeyi, duymamış gibi davranmayı düşündü. Ama konuşan her kimse olay çıkarmayacağını garanti edemezdi ve Güneydoğu Koğuşu'ndaki bir kişinin soylu olduğunu bilmesinden daha kötü olan tek şey herkesin bunu bilmesiydi.

Yavaşça arkasını döndü.

Arkasındaki kadın tanıdığı biri değildi, gerçi bu pek de şaşırtıcı değildi. Şaşırtıcı olan, kadının etrafındaki tanıdıklık havasıydı; Alie'nin tanınması *gereken* birine benziyordu, tanıdığı birinin biraz farklı bir yansımasıydı.

Kadın ela gözlerini kısmış, beyaz tenli bir yüze bakıyordu. Sarı saçları sıkıcı bir eşarpla toplanmıştı ve siyah elbisesi daha iyi günler görmüştü. "Burada değil. Aradığınız şey."

"Pardon?" Alie sesindeki Citadel cilasını gizlemeye çalışmadı. Yakalanırsa yakalanırdı. Gerçi bu kadın bir şarap kadehinden birkaç damla eksik gibi görünüyordu.

"Aradığınız şey." Kadın Alie'ye sanki çatlak olan kendisiymiş gibi baktı. "Parça mı?"

"Özür dilerim." Sinirler Alie'nin omurgasından aşağıya doğru diken diken oldu; kadın heyecanlanırsa şiddete başvurabilirdi ve Alie'nin botunun üst kısmına sıkıştırılmış, nasıl kullanılacağını pek bilmediği bir hançerden başka silahı yoktu. "Neden bahsettiğinizi anladığımı söyleyemem."

Kadın pek de tanıdık olmayan gözlerini devirdi. Sonra Alie'nin kolunu tuttu ve onu bir ara sokağa doğru çekti.

Kadının botları Koğuş'un tozunda patinaj yaptı; Alie fazla olay çıkarmadan kurtulmaya çalıştı ama kadının tutuşu demir gibiydi. Alie son çare olarak, adımlarını takip ettiğinden emin olduğu kanlı ceketliyi bulmak için umutsuzca etrafına bakındı. Kimse yoktu. Belki de Jax ve Apollius onu sandığı kadar yakından izlemiyordu, en azından bugün.

Düşündüm.

Kadın onu ara sokağın gölgelerine çekti, eski tahta sandıklar

taş duvarlara yığılmış, yağmurla çürümüştü. Döndü ve Alie'ye ters ters baktı. "Kaçacak mısın, yoksa dinleyecek misin?"

Kadının elinde parıldayan hançer, kaçmanın kötü bir seçim olduğunu gösteriyordu.

Kendi hançeri de çizmesinin içinde kaşınıyordu. Ama Alie'nin bildiği tek şey hançerin sivri ucunun düşmana doğru çevrilmesi gerektiği idi ve siyah elbiseli kadın bu konuda daha bilgili görünüyordu. Yapılacak en iyi şey ona ayak uydurmaktı.

Alie usulca başını salladı. "Dinleyeceğim."

"Güzel." Kadın kendi bıçağını belindeki yırtık pırtık kumaşın içine soktu. Bunu yaparken avucu ışığa doğru döndü. Elinin bileğiyle birleştiği yerin alt kenarında beyaz yara izleri vardı, ayın evrelerinin kaba yaklaşımları.

Alie'nin omurgasındaki sinirler iğne batmasından neredeyse acı veren tüylere dönüştü.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi kadın. "Benim kim olduğumu bilmiyorsun ve bu sorun değil. Ben Lilia'yım ve sana yardım etmek istiyorum."

Bir baş daha salladı, hâlâ yumuşak, hâlâ kibar.

"Eğer henüz Fount'un parçasını aramıyorsan, bunun olması gerektiğini bilmediğin için olduğunu varsayıyorum." Lilia kollarını kavuşturdu ama bu hareket herhangi bir duyguyu ifade etmekten çok kendini ayakta tutmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Yorgun görünüyordu, sanki uyuyacak kadar güvende hissetmeyeli uzun zaman olmuş gibiydi. "Sanırım şaşırmadım. Tüm güzel ruhani şeyler Tracts'a girdi; cesur kısımlar sadece zaten çok derinlerde olan bizler içindi."

Çok derinde, ellerinde ay yaraları olan. "Sen Gömülü Nöbetçilerden birisin."

"Daha da kötüsü." Lilia kısa, acı dolu bir kahkaha attı. "Ben tanrıların lanetlediği Gece Rahibesiydim."

Gece Rahibesi. Lore'un annesi.

Alie artık neye bakması gerektiğini bildiğine göre, soluk bir kaş ela bir gözün, tam da Lore'un kinin renginde bir gözün üzerine kalktı. "Şimdi kaçacak mısın?" Lore'un annesi sordu.

"Hayır." Alie başını salladı. "Eğer bize yardım edebilecek bir şey biliyorsan, duymak istiyorum."

Lilia, "Dinlemeye kızımından çok daha isteklisin," dedi.

Gülümsedi ve sadece dudağını seğırtmeyi başardı. "Yine de sanırım bu bir sürpriz olmamalı." Omzunu duvara yasladı. "Hepiniz Apollius'u öldürmeye çalışıyorsunuz o zaman?"

Bunu bu kadar açık bir şekilde duymak Alie'nin gözlerinin açılmasına neden oldu. Özünde hâlâ bir saray mensubuydu ve çirkin konulara doğrudan değinmektense onların etrafında dans etmeye çok daha alışkındı.

"Elbette öylesin," dedi Lilia. "Lore'la birliktesin ve o yarım yamalak iş yapmaz." Gözlerine mesafeli bir bakış geldi. "Belki de tüm bunları ona anlatsaydım, benden daha önce yardım isterdi. Yine de onu gerçekten suçlayamam."

Alie cevap vermedi. Lilia'nın bunu isteyip istemediğinden emin değildi. Sanki çoğunlukla kendi kendine konuşuyormuş gibi geliyordu, tekrar tekrar konuşuyordu.

Lilia ani bir ürpertiden kurtulmuş gibi kendini salladı. "Bunun için çok geç," dedi hızlıca. "Ben yatağımı yaptım. Bu yüzden size söyleyeceğim ve yeniden doğan avatarların geri kalanına bu bilgiyi ulaştırmanın bir yolunu bulacağınıza güveniyorum. Gömülü Nöbet'teki bizler, yapamasak bile rüya gezintisini biliyorduk. Nyxara'nın yeni öldüğü ve gücünün her yerde olduğu zamanlarda Presque Mort'tan bazıları bunu yapabiliyordu. Artık yapamıyorlar ama eminim sen bunu başarabilirsin."

Alie muhtemelen buna cevap vermeliydi. "Ne demek istediğinizden emin değilim," dedi, göğsünü tırmalayan paniğe rağmen soğukkanlı görünmeye çalışarak. "Ama eğer yararlı bir bilginiz varsa-"

"Kendine sakla." Lilia'nın sesi yıpranmıştı, sanki bu huysuz, nokta atışı kişiliğe zorunluluktan bürünmüştü ve hızla yıpranıyordu. "Sen Lereal'sin. Koğuştaki büyüü manipüle ettiğini hissedebiliyordum. Sana yaklaşacağımı başka nasıl bilebilirdim sanıyorsun?"

Kahretsin. Lanet olsun. Çok dikkatli, çok zeki olduğunu düşünüyordu. "Eğer hissedebildiysen, o zaman..."

"Apollius kesinlikle biliyor," dedi Lilia, Alie sözünü bitiremeden cevap verdi ve düşünmesine izin vermediği aşikâr bir şeyi dile getirdi. "Ve ikimiz de neden bu konuda bir şey yapmadığı konusunda çok endişelenmeliyiz."

Bunu elbette biliyordu ama bu kadar açık bir şekilde söylendiğini duymak omuzlarının gerilmesine neden oldu.

"Bu da demek oluyor ki," dedi Lilia, "elimizi çabuk tutmalıyız. Eğer Apollius'u öldürmek istiyorsan, önce Fount'u tekrar bir bütün haline getirmen gerekecek. Kırıkken her şeyi tutamaz."

"O zaman boku yedik," dedi Alie basitçe. Lore ile arkadaş olduğundan beri dili çok daha kötüleşmişti. "Fount'un Altın Dağ'da olduğunu ve Altın Dağ'ın da boğulabileceğin kadar kalın bir külün içinde saklı olduğunu düşünürsek."

"Oraya ulaşmanın yolları var. Özellikle de Lore artık Yanık Adalar'da olduğuna göre." Lilia'nın gözleri kızından bahsedilince bulutlandı. "Onu iyi tanımıyor olabilirim ama Dağ'a giden yolu bulabileceğini biliyorum. Özellikle de sen söylersen."

Rüya yürüyüşü yaparak. Alie içini çekerek başını salladı. "Rüyamda güçleri olan diğer kişileri sadece güçlerini kullanıyorlarsa görebiliyorum, değil mi?"

"Kullanacaklar," dedi Lilia. "Kullanmamaya çalışabilirler ama eninde sonunda pes edeceklerdir."

Alie de bunun kanıtı değil miydi?

"Şimdi." Lilia doğruldu. "Fount'un üç parçası kayıp. Birinin hesabı asla sorulmadı ama Apollius diğer ikisini, Fount'un bir daha asla bütün hale getirilemeyeceği umuduyla takipçileri tarafından saklattı. Bir tanesinin Auverraine'de bir yerlerde olduğunu biliyoruz, çünkü Yüce Rahip onu güvende tutmakla görevlendirilmişti." Kaşlarını kaldırdı. "Gerçi Gabriel'in bu talimatı aldığını hiç sanmıyorum."

"Apollius'un ona söyleyeceğinden şüpheliyim, hayır." Alie, Apollius'un ayinden hemen sonra etkisini göstermeye başladığından oldukça emindi ama Gabe'i Rahip Yüce yapma kararı tamamen Bastian'a aitti ve diğer adamı yakınında tutmak istiyordu. "Yani elimizde bir tane var. Diğerleri nerede?"

"Tam yerini bildiğimiz tek yer orası. Tanrıların Çöküşü'nden sonra tüm hacılar Adalar'dan kaçarken epey bir karışıklık oldu ve ikincisi muhtemelen zengin bir ailenin sanat koleksiyonunda. Üçüncüsünün nereye gittiğini kimse bilmiyor." Lilia, bu açıklamanın kendilerine pek de yardımcı olmadığını fark etmiş gibi, biraz sönükleşmişti. "Ama buradakini bulabilirsek, en azından diğerlerine ne aramaları gerektiğini söyleyebiliriz."

"Yani neye benzediğini bile bilmiyor muyuz?"

"Sanırım," dedi Lilia hafif buz gibi bir sesle, "kırık bir çeşme parçasına benziyor."

O anda, inkar edilemez bir şekilde Lore'un annesiydi.

Alie içini çekti. "İyi. Hiç yoktan iyidir. Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Lilia, "Muhtemelen arama yapmak için Hisar'ın içine girmem gerekecek," dedi. "Olabileceği en bariz yer orası gibi görünüyor. Eğer orada bulamazsak, yeraltı mezarlarını tekrar denememiz gerekebilir, gerçi ulaşabildiğim kadar çok tünele baktım."

Aşağıda koşuşturup durma fikri Alie'nin tüylerini ürpertti. "Bunu ayarlayabilirim. Ne zaman olacağını nasıl bileceğim?"

Diğer kadın bir an düşündü. "Bir gül," dedi sonunda, sessizce. "Kapıya bir gül bırakacağım."

Alie başını salladı. "Bakıyor olacağım."

"Güzel." Sonra, başka bir talimat vermeden, Lore'un annesi ara sokaktan çıktı ve düşen ışığa doğru eğildi.

Alie ayrıldığı yoldan, arazinin kenarındaki bakımlı ormana giden yağmur giderinden geçerek Hisar'a gizlice geri döndü. Bir ağacın kovuğuna kıyafetlerini gizlemişti, eğer biri denk gelirse birileri buluşmaya gidiyormuş gibi görünenekti. Alie soğuktan titreyerek çabucak saray elbisesini giydi. Yaz cezalandırıcı olmuştu ve kış da nihayet geldiğinde öyle olacak gibi görünüyordu.

Bir an durakladı, havayı parmaklarının arasında döndürdü. Dellaire'den döndüğünde fısıltıları kontrol etmek ikinci doğası haline gelmişti. Genellikle ilginç bir şey duymazdı ve konuşmalarının özel olduğunu düşünen saray mensuplarının mırıltılarını fazla düşünmeden dinlerdi.

Ama bir ses onu duraksattı.

Apollius, "Lanet İmparatorluğunu çok fazla önemsiyorsun, Jax," diye alay etti. "Hepiniz bilmelisiniz ki benim ilgilenmem gereken daha önemli şeyler var."

"Farkındayım." Jax'in sesi sert ve teslim olmuş gibiydi, sanki bu uzun zamandır kaybetmeyi kabul ettiği bir tartışmanın sonuymuş gibi. "Ama siz ilahi uğraşlarla meşgulken, hala yapılacak işler var. Kadmar'daki kuvvetlerimiz açlık tayınıyla besleniyor-"

"Öyleyse bırakın yapsınlar." Apollius'un sesi sıkılmış gibiydi. "Yedek askerlerimiz var." "Kutsal Olan, vicdanım el vermiyor-"

Apollius sert ve küstah bir kahkaha attı. Alie yüzünü buruşturdu. "Ne zamandan beri

vicdanen bir şey yaptın mı? Kıtayı ele geçirmek mi? Gabriel Remaut'un gözünü çıkarmak?" Bir duraksama oldu ve sonraki sözcükler sinsice geldi. "Babanı öldürmek mi?"

Bu açık bir sırdı ama yine de Alie'nin irkilmesine neden oldu.

Sessizlik. Jax'ın sonraki sözleri sessizdi. "Bunu senin için yaptım."

"Kendine ne söylemen gerekiyorsa. Sen zayıf, aptal bir çocuktun, kendini daha az zayıf ve daha az aptal hissetmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdın. Bunu Benim için yapmadın, kendin için yaptın." Yüzüklere çarpan bir kadehin hafif sesi, bir yudum. "Lanet İmparatorluğun umurumda değil Jax Andronicus, Kadmar'daki askerlerin de umurumda değil. Bana borçlu olduğun gücü geri almak umurumda. Sen de Bastian'ın piç üvey kız kardeşiyle evleneceksin, bir sürü zayıf, aptal bebeğin olacak ve zaten uzun süre senin olmayacak bir imparatorluk hakkında çenenin kapatacağısın."

Alie elindeki hava tellerini bıraktı. Kalbi göğsünde acıyla çarptı, istenmeyen bir sempati.

Diğer giysilerini çantasına dolduran Alie, ızgarayı tekrar kanalizasyon girişine taktı ve aceleyle Hisar'a doğru yola koyuldu.

İki kan ceketli kapının iki yanında durmuş, sıkılmış görünüyorlardı. Alie merdivenleri yarılarmıştı ki onu fark ettiler ve fark ettiklerinde daha dik durdular. "Kutsal Majesteleri sizinle konuşmak istiyor, Leydi Bellegarde."

Basamaklarda donup kaldı, bir ayağını beceriksizce kaldırdı. "Pardon?"

"Kral." Kanlı ceketli ona sanki başında canlı bir tavus kuşu varmış gibi baktı. "Onunla odasında buluşmanızı istedi."

Kahretsin, *kahretsin*.

Alie nezaketle başını salladı ve korkusu belini iki büklüm yapmadan önce merdivenlerin geri kalanını çıkmayı ve fuayenin yanındaki تنها bir oyuğa girmeyi başardı. Derin nefesler alıp verdi, zihni şimdiden bahaneler, yapabileceği anlaşmalar, bunu nasıl kurtarabileceği üzerine takılıyordu.

Zihninin arkasından serin bir esinti geçti, nazik ve güven verici. Nazik. Bazen, miras aldığı gücün nazik olmasından dolayı hayatta kalmanın suçluluğunu hissediyordu.

Bastian'ın dairesinde Alie derin bir nefes daha aldı, kalbini sakinleştirmek için elinden geleni yaptı. Sonra kapıları iterek açtı ve içeri girdi.

Tıpkı Courdigne'deki o korkunç heykel gibi, Apollius Avenging'in bir ışık huzmesi içinde durup kendisine dudak bükmesini bekliyordu.

Ama Apollius, biraz önce duyduğu gibi dimdik, güçlü, keskin ve acımasız durmak yerine, neredeyse dizlerinin üzerine çökmüş, kambur duruyordu. Sırtı kusacakmış gibi kabarmıştı; alnından yere ter damlıyordu.

Başını kaldırdığında Bastian'ın kendi gözlerinden dışarı baktığını gördü.

"Alie." Adı bir törpü gibiydi. "Fazla zamanım yok."

Ona doğru koşmadan önce sadece bir an dondu, omuzlarından tutup onu yukarı çekmeye çalıştı, ama Bastian onu elinin tersiyle itti. "Bir şeyler oluyor. Zayıflıyor. Ben..." Sanki bir krampla mücadele ediyormuş gibi yüzünü buruşturarak devam etti. Sancı azaldı ve tekrar başladı. "Bazen görebiliyorum. Ve sanırım O'nun düşüncelerini duyabiliyorum, onların içine bakabiliyorum. Sanki güç başka bir yere çekiliyor gibi." Başını yana eğdi, dişlerini hırıltılı bir şekilde göstererek tutunmaya çalıştı. "Bunu istemiyorum. Başta istiyordum. Gücü, güvenliği istedim. Ama artık istemiyorum. Sadece *gitmesini* istiyorum."

Alie her zaman hızlı bir öğrenci olmuştu. "Onun düşüncelerini görebiliyor musun?" "Bazen." Yüzünü buruşturdu. "Sayılır."

"O zaman araman gereken bir şey var. Bir yer, önemli olduğunu düşündüğü bir yer. Bir şey sakladığı bir yer." Bunu belirsiz tuttu. Apollius ve Bastian'ın zihinlerinin bir araya gelme biçimleri ona yabancıydı ama Tanrı'nın kontrolü tamamen ele geçirmesinden önceki aylarda Bastian'ın O'ndan pek bir şey saklayamadığını biliyordu. Eğer her şeyi geniş çerçevede tutarsa, belki de tanrı Bastian'ın tam olarak ne aradığını bilemeyecekti.

Bastian onun ne yaptığını anlamış gibiydi. Bir kez acı içinde başını salladı. "Elimden geleni yapacağım. Şimdi git-"

Sonunda tamamen yere düştü, alnı mermere yaslandı, nefesi dişlerinin arasından tıslıyordu. Bir eli kapıya doğru çırpınarak onu uzaklaştırmaya çalıştı. Anladı, geri çekildi ama kendini gitmeye zorlayamadı.

Bastian çırpınıyordu. Vücudu fayansların üzerinde kasıldı, bakması acı veren şekillere büründü. Boğuk, nefes nefese bir ses çıkardı, boğucu bir inilti.

Sonra başını kaldırdı, altın gözlü ve tamamen Tanrı'ydı.

"Rahibe," dedi Apollius, zarıfçe ayağa kalkıp gömleğini düzelterek. "Bu zevki neye borçluyum?"

"Jax'i arıyordum," dedi Alie, yalan söylemek kolaydı. "Bana size katılacağı söylendi." Neredeyse onun iyi olup olmadığını soracaktı ama bu bir yalan olurdu.

çok ileri gitti. Apollius onun umurunda olmadığını biliyordu.

"O burada değil." Apollius gülümsedi. "Yine de nişanınıza yaklaştığınızı görmekten memnunum." Başını eğdi. "Senin için yaptığım planlar o kadar da kötü değil. Bence sen de kabul edeceksin. Fazla seçeneğin olmayacak."

Onu tehdit ederken o kadar sakindi ki. O'nun kazandığından emindi ve geriye kalan tek şey pürüzlü kenarları kıvırmaktı.

Alie cevap vermedi. Eteğini hızlı bir reveransla sıyırdı ve kapıdan dışarı süzöldü, o altın gözler sırtını yakıyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

LORE

Kral Lucius Arceneaux bir keresinde Yanık Adalar muhafızlarını, İkinci Ada'da kaç mahkûmun hayatta kaldığını görmek için yılın başında ve sonunda bir sayım yapmakla görevlendirmişti. Son sayım yapıldığında yaklaşık beş yüz mahkûm daha azdı.

Herhangi bir soruşturmaya gerek görülmedi.

-Fabien Triou, *Tanrılar ve Muhafızlar: Yanık Adaların Tarihi*, 478

AGF

Lore gerçekten hayal kurmak istediğinde bunu yapamayacağını anlamıştı. Alie'nin o anlık görüntüsünü gördüğünden beri, kendini o sahilde bulmaya çalışıyordu.

gözlerini her kapattığında. Ama zihni bunun yerine ona sıradan rüyalar göndermeye devam ediyordu; bir şehir koğuşunda çıplak olduğu ya da Val tarafından saçma sapan bir dilde sorgulandığı endişeli sahneler. Lore, bir fark yaratıp yaratmayacağını görmek için kazmasıyla kendini bayıltmaya çalışmanın eşiğindeydi.

Ama bu gece, nihayet, kendini sahilde buldu.

Burası Yanık Adalar'dı; artık tanıyordu. Yakılmadan önce, Tanrıların Çöküşü felaketi onları ebedi bir harabeye çevirmeden önce. Burası Nyxara'nın anılarında gördüğü sahildi; bembeyaz kumlar, mavi gökyüzü, gri kayalıklar ve sessizlik.

Ve Alie yok.

"Kahretsin." Kumların üzerine oturdu ve uçsuz bucaksız okyanusa baktı.

Herhangi bir fikri var mıydı? Nyxara'nın uyuduğu zihninin arka tarafını yokladı. Ama tanrıça sessizdi. Aslında tanrıça neredeyse yok olmuş gibiydi, sadece karanlık bir boşluk kalmıştı.

Görünüşe göre Nyxara bu rüyalarda konuşamıyordu. İlginç.

Bir an, sonra Lore arkasına yaslandı, kumun kendi yolunda ilerlemesine aldırmadan

saçlarına. Gözleri kapandı. En azından kendini gerçekten bayıltmamıştı.

"Lore?"

Sonunda

Lore kumdan ayağa fırladı, ayaklarını altına alır almaz koşmaya başladı bile. Alie bir serap değildi, film gibi bir hayalet değildi; Lore kadar gerçek ve katı görünüyordu, yüzünde rahatlamış bir ifadeyle beyaz bir elbiseyle gelgit çizgisinde duruyordu. Lore ona çarpıp fırtınadaki bir çapa gibi sarıldığında dengesini korumak için savaştırmak zorunda kaldı.

"Tanrım, Alie," diye kekeledi Lore, "senin için çok endişelendim, seni orada bıraktığıma inanamıyorum-"

"Sanki farklı bir şey yapabilirmişsin gibi." Alie onun saçlarını okşadı. "Seni gönderdiklerinde oldukça etkisiz durumdaydın." Lore'u nazikçe itti ve parmaklarını Lore'un şakağındaki yara izinin üzerinde gezdirdi. "Görünüşe göre gayet iyi iyileşmişsin."

"Sen nasılsın?" Lore yarası hakkında konuşmak istemiyordu. "Güvende misin? Kaçtın mı?"

"Evet, güvendedim; hayır, kaçmadım." Alie ona zayıf bir gülümseme verdi. "Sana anlatacak çok şeyim var ve ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyorum. O yüzden iyi dinle."

Lore dinledi. Lore, Alie'nin ona buranın ne olduğunu anlatmasını dinledi - düşündüğü gibi Çöküş öncesi Adalar, ama çoğunlukla rüyalarında gezinebilecekleri inşa edilmiş bir yer- ve Bastian'ın bazen Apollius'tan nasıl kurtulabildiğini. Alie ona Fount'un parçalarından, onları nasıl bulup tekrar bir bütün haline getirmeleri gerektiğinden, birinin Yanık Adalar'da, diğerinin Auverraigne'de ve üçüncüsünün de kıtada başka bir yerde olduğundan nasıl emin olduğundan bahsetti.

Lore, Alie Lilia'dan söz edene kadar her şeyi sessizce dinledi.

"Bekle." Sanki Lilia uzanıp yakalayabileceği bir şeymiş gibi elini salladı. "Annemle tanıştın mı?"

Alie ayaklarının üzerinde kaydı. "Bize yardım etmek istiyor, Lore. Bana Fount'un parçalarını bulmamı, gücünü geri kazanmadan önce onu bütünlememi söyleyen oydu."

"Yalan söylüyor olabilir." Annesinin birdenbire ona yardım etmek isteyeceği fikri neredeyse gülünçtü. Evet, Lore'a kendini öldürtmektense kaçmasını söyleyerek fikrini değiştirmişti ama Lore hâlâ

bir müttefik olarak. Bir kez daha yanıldığı kanıtlandığında canı çok yanacaktı.

"Neden yapsın ki?" Alie başını salladı. "Hayır, buna cevap verme, neden böyle düşündüğünü biliyorum. Ama Lore... Apollius'un Her Şeyin Tanrısı olmasını istemiyor. Onun getireceği dünyayı istemiyor."

Mevsimler birbirine karıştı, ekinler öldü, fırtınalar koptu. Tanrılar Fount'un gücünü çaldığından beri dünyanın ölmekte olduğu tüm küçük yollar, Lore bazılarını kendi gözleriyle görmüş, bazılarını ise sadece ikinci elden duymuştu.

Lore, Alie'den uzaklaşıp okyanusa doğru baktı. "Peki. Diyelim ki haklısın ve Lilia yardım etmek istiyor. Bu Fount parçasını nasıl bulacağız? Ve bilsen bile onu Altın Dağ'a nasıl götüreceğiz?"

"Bastian Apollius'un zihnine girebileceğini düşünüyor, tıpkı Apollius'un ona yaptığı gibi," diye yanıtladı Alie. "Apollius'un düşüncelerini araştırabilirse, parçanın nerede saklı olduğunu bulabilir."

"Bu büyük bir şans olurdu," diye mırıldandı Lore. "Neredeyse çok fazla şans."

Alie omuz silkti. "Bu noktada alabileceğimiz her şeyi alacağız."

Lore yanağının içini çiğnedi. "O nasıl?" Sesinde saklayamayacağı kadar keskin bir acı vardı. Bastian'ı çok fazla düşünmemek için çok uğraşmıştı, nasıl acı çekiyor olmalıydı. Onun acısını bilmek ve bu konuda hiçbir şey yapamamak çok acı veriyordu. En azından Gabe'in kendi bedeninden sorumlu olduğunu biliyordu.

"İyi değil," diye cevap verdi Alie. "Ama Apollius'un elinden birden fazla kez kurtuldu."

Bastian güçlü bir iradeye sahipti. Belki de tanrıyı sonsuza dek yenebilirdi.

Umut, toprak ve su olmadan kök salması imkânsız bir tohumdu.

"Eğer her şey yolunda giderse, Bastian Auverrain'de parçanın yerini bulabilir ve ben de onu Dağ'a getiririm," diye devam etti Alie. "Bir şekilde."

"Ve ben de Isles'dakini bulacağım." İdeal olarak Dani'ye ne aradığını söylemek zorunda kalmadan. Diğer kadın geçici bir müttefik olabilirdi ama Lore ona hâlâ güvenmiyordu. "Ve sanırım Gabe de hâlâ kıtada olanı arıyor. Onunla bu şekilde konuşabilir misin?"

"Sen de konuşabilirsin," dedi Alie yumuşak bir sesle. "Fount'tan gelen gücü kullandığımız sürece bu alan hepimiz tarafından paylaşılır. Tabii Gabe ateşi kanalize ediyorsa,

eninde sonunda buraya gelecektir."

"Ve hepimizin aynı anda rüya görmesini mi umacağız?" İki adım ileri, bir adım geri.

"Bu kesinlikle kesin bir bilim değil." Alie soluyordu. Lore gövdesinden uçurumları görebiliyordu, arkadaşı hayalete dönüşüyordu. Uyanıyordu. "Onu göreceksin," diye söz verdi Alie gözden kaybolurken. "Ve eğer benden önce görürsen, ona parçayı bulmasını söyle."

Sonra da gitti.

Lore'un bu kadar uzak ve olasılık dışı bir planla bile kendini ne kadar hafiflemiş hissetmesi gülünçtü. Bir yanı, Fount'un her yere dağılmış parçalarını bulup bir şekilde Dağ'a getirebileceklerini düşünerek kendilerini kandırdıklarını düşünüyordu. Ama hiç yoktan iyiydi. Çaresizlikten daha iyiydi.

Lore kumun üzerine uzandı, ılık su ayak bileklerini yıkıyordu. Uyanmayı bekledi.

Ertesi gün Lore şafak sökmeden çok önce kalktı. Kendisinininkini ölü bir keşişin kefeni olarak kullandığı için sarınacak bir paleti yoktu, bu yüzden madene gitme vakti gelmeden önce birkaç dakikası vardı. Onları kıyı şeridinde durmak için kullandı, su hala çıplak ayaklarının üzerinde ykanıyordu, sabahın anemik ışığı ufukta ince bir perdeydi. Barakaların yanındaki muhafızlar dikkatli gözlerle onu izliyor ama bir şey söylemiyorlardı. Onu hayatta tutmak için emir aldıklarından neredeyse emindi ama denize girmediği sürece onu rahat bırakacaklardı.

Yani Fount'tan bir parça bulmalı, sonra da Altın Dağ'a gitmeliydi. Dani artık onun müttefiki olduğuna göre, bunlardan en azından biri biraz yapılabilir görünüyordu. En azından sahip olduğu en yakın şeydi ve bu bağlantı da neredeyse güneş ışığı kadar kansızdı. Nihai hedefleri aynı değilmiş gibi görünüyordu -Dani'nin nihai hedefi her şeyi yok etmekmiş gibi görünüyordu- ama Lore onu kullanabilirdi. Eğer Dani'nin gerçekten bu adadan kurtulmanın bir yolu varsa, Altın Dağ'ı bulmanın bir yolu varsa, Lore onun nihilizmiyle birlikte oynayabilirdi.

Sen benden daha sabırlısın, dedi Nyxara bu düşünceye karşılık olarak.

Lore bunu görmezden geldi. *Fount'un parçasının nerede olduğunu biliyor olamazsın, değil mi?*

Tanrıça durakladı. *Adalarda bir yerde olduğunu biliyorum. Ama hangisine sakladığımı hatırlamıyorum.*

Sakladın mı? Lore bunun sürpriz olmaması gerektiğini düşünüyordu.

Tanrıların Çöküşü sırasında, dedi Nyxara. Bir anım olduğunda. Ve bunun bana söylemen gereken bir şey olduğunu düşünmedin mi?

Fount'un tek bir parçası işe yaramaz. Hepsi bulunmadıkça tüm gücünü tekrar elinde tutamaz. Sana boş yere umut vermek istemedim.

Sanki Lore'un sahip olduğu tek şey bu değilmiş gibi.

Güneş doğmaya başlamıştı, küllerin arasından zayıf bir parıltı süzülüyordu. Sürekli örtüsü olmasaydı, sıcaklık cezalandırıcı olurdu. *Son zamanlarda çok sessizsin, dedi Lore, gün ışığı tanrıçayı kafasının içinde konuşamayacak kadar geriye itmeden önce aceleyle. Günlerdir senden en çok duyduğum şey bu.*

Seninle konuşmaya çalıştım. Nyxara'nın sesi zaten uzak geliyordu. *Son zamanlarda daha zor.*

Bu ne anlama geliyor? Ama Nyxara çoktan gitmiş, düşüncelerinin ardındaki karanlığa gömülmüştü.

"Beni hâlâ duyabildiğini biliyorum," dedi huysuzca ama parazit tanrıçasını daha fazla meşgul etmeye çalışmadı. Lore yorgun gözlerini ovuşturdu. Sonra dönüp sahile doğru yürüdü, mağaradan botlarını aldı ve o gün için kazmalarını seçmek üzere bekleyen mahkûmların sıraya girdiği yere doğru ilerledi. Cebinden bir bez çıkardı ve acıyan avuçlarını sarmaya başladı.

"Buna gerek yok." Yanında tanıdık, ince bir figür belirdi, sanki sisin içinden çıkıp gelmiş gibiydi. Dani, Lore'un elindeki bezi çekip aldı. "Bugün madencilik yapmayacaksın."

"Nasıl anladın?" Lore sargılarını geri çekti. "Ya çalışırsınız ya da dayak yeriz."

Dani gözlerini devirdi. "Hâlâ çalışıyoruz Majesteleri." Lore'un kolunu kavradı ve onu kalabalıktan uzaklaştırdı. "Ama deniz fenerinde çalışıyoruz."

"Kesinlikle hayır." Lore topuklarını kuma gömdü. "Martin'in üç metre yakınına bile yaklaşmak istemiyorum." Ve Fount parçasını aramaya başlamalıydı. Madende ya da bu adanın herhangi bir yerinde olma ihtimali

küçük ama sıfır değil.

Dani, Lore'un elinden tutup onu kumsaldan aşağıya, duyamayacağı bir yere sürükleyerek, "Buna gerek kalmayacak," diye cevap verdi. "Onunla aramızda bir anlaşma var. Ona seni rahat bırakmasını söylersem bırakacaktır."

Lore hiçbir cümleye güvenmiyordu bu hem hem *Martin* ve *Anlayış*. "Madenlerle uğraşmayı tercih ederim."

Dani, Lore'un yüzüne birkaç santim yaklaşıp kadar adım attı. İkisinin de boyu ortalamadan kısaydı. Şu anda karşısındaki kişi, uzun zaman önce Bastian'ın avlusunda tanıştığı, çayını yudumlayıp makaron yiyen kişiye çok az benziyordu. Yüzü hapsedildiği için narin olmaktan çıkmış, keskin kenarları törpülenmişti. Tırnakları Lore'un ön koluna batıyordu.

"O'nu öldürmek istiyor musun," dedi Dani, soğuk ve eşit bir sesle, "yoksa istemiyor musun? Çünkü benim yardımım olmadan bunu başaramayacaksın, sana bunun sözünü verebilirim. Kendini sokakların akıllısı sanıyor olabilirsin Lore, ama burada yürüyen bir hedeften başka bir şey değilsin. Senin peşine düşmek isteyenlerin sadece *Presque Mort*'lar olduğunu mu sanıyorsun?"

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi Lore, kolunu geriye doğru sallayarak ve bir zamanlar olduğu gibi buna inanmayı dileyerek.

"Yapabilir misin?" Dani kaşlarını kaldırdı. "*Spiritum*'u kullanmaya, karşına çıkan herkesten emmeye devam mı edeceksin? Onunla yapabileceğin tek şeyin bu olduğunu anlıyorum ama bir süre sonra şüpheli hale gelebilir. Ve kesinlikle onun dikkatini çekecektir. *Mortem* daha faydalı olurdu ama bu artık bir seçenek değil, değil mi?"

Lore dişlerini sıktı. Dani'nin bunu fark etmediğini düşünmesi aptalcaydı.

"Basitçe söylemek gerekirse," dedi Dani, "senden daha çok şey biliyorum.

Nasıl kurtulacağımı biliyorum

Bu ada." Gülümsedi, sıkı ve sade. "Yani ya herkesin istediği gibi ölmeye karar vermediğin sürece hiçbir şey yapmadan etrafta dolanmaya devam edebilirsin ya da bana güvenebilirsin."

Eğer parça İkinci Ada'da olsaydı, *Nyxara* bunu kesinlikle hissederd. Eğer madeni olan herhangi bir adadaysa, büyük ihtimalle çoktan bulunmuş ve ya *Apollius*'a geri götürülmüş ya da bir mahkûmun kazmasıyla parçalanmıştı.

Dani *Martin*'i gerçekten sırtından atabilirse, madenlerden uzaklaşmak iyi olabilirdi.

"Neden umursuyorsun ki?" Lore, Dani'nin tırnaklarının oyduğu kolunun derisini ovuşturarak sordu. "Dünyanın kurtarılmaya değer olduğunu düşünmüyorsun."

"Değmez. Ama Apollius'u da onun başında görmek istemiyorum." Dani omuz silkti. "Burada olmamın nedeni o, gerçekten. Ben de önemsiz biriyim."

En iyi cevap değildi ama muhtemelen alabileceği tek cevaptı. Bu yüzden

Lore ona sertçe başını salladı. "Peki. Hadi gidelim."

"Mükemmel." Dani döndü ve kumdan aşağı inmeye başladı. "Umarım paspası iyi kullanıyorsundur."

Hepsi de genç, güzel ve kadınsı olan bir avuç mahkûmla aynı anda deniz fenerine vardılar. Diğerleri Lore'a meraklı bakışlar fırlattı ama hiçbiri Dani'yle göz teması bile kurmadı, diğer kadın kapıya doğru yürüyüp yumruğuyla vurduğunda kenara çekildiler.

"Aç kapıyı Martin, bizi bekletme!"

Kapı açıldı, Martin diğer tarafta karanlığın içinde duruyordu. Hiçbir şey söylemedi ama Lore'u görünce gözleri büyüdü, sonra da nefret dolu bir ihtiyatla kısıldı. Bir an Dani'ye baktı, sonra başını merdivene doğru salladı ve sözsüz bir şekilde deniz fenerinin üst kısımlarına doğru ilerledi.

Diğer mahkûmlar içeri süzöldüler ama Dani, Lore ona yetişene kadar geride kaldı. "Halletmem gereken bir iş var ama yarım saat sonra benimle nakliye ofisinde buluş."

Nakliye ofisi kıyının gerisinde, en az yarım mil uzaktaydı. "Vurulmadan o kadar uzağa nasıl gideceğim? Buradaki muhafızlar gevşek ama hiçbiri sahilde öylece dolaşmama izin vermez."

"Elinde bir paspas varsa ve yüzünde uygun bir asık surat ifadesi varsa izin verirler." Dani deniz fenerine doğru adım attı ve Lore'a onu takip etmesini işaret etti. "Martin sonunda seni kırdığı için çok heyecanlanacaklar."

Bu gerçeğe rahatsız edici derecede yakın hissettirdi. "Martin onları bu düşünceden vazgeçirene kadar."

"O işi ben hallettim, unuttun mu?" Dani omuzlarını dikleştirdi. "Sahip olduğu iyi şeyi devam ettirmek istiyorsa, onlara bir bok söylemeyecektir. Şimdi, konu açılmışken, gitmem gerek. Bir paspas al, otuz dakika içinde orada ol."

Martin'in ardından karanlık merdivenlerden yukarı doğru gözden kayboldu.

Diğerleri de dağılmış, her biri her zamanki işlerine yönelmişti. Lore, Dani'yi merdivenlerden çıkarken izleyen rahatlamış bakışları, omuzların nasıl yumuşadığını ve yumrukların nasıl çözüldüğünü kaçırmadı. Bu Lore'u öfkeliendirdi; Martin'in sapkınlığının yükünü Dani'nin çekmesi onları rahatsız etmediği sürece sorun değildi.

Ama Lore da aynı şeyi yapmıyor muydu? Buradaki hayat hayatta kalmaktı ve hayatta kalmak yüksek yollara çıkmak için fazla yer bırakmıyordu.

Yine de Dani'nin daha iyisini hak ettiğini düşünüyordu. Biraz minnettarlık ya da en azından aşağılanmamak.

Mahkûmlardan biri diğerlerinden daha rahatlamış görünüyordu, kolu göğsünde bükülmüş, bileğini nazikçe tutuyordu. Başka bir kız ona çarptı ve tısladı, kolunu daha yakına çekerken yüzü soldu.

Lore temkinli bir şekilde ona doğru adım attı. Kız uzaklaşmadı -istese bile deniz fenerinin alt katında bunu yapacak fazla yer yoktu- ama yüz ifadesi endişe doluydu.

"İyi misin?" Lore sordu.

"Bir şeyim yok." Kız kolundaki tutuşunu düzeltti. "Sadece... geçen seferden dolayı ağrıyor."

Ya yalan söylüyordu ya da inanılmaz bir acı toleransı vardı. Lore bu kadar yakından bileğinin hafifçe büküldüğünü ve gevşek bir şekilde sarktığını görebiliyordu. Muhtemelen kırılmıştı.

Ve burada, en azından, düzeltebileceği bir şey vardı. "Bir bakayım."

İlk başta kadın reddedecek gibi görünüyordu. Ama ya eski mevkiine duyduğu gizli saygıdan ya da emirleri yerine getirmeye alışmış olmasından dolayı kolunu uzattı.

Lore onu nazikçe tuttu ve kanal-uzayına kayd. İyileştirmek kolaydı. Sadece neyin yanlış olduğunu, yaşamın o altın çizgilerinin nerede eğrildiğini görmeyi ve onları düzeltmeyi içeriyordu. Kızın hayatını parmaklarının arasından geçirdi ve ona kendi iradesini aşıladı. Güç. İstikrar.

Yumuşak bir nefes. Kız kolunu geri çekti ama bileği düzelmeden önce değil.

İyileşmiş kemiklerini ovuşturarak korku dolu gözlerle Lore'a baktı.

Sonra döndü ve deniz fenerinin içine doğru kaçtı. "Rica ederim," diye mırıldandı Lore.

İç çekerek merdivenin altındaki dolaptan bir paspas ve kova aldı ve başka bir grup mahkûmu takip ederek külün içine doğru geri döndü

GörünüŖe göre rıhtımdaki birkaç mavnayı temizlemeye gidiyorlardı. Lore ters yönde ilerledi, nakliye ofisinin bodur binası kıyıda nöbet tutuyordu.

Lore ofise ulaştığında güneş, kül perdesinin altından bile tenini kızartacak kadar parlaktı. *Ofis* biraz abartılıydı aslında. Burası tek bir odaydı, ortadaki köhne masanın üzerinde hangi gemilerin onarıma ihtiyacı olduğu, hangilerinin bir başka mahkûm yükünü geri götürmek için anakaraya gideceğı gibi çizelgeler vardı. Masanın çekmecelerinden biri esneyerek açıldı ve içinden eski haritalar fişkırdı.

Martin, Lore'un burada çalıştığını bildiğı tek kişiydi, o da sadece mecbur kaldığında. Deniz fenerinde kalmayı tercih ediyordu. Lore, başka bir muhafız gelirse, Martin'in onunla buluşmasını söylediğini söyleyebileceğini düşündü.

Küçük odanın zeminini temizlemek sadece beş dakika sürdü. Lore elindeki paspası attı ve masadaki sandalyeye çökerek başını arkaya eğdi. Gün ortasında dinlenmek neredeyse hiç duyulmamış bir şeydi. Bir süre sonra kovanın yanına gitti, elini daldırdı ve bir yudum içti. Oradaki su da en az yalakta verilen kadar iyiydi ve bu sabah bu şansı kaçırmıştı. İçindeki burkulma ona kahvaltı şansını da kaçırdığını hatırlattı. Sandalyeye oturdu ve başını masanın üzerine koydu.

Lore, kapının çarpma sesi onu sarsarak uyandırana kadar uyuyakaldığını fark etmedi. Umutsuzca paspasını ararken ayağı fırladı.

"Sakin ol." Dani, tüm o sevkıyat programlarının ortasında, önüne bir topuk ekmek bıraktı. "Sadece benim." Sırıttı, gözlerine kısa gelen düz bir sırtıştı. "Sayısız cehennem, burası seni çok etkilemiş. Daha önce hiç bu kadar ürkek olmamıştın, olman gereken zamanlarda bile."

Kız karşılık vermek istedi ama bunun bir anlamı yoktu. Dani haklıydı. Çalışması gerekirken kayıtsızca dinlenen, kurallara karşı gelirken yakalanmaktan zevk alan Lore, Adalar'da yavaş yavaş ayıklanmıştı. Geriye bu şekilde, sürekli paniğın eşiğinde, yarı aç bir kabuk kalmıştı.

Dani çenesini ekmeğe doğru sallayarak, "Ye," dedi. "Sonra aramaya başlarız." Lore'un kısa süre önce boşalttığı sandalyeye oturdu ve hafifçe yüzünü buruşturdu. Programları karıştırırken, Lore'un gözüne Lore'un mor çiçekleri ilişti.

Kollarında morluklar vardı.

"Bunlar ondan mı?" diye sordu sessizce.

Dani bileğini ileri geri esnetti. "Benim için endişelenme," dedi cevap olarak. "Aldığım kadarını veririm. Martin beni bu yüzden seviyor. Biraz kavga etmelerini istiyor."

Ekmeğin tadı küllüydü. Lore bunun Dani'nin sözlerinden mi yoksa gerçek külden mi kaynaklandığından emin değildi. "Özür dilerim."

"Gücü bulabildiğimiz yerde alırız." Ama diğer kadının küstah tonu kırılıyordu. "Hepimiz Kral'ı becerme seçeneğine sahip değiliz."

Bu haklıydı.

Dani, aradığını bulana kadar programları karıştırdı ve düz bir şekilde ortaya koydu. "Bundan bir hafta sonra," diye mırıldandı, "Mavi limana gidiyor, Yeşil kalıyor, Kırmızı ve Altın ise onarımdan geçip güney rıhtımına taşınacak." Sertçe başını salladı. "İki gemi hizmet dışı, bu yüzden muhafızların çoğu taşmaya yardımcı olmak için varış limanında olacak. O zaman gelecek."

Tüm hapisane gemileri renklerle adlandırılmıştı. Yanık Adalar'ın gardiyanları pek yaratıcı düşünürler değildi. "Kim o?"

Dani çekmecedan bir avuç harita çıkararak, "Feribotçu," dedi. "Bizi adadan çıkaracak olan adam."

"Pardon, kim?"

"Gerçekten de İkinci Ada'da kaybolan herkesin ya intihar ettiğini ya da öldürüldüğünü mü düşünüyordun?" Dani alay ederek çekmecedan başka bir çizelge çıkardı ve çapraz referans yaptı. "Bazıları elbette, ama çoğu Feribotçuya gidiyor. Sizi Auverrain'e götüremez -götürmeye çalışırsanız küller arasında sonsuza dek kaybolursunuz- ama sizi Liman'a götürebilir. Tabii parasını ödeyebilirsen."

Lore'un başı dönüyordu ve bu sadece açlık ve susuzluktan kaynaklanmıyordu. "Liman ne ki? Zaten bir önemi de yok, çünkü ödeyecek bir şeyimiz yok-"

Dani kâğıtlarından başını kaldırmadan cebini karıştırdı ve bir piramidin tepesinde dengede duran bir iğneye benzeyen küçük gümüş bir alet çıkardı. Menteşeleri gevşemiş, ileri geri sallanıyordu. "Martin'den çaldım," dedi ve Lore'un sessizliğinden anladığını belli eder etmez aleti cebine geri soktu. "Feribotçu bu tür şeyleri sever. Teraziler, pusula parçaları, kurtarılabilecek her şey

Bilim. Çoğu insan madenden bir şeyler alıyor ya da Tanrı'nın Çöküşü öncesine ait gibi görünen herhangi bir şey. Ona degecek *bir şey* getirmeniz gerekiyor ama pek seçici değil."

Lore'un sorunlarından en azından birinin çözümünün bunca zamandır burnunun dibinde olması can sıkıcıydı. "Yani başından beri Adalar'dan kaçmanın bir yolu varmış. Görünüşe göre çoğu mahkûmun bildiği bir yol." Ve onunla paylaşmamıştı. Bu acı vermemeliydi. Tasarım gereği, burası dostluğu teşvik etmiyordu.

"Çoğu değil," diye karşı çıktı Dani. "Sadece birkaçı ve onlar da ketum. Bir süredir buradayım, hatırladın mı?"

İlk kez nasıl tanıştıklarını, Dani'nin ne için burada olduğunu çekik gözlerle hatırlatması Lore'un gözlerinin kısılmasına neden oldu.

Bu sadece Dani'nin gülümsemesini daha da parlaklaştırdı. "Benden nefret etmek için her türlü hakka sahipsin," dedi, doğrudan kalbine keserek, yol boyunca daha küçük yaralarla uğraşmadan. "Öyle mi?"

Bu soru o kadar beklenmedikti ki Lore'un bir an düşünmesi gerekti. "Hayır," dedi sonunda. "Senin için üzülüyorum."

Dani'nin gözlerindeki vahşi parıltı titredi. Elleri haritanın iki yanında kavis çizdi.

Ama gülmekten başka bir şey yapmadı. "Güzel," dedi. "Böylece ikimiz olduk." Başını salladı ve devam etti. "İster inanın ister inanmayın, bilen mahkûmlar arasında bile çoğu, Liman'a gitme riskini almaktansa burada kalmayı tercih ediyor. Mahkûmların yarısı çocukluklarından beri İkinci Ada'da yaşıyor. Burası cehennem ama evleri. Tanıdık olanı bırakmak zor."

Lore rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve paspasına yaslandı. "Liman tam olarak nedir?"

"Teknik olarak Üçüncü Ada. Godsfall'dan kalan tüm bu pisliğin içinde saklı olanlardan biri." Bir elini sallayarak ofis duvarlarının ötesindeki kül ve sisi gösterdi. "Orada kaçanlardan oluşan bir topluluk var. Kül, takımadaları terk etmelerine izin vermiyor ama en azından hapishanede kalmak zorunda değiller."

"Ve bu Feribotçu bizi oraya götürecektir, ama Altın Dağ'a kadar değil."

"Küçük adımlar hiç yoktan iyidir." Nakliye programını onayladığından emin olan Dani, kâğıtları çekmeceye geri itti ve kapağını kapattı. "Limana vardığımızda, yola devam etmek için planlar yapabiliriz. Bul

bir tekne."

"Sorun tekneyi bulmak değil. Küllerin arasında gezinmek."

"Sanki buraya geldiğinden beri bunu başarmanın bir yolunu d ş nm yormuŗsun gibi." Dani ona alaycı bir bakıŗ attı. "Kendini hafife alma, Lore. Eminim o gücünle baŗka bir Şey yapamasan bile bizi Dağ'a götürecek bir yol bulabilirsin."

Spiritum'dan bahsedilmesi onun farkındalığını arttırdı ve Dani'nin etrafındaki havanın altın rengine parlmasına neden oldu.

"Neden onu kullanmadın?" Dani sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını kavuŗturarak devam etti. "Elbette sana bir Şekilde yardımcı olabilir."

"Nasıl?" Lore kuru bir kahkaha attı. "Aklıma gelen tek Şey tüm muhafızları öldürmek, ama bu beni adadan çıkarmaz. Büyük ihtimalle tüm mahkûmlar kendi mahkemelerini kurar ve *beni*  ld r rl r."

"Evet, muhtemelen." Dani, insanlıkları kanla yok edilmiŗ insanların daha büyük bir iyilik için bir araya gelmektense gardiyanlarına benzemeye nasıl daha yatkın olduklarını tartıŗmakla ilgilenmiyor gibiydi. "Bir hafta içinde beni bekle. Gece buluŗacaęız, o cesetten kurtulduğumuzda yaptığımız gibi sıvıŗacaęız. Eğer iç kısımlara gider ve kayalıkları aŗarak güneydeki rıhtıma ulaŗırsak kimse bizi görmez." Sırıttı. "Umarım seni deniz tutmaz."

ONUNCU BÖLÜM

GABE

Bana tapınmak için bir araya geldiğinizde, bilin ki Ben Parlayan Âlem'de bile sizi duyabilirim. Ve Beni küçümsemek için bir araya geldiğinizde, adınızı işaretlediğimi bilin.

-Kutsal Yasa Kitabı, Bölüm 622 b. Rüya 11

Başka bir anı.

Gabe o yanlış bedendeydi, yabancı açılar, bir arabanın arkasına itilmişti. Tanıdık olmayan bir zihin. Hestraon Çeşme'nin başında duruyordu, gökyüzü bulutsuz ve masmaviydi. Yere, çimenlerin üzerinde yatan kırık Fount'un üç parçasına baktı.

Doğru görünmüyorlardı. En azından bir tanesi. Güneş, ay, yaprak ve rüzgâr esintisi vardı.

Ama element oymalarının olduğu taşın ucunda bir tane daha vardı. Küçük bir alev yalımı, şekli ve boyutuyla kayadaki doğal bir yarık sanılmasını kolaylaştırıyordu.

Gabe bu anının eski olduğunu, Hestraon'un tanrılığa yükselişinden çok sonra olmadığını söyleyebilirdi. Büyü, tanrının bedeninde hâlâ yabancı hissediliyordu; kıvılcımlar ve korlar damarlarında acıyla titreşiyor, henüz yerleşmemişti. İlk gördüğünden daha eski bir anı, Apollius ve Hestraon demirhanede.

Hestraon'un kalbindeki sızı o kadar da büyük değildi, henüz değil. Hâlâ Apollius ve Nyxara'nın birbirlerini sevdikleri gibi sevebilecekleri bir şey olabileceğine dair bir umut ışığı vardı.

Hestraon avucunda bir şey tartıyordu. Sapı terden sırlıslam olmuş bir çekiç. Üçüncü parçayı aldı ve dikkatlice Fount'un kenarına koydu.

Sonra çekici indirdi.

İsabeti kusursuzdu. Alev ve çekiç arasında bir çatlak belirdi.

Hestraon, alevle oyulmuş parça elinde kırılana kadar yavaşça üzerinde çalıştı.

Peki bunun neyi başaracağını sanıyordun?

Yeni bir ses, zayıf ve uzak, havada süzülüyordu. Hestraon yumruğunu taşın etrafında sıkıttı.

Sen onlar gibi değilsin, diye devam etti ses. **Hangi taşı kırdığının önemi yok. Onlar ayrı bir şey. Daha güçlüler. Onlar iki kez içtiler ve sana sadece bir lokma sundular.**

Tanrı titrek bir nefes aldı. Taşı yere bıraktı. Döndü ve uzaklaştı.

Gördünüz mü? Hestraon'un sesi sanki Gabe'in kulağına fısıldar gibi yaklaştı. Hafızasında değil, sanki Gabe'in izlediği gibi izliyordu. *Onları sevmek faydasız.*

Fark etmez, diye yanıtladı Gabe. *Ben duramam.*

Hestraon iç çekti. *Ben de yapamam.*

Gabe yavaşça uyandı.

Elemental taşın üzerinde neden alev olmadığını hiç merak etmemişti. Belki de bir şekilde, tanrının kafasının içine girmesi sayesinde biliyordu. Bu, gücünü Fount'a teslim etmek için onu bulması gerektiği anlamına mı geliyordu? Listedeki imkânsız işlerden biri daha. Gözlerini kapattı, ellerinin topuklarını alnına bastırdı.

Teslim olmak o kadar kolay değil, dedi Hestraon.

"Başka seçeneğim yok," diye mırıldandı Gabe yüksek sesle.

Sandığından daha fazla seçeneğin var.

Gabe cevap vermedi.

"Bunu asla kabul etmemeliydik."

Caldien'in taverna zenginliği, Su Kardeşliği'yle ilk buluşmalarından önce vakit öldürmek için bir tane bulmayı kolay bir iş haline getirmişti. Farramark'ın dış mahallelerinde bulunan bu meyhane diğerlerinden daha kirliydi. Buradaki herkes yüzlerini hatırlayamayacak kadar sarhoştı, Eoin'in korumasına rağmen bu ihtiyatlı görünüyordu.

Gabe yarı yarıya onlara katılmak istiyordu. Ama çoğunlukla gözlerini

Bira, midesi yarım yamalak yudumlamaktan fazlasını yapamayacak kadar huzursuzdu. "Ve sen eskiden iyimserdin."

"Tüm iyimserliğim gitti." Malcolm ikinci içkisini içiyordu, gözleri cam gibi olmuştu. "Eoin'in Lore ve Alie'ye gerçekten yardım edip edemeyeceğini kim bilebilir? Ya da bize Fount parçasını verir mi?"

"Bir şansımız var," dedi Gabe. "Ve bunu değerlendirmek zorundayız."

Malcolm birasının kalanını geri attı. Ellerin titremesi durmuştu ama yüzünde hâlâ uzaklara bakan bir ifade vardı. Yakalandıklarından beri yüzünde olan, içinde bulundukları durumdan çok daha fazlası varmış gibi görünen o ifade. Gabe, Malcolm'u hayatının büyük bölümünde tanımıştı. Bir şeylerin fena halde ters gittiğini anlayabiliyordu.

"Dün gece ne oldu, Malcolm?"

"İzin almamış bir kanalcı gibi bir ara sokakta kloroformla bayıltılmaktan başka mı?"

"Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Malcolm başını hafifçe salladı. Arkasına yaslanıp masaya baktı ve neredeyse tam bir dakika boyunca sessiz kaldı. Sonunda konuşmaya başladığında sesi alçaktı.

"Korkmuştum," dedi. "Sanırım bu yüzden oldu. Seni yakaladıktan sonra bir çıkış yolu arıyordum, herhangi bir çıkış yolu. Panikledim ve sonra..." Elini salladı, havadan kelimeler yaratmaya çalıştı. "Değiştim. Etrafımızdaki toprağı hissedebiliyordum, her zerresini ve ben... içine girdim. Kayboldum, başka bir şeye dönüştüm. Sanırım bu şekilde kaçabilirdim. Dünyayı başka bir yerde takip edebilir, onun içinde seyahat edebilirdim. Ama yapmadım."

Demek kafasındaki tanrı tarafından kuşatılan tek kişi o değildi. Gabe'in rahatlaması kötü ruhlu olduğunu hissettirdi.

İçki bardağının kulpunu sıktı. "Neden?" Eğer bu gücü fark edilmeden seyahat etmek, Auverraine'e, Adalar'a geri dönmek için kullanabilecekleri bir yol varsa...

"Çünkü Braxtos oradaydı," diye tükürdü Malcolm. "Sanki bekliyormuş gibi. Bunu yapamayacaklarını sanıyordum, Gabe."

Suçlama, ateş gibiydi ve görülmesi de bir o kadar kolaydı. Gabe'in hatası olduğu için değil, ama bunun için suçlanacak biri olması gerektiği için.

"Yanılmışız," dedi Gabe, gözlerini birasına dikerek. "Tuhaf rüyalar görüyorum. Anılar." Bir duraklama. "Onu duydum."

Malcolm'un Hestraon'un ne söyleyeceğini sormamasını umuyordu.

Malcolm sertçe nefes aldı, ellerini alnına bastırmak için kaldırdı, dirsekleri masadaydı. Bir an sonra ellerini dikkatle indirip fincanının iki yanına koydu ve sanki Gabe sözünü kesmemiş gibi konuşmaya devam etti. "O'nun beni ele geçirdiğini hissedebiliyordum. Ve eğer öyle kalırsam, onu öyle kullanırsam, diğer taraftan çıkan kişinin ben olmayacağını biliyordum." Sonunda başını kaldırdı. "Buna değmez. Özellikle de O'nu *duyuyorsanız*."

Teslim olmak o kadar kolay değildir, demişti tanrı karanlık şafakta. Güç, gücü her zaman bir başkasının kaprisine bağlı olan biri için görmezden gelinmesi zor, elinden alınması kolay bir şeydi.

Gabe'in parmakları masanın üzerinde kıvrıldı. "Ama eğer biz-"

"Hayır." Bu kelimenin hiç bu kadar şiddetle söylendiğini duymamıştı. Malcolm ters ters baktı, içkinin tüm sarhoşluğu kararlılığın alevinde kaybolmuştu.

Gabe ağzı sıkı sıkıya kapalı bir şekilde arkadaşına baktı. Sonra başını salladı.

Sessizce oturdular, meyhanenin müşterileri etraflarında giderek daha da sarhoş oluyorlardı. Gabe tekrar konuştuğunda, tamamen farklı bir konudaydı, çünkü daha ilgili olan açıkça sınırların dışındaydı. "Bunun nasıl sonuçlanacağını düşünüyorsun?"

"Kendilerine Suların Kardeşliği diyen her grup drama için bir yuva gibi görünüyor." Malcolm arkasına yaslandı, devam ettikleri için rahatlamıştı. "En azından pelerinler ve ilahiler düşünüyorum."

"Mükemmel." Gabe cansız birasının son bardağını da boşalttı. "Güneş batıyor. Şu tarafa doğru gitmeliyiz."

Hesabı ödediler ve Farramark'ı geçip Rotunda'ya doğru yola koyuldular. Altın kubbe, şehrin geri kalanının sade taş ve ahşap binaları arasında parıldıyor, bir işaret feneri gibi onları çağırıyordu.

"Eğer herhangi bir kan dökme olayı olursa, ben gidiyorum," dedi Malcolm, midesi bulanarak. "Herkes ellerini falan kesiyor. Bundan ne kadar çok hastalık kapabileceğinizi biliyor musunuz?"

"Ne olursa olsun kilitlendiğimizi söyleyebilirim," dedi Gabe acımasızca. "Eğer Fount parçasını ve Lore ile Alie'nin güvenliğini istiyorsak."

Malcolm içini çekti.

Kesik elleri düşününce aklına Bastian'ın Anton'un avucuna kanlı bir tutulmanın yarısını kazıdığı Kutsama töreni geldi. Gabe o zaman şok olmuştu ama Anton'un yaptığı şeyin daha büyük bir amacı olduğundan, iyilik için yapıldığından emindi. Ne kadar da safmış.

Ama Tanrılar aşkına, Bastian o gün çok güzel görünüyordu. O ve Lore arasında

Gabe'in başı bir kadeh şampanyanın içindeki baloncuklar gibi dönüyordu.

Rotunda karanlıktı, binayı çevreleyen sayısız pencere kapalıydı. Yalnız bir adam büyük merdivenin yanında durmuş, yüzünü kapkara bir kukuletayla örtmüştü. Gabe ve Malcolm'u görünce hafifçe eğildi ve onları takip etmelerini işaret etti.

"Bakın," diye mırıldandı Malcolm.

"Pelerinler." "Sana puan," diye cevap verdi Gabe.

Pelerinli adam onları bir yan girişe götürdü ve kapıyı açtı. Ötesi, apliklerin dumanlı ışığıyla kesilen karanlıktı. Dik bir merdivenden önce küçük bir sahanlık.

Kapıdan geçerlerken adam tekrar eğildi. "Saygıdeğer kişiler." Onlara yer açarak arkalarından geldi.

Malcolm rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

Merdiven yuvarlak bir odada son buluyordu. Gabe bunu duymuştu; Rotunda'nın en alt katı, hava özellikle kötüleştiğinde Farramark vatandaşları için bir sığınaktı. Genellikle, Caldien'de gökyüzü güzel olduğu zamanlarda, bu alan depo olarak kullanılırdı. Burada depolanan her ne varsa, şimdi hepsi de siyah cüppeler giymiş, kukuletaları yukarı çekilmiş ve yüzlerini gizleyen yaklaşık elli kişilik bir topluluğa yer açmak için dışarı taşınmıştı.

Kardeşliğe ve aynı zamanda zeminin ortasındaki geniş taş çeşmeye yer açmak için.

Çeşmenin kenarları düzdü, yaklaşık diz hizasına kadar yükseliyordu, üst üste yığılmış ve birbirine harçla tutturulmuş taşlardan yapılmıştı. Harç yaldızlanmıştı ve ince altın boya çizgileri taşların üzerinden geçerek alçak ışıktaki parıltıyı sağlıyordu. Çeşmede su fokurduyor, akıllı bir mekanizma sayesinde ortasında bir musluk yükseliyor ama geri kalanı sakın kalıyordu. Bir yeraltı kaynağından besleniyor olmalı.

Belli ki bu, Fount'un bir kopyası olmalıydı.

"Bu hafif bir dine küfür gibi görünüyor," diye mırıldandı Malcolm, sesi birbirlerini ziyaret eden diğer Kardeşlik üyelerinin uğultusu arasında gizlenmişti.

"Hafiften de öte," diye yanıtladı Gabe. "Bunun alıştığımızdan çok daha doğru bir küfür olduğunu söyleyebilirim."

Bir figür kalabalığın arasından sıyrıldı ve çeşmeye doğru adım attı,

kapüşonunu geri atıyor. Eoin, kocaman sırıtıyordu. "Hoş geldiniz, Kardeşlerim," diye mırıldandı, kollarını yardımseverce açarak. "Eğer buradaysanız, gerçeği arayan birisiniz, geleneklerle sınırlanmamış bir zihne sahipsiniz. Kutsal metinleri değil, gücü takip ediyorsunuz."

Grubun geri kalanı "Gücü takip edeceğiz ve nereye götürdüğüne bakacağız," diye cevap verdi. "Ve şimdi de ilahi söyleme zamanı," diye fısıldadı Malcolm.

Gabe kukuletasının altında yüzünü zorlukla sabit tutuyordu.

Kardeşlerden biri Eoin'e doğru yaklaştı ve ona gümüş bir kadeh uzattı. Eoin kadehi aldı ve sahte Çeşme'ye daldırdı; su kolundan aşağı akıp pelerinini ıslatırken kadehi loş ışıktaki tuttu. "Bilgiye ve daha iyi bir dünya yaratmaya."

Kardeşliğin geri kalanı bu cümleyi tekrarladı. Gabe sessiz kaldı.

Gözleri kutsal bir coşkuyla parlayan Eoin kadehi ağzına götürdü ve içti.

Kardeşlik üyesi kadehi geri aldı ve aynısını yaptı, bunu yaparken yüzünü ortaya çıkarmak için kapüşonunu indirdi. Gabe adamın adını bilmiyordu ama onu Rotunda'dan, seçilmiş temsilcilerden birinden tanıyordu. Adam kadehi uzattı ve bir sonraki Kardeş kendi yudumunu aldı.

"Bunu yapıyor muyuz?" Malcolm suyun odanın içinde yol almasını izlerken sordu. "Bunu yapmamamız gerektiğini hissediyorum."

"Yapmak zorundayız." Kadeh artık çok yakındı. Beş Kardeş daha ve sonra sıra onlara gelecekti. "Reddetmenin iyi sonuç vereceğini sanmıyorum."

Onlara en yakın olan Kardeş içti. Kadehi Malcolm'a uzattı.

Dibinde sadece çok az su kalmıştı. Malcolm iç geçirerek kapüşonunu geri çekti ve içti.

Diğer Kardeşler yeni ve Auverraigne tarafından aranan bir üye gördükleri için şaşırılmış olsalar da bunu belli etmediler. Gabe kapüşonunu indirdi ve bardağı Malcolm'dan alarak kendi küçük yudumunu içti. Suyun tadı soğuk ve mineralliydi. Onu bayıltmasını, bunun daha büyük bir oyunun parçası olmasını bekliyordu. Ama bu sadece suydı. Ölümlülerin kendilerini tanrılara daha yakın hissetmelerini sağlayan abartılı bir tiyatro daha.

Odanın diğer ucundaki Eoin, yüzünde aynı hevesli gülümsemeyle onu izliyordu.

Dakikalar sonra kadeh tekrar Başbakan'ın elindeydi. Büyük bir saygıyla kadehi çeşmenin kenarına koydu.

"Kardeşlerim," diye duyurdu ellerini açarak, "bugün gerçekten de çok önemli bir gün. Uzun zamandır elemental tanrıları, bu güçleri

Büyük dünya tarafından unutuldu, Apollius'un karşısında önemsiz hale geldi. Ama bugün, haklı olduğumuzu görüyoruz. Büyüleri hâlâ burada ve hâlâ güçlü." Gabe ve Malcolm'a eliyle işaret etti. "Bugün, o tanrıların insan avatarlarında ete kemiğe büründüğünü görüyoruz. Kayıp büyü'nün mirasçıları."

Kardeşler yüzlerinde hayranlık ifadesiyle onlara döndüler. Gabe el sallamak için duyduğu saçma dürtüyle savaştı.

"Gabriel. Malcolm." Eoin kenara çekildi ve onları grubun önüne doğru el salladı. "İsterseniz bir gösteri yapalım."

Anlaşmanın bu olduğunu biliyordu ama Gabe birden ne yapacağını şaşırmış, nasıl devam edeceğini bilemez hale gelmişti.

Bilirsiniz işte.

Hestraon, sesi alçaktı, zihninin arkasında bir ateş yanıyordu.

Isıyı bul ve bir kıvılcım yarat.

İçgüdüsel olarak, sözsüz bir şekilde, Gabe elini uzattı. Havada parıltıyan kırmızı-turuncu iplikler dışında görüşü bir anda siyah-beyaza döndü, daha çok karanlık beden şekillerinin etrafında yoğunlaşmıştı. Avucunun hemen üzerinde asılı duran ipliklerden birini kavradı ve kendi içinden geçirdi.

Elinin üzerinde küçük bir alev kıvılcımı süzüldü.

Kardeşlerin nefesi kesildi, geri adım attılar. Meraklı mırıltılar kalabalığın arasından süzüldü. Daha cesur olan birkaçı ilk korkularını yenip ateşi inceleyecekmiş gibi yaklaştı. Bir sirk gösterisi, tıpkı Eoin'in ofisinde söylediği gibi.

Gabe elini kapatarak alevi boğdu.

Eoin bir parmağıyla ağzına vurarak hevesle izledi. "Büyüleyici." Sırıttı. "Peki Hestraon'un gücü sana tam olarak nasıl geldi?"

Yakalandıkları gece söylediklerine inanılacak olursa zaten biliyordu. Daha fazla tiyatro. Gabe, Eoin'in yalan söylemelerini mi yoksa doğruyu mu söylemelerini istediğinden emin değildi.

"Birdenbire oldu." Malcolm bunu bir suçlama gibi dile getirdi. "Biz hiçbir şey yapmadık."

Eoin başını sallamakla yetindi, onun ses tonuna şaşırmamıştı. "Peki onunla deney yaptınız mı? Başka neler yapabileceğinizi gördünüz mü?"

"Yapmadık." Malcolm'un kolları sıkıca kavuşturulmuştu. "Biz istemiyoruz "

"Öyle mi?" Eoin'in gözleri Gabe'e kaydı.

Gabe yutkundu. Sesi boğuk çıkmıştı, sanki o ateş doğrudan ses tellerine yönlendirmiş gibiydi. "Evet."

Yalancı, dedi Hestraon.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

LORE

Biri karanlıkta herhangi bir eli tutacaktır.

-Kadmaran atasözü

hTe hafta, ondan önceki her hafta gibi sisli bir bulanıklık içinde geçti. Dani, Feribotçunun gelmesi için gereken birkaç gün boyunca onu rıhtım görevinde tutmayı teklif etti, cam temizlemek ve gemi güvertelerini temizlemek yerine Madendeki kayaları parçalıyordu ama Lore onu kabul etmedi. Gün boyunca onu meşgul edecek yıpratıcı bir işi olmasaydı delirirdi ve zaten yeterince yaklaşmıştı ki daha fazla düşmeyi göze almak kibir gibi geliyordu.

Bu yüzden Jean-Paul'u gördüğünde altın bulma umuduyla bir toprak parçasına vurmanın tam ortasıydı.

Hisar'da yaşadığı dönemde, neredeyse Kraliçe olduğu kısa aylar boyunca, Lore zehir kaçakçılığı yaptığı eski hayatından tanıdığı birini görmekten korkmuştu. İki konum birbiriyle hiç bağdaşmıyordu ve bırakın başkaları için bunu yapmayı, ikisi arasındaki boşlukta nasıl yaşayacağını bile bilmiyordu. Ama şimdi, resmi unvanı olmasa da mevki olarak bir Kraliçe'den olabildiğince uzaktı. Bencilce, tanıdık bir yüz görmek onu rahatlatmıştı.

Jean-Paul hâlâ diğer acemilerle aynı sıraya zincirlenmişti - yerini bildiğinden emin olmak için seni genellikle üç gün boyunca orada tutarlardı. Günler dolmuştu ve bir gardiyan sıraya girerek yeni mahkûmları prangalarından kurtardı. Jean-Paul, At'ı Ward pazarında yetiştirdiği gün tutuklanmıştı ama görünüşe göre o zaman kaçmayı başarmıştı. En azından bir süreliğine.

Yanından geçerken bir şeyler söylemek için boğazını temizledi ama kelimeler erken tükendi. Lore asansör kuyruğunun arkasında oyalandı ve gözlerinden akan saçma sapan yaşları kırıştırdı. Lanet olsun. Ağlamaktan nefret ederdi, her zaman iterdi

Hissettiğinde aşığı inerdi, ama bu genellikle beklenmedik bir şekilde ortaya çıkacağı anlamına gelirdi.

Courdigne'de koridorda yıkıldığı o günden beri daha kolay geliyordu. Muhtemelen onun için iyi bir şeydi ama ağlanacak çok şey varken son derece sakıncalıydı.

"Mola mı verdiniz, Majesteleri?" Fulbert onun çok yakınında durdu, nemli nefesi ensesindeydi. "Birin size çay getirmesini mi bekliyorsunuz?"

Kavga etmeye değmezdi. Lore ilerledi, kazmayı gevşek eliyle tutuyordu.

"Sana söylüyorum Queenie." Kürek kemiklerinin arasına keskin bir itiş geldi. Lore dengesini kaybetti, dizi kuma çarptı. Görüşünde altın çizgiler dalgalanıyordu. "Belki Hisar'dayken beni görmezden gelebilirdin ama burada senin için daha iyiyim-"

"Lore?"

Jean-Paul. Yaklaşmıştı, cüssesi Fulbert'i gölgede bırakıyordu, küçük gözleri birinden diğerine sallanıyor, açıkça bir kavgada şansını değerlendiriyordu. Bir eli tabancasını kavramıştı, yani iş kavgaya dönüşse bile adil davranmaya hiç niyeti yoktu.

Fulbert, Jean-Paul'dan bir adım geri çekilirken bile, "Yeni biri," diye alay etti. "Seni ilgilendirmeyen şeylere karışmaman gerektiğini bilemeyecek kadar yenisin." Anlık bir kararla tabancasını kılıfından çıkardı.

Lore Spiritum'unu yakaladı ve çekti.

Onu öldürecek kadar değil. Sadece Martin'e yaptığı gibi kalbini hızlandırmaya yetti ve onu tökezleterek geri gönderdi.

Ölümle bir anlık karşılaşma Fulbert'i buna değmeyeceğine ikna etmeye yetmişti. Lore'a gönülsüzce bir tekme daha atarak, göğsünü ovuşturarak uzaklaştı.

Jean-Paul elini uzattı. Lore elini tuttu ve onu yukarı çekmesine izin verdi. Ayağı kalktığıında kendini ona doğru attı.

Jean-Paul ona sarılmasına izin verdi, ama Lore'un şaşkın bir şekilde ona sarılması ona zehir kaçakçılığı yaptığı süre boyunca nasıl mesafeli durduğunu, ne olduğunu sakladığı onca yıl boyunca ne kadar soğuk davrandığını hatırlattı.

"İyisin," diye gürledi Jean-Paul. "İyisin."

O lanet gözyaşları yine tehdit ediyordu. İyi olmaktan çok uzaktı.

Bıraktı, ona zayıf bir gülümseme verdi. "Nasıl olduğunu sorardım ama bahse girerim cevabın kötüdür."

"Aynen öyle." Jean-Paul homurdandı. "Sanırım aynı şey senin için de söylenebilir?"

"Doğru varsayıyorsun." Kendini sorulara, Hisar'daki yaşamı ve burada nasıl sona erdiğine dair bir dizi meraka hazırladı ama Jean-Paul sadece başını salladı.

Onda her zaman hoşuna giden şeylerden biri de buydu. Sakin, rahat bir tavrı vardı, kendi yoluna gider ve diğerlerinin de kendi yollarına gitmesine izin verirdi.

Onları rahatsız edemeyecek kadar telaşlı görünen bir başka muhafız yanlarından geçerek sahile doğru ilerledi. Lore iki geminin tamir edildiğini biliyordu. Gelen Hapishane mavnaları aşırı doluydu ve herkesin güverteye çıkması gerekiyordu.

Şu ana kadar Dani'nin planı sorunsuz ilerliyordu.

Jean-Paul kalabalığı ve madeni incelerken biraz şaşkın görünüyordu. Adalar'a vardığınızda tüm mücevherlere el konulurdu ama başparmağı sanki bir şey arıyormuş gibi yüzük parmağına vurmaya devam ediyordu.

"Henri iyi mi?" Lore kocasının adını hatırlayarak sordu. "Etienne?"

"Güvendeler," dedi Jean-Paul sessizce. "Aziz Kral, Val için zehir kullanan herkesin peşine düştüğünde, ikisini de Henri'nin Ratharc'taki annesine gönderdim. Onlarla seyahat etmek benim için çok riskliydi."

Lore'un omurgasında buzlar eridi, ardından Val ve Mari'nin Caldien'e giden o gemide olmalarından dolayı yoğun bir minnettarlık duydu. Bir yanı Apollius'un bir tür intikam alacağını tahmin etmişti - onu buraya göndermekten başka bir şey - ama onu tanıyan herkesin, ona nezaket gösterme fırsatı bulmuş herkesin peşine düşmek, beklemediği bir zalimlik seviyesiydi.

Ne kadar aptalca. Apollius zalim olmayı severdi.

Bu zalimlikleri gerçekleştirmek için Bastian'ın bedenini nasıl kullandığını çok fazla düşünemezdi, yoksa kendini kaybederdi.

"İlk seferinde nasıl kaçtın?" diye sordu.

"Onlar seni aramakla meşgulken kan ceketlilerin elinden kaçtım," dedi. "Çok iyi bir dikkat dağıtıcı oldun. Sonrasında bir süre ortalıkta görünmedim. Mari bana evrak işlerini yaptırdı."

"Bundan hep nefret ederdi," diye mırıldandı Lore, annesini düşünerek. "Ama sayıları Val'den daha iyi bilirdi."

"Sonunda pek bir işe yaramadı." Jean-Paul iç çekti. "Kral çağırmaya geldiğinde, nereye bakacağını çok iyi biliyordu."

Bastian depoya giden yolu biliyordu. O zamanlar düşüncelerini Apollius'tan koruyamıyordu.

Jean-Paul, onun hızla kötüleşen duygusal durumundan habersiz, darağacında kaçış olmadığını bilen bir adamın takınabileceği gibi, ona bıkkınlık veren bir gülümseme takındı. "Ona gerçekten bir numara yapmış olmalısın."

Lore düzensiz bir sesle güldü.

"Ama gerçekten," diye devam etti Jean-Paul, acı verici bir içtenlikle. "Aziz Kral'la nişanlıyken Yanık Adalar'da bir tutsağa dönüştün. Ne *oldu*, Lore?"

Sayırsız cehennemde buna nasıl cevap vermesi gerekiyordu?

Söyleyecek yalanı kalmamıştı. Hiçbir zaman o kadar iyi bir casus olmamıştı, en azından bu seviyede, savaşı suç girişimleri için küçük hilelerden daha fazlasını yapmamıştı; bunu şimdi görebiliyordu. Ve tanrılar, çok yorgundu.

Bu yüzden ona gerçeği söyledi. Bir nevi. "O... kendinde değil."

"Sanırım senin sözüne güveneceğim." Başını iki yana salladı. "Yine de kesinlikle bir Arceneaux gibi davranıyor."

"Sanırım hiçbirimiz başladığımız yerden çok uzağa gidemedik," dedi

Lore sessizce. "Sen gittin."

Kaşları çatıldı.

Jean-Paul omuz silkti. "Atla ilgili o olaydan sonra -bu arada o şeyle ilgili hâlâ kâbuslar görüyorum- Val bana senden bahsetti. Nereden geldiğini, ne için yaratıldığını." Elini onun omzuna koydu. "Ve sen oradan yükselip bir Kraliçe oldun."

"Ama yine de buradayım."

"Şimdilik." Başını salladı. "Ama seninle ilgili bir şey varsa, Lore, o da her zaman ayaklarının üzerinde durmandır."

Sadece onun haklı olduğunu umabilirdi.

"Pekâlâ." Jean Paul şaşkın bir gülümsemeyle onun omzunu sıvazladı. "En azından burada yanlışlıkla yeniden canlandırabileceğin atlar yok. Bu biraz şok ediciydi. O güne kadar Mortem'e kanallık edebileceğini bilmiyordum ve öğrenmek için çok iyi bir yoldu."

"At," dedi Lore, hayvanı düşünerek, her zaman onun sevgisini nasıl istediğini. Bastian, canavar öldükten sonra da olsa onu nasıl elde etmişti. Güneş Prensi'nin omzuna sokulmuştu, boynu açıktı, hâlâ tatlıydı.

ölümde. Hayvanlar insanlardan daha az karmaşıktı. Geri gelebiliyorlardı.

Kanayan *Tanrım*, geri dönmeyi ne kadar da çok istiyordu.

Jean-Paul'un elini tekrar omzunda hissedip dikkatini geçmişin düşüncelerinden uzaklaştırıp gözyaşlarının boynundan aşağıya doğru ıslak kayışına çekene kadar sonunda ağladığını fark etmemiştir. Ve artık gözyaşlarını yutamayacak kadar bitkin düşmüştü; denediğinde, deniz suyu gibi tadı olan gıcırtilı bir sesle hıçkırdı.

Lore kumların üzerine oturdu, yüzünü ellerinin arasına gömdü. Jean-Paul yanına çöktü, sağlam bir kolla omuzlarına sarıldı. Ve Lore ağladı, ağladı, ağladı, diğer mahkûmlar etraflarında hızla kuruyan bir akıntıda ilgisiz kayalar gibi süzülürken, onları gardiyanların gözlerinden sakladı.

Sadece beş dakika kadar ağladı ama bu süre, duygu fırtınası dindiğinde kendini tamamen mahcup hissetmesine yetecek kadar uzun bir süreydi. Jean-Paul'dan özür dilediğinde, sanki kumdaki bir şey onu bıçaklamış gibi kumsaldan fırladığında, o sadece bir el salladı. "Ben sekiz yaşında bir çocuğa ebeveynlik yapmaya alışkınım. Bu hiçbir şey değil."

"Bunun gurur verici bir karşılaştırma olduğunu sanmıyorum." Lore gözlerini sildi. "Ama yine de teşekkür ederim."

Etraflarına baktı, mahkûmların oluşturduğu sıra hâlâ asansörleri bekliyordu. "Buradayken madencilik yapmamız gerektiğini sanıyordum."

"Benimle kal," dedi Lore. "Bir şey bulursak paylaşıyoruz."

Ve öyle de yaptı, saatlerce kayaları parçalayıp ikisinin de akşam yemeği yemesine ve Jean-Paul'un en azından bir palet almasına yetecek kadar toplarken onun yanında kaldı. Konuşmadılar ama onun yanındaki varlığı destekleyiciydi. Ve kimse onunla alay etmek için yaklaşmadı, bu da güzel bir değişiklikti.

Gün bittiğinde kışlaya doğru yürüdüler. Lore Jean-Paul'a bir paletin nereden alınacağını gösterdi, uyku düzeninin nasıl gelişigüzel işlediğini anlattı. "Ben bir mağarada uyuyorum. İstersen sen de orada yatabilirsin."

Bu gece gizlice kaçmayı zorlaştırabilirdi ama Lore'un umurunda değildi. Jean-Paul'a plandan, sabah nasıl gideceğinden bahsetmeli miydi diye düşündü. Ama sorgulanırsa ona yalan söyletmek istemiyordu. Jean-Paul ne kadar az şey bilirse, o kadar güvende olacaktı.

Yarı yarıya ona bu gece gelmesini teklif etmeyi, onu Dani ve kendisiyle birlikte Feribotçuya götürmeyi düşündü. Ama Lore hâlâ diğer kadına güvenmiyordu,

Ve bir yanı bu Feribotçu olayının ayrıntılı bir intikam planı olmasını bekliyordu. Eğer öyleyse, burada daha güvende olurdu.

"Ben dışarıda kalacağım," dedi Jean-Paul, paletindeki büyük bir lekeyi yüzüne vurarak. "Küçük alanlar beni geriyor."

Lore mağaranın karanlık tavanına bakıp, etrafındaki diğer insanların yumuşak horultularını dinlerken Jean-Paul dışarıda kumların üzerinde, kayaya kıvrılmıştı.

Güvende olmasına yardım et, diye düşündü. Henri ve Etienne'i tekrar görmesine yardım et. Benimle mi konuşuyorsun? diye sordu Nyxara.

Sanırım. Lore kimseyle konuşmak istememişti, sadece karanlığa doğru dilek tutuyordu.

Korkarım dualara cevap verecek durumda değilim, dedi Nyxara alaycı bir tavırla. *Hiç olmadığımdan değil, gerçekten.*

Lore cevap vermedi. Dua ettiğinde hiçbir şeyin onu dinlemediğini biliyordu. Sadece dileğinin yeterli olmasını, dünyaya yayılmasını, iradesiyle somutlaşmasını umuyordu.

Tüm bunlara rağmen evrenin iyilik yapma kapasitesine sahip olduğunu umuyordu.

Dani ona kaçışları için kesin bir zaman vermemişti, sadece akşam karanlığından sonra kaçabildiğinde onunla kum tepelerinde buluşmasını söylemişti. Lore mağaradaki herkesin nefesi kesilene kadar bekledi, sonra yavaşça doğruldu ve dayanıksız botlarını giydi.

"Nereye gidiyorsun?"

Mağaranın öbür ucundan gelen ince bir fısıltı. Lore donakaldı.

Bir hışırtı ve biri ayağa kalktı. Rosie, saçları dağınık, karanlıkta gözleri kocaman açılmıştı.

Jilly'den koruduğu, çalınan fincanını geri verdiği kadın.

Rosie sesini alçalttı, ancak duyabilecek kadar. "Ferryman'a mı gidiyorsun?"

Lore kısa bir süre yalan söylemeyi düşündü. Ama bir yalan bulamadan Rosie kendi sorusuna cevap verircesine başını salladı. "Elbette gidiyorsun. Sen buraya ait değilsin."

Lore ne diyeceğini bilemedi. Diğer kadını tehdit edebilir, yalvarabilir ya da onun da gelmesini teklif edebilirdi. Gerçi Rosie Feribotçu'yu zaten biliyorsa, onunla daha önce tanışma fırsatı bulmuş olmalıydı.

"Dikkatli ol," dedi Rosie. "Yön bulmayı iyi biliyor ama yine de tehlikeli bir yolculuk bu. Rotadan sapmak kolay."

"Dikkatli olacağım." Boş duygular için boş sözler. Lore hiçbir zaman

Dikkatli ol.

Rosie başını salladı. "Muhafızlar nereye gittiğini sorarsa, onlara okyanusa girdiğini söylerim."

Bunu bu kadar açık bir şekilde duymak sarsıcıydı. Ama Lore başını salladı. "Teşekkür ederim, Rosie."

Lore mağara girişine doğru yöneldi. Geceye adımını atmadan hemen önce Rosie tekrar konuştu. "Kraliçe olmak nasıl bir şeydi?" Sanki uzun zamandır merak ediyormuş da başka bir şansı olmayacağı için şimdi soruyormuş gibi hüznü ve neredeyse mahcupluğu.

Elleri gerilirken taş Lore'un parmak uçlarının altında soğuktu. "Kraliçe kısmı berbattı," dedi sessizce. "Ama o... o nazikti. Bunların hiçbiri onun suçu değil."

Mağaradan çıkarken Rosie'nin yüzündeki şüpheliği görmek istemediği için arkasına bakmadı.

Dışarıda Lore, Jean-Paul'un etrafından dikkatle dolaştı. Onu getirmenin güvenli olmadığına karar verdikten sonra bir not bırakmayı düşünmüştü ama bunun için kâğıt ve kalem bulması gerekecekti ve zamanı yoktu.

Lore Jean-Paul'a son bir kez baktı ve aceleyle sisin içine daldı.

Kum tepeleri kışla ile deniz feneri arasındaydı, kum akarlarından başka hiçbir şeyin yaşamadığı boş bir kumsaldı. Karanlık ve sürekli kül içinde önünüzü birkaç metreden fazla görmek zordu.

Bu yüzden tam üzerlerine gelene kadar Mort'u görmemişti.

Önce karnına inen bir yumruk kaburgalarının altını kırdı ve onu iki büküm etti. Keşinin geri kalanı bir hayalet gibi sisin içinde eriyerek onu yana doğru itti. Lore kumda patinaj yaptı, ayağa kalkmaya çalıştı ama başka bir Mort şimdi arkasındaydı ve omzuna bir çizme dikti, kırıldak tehlikeli bir şekilde bükülene kadar bastırdı.

Ona yumruk atan ilk kişi çömelmiş, gözlerinin hizasına gelmişti. Lore kötü adam monologlarına hazırdı -Tanrılar biliyordu ki son birkaç ayda yeterince katlanmıştı- ama adam sadece başını salladı. Uzun bir yara izi yüzünün yan tarafından aşağı doğru kıvrılıyor, gömleğinin yakasında kayboluyordu. Onu geçen geceden tanıdı, liderlerini öldürdüğünde kaçanlardan biriydi.

"Kaçmana izin veremeyiz," dedi adam ve neredeyse pişman olmuş gibiydi. "Dünya senin ölmeni istiyor."

Nasıl ölmesi gerektiğini duymaktan çok ama *çok* yorulmuştu.

Lore, Mort'un çizmesinin altından yuvarlanmaya çalıştı ama sadece

kendini kuma daha da gömmek için. Başka bir Mort elini saçlarına doladı ve başını öne doğru iterek kumun içine gömdü. Kumun bir kısmı ağzına kaçtı; Lore öğürdü.

Spiritum'un iplikleri kaygandı, onları kavramaya çalışsa da başaramadı. Tıpkı liderleriyle geçirdiği gecede olduğu gibi, büyü altından bir kilim gibi çekiliyordu. Konsantre olamıyordu ve kanal-uzayına her düşüşünde, altın iplikler kayarak uzaklaşıyor, yanıp sönüyordu.

Apollius onu geri çekiyor, ondan uzaklaştırıyordu. Şu anda buna ne kadar ihtiyacı olduğunu bilemezdi elbette; Tanrı ona her cehennemi yaşatmıştı ama ölmesini istemiyordu.

Lore kuma doğru hırladı.

Küllerin arasından süzülen ay ışığı, ilk Presque Mort'un yumruğunda tuttuğu bir bıçağın ağzında parılıyordu. Neredeyse saygıyla diz çöktü ve bıçağı Lore'un boynuna yaklaştırdı. "Seni öldüreceğiz ve dünya kurtulacak."

Bir çatırtı. Mort'un kafasına bir taş çarptı. Lore'un üzerine düşerken gözleri geri yuvarlandı, arkasında belli belirsiz bir şekil kayayı tekrar kaldırdı.

Jean-Paul. Onun gittiğini görmüş ve takip etmiş olmalıydı.

Fulbert daha önce kolay kurtulmuştu; yaşlı zehir kaçakçısı nasıl dövüşüleceğini unutmamıştı. Yan dönerek taşla tekrar saldırdı ama artık sürpriz yapma şansını kaybetmişti. Presque Mort'lardan biri düşen liderlerinden bıçağı kaptı ve Jean-Paul'a doğru dönerek omzundan vurdu.

"Hey!" Bağırarak için anlamsız bir şeydi ama Lore'un diline gelen tek şey buydu. Ayağa kalktı, en yakınındaki Mort'a saldırdı ve onu olduğu kadar kendisini de acıtan bir hareketle dizine yumruk attı. Diz yanlara doğru gitti ve Mort'u yere düşürdü ama orada fazla kalmadı, Jean-Paul'un peşinden gitmek için tekrar topallayarak ayağa kalktı. Hızla solmakta olan Jean-Paul'un karnında bir kanama izi daha açılmıştı.

"Lore!" Bağırışı zayıftı. Taşla tekrar saldırdı ama Presque Mort onu kolayca atlattı. "Lore, kaç!"

Onu öldüreceklerdi. Eskiden olduğu kıza duyduğu sevgi kırıntıları yüzünden onun peşine düşmüştü ve şimdi bunun için ölecekti. Henri ve Etienne denizin ötesinde, Ratharc'ta yalnız kalacaklardı ve hep merak içinde olacaklardı.

Lore tekrar gücüne uzandı. Spiritum, titreyen altın. Denedi

kayarak uzaklaştı, su bir gidere doğru sürüklendi, ama o buna izin vermedi, bu sefer değil. "Siktir git Apollius," diye homurdandı ve ipleri sıkıca kavradı Yumruklarını sıktı, ellerinden kaymalarına izin vermedi.

Dişlerini sıkarak kanal-uzayına düştü, her canlının merkezindeki Spiritum'un parlak yıldızları dışında dünya siyah ve beyaza büründü. Presque Mort'un kozmosu parlıyordu, Jean-Paul bir takımyıldızdı. Kum akarlarının küçük kıvılcımları, onların ötesindeki okyanusta planktonların minik zerrelere.

İncelik için zaman yoktu ama Lore'un buna ihtiyacı yoktu, artık yoktu. Bu güce istediği her şeyi yaptırabilirdi ve şimdi ıssızlık istiyordu. Kıyamet istiyordu.

Parmakları kıvrıldı. Ve Lore çekti.

Bu, diğer Mort'u öldürdüğü geceden farklıydı. İradesi farklıydı ve bu yüzden büyü ona tepki verdi - sadece Spiritum'u kullanmak, onu bir kaçışa izin vermeye zorlamak istemiyordu. *Her şeyin onun olmasını* istiyordu, her şeyi ele geçirmek ve inkar edilemez bir şekilde hak iddia etmek istiyordu. Lore korkuyordu ve korkusu onu pervasızlaştırdı, ne yapması gerekiyorsa yapmaya istekli hale getirdi.

Spiritum karşılık verdi. Altın bir yılan gibi kıvrılarak içine kaydı. Diğer her şeyi ateşe verdi, tüm karanlık yerlerde parladı. Lore kendini parlak ışığa bürünmüş bir yıldız gibi hissetti. Kendini güneş gibi hissetti.

Her gölge ondan temizlendi, her karanlık, ay gündüz tarafından temizlendi, ölüm sınırsız, vahşi *yaşam* tarafından yenildi. Hepsi ona aitti, çünkü o sahiplenmişti, çünkü bu güç onun çevresindeki başka hiçbir şeye ait olamazdı.

Düşünceli bir değişim, dünya eksenini yeniden ayarlıyor. Bir şey dikkat çekiyor. Orada bir yerde bir karar veriliyor, bir yol yeniden yazılıyor.

Lore ne yaptığının farkına varmadı, ta ki o ışığın son damlası da etrafındaki boşluktan kaybolup yerine içinde kalana kadar.

Nefes nefese kalan Lore dizlerinin üzerine çöktü. Kumların üzerine yığılmadan önce cesetler de öyle yaptı.

Başını geriye atıp gökyüzüne baktı, dişlerinin arasından kül kokulu havayı ciğerlerine çekti ve geniş, keskin kenarlı bir gülümseme takındı.

Sayısız cehennem, Mortem hiç böyle hissetmemişti. Onu kendinden uzaklaştıran çok fazla *güç* vardı. Onu boş ve yenilmez kılıyordu.

Lore kısa bir kahkaha atarak etrafındaki ölü Presque Mort'lara baktı. Vücutları kurumuş ve kurumuştı, her bir yaşam kırıntısı

Çamaşır ipindeki ıslak paçavralar gibi. Üç ceset, Mort'ların her biri için bir tane.

Bekle. Dört ceset.

Jean-Paul.

Zihni ilk başta bu bilgileri bir araya getiremedi. Uzak durdu. Lore daha önce de insanları öldürmüştü ve muhtemelen bazıları bunu hak etmemişti. Ama Jean-Paul *kesinlikle* bilmiyordu. Kurtarmaya çalıştığı Jean-Paul, kocası ve oğlu Ratharc'tayken, hayatı hâlâ önünde uzanırken-

Başka şeyleri de öldürmüştü, ulaşabileceği kadar yakınındaki her şeyin canını almıştı ama umursadığı tek şey buydu. Akarlar toprakta, balıklar dalgalarda ölmüştü ama Lore'un umurunda bile değildi.

Yavaşça Mort'un cesetlerinin yanından geçerek yerde yatan Jean-Paul'a yaklaştı. Lore kendini yavaşça aşağı indirdi, onun hiçbir yerine dokunmamaya dikkat etti.

Hiç gözyaşı yoktu. Gözyaşlarının hepsini daha önce harcamıştı. Yerine oturdu, dizlerini göğsüne çekti.

Dani ortaya çıktığında Lore hâlâ orada oturuyordu.

Diğer kadın konuşmadı. Kum tepelerindeki Lore'a yaklaşıırken aceleci yürüyüşünü yavaşlattı, cesetlere bakarken gözleri büyüdü. "Başın belaya mı girdi?"

"Presque Mort." Lore'un sesi kum yutmuş gibi çıkıyordu. "Ve arkadaşım."

Dani ona açıklama yaptırmadı. Cesetler yeterince açıklayıcıydı. "Bu arkadaş gelmek istediğinde, ona bunun bir kurtarma operasyonu olmadığını söyledin mi?"

"Hayır," dedi Lore kayıtsızca. "O sormadı. Sadece buradaydı. Yardım etmeye çalışıyordu."

"Ah." Dani Lore'dan uzakta durdu, sanki Lore'un Spiritum'u yakınlarda dolaşabilecek herhangi bir canlıdan çekip çıkarmasından korkuyormuş gibi. Hiç teselli vermedi.

Lore bunun için minnettardı.

Bir süre sonra -bacaklarının uyuştığı, havanın gecenin derinliğiyle buz tuttuğu o kadar uzun bir süre- Lore ayağa kalktı ve Jean-Paul'un cesedinden uzaklaşarak kumsalın biraz daha aşağısına gitti. Eliyle sığ bir çukur kazdı.

Eller. Dani yardım etmeyi teklif etmedi.

Daha önce sahip olduğu hayata kısa bir bakış, kim olduğuna dair ani bir hatırlatma ve şimdi o gitmişti. Neredeyse uygun görünüyordu. Jean-Paul'u öldürmek, Nyxara'nın avatarı olmadan önce var olan son parçasını öldürmek gibiydi. Yaşamayı seçmişti ama bunu Hisar'dan, çarpık Kutsama'sı olan tutulma ritüelinden önceki kişi olarak yapamazdı. Bedeller çok yüksekti.

Jean-Paul'u kendi yaptığı mezara yuvarlamak için fazla bir şey gerekmedi. Ne onun için bir mahzen, ne de sadıklar için yer üstünde bir mezar vardı; artık buna gerek yoktu ve sadık olunacak bir şey de yoktu.

Lore işini bitirdiğinde doğruldu ve dizlerindeki kumları temizledi. Presque Mort'u gömmekle vakit kaybetmeyecekti. Gömülü şeylerden nefret ederlerdi. "Hadi gidelim."

Dani başını salladı. "Şimdiye kadar tamir rıhtımında olmalıydı. Kıyıya doğru ilerleyin. Gelgit ayak izlerimizi silecektir."

Lore onu takip etti, bir uyurgezer gibi sabit ve boştu. Ölü balıklar gelgit çizgisini dolduruyordu. Onların üzerinden geçti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

ALİE

Annelik, tam olarak konuşulamayacak şekillerde iyileştirir ve yaralar açar.

-Marya Addou, Malfouralı şair

Alie'nin beklemekten daha çok nefret ettiği çok az şey vardı.

Ama gerçekten yapabileceği başka bir şey yoktu. Ta ki Bastian Apollius'un zihnine girmeyi başardığında -ki bu hâlâ neredeyse imkânsız görünüyordu- ve Fount parçasının yerini bulduğunda, Hisar rutininde sıkışıp kalmıştı.

Alie her şeyden önce bir diplomattı. Bastian Apollius'la savaşıp onu meşgul ederken bir yandan da zihninde Fount'un kırık parçalarını arıyorsa, tanrının Alie'ye ayıracak fazla zamanı kalmamıştı. Onu mutlu edecek bir şey yaparak bu dikkat dağınıklığını besleyebilir, yenildiğini düşünmesini sağlayabilirdi.

Bu yüzden kendini Jax ile mum ışığında romantik bir akşam yemeğinde buldu.

Bu onun fikriydi. Jax'in Apollius'la görüşeceğini bildiği bir zamanda, parfümüyle hafifçe kokulandırdığı el yazısıyla yazılmış davetiyeyi göndermişti. Menüde işbirliği yapmak için mutfığa kendisi gitmişti. Hurma ve zeytin, ana yemek olarak kuzu eti, Kirythea'da popüler olan yiyecekler. Kadife çiçeği demetlerini seçip vazolara yerleştirmiş, taze beyaz fenerler almış, Courdigne'den annesinin güzel tabaklarını getirtmiş ve rahmetli babasının özel fiçilerinden şarap seçmişti.

Aslında, Alie'nin titizlikle planlamadığı tek şey, nişanlısı buraya geldiğinde ona ne söyleyeceğiydi.

Çorba faslı göreceli bir sessizlik içinde geçti, sadece odanın çok güzel olduğu, yemeğin çok güzel koktuğu ve kızın çok güzel görüldüğü mırıldanıldı. Eğer Auverrani'nin kusursuz olduğunu bilmeseydi, Alie

Jax sadece bir tane övgü sıfatı biliyordu.

Gülümsemeyi ve başını sallamayı başardı, şarabını yudumlarken ve konuşacak bir şeyler bulmak için umutsuzca etrafına bakınırken midesi ciğerine dolanıyordu. Eskiden bu konuda iyiydi. Ama şimdi, kafasında bir endişe cümbüşü, parmaklarında kaşınan rüzgâr ve düşüncelerinin arkasında beliren soğuk bir varlık varken, Alie'nin söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

Jax'le Hisar'da paylaşılmaması gereken bir şey konuşmuş olma ihtimaline karşı hizmetkârları kovmuştu. Olur da *konusurlarsa* diye. Şaraplarını yeniden doldurdu ve dumanı tüten kuzu etini getirdi.

"Harika kokuyor," dedi Jax, gözleri tabağına kaymadan önce ona gülümseyerek. Biraz soluklandılar; Jax de en az onun kadar gergin görünüyordu ama Alie ikisinin nedenlerinin çok farklı olduğundan emindi. Ve başka bir sıfat bulmayı başarmıştı.

Ona karşı her zaman nazikti. Bunu ona verebilirdi.

Jax bir ısırık aldıktan sonra "Mükemmel," dedi ve Alie'nin yalnız bıraktığı sessizliği doldurdu. "Kendi mutfağım bundan daha iyisini hazırlayamazdı."

"Teşekkür ederim." Alie kendi ısırığını aldı. Çok lezzetliydi. Görünüşe göre parti planlama konusunda hâlâ iyiydi.

Bu düşünceye sarıldı, sonunda kullanabileceği bir şey bulmuştu. Alie gülümseyerek öne doğru eğildi, dirseklerini masaya dayadı ve ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Evinizden mutfakların denemesini istediğiniz başka yemekler var mı? Eminim malzemeleri yerel olarak temin edebiliriz-"

"Alie." Adını çok yumuşak bir şekilde söylemişti. Bu hoşuna gitmemişti, ima ettiği aşinalıktan hoşlanmamıştı, ama adamın sesi alçaktı ve omurgasında bir uğultu yaratacak şekilde eşitti. "Beni buraya yemek hakkında konuşmak için çağırmadın."

Kahretsin. Tüm enerjisi Apollius'un dikkatini dağıtmaya odaklanmıştı; Jax'in dikkatini dağıtmak için fazla düşünmemişti.

Kirythean İmparatoru bıçağını yere bıraktı, mum ışığı keskin kenarı boyunca parlıyordu. "Cesurca bir çaba gösterdin," dedi neredeyse pişmanlıkla. "Ama bunu istemediğini biliyorum. Ve açık inancının aksine, seni buna zorlayacak kadar canavar değilim."

Adamın Kral'ı kuklalaştıran Tanrı'dan değil, ilişkilerinden bahsettiğini fark edince rahatladı. Tartışmak için kesinlikle daha güvenli bir konuydu. Yine de bu pek de hazırlıklı olduğu bir konuşma değildi ve bu da onu açık sözlü yaptı. "Yani nişanımızı bozacak mısınız?"

Şakağını ovuşturdu. Solgun saçlarının bir kısmı kuyruğundan kurtulmuş, ışığı bir hale gibi yakalıyordu. "Yapabilsem yapardım," dedi. "Artık bu fikre yanaşmayacağın belli olduğuna göre."

Sesi incinmiş miydi? Umurunda değildi. Umursamamayı çok istiyordu. Alie insanları incitmekte pek iyi değildi, bunu hak eden insanları bile.

"Ama korkarım bu bizi aşan bir şey," diye devam etti Jax. "Evliliğimiz Apollius'un Kutsal İmparatorluğu'nu başlatacak. Uğruna çalıştığımız her şeyin doruk noktası olacak. *O'nun uğruna* çalıştığı her şeyin. Ve bunu mahvetmemize izin vereceğini sanmıyorum."

Tanrı'nın adını söylerken sesinde ve gözlerinin odayı kesişinde bir kızgınlık kıvılcımı gizliydi. O kadar inceydi ki Alie, Jax'in orada olduğunu bildiğinden bile şüpheliydi ama bunu kendi melodisine göre akort edebileceği bir tel olarak bir kenara kaydetti.

Dellaire'den döndüğünde kulak misafiri olduğu o konuşmayı düşündü, Apollius babasını öldürdüğü için onunla alay ediyordu. Böyle bir şey Jax'in inançlarını değiştirir miydi, yoksa çok mu ileri gitmişti?

"Ve," diye ekledi Jax sessizce, "bu seni güvende tutuyor."

Soğuk sinirler omurgasını sarmıştı. "Beni neyden koruyacak?"

Söylemedi. Sadece ona baktı. Biliyordu.

Çok dikkatli, çok titiz olmaya çalışmıştı. Ama Apollius'un onun gücü hakkında hiçbir şey bilmediğini biliyordu; Jax'in de bileceğini tahmin etmeliydi.

Alie elini çatalının etrafında kıvırdı, sanki gerekirse onu bir silah olarak kullanacakmış gibi. "Ve hâlâ benimle evlenmek istiyorsun?"

Jax onun elini tutuşuna baktı ama kıpırdamadı. "Kontrol edemediğin bir şey için seni nasıl suçlayabilirim?"

"Yani düğünden sonra bunun için beni öldürmesine izin vereceksin, öyle mi?"

"Öyle olsaydı bu konuyu açar mıydım?"

Nokta.

İmparator iç çekti. "Senin için... Amelia için yaptığından daha nazik planları var. Onu o öldürmedi; Bastian öldürdü, Lore'u korumak için. Sana zarar vermeyecek." Bakışları keskinleşti, öncekinden daha parlaktı. "Ama benimle evlenmek başka bir güvenlik katmanı daha sunuyor."

Bunu beklemiyordu. Adamın evlilikleri konusundaki ısrarının kendi iyiliğiyle bir ilgisi olmasını beklemiyordu.

Alie çatalı tutuşunu biraz gevşetti. "Bana ihtiyacı yok," dedi sessizce. "Ben sadece bir tahtın aracıyım, ama O bir tanrı. Kimsenin gözünü kırpmadan tahtını sana verebilir."

"Ölümlü bir hak iddia etmek yine de iyi bir fikir," dedi Jax. "Açık bir halefiyet çizgisine sahip olmak."

Halefiyet, çocukları ima ediyordu. Alie şarabının geri kalanını içti.

Jax onun rahatsızlığını fark etti. Oturduğu yerde kıpırdandı, ağzı açıldı ve sonra tekrar kapandı. İç çekerek gözlerini kapadı. "Bu iş düşündüğüm gibi gitmiyor."

"Nişanımız mı?" Kelimenin sonunu ısırıldı. "Yoksa kıtayı genel olarak ele geçirmeniz mi?"

Sert bir kahkaha attı. "İkisi de değil."

Alie sessizliğini korudu. Başka birini konuşturmanın en emin yoluydu bu. Belki de duyduğu o korkunç konuşma onu değiştirmişti.

Jax ilk başta onu takip etti. Ama onun sessizliği onunkinden daha zayıftı. "Apollius'un mükemmel olduğuna inanarak yetiştirildim," dedi Jax. Sessizce, sanki duyulmaktan korkuyormuş gibi. Son zamanlarda yaptıkları düşünüldüğünde ironikti. "O'nun insanlığını aştığına inanmak için. Ama son birkaç haftadır, O..." Parmağı gergin bir şekilde masaya vurdu ve bıçağı Alie'nin annesinin ince porselenlerine hafifçe vurarak çınladı. "Kaprisli biri. Çabuk öfkelenir. Krallığını yaratmaktan çok intikam almaya, diğer avatarlardan gücü geri almaya odaklanmış durumda." Dudağı yarı alaycı yarı yüz buruşturarak kalktı. "Görünüşe göre o kısmı bana bırakıyor. Ve ben bundan bıktım."

Alie ellerini kucağına sakladı. "Nereye bakacağını biliyor mu?" diye sordu kayıtsızca. "Diğer avatarlar için yani. Benden başka."

"Bir fikri var. Doğruyu söylemek gerekirse, bence Apollius... onun peşinde aşırı hevesli."

"Şaşırdım." Ses tonu keskindi; bunu yumuşatmadı, bunun için değil. "Onlar için herhangi bir merhamet dilemek senin karakterine aykırı görünüyor. Özellikle de Gabe, yaptıklarından sonra."

Hâlâ masanın üzerinde duran eli yumruk şeklinde kıvrıldı. "Ben," dedi sonunda, "on altı yaşımdakinden farklı bir insanım, Alienor. Çoğumuz gibi."

Kadın yutkundu.

"Bazen keşke olmasaydım diyorum." Jax sandalyesinde arkasına yaslandı, bakışları sanki on altı yaşındaki halini hayal ediyormuş gibi uzak duvara yöneldi.

"Yaptığım şeylerle yaşamayı daha kolay hale getirirdi. Savaş zamanıydı. Babam beni kendi imajına göre yetiştirdi ve bu imaj acımasızdı." Durakladı. "İyi bir adam olduğumu söylemeye asla cüret edemem. Hâlâ zalimim. Hâlâ ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Ama bundan zevk almıyorum."

O kötü bir adamdı. Bazen pişmanlık duyması ya da onu koruduğunu düşünmesi bu gerçeği değiştirmiyordu. Ama Alie yüzünü yumuşattı, başını salladı. "Değişim için her zaman fırsat vardır." Sadece onu konuşturmaya çalışıyor olsa bile inandığı bir şeydi bu.

Başını sallamakla yetindi, hâlâ orta mesafeye bakıyordu. "Babamı öldürmenin bir kefaret olabileceğini düşünmüştüm," diye mırıldandı. "Ama bu sadece bir ağırlıktı."

Alie, babasının ölmesini isteyen birini yargılayacak durumda değildi. Baba katilliği düşüncelerinden s ı y r ı l a r a k mutfaktan tatlı aldı. Alie puf böreği ve kremayı hemen yedi; sinirler onu Canım şeker çekiyor. Jax onunkine zar zor dokundu.

Bir an pastasına baktı, sonra Jax yerinden kalktı. Yavaşça ona doğru yürüdü, onun kendisini geri çevirmesini bekledi. Alie geri çevirmedi, ama Jax'in her adımında omuzlarındaki kaslar geriliyordu.

Ondan bir kol boyu uzakta durdu. Göz göze geldiler, kazara olmuş gibi görünen titrek bir göz teması ama ikisi de gözlerini kaçıramadı.

"Umarım," diye başladı Jax, "karşılıklı yarar sağlayacak bir anlaşmaya varabiliriz. Seni bu nişandan kurtaramam, Alie, ama lütfen bil ki seni asla istediğinden daha yakın bir ilişkiye zorlamam. Evlendikten sonra ayrı hayatlar yaşamayı tercih edersen, sorun değil. Seni mutlu etmek için elimden geleni yapacağım."

Buna söyleyecek bir şey yoktu, gerçekten. Isırgan sözleri ve keskin zekâsıyla Lore değildi; Jax'in Alie'yi mutlu etmesinin hiçbir yolu yoktu ve ikisi de bunu biliyordu. Bu gerçeğe dikkat çekmek ikisini de daha kötü hissettirmekten başka bir işe yaramayacaktı.

Jax elini uzattı. Bir kalp atışı kadar tereddüt ettikten sonra elini uzattı. Adamın elleri nasır tutmuştu, ki gençliğini bir kıtanın büyük bölümünü fethederek geçiren biri için bu beklenen bir şeydi.

"Yepyeni bir dünyanın eşiğindeyiz," dedi Jax. "Bunu en iyi şekilde değerlendirebiliriz, sen ve ben. İyi bir şey olabiliriz. İyi bir şey."

Bizim için iyi, Auverrainine için iyi, Kutsal İmparatorluk için iyi."

Onun elini öptü. Sonra kapıyı usulca arkasından kapatarak çıktı.

Alie dudağını çiğnedi. Sonra elinin tersiyle buruşuk eteğini sildi ve kendine bir kadeh şarap daha doldurdu.

Demek onun kim olduğunu biliyorlardı. Jax ve Apollius ikisi de. Biliyorlardı ve onu kendi haline bırakmaktan memnundular. Rahatlamak bir yana, bu onu daha da korkutmuştu. Burada anlayamadığı daha büyük bir plan vardı.

Şişenin geri kalanını doldurdu.

Gül, Lilia'nın onu bırakacağını söylediği yerdeydi. Hisar'ın ön kapısına sıkışmış, menteşelerin arasına örülmüştü. Alie onu gördüğünde, kapının açılıp kapanmasıyla neredeyse parçalanmıştı ve görünüşe göre başka kimse tarafından fark edilmemişti. Ama bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Eski Gece Rahibesi kayıp Fount parçasını bulmak için Hisar'ı aramaya hazırды.

"Kahretsin," diye mırıldandı Alie, eteğini toplayıp güney yeşiline doğru adım attı.

Eğer Lilia Hisar'ın duvarlarından içeri girmeyi başarmışsa, Alie onun yardımı olmadan da Hisar'ı arayabileceğinden oldukça emindi. Ama anlaşma anlaşmaydı ve Lore'un annesini bir koruma önlemi istediği için suçlamıyordu. Hisar'da tek başına bilinmeyen bir kadın şüphe uyandırabilirdi; Kral'ın üvey kız kardeşiyle birlikte bilinmeyen bir kadın ise yeni bir kiralık yardımcı olarak düşünülebilirdi.

Lilia ona Güney Mabedi'nde bekleyeceğini söylemişti. Ne olduğu düşünüldüğünde burası riskli bir yer gibi görünüyordu ama Alie onun planlarını eleştirecek durumda değildi. Bu şartlar altında hepsi ellerinden gelenin en iyisini yapıyordu ve şartlar tek tip olarak korkunçtu.

Kilise'nin kapılarını iterek açan Alie, içeride bekleyen kan ceketliye ağırbaşlı bir baş selamı verdi ve koşmamaya çalışarak Mabet'e doğru yürüdü.

Eski Gece Rahibesi sunağın önünde, sunağı sıralardan ayıran kadife iplerin izin verdiği kadar yakın durdu. Kuzey Mabedi'nde böyle ipler yoktu; asil tövbe-kârlar kürsüye istedikleri kadar yaklaşabiliyorlardı. Mangallar çoktan yakılmıştı ve havayı

kokulu duman.

Alie, Lilia'nın yanına yaklaştı ve onun göz hizasını takip etti. Yaşlı kadın, Alie'nin daha önce pek dikkat etmediği, Mabet'in kemerine yerleştirilmiş küçük, dairesel vitray pencereye baktı. Beyaz tenli bir el, bir bıçak tutuyordu. Ucundan mücevherli kan damlıyordu.

"Çok komik, gerçekten," diye mırıldandı Lilia. "O'nun nazik olduğuna nasıl ikna olduk."

Hiç ikna olmadığını söylemek istiyordu ama bu tam olarak doğru değildi, değil mi? Tüm bunlardan önce, Alie Apollius hakkında fazla düşünmemişti ama düşündüğü zaman da onun iyi biri olduğunu varsaymıştı, çünkü ona öğretilen buydu.

Lilia başını iki yana sallayarak pencereden uzaklaştı. "Haydi." Kapıya doğru yola koyuldu.

Alie arkasından koşturdu. "Hisar'da yüzlerce depo var," diye fısıldadı. "Hangisini aramak istediğinizi açıkça belirtmeniz gerekecek."

"Apollius başa geçmeden önce Kral'ın sattığı sanat eserlerini saklamak için hangisini kullanıyorsa." Sessiz sözlerine rağmen Lilia nereye gittiğini biliyor gibiydi ve öyle bir amaçla yürüyordu ki kapının yanındaki kan ceketli onlara ikinci bir bakış bile atmadı. Lilia devam etmek için dışarıda, sabah güneşiyle yıkanan yeşil alana çıkana kadar bekledi. "Varışta Kral'a haber verilmesi ve belirtilen paketin açılmadan doğrudan depoya konulması için özel talimatlar içeren bir mektup ele geçirdim. Mektupta belirli bir odadan bahsediliyordu."

"Bunu nasıl başardın?"

"Posta müdürü için bazı evrak işleri yaptım - iş geçmişi konusunda seçici değildi, adımı bile sormadı. Mektupları özellikle güvenli bir yerde tutmuyordu."

"Ve bu paketin Fount'un parçası olduğunu mu düşünüyorsun?" Bu akla yatkındı. Parça daha önce Hisar'dan uzakta tutulduysa, Apollius onu daha yakına getirmek isteyebilirdi.

"Başka ne olabilir bilmiyorum." Lilia, Hisar kapılarına yaklaşırlarken Alie'nin arkasına geçti ve menteşelerdeki parçalanmış güle sadece bir bakış attı. "Elimizdeki tek ipucu bu."

"Görünüşe göre bir düzen var," diye mırıldandı Alie. "Başını aşağıda tut. Soran olursa, yeni oda hizmetçim sensin."

Hisar'ın depoları, tıpkı Kilise'nin altındaki mühürlü kehanet odaları gibi, yapının altında bir dehlizdi ve çoğunlukla Duvar'ın içinde tutulamayacak kadar değerli görülen şeyler için kullanılırdı. Yaz aylarında, Bastian hâlâ Bastian'ken ve Lilia'da sihirden eser yokken, Alie onun satılmasını istediği bazı sanat eserlerinin kataloglanmasına yardım etmiş ve hepsini daha önce boş olan birkaç odadan birinde gruptandırmıştı. Lilia'nın çalınan postasına göre, bu sevkiyat oraya gidiyordu.

Fuayeyi geçtikten sonra sola döndü, daha küçük, daha az kullanılan koridorlardan birine girdi. Hizmetkârlar Hisar'ın kenarlarındaki bu koridorları soylulardan çok daha sık kullanırlardı. Alie kimseye rastlamayacaklarından emin olarak biraz rahatladı.

Bu yüzden Olivier'i gördüğünde biraz şok oldu.

Eski dostunu görmeyeli yıllar olmuştu. Kız kardeşi Cecelia'nın hastalığı kötüleşmiş ve ailesinin kırsaldaki çiftliğine geri dönmüştü. Olivier onunla birlikte gitmeyi planlamıştı ama sonra babaları vefat etti ve anneleri de uzun süredir ölü olduğu için saraydaki yükümlülüklerini yerine getirmek Olivier'e düştü.

Alie'nin bildiği kadarıyla bunların hiçbiri arka geçitlerde dolaşmayı gerektirmiyordu.

Onun geldiğini görünce donakaldı, eli içgüdüsel olarak Lilia'yı durdurmak için geriye doğru gitti. Diğer kadın, Olivier'in başını yerden kaldırmasına neden olacak kadar yüksek bir sesle havayı üfleyerek içeri girdi. "Alienor?"

Gülümsemesi boyanmış gibiydi, acı verici bir şekilde sahteydi. "Olivier! Nasılsın?"

"İyiyim," dedi Olivier, anlamsız bir soruya anlamsız bir cevaptı bu, oysa Olivier bunun yalan olduğunu gayet iyi biliyordu. Gözleri yorgundu, çukurlarının etrafında derin gölgeler vardı. "Burada biriyle karşılaşmayı beklemiyordum."

Alie neredeyse kendisinin de aynı şeyi beklediğini söyleyecekti ama bir şey saklıymuş gibi görünmek istemedi. Sahte gülümsemesi genişledi. Muhtemelen kızgın görünüyordu. "Sessiz bir yer bulmak güzel," dedi ve saçmalamaya devam etti.

Arkasında, Lilia başını eğmiş, duvara yakın duruyordu. Hizmetçileri duyarlı mobilyalar olarak görmeye alışkın olan Olivier için Lilia görünmezden farksızdı.

"Gerçekten de öyle," dedi usulca. Saçlarını geriye taradı ve küçük bir kahkaha attı. "Kendimi sık sık buraya dönerken buluyorum, sessiz bir yer arıyorum. Kesinlikle buldum, ama hareket etmeyi bırakamıyorum." Denedi

Gülümsedi ama yeterli iskelesi yoktu ve gülümsemesi yüzünden yarım düştü. "Bu yüzden yürüyorum."

"Cecelia'yı düşünüyorum," dedi Alie. "O... o benim dualarımda." Lilia ayaklarının üzerinde kaydı.

Olivier bu tereddütü fark etmedi. "Teşekkür ederim," dedi içtenlikle. Parmakları göğsündeki bir şey için endişeleniyordu; altın bir kolye. Bir Apollius madalyası. Çoğu soylu çocuk kutsandığında bir tane alırdı ama Alie'nin taktığını pek görmemişti. "İyileşecek. Bundan eminim. Apollius onun hastalığını silip süpürecek, hem de zamanı geldiğinde."

Tanrının adını söylerken gülümsedi, geniş ve parlak. Öyle inançlı konuşuyordu ki.

Alie de gülümsedi ama kaşlarının arasındaki çizgiyi tam olarak düzeltemedi. Olivier'nin dindar olduğunu hiç bilmiyordu. "Umarım öyledir."

"Öyle olduğunu biliyorum." Kolyesini tekrar ovuşturdu. "O her zaman en sadık kullarıyla ilgilenir. Verdiği sözleri her zaman yerine getirir."

"Elbette." Gülümsemesi gerginleşti.

Olivier başını sallayarak koridorda ilerlemeye devam etti, elinde hâlâ kolyesi vardı. "Duaların mı?" O gittiğinde Lilia mırıldandı.

"Başka ne diyeceğimi bilemedim," diye cevap verdi Alie, diğer kadına bakmadan.

Bir sessizlik ritmi. "Anlıyorum," dedi Lilia.

Sessizce yürümeye devam ettiler ve sonunda yeraltındaki Kilise depolarına giden merdivenlere ulaştılar. En altta, uzun koridorlarda numaralandırılmış kapılar sıralanıyordu, yaldız boyalıydılar, çünkü elbette öyleydiler.

Alie'nin yazdan hatırladığı oda 71 ile boyanmıştı. Arkasında Lilia yüzünü buruşturdu. "Bütün kıtayı doyurmaya yetecek kadar zenginlikle dolu yetmiş bir oda."

"Muhtemelen tüm dünyayı." Kapı kilitliydi. Alie saçından bir iğne çıkardı ve mekanizma kilitlenene kadar anahtar deliğinde oynattı. "Ve aslında yüzden fazla oda var."

Lilia, "Tüm dünyayı doyuracak kadar zenginlik var ve bir sürgüleri bile yok," diye mırıldandı.

Kapıyı açmak bir anıt mezarı açmak gibiydi. Loş koridordan içeri sızmayı başaran tek ışık, beyaz tülbentle örtülü dev şekilleri zar zor aydınlatıyordu. Gösterişli heykeller, devasa tablolar. Çoğunun kumaşın üzerinde bir yere iliştirilmiş bir numarası vardı.

Bir klik sesi; Lilia'nın elindeki çakmaktan alev sıçradı. "Mektupta iki numara yedi yazıyordu." Hayalet ışıklı şekillerin üzerindeki sayılara bakarken eliyle ateşi korudu. "Ve sanırım küçük bir şey."

"Onu burada bulmak yıllar alabilir."

"O zaman hızlı olsak iyi olur. Eğer Apollius Fount'u restore etmek istediğimizi öğrenirse, muhtemelen parçayı bize vermeden önce yutacaktır."

Alie iç çekerek aramaya başladı.

Ne yazık ki depoda çok sayıda küçük eşya vardı ve yine ne yazık ki çoğu üst üste yığılmış gibi görünüyordu, bu da onları aramayı zorlaştırıyordu. Alie, özellikle çirkin bir su perisi heykelinin altına sıkıştırılmış bir yığın paket buldu ve yüzünü buruşturdu. Belli ki şu anda bu odadan kim sorumluyorsa onun gibi düzene önem vermiyordu.

Çömeldi ve yığının içine uzanarak belli belirsiz kaya şeklinde görünen bir şey çıkardı.

Su perisi heykeli devrildiğinde rüzgârın ıslığı onu uyaran tek şey oldu.

İçgüdüselde, düşünmeden hareket ediyordu. Alie ellerini kaldırdı, ipleri büktü, düşünceleri buluta ve esintiye gitti. Hava, yanardöner ipliklerle birbirine dolandı ve heykeli, elinde tuttuğu mızrak kafatasına saplanmadan hemen önce durdurdu.

Alie perinin yüzüne baktı, zor nefes alıyordu. Elleri titreyerek havayı tuttu ve heykeli yavaşça yere indirmek için kullandı. Görüşü yeniden renklenirken, büyü parmaklarından sızarken gözlerini dört açarak heykeli izledi. Hayalet gibi, neredeyse transparan görünüyordlardı ama bu loş ışıktan ve titremelerinden de kaynaklanıyor olabilirdi.

Ucuz atlattık, diye mırıldandı kafasının içinde bir ses, o kadar sessizdi ki zar zor duydu. Alie dondu kaldı. *Lereal mi?*

Ses gitmişti.

Hayır. Olamazdı. Nyxara Lore'a küçük tanrıların konuşamayacak kadar azalmış, güçlerinden başka bir şey olarak geri gelemeyecek kadar zayıf olduklarını söylemişti. Bu Alie'nin sarıldığı soğuk bir teselliydi.

Ama bu onun ve diğerlerinin ilk yanlışı olmayacaktı.

Başında serin bir esinti, rahatlatıcı. Lereal yine konuşmadı ama hissettiği şey bir tür güvenceydi. Tanrı konuşabilseydi bile

Apollius'un yaptığını istemek.

Bu da bir şeydi.

Lereal'in varlığı her ne kadar nazik olsa da Alie'yi bir yay kirişi gibi geriyordu.

Hâlâ t i t r e y e n Alie eğildi ve neredeyse kazığa oturtulmak üzere olduğu paketi açtı. En az su perisi kadar çirkin bir satir heykelciği koleksiyonu.

Uygun.

Beş dakika ve birkaç figür daha sonra küçük, gırtlaktan gelen bir soluk duydu.

"Lilia?" Gözleri alışmıştı ama Alie hâlâ önündeki birkaç metreden fazlasını göremiyordu. "Buldun mu onu?"

Cevap yok. Alie diğer kadının çakmağından çıkan küçük alev titreşimini takip etti.

Lilia Fount parçasını bulamamıştı. Ama bir şey bulmuştu.

Gece Rahibesi devasa bir tablonun önünde duruyordu, o kadar büyüktü ki muslin örtü, Alie'nin boyunun yetmediği bir köşeden sarkmaya devam ediyordu. Alie tuvalin tam önünde durana kadar resmin sadece lekelerini görebiliyordu ve durduğunda da ağzı acımasız bir çizgiye oturdu.

Bu Lore'du. Lore, Auverrain Kraliçesi gibi giyinmişti, cömert vücudu beyazlara bürünmüştü, kahverengi-sarı saçlarında altın bir halka vardı. Halkanın ortasına gümüş bir hilal yerleştirilmişti ve ela gözlerinin üzerinde duruyordu. Yumuşak, ağırbaşlı bir gülümsemesi vardı, Alie'nin arkadaşında gördüğü hiçbir ifadeye benzemiyordu.

Apollius'un istediği gibi bir Lore'du bu; Nyxara'nın yerine geçecek, tanrının tanrıçayı olmaya zorladığı itaatkâr eşe dönüşecek bir Lore. Neredeyse bir yabancının resmine bakmak gibiydi.

"Mektubun bahsettiği parça buydu," dedi Lilia sessizce. Çakmağının alevi parmaklarına tehlikeli bir şekilde yakındı; hissetmiyor gibi görünüyordu. "Yaratıcısına geri gönderilmiş ve sonra yeniden gönderilmişti - bunun parçayı arayanların kafasını karıştırmak için olduğunu düşünmüştüm."

"Sanatçı revizyonları için geri gönderilmiş olmalı." Bu kelime yetersiz görünüyordu. Alie'nin ağzı büzüştü. "Her Arceneaux hükümdarının bir portresi vardır. Bastian bunu Lore'a evlenme teklif eder etmez yaptırmış olmalı, eğer tamamlanması ve gözden geçirilmesi için zaman varsa. Sanırım Apollius farklı görünmesini istedi."

Lilia'nın boğazından sert bir yutkunma geçti. Çakmağı kapattı, görünüşe göre parmak uçlarındaki yanmayı hissetti ve tekrar açmadan önce çakmağı çevirdi.

Kumaşla kaplı eski sanat mezarlığına geri dönen Alie bir kapının kapanma sesini duydu.

Lilia Alie'den daha hızlı tepki verdi. Tablonun arkasına saklandı, çakmağı şak diye kapandı; ani karanlıkta Alie nereye gideceğinden emin olamayarak çırpındı. Arkasında, elinde bir şamdanla yaklaşan kişinin ışığı parlıyordu. "Alie?"

Tabii ki Jax olacaktı.

Alie yüzünü nazik bir hüzne dönüştürerek nişanlısına döndü. "Bunun tuhaf görüldüğüne eminim." Kederli bir kahkaha attı. "Sadece annemin ben küçükken sahip olduğunu hatırladığım eski bir tabloyu arıyordum-"

Lore'un portresinin arkasında bir çarpışma oldu.

Jax'in gözleri Alie'den portreye kaydı ve bir kılıç gibi tuttuğu şamdanıyla onun önüne geldi. "Kim var orada?"

Lilia tablonun arkasından çıktı, gözleri kısıktı, yine bir hizmetkâr edasındaydı. "Özür dilerim leydim." Aksanı bile farklıydı, taşralıydı. Alie, Citadel hizmetkârlarının çoğu Dellaire'li olduğu için fazla abartılı olduğunu düşündü ama not verecek durumda değildi. "Odanın arka tarafına baktım ama bulamadım."

Kaşları kalktı ama hile işe yaramış görünüyordu; Jax, zihni onu yardım olarak kategorize ettiğinde Lilia'ya bakmakla vakit kaybetmedi. Alie'ye bakarken yüzü yumuşadı. "Soylu evlerden el konulan her şey farklı bir odada olacak," dedi. "Burası sadece Citadel sanatı için."

"Elbette," dedi Alie gülümseyerek. Ama gözlerinin bir kez daha Lore'un o tekinsiz portresine kayarak yana kaymasına engel olamadı.

Jax onun bakışlarını takip etti. Yüzünü buruşturmadı, ama yakın bir şeydi, ağzının köşesinde bir hoşnutsuzluk ifadesi vardı. "Pek benzemiyor, değil mi?"

Alie cevap vermedi.

Aslında buna ihtiyacı da yoktu; adam ona bakmak yerine kaşlarını çatarak dev portreye baktı. "Daha fazla revizyon düşünüyor," dedi. "Kral onun muzaffer görünmesini istiyor. Daha sert." Başını iki yana salladı. "Bana tüm bunlar kaynak israfı gibi geliyor. Hiçbir zaman portreleri seven biri olmadım."

"Onun sert olmasını istemesine şaşırdım," dedi Alie. "Daha çok onu olabildiğince kırılmış olarak istiyor gibi görünüyor."

"O'nun bu konudaki hislerini tam olarak anlayamıyorum," diye mırıldandı Jax. "Onu seviyor mu, ondan nefret mi ediyor yoksa sadece ona sahip olmak mı istiyor."

Portrenin yanındaki Lilia kaskatı kesildi.

"Gel." Jax kapıya doğru döndü. "Annenizin mirasından bir şey aramanız için size uygun odayı göstereceğim."

Alie ve Lilia onu dışarı kadar takip ettiler. Kapı kapanmadan hemen önce Alie omzunun üzerinden geriye bakarak portreye bir kez daha baktı.

Loş ışıkta Lore'un yüzünün şekli değişmiş, açılar keskinleşmiş ve çukurlar daha da derinleşmişti. Ona neredeyse hiç benzemiyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LORE

Her şeyde Benim elimi göreceksiniz.

-Ölümlüler Yasası Kitabı, Bölüm 778

, manifesteleri."

Lore'un her yeri ağrıyordu. Başı ağrıyordu, gözleri yaşlıydı ve Sırtını, uçurumun kayalıklarına zar zor sürtünen ince bir kum tabakasına dayayarak feryat etti. Dün gece uçurumun kenarına endişe verici derecede yakın durmuşlardı, Lore'un uzanıp boş havaya dokunabileceği kadar yakın değillerdi ama çok da uzakta değillerdi. Böylesi daha güvenli, dedi Dani. Birinin kazara onlara rastlama olasılığı daha azdı.

Zaten kayalıklarda seyahat edecek kimse de yoktu. Adanın çalılık ve neredeyse ağaçsız olan bu kısmı çoğunlukla yalnız bırakılmıştı.

Bir gece önce adanın güney tarafına, onarım iskelesinin bulunduğu yere kadar gitmişlerdi. Güneş doğmaya başladığında kayalıklarda uyumak için durmuşlardı; Lore burada sinir, suçluluk duygusu ve doğal ritminin kesintiye uğraması yüzünden uyanık kalmayı bekliyordu. Bunun yerine, neredeyse anında derin bir uykuya dalmış ve kendini rüyada gezinen kumsalda bulmuştu. Başka kimse gelmemişti.

Yine de uyanana kadar orada kalmış, başka bir rüyaya dalmasına izin vermemişti. Birinin ortaya çıkma ihtimaline karşı, evet, ama aynı zamanda cesaretini sınamak için. Bunu yaptığı diğer tek zaman Anton'un rüyalarına girdiği ve o köyleri öldürmek için gücünü ortaya çıkardığı zamandı ve rüyada gezinmek onu hâlâ tedirgin ediyordu. Kendini kalmaya zorlamak, bunu kendi şartlarına göre yapmaya zorlamak, bu korkunun iyileşmesine yardımcı oldu. Hepsini değil ama bir kısmını.

Aether aracılığıyla ulaşmanın, Gabe'i, Malcolm'u ya da Alie'yi aynı anda uykuya daldırmanın bir yolu olmasını diledi. Ama Alie'nin dediği gibi, bu kesin bir bilim değildi. Hepsi şansa güveniyordu ve şans hiçbir zaman

onların tarafında gibi görünüyordu.

Dani Lore'un yanına çömelmiş, elinde hırpalanmış bir matara tutuyordu. Matarayı ona doğru salladı. "Tutumlu ol. Gemiye binene kadar bir daha tatlı su bulamayacağız."

Lore gözlerini kısarak doğrulup oturdu. Sudan küçük bir yudum aldı; tadı toz gibiydi.

Güneş batmak üzereydi, sisin arkasındaki ışık pembeye çalıyordu. Dani ayağa kalktı, dizlerindeki kiri fırçaladı. "Deniz tutmasına yatkınsan şimdi mideni çelikleştir." Dani ayağa kalktı ve uçuruma doğru ilerlemeye başladı. "Sen kusarken saçını tutmayacağım, Feribotçunun da tutacağından şüpheliyim."

Bir saat boyunca, çöken karanlıkta sessizce yürüdüler ve başka bir uçurumun kenarına vardılar. Aşağıdaki kumsalda ışıklar parıldıyordu, küllerin arasından hastalıklı ve sarı. Onarım iskelesi gölgeler arasında bir şekilden biraz daha fazlasıydı, değişen grinin içinde gizlenmişti.

Lore kanal-uzayına kaydı. Kumda ve denizde altın iplikçikleri parıldıyordu, kıyıya yakın küçük yaşam formları ve derinliklerde daha büyük hayvanlar vardı ama insan şeklinde hiçbir şey yoktu.

En azından rıhtımın yakınında. Ama suyun üzerinde, belli belirsiz bir insan formu altın renginde parlıyordu.

"O burada," dedi Lore, gözlerini kırıştırarak büyü tellerini kovdu. "Henüz limana yanaşmadı."

"Aşağıya indiğimizde ona işaret veririz." Dani ayağa kalktı ve uçurumun yüzündeki bir çentiğe doğru yürüdü. Ortaları kullanılmaktan kayganlaşmış, kaba yontulmuş bir dizi merdiven sahile iniyordu. "Şimdi sıra zor kısımda."

Sanki birden fazla zor kısım olacaktı gibi hissediyorum, dedi Lore aklının bir köşesinde tanrıçaya. Nyxara bütün gün ve gece boyunca sessiz kalmıştı, bu gerçeği şimdiye kadar fark etmemişti. *Bir basamakta kayıp ölürsem bu benim için korkunç bir hayal kırıklığı olur.*

Cevap yok. Lore kaşlarını çattı, Gömülü Tanrıça'nın işgal ettiği alanı, bilinçaltının en derin gölgelerini zihinsel olarak kurcalarken ortasında yavaş yavaş bir panik belirdi. *Nyxara mı?*

Belki de Nyxara sadece saklanıyordu, görünmez olacak kadar zihninin derinliklerine gömülmüştü. Lore daha sert dürttü, daha derine indi, kafasının içine o kadar uzandı ki görüşünün kenarlarında yıldızlar yüzmeye başladı. *Nyxara, cevap ver bana.*

Ama boşluk boştu.

Tanrıça gitmişti.

"Sakin bana yüksekten korktuğunu söyleme."

Dani'nin sesi onu geriye itti, uçuşunun yamacında sallanırken diğer kadın merdivenlerin yarısından yukarı baktı, ağzı sinirliydi. "Eğer öyleysen, aş artık bunu."

Lore aşağı inmeye başladı, düşünceleri büyük bir endişe çığlığıydı. Bir şey mi yapmıştı, Nyxara'yı yanlışlıkla dışarı mı atmıştı? Eğer yaptıysa minnettar olması gerekirdi; tanrıçadan kurtulmak tam da onun için çalıştığı şey değil miydi?

Ama bunun yerine, tıpkı Mortem gittiğinde olduğu gibi, kendisinden bir şeyler koparılmış gibi eksik hissediyordu. Nyxara değişmeziydi, yüzlerce kilometre ötede güvenebileceği tek kişiydi. Şimdi Lore gerçekten yalnızdı.

Ayağı neredeyse kayıyordu; Lore küfrederek kendini düzeltti ve boynunu kırmadan uçuşundan aşağı inme işine odaklandı. Dani sahile Lore'dan çok önce ulaştı; Lore'un botu kuma değdiğinde Dani iskelenin ucundaydı ve elinde bir çakmak tutuyordu. Onu bir ileri bir geri, sonra da yukarı aşağı salladı.

Suyun üzerindeki gölgeler hareketlendi, bir tekneye dönüştü. Gemiden çok mavnaydı, belki kırk fit genişliğindeydi, mahkûmları taşıyan gemiyle aşağı yukarı aynı büyüklükteydi.

Dani rahatlamış bir havayla çakmağı söndürdü ve cebine attı.

Mavna yaklaşırken ikisi de konuşmadı. Yaklaştıkça Lore onun eski olduğunu görebiliyordu; gövdesindeki bazı tahtaların yeni görünmesine, bazılarının ise denizden yıpranmış olmasına şaşırdığı bir dizi yama işiyle onarılmıştı. Rıhtıma çarptığında çıkan ses Lore'un sıçramasına neden oldu.

Pruvada bir kapı açılıyordu. Açık kahverengi tenli, koyu kıvrıkcık saçlı, gözleri kısılmış bir yüz yandan bakıyordu. Feribotçu hafif bir aksanla konuşuyordu, Lore'un Kadmaran olabileceğini düşündüğü bir aksan. "Şifreli kelime?"

Ah, kahretsin, Lore şifreli bir kelime olduğunu bilmiyordu. Ama Dani'nin kendini beğenmiş ve memnun gülümsemesi değişmedi. "Tanzanit."

İkinci Ada madeninde bulunabilecek belirsiz bir taş.

Feribotçu başını salladı, yüzü kayboldu.

"Bana şifreli bir sözcük olduğunu söyleyebilirdin," dedi Lore.

"Senin sihrin var," diye cevap verdi Dani. "Lanet olası parolayı ben söyleyeceğim." Teknenin yan tarafından bir iskele iskeleyle çarparak sarsıldı.

boğuk *bir gümbürtü*.

"Ve şimdi," dedi Dani, iskeleye doğru adım atarak, "resmen kaçacağız."

Lore da onu takip ederek sessizce gemiye bindi. Güverteye ulaştığında sancak tarafına geçti ve Feribotçu iskeleyi geri getirirken gözlerini sahile dikti. Alınacak başka bir şey yoktu; onun tek yükü onlardı. Tek kelime etmeden dümene geçti, bir yelkeni ayarladı, onları kılavuzların faydası olmadan açık suya geri getirdi.

Tekne sallanıyor, kıyıdan ayrıldıkları anda dalgalar daha da yükseliyor, görüş mesafesinin azlığı daha da endişe verici hale geliyordu. Kayıkçı onlara bakmadan, "Güvertenin altına inmелиsiniz," dedi. "İnişli çıkışlı olacak."

Öyle yaptılar, Lore hâlâ bir rüyadaymış gibi sürükleniyordu. Ambar da teknenin geri kalanı gibi eski ve hırpalanmıştı, tavanı Lore'un başının ancak iki metre üzerindeydi. Duvarın dibine oturup bacaklarını altına topladı.

"Bu kolay oldu," dedi Dani, onun karşısına oturarak. "Gerçi belki de gerçekten Limana varana kadar bunu söylememeliyim."

"Bunu neden daha önce yapmadın?" diye sordu Lore. "Madem bu kadar kolaydı?"

Dani'nin yüzünde adı konmamış bir duygu pırıltısı belirdi ama diğer kadın sadece omuz silkti. "Neden yapayım ki? İkinci Ada'da oldukça iyi bir anlaşmam vardı. Mayın yok ve üç öğün yemek pişirmek zorunda kalmadım, ki Liman'a vardığımızda durum böyle olmayacak. Açıkçası ilk elden bir bilgim yok ama her şeyin topluluk odaklı olduğunu varsayabiliriz. Herkes kendi yükünü çekiyor. Bu beni ilgilendirmiyor."

Yalan söylüyordu. Lore bunu elindeki yara izini bildiği gibi biliyordu. Ama Dani'nin sırlarını paylaşacağı son kişinin kendisi olduğunu da biliyordu.

"Özgür olacaksın," dedi Lore.

"Hiçbir zaman olmadım," diye cevap verdi Dani. "Yani bu gerçekten özlenecek bir şey değildi."

O ve eski soylu kadın, Lore'un kabul etmek istemeyeceği kadar birbirlerine benziyorlardı. Roller tersine dönseydi, buraya kafasında ilahi bir plan olmadan ve gerçek bir kaçıışı olmadan gönderilen kişi o olsaydı, muhtemelen Dani'nin yaptığının aynısını yapardı. Sonsuz, korkunç bir uyum yeteneğine sahipti.

Belki başka koşullar altında Dani'yle gerçekten arkadaş olabilirlerdi. "Onu ben öldürdüm," dedi Dani gelişigüzel.

Tekne yalpaladı. Lore kendini sabit tutmak için tahtalara tutundu.

"Ne?"

"Martin." Dani omuz silkti ama vücudundaki gerginlik bu neşeli hareketi yalanlıyordu. "Ayrılmadan önce. Odasına girdim ve boğazını kestim."

Diğer kadının onun şok olmasını mı istediğini, yoksa bunun basit bir gerçeği ifade mi ettiğini, listesinde Lore'un bilmesi gerektiğini düşündüğü bir madde mi olduğunu anlayamadı.

Ama Lore şok olmamıştı. Garip bir şekilde gurur duyuyordu.

"Güzel," dedi başını teknenin yan tarafına yaslayarak. Tekne yine neredeyse bir beşik gibi sallanıyordu. Gözlerini kapattı.

hTe Bastian bir dahaki sefere kendini uçsuz bucaksız altın denizinin içinde bulduğunda hazırды.

Teknik olarak bir bedeniniz yokken hareket etmeye çalışmak garipti. Entelektüel olarak buradaki her şeyin kendi beyninin bir kurgusu olduğunu biliyordu. Altın deniz diye bir şey yoktu; bu sadece zihninin kalıntılarının güneş tanrısı tarafından esir tutulmasını anlamlandırmak için uydurduğu bir şeydi. Burada Apollius'un kukla gibi oynattığından ayrı bir fiziksel formu yoktu; sadece bilincinin tortularını hatırladığı bir şekle sokmuştu. Bastian beyinsel uğraşlardan hoşlanan bir adamdı ama içinde bulunduğu durumun kesin parametreleri üzerinde çok uzun süre durursa başını ağrıtmaya yeterdi.

Teknik olarak bir kafası olmadığı için baş ağrısının kurgusu.

Teknik olarak bir kafası olmayan kafasını sallayarak zihnini dikkat dağıtıcı şeylerden arındırdı.

Yapması gereken bir iş vardı.

Etrafında Apollius'un gerildiğini hissetti, bu his yavaşça sıkıştırılarak öldürülmekten farklı değildi. Tanrı, Bastian uyandığında daha iyi bir terim bulamadığının farkındaydı. Artık kendisiyle dövüşülmesine alışmıştı ve Bastian'ın söndüremediği parçasını gözlemlemek için oldukça fazla zihinsel enerji harcıyor, onun özgür kalmaya çalışmasını bekliyordu.

Bu Bastian'ın işine geliyordu. Apollius Bastian'ı kilit altında tutmak için ne kadar çok enerji harcarsa, başka şeyler için o kadar az harcamak zorunda kalırdı. Örneğin dünyayı fethetmek gibi.

Ve her ikisi için de görmezden gelinmesi giderek zorlaşan yavaş güç kaybını durdurmaya çalışmak gibi.

Eğer tanrı tarafından ele geçirilmek altın bir denizde kapana kısılmak gibiyse, büyü sızıntısı da denizin dibindeki bir delik gibiydi. Tanrının güç havuzu boşalıyor, elinde tuttuğu her şey başka bir yere çekiliyor, sanki bir halat çekme oyununu kaybediyordu. Bastian'ın dikkatini verdiği anlarda, yanından geçip o sızıntıya akan altından daha fazlasını gördü. Parıldayan mavi-yeşil iplikçikler de vardı, sihir yaşamak için yeni bir yer buluyordu.

Bastian tüm bu sihrin nereye gittiğini ya da ne olduğunu bilmiyordu.

gidiyor. Ama şansı bulduğu her yerde değerlendirecekti.

Yine de şimdilik sızıntıyla ilgilenmiyordu. Daha somut bir şeye ihtiyacı vardı. Apollius'un zihnine, kendi zihninin içindeki kilitli bir odaya girmesi gerekiyordu.

Gerçekte var olmayan bu dünya onun etrafında şekilleniyor, kendini anlamlı işlevsel parçalara dönüştürüyordu. Bastian altın denizin yüzeyindeydi, suyu zar zor yarıyordu. Orada öylece durdu, hareketsiz ve sessizdi, sanki tekrar yukarı çıktığının farkında değilmiş gibi.

Apollius onu izledi, bekledi. Asırlık bir tanrıya göre, hiç sabrı yoktu ve gözlemi uzun sürmedi.

Gergin duygu bir gelgit gibi çekildi, tanrı Bastian'ın bir hamle yapmayacağından emindi.

Bastian da yapmadı. Kontrolü ele almaya çalıştığında, biraz fiziksel kontrolü geri kazanmaya çalıştığında, denizden yukarı doğru çırpınmak, yüzmesine yardımcı olabilecek her şeyi yakalamak gibi hissetti. Ölmek üzere olan bir adamın son çırpınışları.

Ama bu sefer Bastian derinlere daldı. Gözlerini açık tuttu, çenesini sıktı (gerçekte değil, ama zihni kararlılığı bildiği parametrelere çevirdi) ve altına doğru ok gibi ilerledi. Ne aradığından emin değildi ama alametifarikası olan aptal özgüveniyle, gördüğünde anlayacağını düşündü.

Ve buldu da.

Bir kapı. Küçük ve mütevazî, kolayca gözden kaçan, değişen parıltıların arasından görülen bir kapı.

Ona doğru yüzdü. Sarsarak açtı.

Ve bir kumsala tırmandı.

Pek de öyle olmayan bedeni bunun sadece zihinsel bir kurgu olduğunu umursamadı ve Bastian ellerini dizlerine dayadı, sanki gerçekten boğuluyormuş gibi nefes nefese kaldı. Öne doğru düştü, yorgunluk onu boğazından yakaladı; ağız dolusu ışıklık su tükürürken avuç içleri beyaz kuma gömüldü. Arkasında, kapı sanki yüzyıllardır oradaymış gibi yere yerleşti.

Bastian yukarı baktı.

Beyaz kum, mavi gökyüzü, mavi okyanus ve gri kayalıklar. Burası tanıdığı bir yer değildi.

Yine de gelgit çizgisinde duran adamı tanıdı.

"Gabe." Bastian kendini yukarı itti, kalbi göğsünde alev alev yanıyordu.

"Gabe!"

Keşiş onu duymadı. Gabe kaşlarının arasında bir çatıkla okyanusa bakıyordu.

"Gabriel?" Bastian tökezleyerek ona doğru yaklaştı, hâlâ kendisinden esirgenmiş gibi havayı içine çekiyordu. "Dinle, bana kızgın olduğumu biliyorum ama bu şartlar altında varlığımı tamamen görmezden gelmek oldukça dar görüşlülük olur."

Gabe hâlâ yanıt vermedi ama kaşlarının arasındaki çatıklık daha da derinleşti.

Belki de bu bir tür rüyaydı. Bir halüsinasyon, Bastian'ın zihni ona görmek istediği şeyi gösteriyordu.

Yavaşça Rahip Exalted'ın etrafından dolaştı, ta ki sörfte durup ona bakana kadar, onu sonsuza dek rahatsız eden o iki santimlik boyuna kadar; adam her zaman *iriydi*.

"Seni asla incitmek istemedim," dedi Bastian, diğer adamın duyamayacağını bildiği halde. Belki de bu yüzden. "Buna inanmadığımı biliyorum. Yaptığım her şeyin bir şekilde seni incitmek için olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ama öyle değil ve hiçbir zaman da olmadı." Durakladı, sonraki sözcükler alaycı bir kahkahanın sonunda geldi. "Aslında bundan nefret ediyorum."

Cevap vermedi. Gabe içini çekti, başını geriye eğdi ve gözünü kapattı. Bir yutkunma, boğazının uzun sütununda tendonlarını vurgulayarak ilerledi. Omuzlarındaki kaslar gergindi, iri ellerini yumruk yapmıştı. Gabriel Remaut hayatında bir gün bile gevşememişti ve anlaşılan rüya görürken de gevşemiyordu.

Bastian onun yakışıklı bir adam olduğunu biliyordu -tanrılar ona yeterince sık söylendiğini biliyordu- ve Gabe ondan çok farklı görünüyordu. Ama o da güzeldi, bu gerçek ona burada, çatışmadıkları, sadece... oldukları zaman kolayca geliyordu. Çenesinin çizgileri kırmızı ve altın rengindeydi, gözleri içinde durdukları okyanus kadar berrak ve maviydi. Bastian onu tanıdığından beri Gabe'in yüzünde hep düşünceli bir ifade vardı, sanki her şeyin analiz edilmesi ve kataloglanması gerekiyormuş gibi, sanki her şey onu kandırmaya çalışıyormuş gibi.

Gabe onu duyamıyor, hissedemiyordu ve burada onu görecekt kimse yoktu. Bastian temkinli bir şekilde elini kaldırdı ve Gabe'in çenesini nazikçe yokladı.

Keşiş sanki soğuk bir rüzgâr dokunmuş gibi hafifçe ürperdi.

Bastian döndü ve kumsala doğru yürüdü. Zamanı kısıtlıydı.

Bir başka kapı, altın denizde gördüğünün aynısıydı. Bastian kapıyı çekti ve açtı.

Sonsuz gibi görünen uzun, karanlık bir koridor, birbirinin aynısı kapılarla sıralanmıştı. Bastian Apollius'un mahremiyetini umursamıyordu -kendisi de arkadan sürüklenip vurulmuştu ne de olsa- ama yine de ilk kapıyı çekip açmadan önce bir an tereddüt etti.

Yanan bir ev, uzaktan görülüyordu. Küçük figürler etrafında dolaşüyor, söndürmeye çalışmak yerine yangına daha fazla körükle gidiyorlardı. Gözyaşlarıyla tıkanmış ciğerlerden gelen ağır nefes sesleri, yumruk haline gelmiş küçük, nemli ellerin hissi.

Bastian kapıyı kapattı, kendi kalbi de küt küt atıyordu. Anılar. Bir tanrının beynine kazınmış zaman anları.

Başka bir kapıyı denemedenden önce birkaç kapı daha gezdi, o çocukluğun geri kalanını görmek istemiyordu. Kapılardan biri Apollius'un Nyxara ve Hestraon'u öpüşürken gördüğü anısına açıldı. Hızla çarpan bir kalp, ağır nefes alma hissi, sahiplenme ve sahnenin kontrolünün O'nda olduğu bilgisi. Nyxara ateş tanrısından ayrıldı ve davet için Apollius'a uzandı, yanakları kızarmış ve koyu renk gözleri parlıyordu. Bastian o kapıyı da kapattı.

Şimdi rastgele seçerek birkaç tane daha geçti. Nyxara'nın daha fazla anısı, oynayan, gülümseyen ve şarkı söyleyen. Açık okyanusta hafifçe sallanan bir tekne.

Bir kapının ardında karanlıktan başka bir şey yoktu, Bastian'ı derin, tarifsiz bir korkuyla dolduran emici bir boşluk. O kapıyı hemen kapattı.

Zaman tükeniyordu. Görüşü kenarlardan tüylendi, bacakları jölelendi. Apollius tüm bu anıları kilit altında tutuyor olabilirdi ama Bastian'ın onları karıştırdığını hissedip hissetmediğini bilmenin bir yolu yoktu.

Daha fazla kapı açtı, ihtiyacı olan şeyin onlar olup olmadığını anlayacak kadar uzun süre anıları izledi. Bir konum, Alie'nin söylediği buydu ve ona bundan daha fazlası için güvenememişti-

Başka bir kapı, altın dolu bir oda, alçak perdeden sesler. Kapıyı çarparak kapatmaya gitti.

"Bu tek ipucu olacak," dedi Apollius. "O yüzden kaybetmesen iyi olur."

Bastian kapıyı açık tuttu.

Her anı Apollius'un bakış açısındaydı, bu yüzden Apollius'un elinde tuttuğu mücevher Bastian'ın gözüne devasa göründü, tanrının yüzüne yakın tutulmuştu. Bakış açısının tanıdık bir şeye dönüşmesi bir dakika sürdü.

Lore'un nişan yüzüğü. Lore'un nişan yüzüğü.

Church, kendisine ne olduğunu bilmeden önce ona vermek zorunda hissettiği kilise.

"Asla," dedi başka bir ses. Konuşan kişi ortaya çıktı -koyu saçlı, koyu renk gözlü. August Arceneaux'ya çarpıcı bir benzerlik taşıyordu.

Gerard. Bastian'ın atası, Apollius'un Tracts'ı yazdırdığı kişi. Yüzüğe huşu içinde baktı, Apollius onu eline bıraktığında dokunmaya bile cesaret edemedi. "Saklı tutulacak, Kutsal Olan. Bundan emin olabilirsiniz."

Apollius kayıtsızca, "Onunla ne istersen yap," dedi. Bir tatmin duygusu, sonunda tamamlanmış bir iş. "Sana söylememin tek nedeni onu güvende tutabilmen. Bunu yapacağın konusunda sana güvenebilirim, değil mi?"

"Evet, Kutsal Olan." Gerard yüzüğe kutsal bir huşu içinde baktı. "Arceneaux soyu senin seçtiklerinin en sadık olanıdır; sana zarar verebilecek her şeyi güvende tuttuğumuz gibi tahtını da koruyacağız."

Apollius, Gerard'ın ateşli sözlerini duymazdan gelerek, "Eğer parçayı yerinden oynatman gerekirse," dedi, "mücevheri güneşin doğuşuna doğru tut. O sana nerede olduğunu söyleyecektir."

Bastian kapıyı kapattı, bir şekilde Apollius'u uyarır diye bu özel anıyla oyalanmaktan korkuyordu. Zamanlaması da iyiydi; koridor, altına dönüşmeden önce suya batırılmış ıslak bir tablo gibi yüzdü ve büküldü. Bastian'ın kendine dair farkındalığı yavaşça azaldı ve onu tekrar denizin altına, bilinçsizliğe itti.

Ama bir yeri vardı. Ya da en azından bir ipucu.

Ve bir dahaki sefere yüzeye çıktığında, Apollius bu kadar kolay kurtulamayacaktı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GABE

Güç viski gibidir. İlk başta yakabilir, ama sonunda daha fazlasını istersiniz.

-Kaldien atasözü kaçak

olmamak oldukça sıkıcıydı.

Gabe sonraki iki günü şehirde dolaşarak geçirdi. İlk başlarda, zorla alışkanlık, dövüş ahırlarına gitti. Ama kimse onunla dövüşmek istemiyordu. Kendisine karşı oldukça yüklü bir bahis oynadıktan sonra diğer adaylarla birlikte bir süre kuyrukta bekledi, ancak hakemlerin gözleri sürekli onun üzerinde dolaşıyor, sadece kısa bir süre durakladıktan sonra hızla ilerliyorlardı. Üç maç sonra, içlerinden tanıdığı biri çenesini sallayarak duvara doğru bir işaret yaptı. Gabe sinirden yumruklarını sıkarak onu takip etti.

Hakem iri yarı bir adamdı, sarışın ve kırmızı yüzlüydü, burnu içkiden lekelenmişti. Kollarını kavuşturdu. "Gitseniz iyi olur."

"Pardon?" Belki de her şeye rağmen terbiyesini korumuştı, ancak onlara sadece tüm binayı ateşe verme tehlikesiyle karşı karşıya kaldığında erişebiliyor gibi görünüyordu.

"Rotunda emirleri." Buradaki kavgalar teknik olarak yasaldı, ama Gabe onların yasalarla hızlı ve gevşek oynadıklarını biliyordu. "Sana dokunulmayacak."

Yani güvendeydi ama kapana kısılmıştı. Tanıdık bir his.

Gabe tartışmaya zahmet etmedi. Başıyla onayladı ve ahırdan çıktı.

Eoin'in onları nazikçe yerleştirdiği pansiyona geri dönebilirdi ama klostrofobik hissettiriyordu. Sıra evden çok daha büyük olması aptalcaydı, ama sorun yüzölçümünden çok duygusal kalabalıktı. Val ve Mari, mutlu bir evlilikleri vardı. Ve şimdi Michal ve Malcolm, aralarındaki gizli çekim sonunda yerini bir ilişkiye bırakmıştı.

Eoin'in pansiyonuna taşındıklarında, Michal ve Malcolm

bir odayı paylaşmaya karar vermişti. Bu beklenmedik bir şey değildi ama Malcolm sanki kalacakları yeri seçerlerken böyle bir karar almış gibiydi. "Ben Michal'la kalacağım."

Mari başıyla onaylamadan önce Val'le hızlı ve sıcak bir bakış paylaştı. "Bence bu harika bir fikir."

Gabe de başını salladı. Anlaşılan Malcolm'un beklediği tepki bu değildi.

Arkadaşı içini çekmiş, bir eliyle saçlarını ovalamıştı. "Gabe, seni karanlıkta bırakmak istememiştim..."

"Hiçbirimiz karanlıkta değildik." Gülümsemeyi başarmıştı. "Sizin adınıza sevindim. Gerçekten."

Malcolm da gülümsedi ama bu gülümseme acıma duygusuyla karışık. "Zor olduğunu biliyorum. İnsanları değer verdikleri insanlarla birlikte görmek, sen..."

"Yapamadığım zaman," dedi Gabe sessizce. "İkisiyle de."

Özlediği tek kişinin Lore olmadığını ilk kez yüksek sesle itiraf etmişti. Ama anlaşılan duygularını gizleme konusunda kötü olan tek kişi Malcolm değildi.

Başka ne söyleyeceğini bilemediği için Gabe'in omzuna vurdu.

Ahırın dışında Gabe duvara yaslanmış, saçlarına kıymıklar batıyordu.

Bu akşamki başka bir toplantıdan önce günün geri kalanı için tek seçeneği pazar meydanında dolaşmak ya da bir tavernaya gitmekti. Caldienan birasına karşı olan hislerine rağmen taverna kazanmıştı.

Kapıyı iterek açtığında, kaba parmaklarında tuttuğu sigaraların uçlarından sızan bir duman sisi kapının etrafında dolanıyordu. Bu koku ona Bastian'ı hatırlattı.

Gabe köşedeki küçük masaya sırtı duvara dönük bir şekilde oturdu. Kahverengi gözleri ve hızlı gülümsemesiyle güzel bir şey olan bar kızı geldiğinde, bu işletmenin geçen geceki işletmeden daha iyi birası olduğunu umarak bira istedi.

Barmen kız kenara çekildiğinde Finn onun arkasındaydı.

Adam davet beklemeden oturdu ve Gabe'e elindeki birayla gönülsüzce kadeh kaldırdı. "Demek sen de pansiyonda bir akşam daha geçirmeye dayanamadın? Oraya katlanamıyorum."

Finn şu anda yaşadıkları evde yaşıyordu. Yine bir başka güzel

Şaşırdım.

Diğer adam bir içki aldı. "Gerçi sanırım bu gece bir yere gitmen gerekiyor, yani sadece birkaç saatliğine."

"Yani yok mu diyorsun?" Son toplantıda Kardeşler kukuletalarını çıkardıklarında Finn'i gördüğünü hatırlamıyordu ama yakından da bakmamıştı. Onun da üye olması mantıklı olurdu.

"Kesinlikle hayır." Finn birasının kalanını geri fırlattı ve bardaki kıza bir tane daha getirmesini işaret etti. "Ben de dinle hiç ilgilenmedim. Gerçi sen bu halinle ateist olmayı zorlaştırıyorsun." -elini Gabe'e doğru çevirdi- "Hastalığın."

Barmen kız siparişleri getirdi. Gabe kadehini boşalttı ve yüzünü buruşturdu. Farramark'taki her tavernada aynı fiçılar varmış gibi görünüyordu ve bu fiçi en dipten çekilmişti.

Finn sırtıttı. "Yani bildiğimi biliyorsun. Ve umurunda değil mi?"

"Açıkçası seninle ilgili hiçbir şey umurumda değil."

"Ah." Ama Finn'in gülümsemesi daha da genişledi.

Barmen ona bir tane daha getirdi. Gabe bu kez geri atmak yerine yudumladı. Tadı daha iyi değildi. "Ve bir süredir bildiğinizi varsayıyorum. Eoin bize casusluğundan bahsetti."

"Bu işte oldukça iyiyimdir." Finn bacaklarını masanın altına uzattı ve ellerini başının arkasında kavuşturdu. "Sana birkaç ipucu verebilirim. Senin ve eski Kraliçe'nin çok kötü casuslar olduğunuzu duymuştum."

Gabe dişlerini sıktı ve kötü birasından bir yudum daha aldı.

"Yine de özür dilemek istiyorum." Dikenli sırtış gitmişti; Finn neredeyse samimi görünüyordu. Bu onu daha çok Bastian'a benzetmiş ve Gabe'in dişlerinin daha çok gıcırdamasına neden olmuştu. "Ne olduğunu sır olarak saklamak istediğini biliyorum."

"Peki tam olarak neden bize izin vermedin?" Gabe'in parmaklarında yeniden bir sıcaklık oluştu. Onları masadan kaldırırsa yanık izleri bırakabileceğinden korkuyordu.

"Çünkü," dedi Finn, "bu senin bencilliğin olurdu."

Gabe verebileceği onca cevap arasında bunu kesinlikle beklemiyordu.

Finn öne doğru eğildi, dirseklerini masaya dayadı, tavrı ağırlaştı. "Sende bir tanrının gücü var. Ve anladığım kadarıyla siz sadece ondan kurtulmakla ilgileniyorsunuz. Başka bir tanrı canı ne isterse onu yaparken

Dünyanın geri kalanı lanetlensin. Orduların O'na karşı durabileceğini mi sanıyorsun? Ölümlü insanlar?" Başını iki yana salladı. "Hayır. Apollius durdurulacaksa, O'nun kadar güçlü bir şey gerekecek."

"Ben o kadar güçlü değilim," dedi Gabe. "Hiçbirimiz değiliz."

"Ama sen herkesten daha yakınsın." Finn arkasına yaslanıp bir içki daha aldı. "Ve Eoin'in küçük sihir gösterileriniz karşılığında size vaat ettiği her şey Apollius'u kızdıracak, bu yüzden kullanmaya hazır olsanız iyi olur."

"Savaş için çok hevesli görünüyorsun."

"Savaş için hevesli değilim," diye düzeltti Finn. "Ama savaş gelmiyormuş gibi davranırsak olacaklar konusunda çok daha az hevesliyim. Caldien onlarca yıldır İmparatorluk'a karşı en büyük direnişi gösterdi. Sence Jax en güçlü tanrıyı kendi tarafına çekmişken bize karşı yumuşak mı davranacak?"

Yamanın altında, Gabe'in boş göz çukuru kaşınıyordu.

Finn birasının kalanını boşalttı. Barmen ona sorgulayıcı bir bakış atıp bir tane daha isteyip istemediğini sorduğunda, eliyle onu başından savdı. Finn gitmek için ayağa kalkarken, "Öyle ya da böyle savaşını alacaksın," dedi. "Sayıldığından emin ol." Parmak eklemlerini masaya vurdu, sonra da gitti.

Gabe çizilmiş taverna masasına baktı. Ustaca, temkinli bir şekilde kendini bıraktı. Dünyanın siyah beyaz olmasına izin verdi, tıpkı sadece Mortem'i kanalize edebildiği, gücü kavrayışının çok zayıf olduğu zamanlarda gördüğü gibi. Şimdi aradaki fark çok inceydi, monotonluğun arasında alev rengi ipliklerden oluşan bir dokuma.

O turuncu-kırmızı iplikleri çekiştirdi.

Bardağında kalan bira çalkalanarak kaynamaya başladı.

Gabe sandalyesini yere vurarak masaya bir avuç bozuk para attı ve dışarı çıktı.

Toplantı vakti geldiğinde Gabe, Malcolm'la pansiyonun önünde buluştu. Rotunda'ya doğru ilerlerken gazlı sokak lambaları yanıyor, akşamın ince sisi içinde direklerde bir aşağı bir yukarı koşuşturan genç lambacılar tarafından parlatılıyordu. Rotunda parlak bir şekilde aydınlatılmıştı, sütunları sürekli nemli olan kaldırım taşlarının üzerine gölgeler düşürüyordu.

"Hangi numarayı yapacağını düşündün mü?" Islak sokakta yürürlerken Malcolm sordu. Alaycı ama öfkeli bir tavırla. "Bu sefer beni kolay bırakmayacaklarını tahmin ediyorum. Gül falan yetiştiririm diye düşündüm."

"Bir şeyleri ateşe verdiğimi varsayıyorum." Gabe kapüşonunu çekti. "Belki Eoin, eğer beni yeterince kızdırırsa."

Malcolm homurdandı.

Yaklaştıklarında kapıdaki nöbetçi canlandı. "Siz... saygıdeğer misafirlerimiz," dedi, uygun sıfatları karıştırarak. "Benimle gelin."

Gabe durdu, eli bilinçsizce kemerindeki bıçağa uzandı. "Nereye gidiyoruz?"

"Bu geceki toplantı başka bir yerde." Kardeş başını saygıyla eğdi. "Sizi oraya götürmeme izin verirsiniz."

Malcolm ona baktı, ağzı asıktı.

Gabe yorgun bir ifadeyle başını salladı ve Kardeş'e yolu göstermesini işaret etti.

Uzun bir yürüyüş oldu. Kardeş onları şehrin arka sokaklarından geçirdi, ta ki dış mahallelere varana kadar, binalar azalıyor, yerlerini ormanlar alıyordu. Caldien için alışılmadık derecede kurak bir gün olmuştu, sis hiçbir zaman yağmura dönüşmemişti ve iğne yapraklı ağaçların kokusu havada ağırdı.

Siyah pelerinli bir grup figür ormanın kenarında bekliyordu. Bir figür kapüşonunu indirerek uzaklaştı. Eoin, genişçe gülümsüyordu. "Saatin adamları."

"Bundan hoşlanmadım," diye mırıldandı Malcolm nefesinin altında. Gabe'in de hoşuna gitmemişti.

Eoin yaklaşıp önce Gabe'in omzuna, sonra da Malcolm'un omzuna vurdu. Malcolm kaskatı kesilmiş, vücudu temastan dolayı toparlanmıştı. "Bize katılabildiğine sevindim."

"Pazarlık pazarlıktır," dedi Gabe dişlerinin arasından.

Malcolm kaşlarını çatı. "Neden buradayız?"

"Görünüşe göre bu fırsatı faydalı bir şeyler yapmak için kullanmalıyız." Eoin yanlarındaki ormanı işaret etti. "Bu özel arazinin - dürüstlük ruhu içinde bana ait bir arazi - tarım için temizlenmesi gerekiyor. Hava pek yardımcı olmuyor. Yani siz"-Gabe'i işaret etti-" yakacak yıkacaksınız. Ve siz"-şimdi Malcolm'u işaret ediyor-" yakacaksınız."

yeniden canlandırmak."

Birbirlerine baktılar, endişeleri ikizdi. Güçlerinin ilk büyük ölçekli kullanımıydı ve elbette korkunç bir şekilde yanlış gidebilecek bir şey olmalıydı.

Gabe'in ellerinde ısı oluştu. Isı ve korkunç bir heves.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diye çekindi Gabe. "Hiç antrenmanımız yok..."

"Tanrılığın pratiğe ihtiyacı yoktur." Eoin'in gözleri parladı.

Bunun için başka bir şey yoktu. Malcolm'a bir kez daha temkinli bir bakış atan Gabe, ağaçlara yaklaşıp ileri doğru adım attı.

Kardeşlik geri çekilmiş, etraflarında yarım bir daire oluşturmuştu. Bu durum Gabe'e kendini kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissettirdi. Ellerini kaldırırken dişlerini göstermemek için mücadele etti.

Etrafındaki havada, yanan bir evin duvarındaki çatlaklar gibi kor iplikler belirdi. Parmaklarının etrafında mücevher parlaklığında kıvrıldılar. Tüm bu ateşi bedenine yönlendirdi, onu iradesiyle doldurdu.

Yanmak.

Bu kelime zihnindeydi, kendi iç sesiydi. Ama başka bir ses onu
y a n k ı l a d ı .

Orman alevler içinde kaldı.

Hızlı bir işti, bir orman yangınının olması gerekenden daha hızlıydı. Ağaçlar hemen tükendi, çılgınca yandılar, gece karanlığında meşaleler gibi.

"Mükemmel," diye mırıldandı Eoin, alevler yüzüne yansıyor, yüz hatlarını çukurlaştırıyordu.

Birkaç dakika içinde ağaçlar kül oldu. Orman ıssızdı, ötelerindeki ova net bir şekilde görülebiliyordu. Aslında daha çok bir ağaç yığınıydı. Çok etkileyici bir şey değildi.

Eğer bunu zihninde küçümserse, belki daha az önemli hissedebilirdi. Belki parmakları bunu tekrar yapmak için kaşınmazdı.

Malcolm onun yanına geldi, çenesi sıkıca kenetlenmişti. Yanmış ormanın kenarında diz çöktü ve ellerini yere koydu. Yeşil, Gabe'in görüş alanının köşelerinde titreşiyor, ötedeki tarlaların otları temizlenmiş araziye giriyor, ağaç cesetlerinin üzerinde yosunlar oluşuyordu. Bir dakika sonra tarla bereketlenmiş, ekime hazır hale gelmişti.

Malcolm ayağa kalkıp geri çekilirken, "Bundan nefret ediyorum," diye mırıldandı. "*Nefret* ediyorum
Bu."

Eoin yaptıkları şeye ağız açık bir şekilde baktı. Sonra deneyimli bir politikacıdan beklenmeyecek kadar çılgın bir kahkaha atarak alkışlamaya başladı.

Kardeşliğin geri kalanı da alkışa katıldı ve gecenin karanlığında övgüler yağdırdı.

Gabe zar zor dinledi. Sadece buharın karanlığa yükselişini, dumanın son damlalarının dolunayın ışığında kayboluşunu izledi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

LORE

Her duygu bir araçtır.

-Kirit atasözü

Feribotçunun teknesinin ambarında duvarlara tutturulmuş halatlar vardı. Lore bunların kargoyu sabitlemek için olduğunu düşünmüştü ama ikinci dalga teknenin yan tarafına çarptıktan sonra onları beline doladı ve sıkı bir şekilde bağladı.

düğüm atarak kendini kenara sabitledi. Ambarın karşısında Dani de onu takip etti.

Bu onları odanın öbür ucuna fırlatılmaktan kurtarmıştı ama lanet olsun, ipin karnına batması da en az onun kadar kötüydü.

Anlaşıldığı üzere, deniz tutmuş olan Dani'ydi. Bir ileri bir geri sallanıyorlardı, Dani solgunlaşıyor ve terliyordu, sonra başını çevirdi ve bir gece önce akşam yemeği olan kurutulmuş et ve sert ekmeğe benzeyen şeyi kaybetti. Lore onu kayıtsızca izledi. Eğer özgür olsaydı, Dani'nin saçlarını yine de tutamazdı.

Birkaç dakika öfkeyle sallanan tekne o kadar dik bir şekilde ileri geri döndü ki Lore teknenin tamamen yan yattığından emin oldu. Ama feribotçu işini biliyordu ve asla alabora olmadılar.

Sonra her şey bitti.

Lore halatlarının üzerinde kıpırdamadan oturuyor, bilinçli bir şekilde kaslarını gevşeterek gemiyle birlikte hareket ediyor ve bir sonraki dalganın vurmasını bekliyordu. Ama bir dakika geçti, sonra bir dakika daha, ve dışarıdaki sular sakin görünüyordu. Biraz olsun rahatlamıştı. Umarım yolculuğun geri kalanı sakin geçer.

Dani halatlarını çözüp ayağa kalkarken hâlâ biraz titrek görünüyordu ve yerdeki hasta su birikintisine hüzünlü bir bakış attı. "Ben yukarı çıkıyorum. Burası kusmuk gibi kokuyor."

Diğer kadın merdiveni tırmanırken Lore, "Düşünebiliyor musun?" diye mırıldandı.

Dani güvertede gözden kaybolmadan hemen önce botunun üst kısmında bir şey parıldadı. Bir hançerin kabzası. Lore içlerinden birinin silahlı olmasının iyi bir şey olduğunu düşündü ama Dani'nin bu konuda açık sözlü olmaması onu şaşırtmamıştı. Bu bilgiyi bir kenara sakladı.

Lore dengesiz bacakları üzerinde durmadan önce bir an için kendini toparlamaya çalıştı. Buraya ilk geldiklerinde kafasında Nyxara'nın kaybı ve yakında gerçekleşecek olan denizde yargılanma ile meşgul olduğu için ambarın geri kalanına pek dikkat etmemişti ama şimdi etrafına bakma fırsatı buldu. Durduğu açık alan dışında, ambar birkaç odaya bölünmüş gibi görünüyordu; bir kapı kış tarafa, diğeri de pruvaya açılıyordu. Kış taraftaki kapı açıktı, çıplak ranzalar ve bir lazımlık görünüyordu. Pruvadaki kapı kapalıydı.

Onu oraya doğru çeken şey meraktan çok ihtiyattı. Bu, hazırlıksız yakalanmak isteyeceği son durumdu. Lore ambarın zemininde, köşelerinde metal takviyeler olan ve yerinden sökülmesi kolay görünen kıymıklı, eski bir sandık bulana kadar etrafı araştırdı. Eski metal parçanın keskin bir kenarı vardı; birkaç dakika çalıştıktan sonra elindeydi, bir ucu maymuncuk olarak kullanılabilecek kadar ince ve dardı.

Buna gerek yoktu. Kolu çevirdiğinde kapı sorunsuzca açıldı. Yine de Lore keskin aleti botunun içine soktu. Bir hançer değildi ama zor durumlarda işe yarayabilirdi.

Ortadaki bir masa dışında oda boştu. Bir avuç dolusu gümüş alet masanın yüzeyine eşit aralıklarla yerleştirilmişti. Bazıları piramitlere benziyordu, uçlarında narin metal çubuklar dengeleniyordu. Diğerleri ise zincirlere asılı ağırlıkları olan, olağanüstü derecede hareketsiz kemerlerdi. Dani'nin Feribotçuya getirdiği şeyi, yol paralarını ödemek için aldığı gümüş teraziyi düşündü. Buraya tam uyacaktı.

Tüm aletler masaya cıvatalanmıştı, muhtemelen deniz coştığında odanın içinde savrulmalarını önlemek için. Kaşları çatılan Lore daha yakından bakmak için eşikten içeri adım attı.

Masanın üzerindeki her alet ona doğru döndü.

Dengeleme iğneleri gümüş piramitlerinin üzerinde dönüyordu. Asılı ağırlıklar ona doğru sallandı, zincirleri üzerinde dimdik duruyordu ve tam ona bakıyordu.

Bir an sonra geminin yan tarafına çarpan bir dalga onu neredeyse yere serecekti.

Lore odadan dışarı fırladı ve kapıyı arkasından kapattı. Güvertede Dani'nin şaşkın bağırışını duydu, ardından tanımadığı bir sestten bilmediği bir dilde boğuk bir küfür geldi.

Birisi aşağı inerken ambara inen merdiven takırdadı. Feribotçu gözlerini kısmış, odaya doğru koşuyordu. Kapıyı iterek açmadan önce Lore'a karanlık bir bakış attı.

Lore onun yanından geçip hassas aletlerin bulunduğu masaya baktı. Şimdi dönüyorlardı, yeniden ayarlanıyorlardı, ama sadece bir anlığına. Çabucak dinlenme durumuna geri döndüler, iğneler dengelendi, ağırlıklar sabit kaldı.

"Tuhaf," diye mırıldandı Feribotçu. Tekrar Lore'a baktı. "Ona dokunma. Bizi rotamızda tutan tek şey onlar. Direksiyonda bir tane var, ama yedeğe ihtiyacımız var. Eğer arızalanırlarsa, uzun süre kül içinde kayboluruz.

günler."

"Özür dilerim," dedi Lore, gözleri kısık. "Merak ettim."

"Merak etme o zaman." Feribotçu kapıyı kapatmadan önce aletleri tekrar kontrol etti, sonra tekrar ona baktı. "Bir saat içinde varacağız." Merdivene geri döndü.

Lore odaya bir kez daha baktıktan sonra onu takip etti.

Feribotçu sözüne sadıktı. Bir saat sonra Lore güvertede durmuş, kaşınan gözleriyle bir fırtına bulutunun ya da Bastian'ın sigaralarından birinin dumanının içinden geçiyorlarmış gibi görünen yoğun küle bakıyordu. İleride küller biraz inceliyor, biraz daha ışık geçiriyor gibiydi ama bu sadece bir algı yanılgısı da olabilirdi.

"Yerinde olsam aşağı inerdim."

Lore sıçradı. Feribotçu sessizce arkasından yaklaşmış, ona yine o arayış dolu bakışlarından birini atmıştı. "Kül iyileşmeden önce daha da kötüleşecek."

"Navigasyonun etkileyici," dedi Lore.

Adam ona öyle uzun süre baktı ki, Lore cevap vermeyeceğini düşündü. "Çalıştım." Bununla birlikte başını merdivene doğru salladı.

Lore yönü takip etti, Dani de hemen arkasındaydı. Sessizce beklediler, ikisinin de gözleri güvertede olmaktan akıyordu.

Birkaç dakika sonra, teknenin rıhtımla karşılaştığının işaretini hissetti.

Dani'yle birlikte tekrar geminin derinliklerinden dışarı çıktılar, bu kez açık denizin sürekli kasveti yerine ince, gri güneş ışığına çıktılar. Liman rıhtımı, garip bir şekilde, Feribotçunun gemisiyle aynı yamalı onarım işine sahip olan İkinci Ada'dakilerden daha iyi durumdaydı. Kayalık kumsalın bir bölümü, ağaçları asırlık kömürlerle kararmış çalılık bir ormanda son buluyordu. Eğer bir maden olmasaydı, az önce ayrıldıkları adanın neredeyse aynısı olacaktı.

Yine de farklı hissettiriyordu. Hayır, hissettirmiyordu... *sesi farklıydı*, Lore'un doğru olduğunu bildiği ama tam olarak anlamlandıramadığı bir gerçektir bu. Dalgaların çırpınışının altında sessiz bir uğultu. Konsantre olursa neredeyse bir şarkıya dönüşecekti.

Dani cebini karıştırarak Feribotçuya, "Al," dedi. "Yola çıkmadan önce ödememizi almadınız." Martin'den çaldığı gümüş aleti çıkardı.

Lore gerildi, yarı yarıya o şeyin kendisine doğru sallanmasını, suçlayan bir parmak gibi onu göstermesini bekliyordu. Ama öyle olmadı, Dani'nin hareketinin gücüyle tembelce sallandı, başka bir şey yapmadı.

Feribotçu onun hareketini takip etti, kara gözleri kısılmıştı.

Ama Dani'nin ödemesini yorum yapmadan, dikkatle aldı; Dani'nin ödemeyi cebinde tutma şekliyle bir tezat oluşturuyordu. Tek kelime etmeden başını salladı ve iskeleyi indirdi, Lore ve Dani fırsat bulamadan karaya çıktı, çalılık ormana doğru kararlı adımlarla ilerledi.

Dani onun gidişini izlerken, "Az konuşan bir adam," dedi.

Lore'un omuzları gevşedi, içinde taşıdığını bilmediği bir gerginlik vardı.

Feribotçunun girdiği yerde ormandan biri çıktı. Kaba eğirilmiş ve boyanmamış bir şeyin rengine olmayan sıradan giysiler giymiş bir kadın. Kadın ve Feribotçu yanlarından geçerken birbirlerine başlarıyla selam verdiler. "Yelkenleri indirecek birine ihtiyacınız var mı?"

"Lütfen." Feribotçu arkasına baktı. "Kontrol etmem gereken bir şey var."

"Evet." Yanmış ağaçların arasından geçerken kadın ona şaşkın bir bakış attı, sonra Lore ve Dani'ye döndü. "Siz en yeni kaçaklarsınız o zaman. Ben Sersha. Limana hoş geldiniz."

ON ALTINCI BÖLÜM

ALIE

Kalp, korunması en zor şeydir.

-Caldienan manastırında bulunan bir şiirin parçası

H yapıyor."

Alie'nin Jax'in onun içinde olduğu gerçeğini fark etmeye fırsatı olmamıştı. Daireler. Jax dairelerindeydi, sabahın ilk saatleriydi ve Alie'nin üzerinde sabahlığından başka bir şey yoktu, bu da yanaklarının alev alev yanmasına neden oldu. Sanki kendi kişisel cehennemi peşindeymiş gibi kapıyı çalmıştı ve Alie bunu düşünecek kadar uyanık değildi; onu içeri almıştı.

Şimdi, sadece birkaç saniye sonra, çok uyanıktı ve bu kararından pişmanlık duyuyordu.

Jax onu hiç görmediği kadar dağınık görünüyordu. Saçları aşağıya dökülmüştü, her zamanki sırasına göre dizilmemişti, omuzlarının etrafına dağınık ve altın rengi dökülüyordu. Sade bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti, üzerinde genellikle giysilerini süsleyen Kirythean askeri işaretlerinden hiçbirisi yoktu. Kısacası, Alie'nin şu anda hissettiği kadar paniklemiş bir fırtınada giyinip buraya koşmuş gibi görünüyordu.

Bir şeyler ters gittiğinde varış noktasının kendisi olduğunu bilmenin içini burkmasından hoşlanmıyordu.

Onu kovmak için artık çok geçti ve onu bu kadar paniğe sürükleyen her neyse muhtemelen önemliydi. Alie koltuğunun koluna yavaşça oturdu ve sabahlığını sıkıca sardı. "Kim ne yapıyor?"

"Apollius." İsmi sonunda *başka kim olduğu* söylenmemiştir. "Kral'ın gerçek doğasını şimdilik gizli tutmanın en iyi hareket tarzı olduğu konusunda anlaştık. Elimizi çok çabuk göstermenin kaos yaratmaktan başka bir işe yaramayacağı konusunda."

Alie, Apollius'un gözünde kaos yaratmanın bir sorundan çok bir özellik olduğundan oldukça emindi. Ama bu tartışmaya rüzgârda kulak misafiri olduğunu, Jax'ın tanrıya temkinli olmasını söylediğini, Apollius'un da aynı fikirde olduğunu hatırlıyordu. Görünüşe göre, fikrini değiştirmişti.

"Buradaki durumun istikrara kavuşması için zamana ihtiyacımız var. Senin ve benim Auverraine'in yönetimini devralmamız ve İmparatorluğun kontrolünü Apollius'a devretmemiz için zamana ihtiyacımız var." Elini yüzünde gezdirdi, görünüşe göre *sen ve benim* Alie'nin içinde garip bir ürperti yarattığıımızdan habersizdi ve onun daha dik oturmasını sağladı. "Caldien'i kansız bir şekilde fethetme fırsatımız varken, O'nun kim olduğunu dünyaya göstermek paniği körüklemekten başka bir işe yaramayacaktır."

Yine daha dik oturdu ve bu sefer bunun Jax'le bir bütün olarak düşündükleriyle bir ilgisi yoktu. "Ne demek istiyorsun?"

Sanki bu kısmı yüksek sesle söylemek istememiş gibi içini çekti. Jax hâlâ yanmayan şöminenin yanındaki sandalyelerden birine çöktü. "Başbakanla temas halindeydik," dedi. "Caldien ve Auverraine arasındaki ilişkiler yıllardır dostane ve Apollius Eoin'e ulaşarak bizimle nasıl barış yaptığını anlattı. Onu buraya, benimle buluşmaya ve ileriye dönük bir yol görmeye davet etti." Sanki hâlâ gevşek olduğunu yeni fark etmiş gibi saçlarını geriye doğru topladı. "Planımız, dünyanın geri kalanının bilmesine izin vermeden önce O'nun tanrılığını Eoin'e şahsen açıklamaktı. Caldien, Auverraine kadar dindar olmayabilir ama bir tanrıyla karşı karşıya kalmak onu olayları bizim gibi görmeye teşvik edecektir."

Alie dudağını çiğneyerek hiçbir şey söylemedi. Eoin'le sadece bir kez, o da görevine yeni seçildiğinde tanışmıştı. O zamanlar henüz ergenlik çağında bir kızdı ama Severin, Eoin'in Hisar'daki resmi rehberi olmayı teklif etmişti, bu yüzden onunla bol bol vakit geçirmişti. Kilisedeki ikonalara ve eserlere her şeyden çok merakla bakmış ve tüm panteonu tasvir eden vitray pencerelere bakarak epey zaman geçirmişti. Jax'in onun hakkındaki değerlendirmesine katılıp katılmadığına karar veremedi.

"Yani Apollius Kendisini ifşa etmeyi mi planlıyor?" diye sordu.

Jax kahkaha olması gereken bir ses çıkardı, dirseklerini dizlerine dayadı, elleri dizlerinin arasında gevşekçe sallanıyordu. "Bir şekilde, evet. Bunu yapmadan önce benim öğrenmemi istediğini sanmıyorum. Tek bildiğim, O'na Kutsal Kişi diyen biriyle konuşurken kulak misafiri olmam." Ağzını ovuşturdu. "Yani sanırım en azından bir kişiye gerçeği söyledi bile."

Alie öne doğru oturdu. "Kim olduğunu biliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Her kimse odasından çıkmadan önce oradan ayrıldım. Bir tanrıyı gizlice dinlediğim ortaya çıkarsa bunun benim için iyi olacağını sanmıyorum."

Kollarında bir ürperti belirdi. Jax gücünü biliyordu ama onu nasıl kullandığını bilip bilmediğinden, bunu bir uyarı olarak söyleyip söylemediğinden emin değildi. "Apollius'un kendini ifşa etmesinin Caldien ilişkilerini kötüleştireceğini düşündüren nedir?"

Kaşlarını kaldırdı. Koyu renk gözlerinin altında morarmış halkalar göze çarpıyordu. "Çünkü insanlar korku dolu. İnsan doğası isyan etmektir, gücü ele geçirmenin bir yolu olmadığında güçten korkmaktır. Birinin üzerinde gerçek güç ancak onu pay sahibi olacağına ikna edersen elde edilebilir."

Jax'in Apollius'un kendisine tam olarak ne yaptığını bu kadar açık bir şekilde söylemesinin bir farkındalık olabileceğini düşündü. Ama Kirythea İmparatoru dalgın dalgın orta mesafeye baktı, az önce kendini suçladığının farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Parmakları kaşındı, hava iplikleri onu atmosferden çağırıyordu. "Bu mantıkla, hiçbir zaman iyi gitmeyecekti. Belki de Apollius'un kendisini süresiz olarak saklaması daha iyidir."

"O onların tanrısı," dedi Jax açıkça. "Ve onlara korkacakları yeni bir şey verildiğinde, sadece O'nun durdurabileceği bir şey, O'nun arkasında toplanacaklardır. Tehlikeli olan sadece bu ilk vahiy."

"O halde herkesi korkutacak bir şeyiniz var."

"Apollius diğer element avatarlarını kalbinin iyiliğinden dolayı hayatta tutmadı," diye yanıtladı Jax. "Caldien'de olduklarını biliyoruz. Onların yaşamasına izin vermek için kendi nedenleri var."

"Günah keçileri," diye mırıldandı Alie. "Kesinlikle."

Kalbi boğazının dibini tekmeliyordu, o kadar sertti ki neredeyse tadını alabiliyordu. Apollius kendisini sadece bir tanrı olarak değil, aynı zamanda dünyayı yeniden uyanan panteonun neden olabileceği zarardan koruyan bir kurtarıcı olarak da resmedebilirse, kimse ona karşı duramazdı. "Ve yine de beni burada tutuyor, beni bir korkutma taktiği olarak kullanmak için görünürde hiçbir planı yok."

Ona bir bakış attı. "Çünkü sen benim nişanlımsın. Ve bir Arceneaux." Bir kafes tarafından kurtarılmış.

Alie koltuğun kolundan kalkarak mutfığa doğru döndü. "İstiyor musun

Kahve?"

Jax şaşırmış görünüyordu. "Lütfen."

Malzemeleri toplama hareketleri ona kendini toparlaması için zaman kazandırdı. Bu kesinlikle ideal değildi ama Apollius'un Gabe ve Malcolm'a ihtiyacı olduğu sürece nispeten güvendelerdi. Eğer içlerinden biri *rüya* görürse, onları uyayabilirdi. Son iki gecedir o sahilde yalnızdı.

Alie tepsiyi Jax'in nezaketle yaktığı şöminenin yanına getirdi. Tencereyi parlayan kömürlerin üzerine astı. "Sanırım Apollius'u bundan vazgeçirmeye çalışmak anlamsız."

Jax öne doğru oturup kollarını dizlerine dayayarak, "Beni dinlemiyor," diye mırıldandı. Koyu altın rengi saçlarından bir tutam alnına düştü. "Sanırım bir tanrıyı yönlendirmeye çalışmak bir tür küfür."

Kadın buna bir şey demedi. Alie kahveyi yaptı, sütü döktü. Sanki bu son derece normal bir şeymiş gibi koltuğuna geri oturdu.

"Ne zaman olacağı hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Hayır." Jax el değmemiş fincanını masaya koydu ve buharın dudaklarından kıvrılmasını izledi. "Yine de uzun süreceğini sanmıyorum."

Etraflarında toplanan sessizlik rahat değildi ama garip de değildi. Alie dizlerini sandalyesine doğru çekip kahvesini yudumlarken Jax'in de aynı şeyi yaptığının acı verici bir şekilde farkındaydı. Burada genişletebileceği bir çatlak, çekebileceği bir ip olup olmadığı konusunda ileri geri gidip geliyordu.

"Görünüşe göre Apollius seninle işbirliği yapmakla pek ilgilenmiyor," dedi sonunda. Sessiz ve içe dönük, sanki boş bir düşünceyi paylaşıyormuş gibi. "Sanırım bedene bürünmenin kendisinden başka birini dinlemek zorunda kalacağı anlamına geldiğini fark etmedi."

Bu son kısım riskliydi. Ama Jax sandalyesinde kaykıldı ve şöminedeki közlere baktı. "Mutlak güce alıştığınızda, onu yumuşatmak zorunda kalmak kolay değildir."

Onun bunu bildiğini tahmin ediyordu.

Jax ayağa kalktı. "Sizi bu kadar erken rahatsız ettiğim için özür dilerim. Kabalık ettim. Ben sadece... başka nereye gideceğimi bilemedim."

Alie bir şey söylemedi. Başını salladı.

Jax sert bir selamla odadan çıktı.

Uzun bir süre orada oturdu, ikinci fincan kahvesini elinde unutmuş, kömürlerin soğumasını izliyordu.

Alienor Bellegarde hiçbir İlk Gün duasını kaçırmamıştı. Bebekliğinden beri her gün, annesi onu kiliseye getirdiğinde, Severin başka bir koridordan bakarken, güneş gökyüzünü kızartmaya başlarken Kuzey Mabedi'nde olurdu.

Jax'in kapısında belirmesinden sonraki gün, oraya daha da erken gitmişti. Alie karanlıkta giyinmiş, leydisinin hizmetçilerine bugün ona katılma zahmetine girmemelerini söylemişti. Onlara bunu kabul ettirmek zorlu bir m ü c a d e l e y d i ; Alie'nin bir Arceneaux, yani teknik olarak bir prenses olduğu ortaya çıktığından beri çalışanları aşırı özenli davranıyordu. Gece mavisi, sade ipek bir elbise giydi ve beyaz saçlarının bulutunu başının üstünde bir kabarıklık halinde topladı, birkaç buklenin şakağına doğru ustaca sarkmasına izin verdi. Sonra kapıdan çıktı, yeşil alana girdi ve Sığınak'a giden patikadan yukarı çıktı.

Kuzey Mabedi, Lore onu yıktıktan sonra aceleyle yeniden inşa edilmişti. Ortaya çıkan bina eskisine bariz olmayacak kadar benziyordu ama ince farklılıklar vardı. Kapının üzerindeki kemer oyulmamıştı. Yolun kenarındaki, çöküş sırasında dümdüz olmuş gül ağaçları yeniden dikilmemişti. İçerideki mangallar hantal yapıları, eskinin şık kaplarına hiç benzemiyorlardı. Sığınak'ın biraz daha çirkin bırakılmış olması onu memnun etmişti.

Jax zaten oradaydı, birkaç Presque Mort dışında orada bulunan tek kişiydi. Her zaman erken gelirdi. Keşişler ayın için platformu hazırlıyorlardı: mumları yakıyor, yerleri süpürüyor, mangallardaki kömürleri kırmızıya boyuyorlardı.

Presque Mort'lardan birini tanıdı. Alexis. Mumları yakarken ona kaçamak bir bakış attılar, sanki onunla konuşmak istiyorlardı ama şimdi zamanı olmadığını biliyorlardı.

Alie hâlâ Hisar'da bulunan Presque Mort'lar hakkında ne düşüneceğinden emin değildi. Bastian iktidara geldikten sonra Anton'a sadık olan herkesi sürgün etmişti. Ama Gabe gittikten sonra böyle bir şey yapılmamıştı. Ya Apollius evi temizlemekle ilgilenmiyordu ya da kalan tüm keşişler yeterince sadıktı ve bunun bir sorun olacağını düşünmüyordu.

Ama Alexis'in ona bakışı ağır görünüyordu.

Onlar yan kapılardan birinde kaybolurken, diğer Presque

Mort, boğazında kalın, akıntılı bir yara izi olan bir kadın, mangal kömürlerinin üzerine parfümlü otları dikkatle serpiştiriyordu. Alie, Anton'u, onun yanık izlerini ve kehanetini düşünmeden mangalları göremezdi.

İkinci Arceneaux kardeş serada başı kesilmiş halde bulunduğunda, cinayet Gabe'in üzerine yıkılmıştı. Ama o buna inanmamıştı. Bu şiddetin Lore'a ait olma ihtimalinin çok daha yüksek olduğunu düşünüyordu.

Jax ön sıraya oturdu. Alie sessizce onun yanına oturdu. "Sen de mi uyuyamadın?" diye sordu sessizce.

Alie gayet iyi uyumuştur aslında. Sahilde tek başına bir gece daha.

Ama başını sallayarak bir köprü daha kurdu. Jax içini çekti ve koltuğuna hafifçe çöktü. Bu hareket duruşunu neredeyse normal bir adaminkine yaklaştırmıştı.

"Keşke şu işi bir an önce bitirse," diye mırıldandı.

Kısa süre içinde diğer saray mensupları da içeri girdi, hepsi de alışılmadık derecede sessizdi. Lore sürgüne gönderildiğinden beri, Jax saraya kabul edildiğinden beri, Hisar'ın soyluları sabah dualarına eskisinden daha büyük bir ciddiyetle yaklaşıyorlardı. Koltuklarına yerleşmiş, sessizce ayının başlamasını bekliyorlardı; giysileri saray standartlarına göre sade ve hafifti.

Soyluların şimdi bile ne kadar dindar göründükleri Alie'yi tedirgin ediyordu. Apollius kendini gösterdiğinde sarayın nasıl görüneceğini merak ediyordu.

Alexis, Gabe gittiğinden beri, resmi olarak bu unvanı almamış olsalar da, Yüce Rahip rolünü üstlenmişti. Ama bugün, kürsünün arkasında durup günün broşürlerini bulmak yerine, Alie'nin yanına oturmuş, onu Jax'le aralarına sıkıştırmışlardı. "Tüm bunların ne hakkında olduğuna dair bir fikriniz var mı?" diye mırıldandılar.

Jax dönüp Alexis'e baktı, ağzının şeklinden endişe okunuyordu. "Ne oldu? Bütün bunlar ne demek oluyor?"

Alexis rahatsız bir şekilde omuz silkti. "Bu sabah Kral'dan bir not aldım. Görünüşe göre bugün duaları o yönetmek istiyor."

Jax kaskatı kesildi. Kesik bir baş hareketiyle arkasına yaslandı ve ellerini dizlerinin üzerinde yumruk yaptı.

Apollius Mabedin arka tarafındaki ana kapıdan içeri girdi. Yıpranmış görünüyordu ve bu onu Bastian'a daha çok benzetiyordu, öyle ki Alie'nin nefesi kesildi.

Bastian'ın bedenindeki tanrı kalabalığı aldırış etmedi. Bastian'a doğru gitti.

Kürsüye çıktı ve ellerini kürsünün iki yanına dayadı, parmak eklemlerini sıkıca kavradı. Bir parmağı seğirdi.

Alie'nin tüyleri diken diken oldu. Kanallık yapıyordu. Neredeyse görebiliyordu, atmosferdeki altın parçacıkları. Merkezinde hafif bir çekiş, hayatının iplikleri dokunmak, eğirmek ya da koparılmak üzere tanrısal bir el tarafından kavranmıştı.

Bir an için, O'nun bu odadaki her canlıdan tüm Spiritum'u kanalize edip, hepsini kendi iradesine çevirip çevirmeyeceğini merak etti. Bu kesinlikle Caldien'e ve diğer herkese bir mesaj gönderirdi. Bu onlara korkacakları bir şey verirdi.

Ancak havadaki yük yumuşadı, hayatı üzerindeki ilahi tutuş gevşedi. Alie dengesiz bir nefes verdi ve başka birinin bunu hissedip hissetmediğini merak etti.

Apollius'un yüzünde kısa bir rahatlama ifadesi belirdi. Sanki kendisini sınıyormuş gibi.

Apollius Compendium'a göz gezdirdi. Sonra kitabı kapattı, başını kaldırdı ve odayı inceledi. "İlk Gün duaları genellikle barışla ilgilidir. Sonraki günlerin güzel geçmesini diler ve daha önce gelenler için şükrederler. Ama barış zamanı geçti. Bugün savaştan bahsediyoruz."

Ses yok, hareket yok. Hisar'ın sarayı, baykuşun farkına varan fareler gibi Krallarını izledi.

"Kralınız olduğumda," diye devam etti tanrı, "ve Arceneaux yönetiminin kutsal örtüsünü üstlendiğimde, bizi koruyacağıma söz verdim. Kıtayı tanrımızı memnun eden bir yer haline getirmek için elimden geleni yapacağım." Bir elini kaldırarak Jax'i işaret etti. "Kirythean İmparatorluğu ile birleşerek bizi dünyayı olması gerektiği gibi yapmaya bir adım daha yaklaştırdım. Ancak küresel uyum hayalimize yönelik tehditler var. Onlar yok edilmeli."

Sıralarda hafif hışırtılar, yan bakışlar.

Apollius elini bıraktı ve yere bakarak istediği broşürü bulmak için Compendium'u karıştırmaya başladı. "Sadakatsizler tarafından tehdit edildiğinizde-"

"Savaş kışkırtıcısı!"

Çılgılık kilisenin arka tarafından geldi. Alie'nin kafası döndü. Olivier. Lilia'yla birlikte depoyu aradıklarından beri Alie onu ilk kez görüyordu ve çok kötü görünüyordu; çelimsizdi, gözleri hastalıklı bir parlaklıktaydı. Açık çift kapıda çerçevelenmiş bir şekilde duruyordu, sabahın ışığı etrafından içeri sızıyordu.

Parmağını kaldırmış, Apollius'u işaret ediyordu, yüzü

Kızardı. Ama öfkeyle değil. Bu duygu zafere daha yakın görünüyordu.

"Kral olmaya asla uygun değildin, Bastian Arceneaux." Olivier koridorda ilerledi, parmağı hâlâ süngü gibi sivriydi. "Bizi yıkıma sürükleyeceksin!"

Mabette nefes sesleri çınladı, soylular şok olmuş yüzlerle birbirlerine baktılar ama hiçbir kıpırdamadı. Hiçbiri bu işe bulaşmak istemiyordu.

Kürsüye çıkan Apollius, Olivier'in kendisine doğru yürümesini ve hâlâ suçlamalarda bulunmasını soğukkanlılıkla izledi. Yavaşça kürsüden uzaklaştı, böylece kendisiyle bağırarak saray mensubu arasında hiçbir şey kalmadı.

Olivier mangalların yanında göğsü kabarak durdu. Elleri ceketinin içindeydi, bu gerçeği ilk sıradakiler dışında kimse göremiyordu.

"Kahretsin," dedi Jax, ayağa kalktı ve ceketini geriye atarak bir tabancanın kabzasını ortaya çıkardı.

Ama tabancayı çekmeden dondu kaldı, boğazından boğuk bir ses çıktı. Alie kanallamanın yarattığı titreşimi, havadaki uğultuyu hissetti ve Apollius'un parmaklarının Jax'e doğru seğirdiğini gördü. Spiritum'unu, hayatını bir yumrukta tutuyordu. Onu hareketsiz tutuyordu.

Alie ancak o zaman Sığınak'ta hiç kan ceketli olmadığını fark etti. Yanında bir av hayvanı gibi hareketsiz oturan Alexis dışında Presque Mort da yoktu.

Apollius Olivier'e baktı. Neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük bir baş selamı verdi.

Olivier ona doğru atıldı, yumruğunda bir şey parlıyordu. Bir hançer. Doğruca Aziz Kral'ın kalbine sapladığı bir hançer.

O bunu yaparken, Apollius gülümsedi.

Saray mensuplarının solukları çığlıklara dönüştü. Bazıları kapılara koştu; diğerleri ise şok içinde durmuş, Krallarının kan kaybından ölmesini izliyordu.

Hâlâ dimdik ayakta duran Apollius iki elini de göğsüne götürerek Bastian'ın kanıyla ıslattı. Kısa bir süre Olivier'in yanağına dokundu ve kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildi.

Olivier yüzündeki kanla gülümsedi.

Kanallama uğultusu yön değiştirdi; Apollius'un elinden kurtulan Jax hâlâ hareket etmiyordu. Tanrısına baktı, çenesi kilitlenmişti. Artık bunun ne olduğunu biliyordu.

Büyük ifşaat.

Apollius gökyüzüne bakarak iki elini de uzattı, ellerinde kan vardı.

Avuç içlerinde ve göğsünde, tıpkı Hisar'ı süsleyen O'nun heykelleri gibi görünüyordu. Kuzey Mabedi'ndeki tüm gözlerin benzerliği fark etmesine yetecek kadar uzun bir süre bu pozisyonda kaldı.

Göğsündeki delik kapanmaya başladı.

Sadece bir an sürdü, yara düzgün bir şekilde iyileşti, ancak kıpkırmızı hala beyaz gömleğini lekeliyordu. Soyluların panik içindeki çığlıkları mırıltılara, şok olmuş soluklara dönüştü.

Ama bu yeterli değildi. Bastian da yaraları iyileştirebiliyordu; onları gerçekten ikna etmek için daha fazlasını yapması gerekiyordu.

Dışarıda güneş, Alie'nin gözlerini siper etmesine yetecek kadar hızla parlıyordu. Kürsünün arkasındaki vitray pencereden içeri giren ışık, Apollius'u ıslıl ıslıl parlatıyordu. Onu bir tanrı gibi gösteriyordu.

Kanallık uğultusu onu neredeyse çıldırtmaya yetiyordu, kulaklarında sivrisinek ısırtığı gibi kaşındıran cehennemî bir vızıltı vardı. Rüzgâr kafasının içinde uğulduyordu, sadece kendisinin duyabildiği bir fırtına, Apollius'un gücü onu çağırıyordu.

Ellerini kaldırdı. Güneş parlamaya devam ediyordu ama bir gök gürültüsünün açık sesi havada yankılanıyor, duvarları sarsıyordu. Yağmur camlara çarptı, doğal olduğu düşünülemeyecek ani bir sağanaktı.

Sahip olduğu tüm sihri sergiliyordu. Spiritum ve Amelia'dan çalınan Caeliar'ın gücü.

"Kendimi bu kadar erken göstermek istememiştim." Sesinde fazladan bir yankılanma vardı, gök gürültüsü kadar yankılanıyordu. "Size karşı dürüst olmadım, benim sadık kullarım. Ben Apollius'un gücüyle kutsanmış Bastian Arceneaux değilim." Tonozlu tavandan aşağıya, sinmiş soylulara baktı. "Ben tanrımız için bir aracıyım. O'nun ete kemiğe bürünmüş haliyim."

Jax onun yanında uzun, yavaş bir nefes verdi.

Mabette sessizlik. Ona inanmama ihtimalleri vardı; Bastian gibi davranırken de bu gücü kullandığını görmüşlerdi, o kadar olağanüstü olmasa da.

Apollius bunu biliyor gibiydi. Olivier'e döndü, yere eğildi, alnını tahtaya dayadı.

"Ve Bana karşı tehditler dayanamaz," dedi, neredeyse kederli bir sesle.

Olivier başını kaldırdı, kaşları çatılmıştı.

Apollus'un eli yumruk oldu. Olivier hemen kasıldı, damarları derisinde kalın bir şekilde ortaya çıktı, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Tonozlu tavana doğru yükseldi, Spiritum'un iplikleri tarafından taşındı, tanrının tutuşu yerçekimine meydan okudu.

Tam pencerenin önünde Olivier havada asılı kalmış, nefes nefese kalmış, kalbi gömleğinin altından görülebilecek kadar şiddetle atıyordu. Kolları iki yana açılmıştı. Başı öne düştü.

Ve gözleri, hızla atan kalbinin baskısıyla kafatasından dışarı fırladı.

Sıraların ön sıralarına kan sıçradı. Alie kanın sıcak ve metalik bir şekilde yanağına çarptığını hissetti.

Apollus elini bıraktı. Olivier'in bedeni yere düştü.

Bir güç gösterisi ve bir tehdit. Apollus işleri yarım yamalak yapan biri değildi.

Sessiz cemaate döndü, yüzü bir şekilde hem kederli hem de muzafferdi. "Ben sizin Kralınız ve Tanrınızım," dedi. "Ve birlikte Kutsal Krallığı kuracağız."

Kimse konuşmadı. Kimse nefes almadı.

Apollus, Olivier'in dağınıklığı üzerinde adımlarını yavaşça atarak cemaate yaklaştı. "Tehlike yaklaşıyor ve bu savaştan da öte bir şey," dedi. "Karım güneş tutulmasının olduğu gece ölmeliydi. Onu kurtardım, aşk gözümü kör etti. Ama onun varlığını sürdürmesi, panteonun geri kalanının, Bana sırt çeviren ve dünyayı mahveden o inançsız tanrıların da dirildiği anlamına geliyor. Seni onlardan koruyacağım. Onların kötülüklerine karşı bir duvar olacağım." Kollarını kaldırdı. "Sadece inanmalısınız."

İlk eğilen Lord Villiers oldu. Başını yere bastırarak dizlerinin üzerine çöktü. Diğerleri de onu takip etti; bazıları ağlıyor, bazıları da dualar ediyordu. Sessizlik korkunç bir sevinç çılgınlığına dönüştü, bazı eller havaya kalktı, bazıları şarkı söylemeye başladı.

Alie yavaşça diğer soylularla birlikte kendini yere bıraktı. Olivier'in kanı elmacık kemiğinden aşağı damladı. Kanı sildi.

Jax dizlerinin üzerine çöken son kişiydi. Yüzünde öfkeyle Apollus'a baktı.

Apollus ona baktı ve gülümsedi. "Alie."

Yükselen kakofoni içinde zar zor duyabiliyordu. Alie

döndü ve Alexis'e baktı.

Presque Mort başını doğuya, onları Kuzeydoğu Koğuşu'ndan ayıran Hisar Duvarı'na doğru salladı. *Yarın*, diye mırıldandı Alexis.

Alie başını salladı. Sonra yere, Olivier'nin kürsüden yeni damlamaya başlayan kan gölüne baktı, etrafındaki saraylılar yeni bulduğu bedeniyle tanrılarına dua ediyorlardı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

LORE

Safir Denizi'nde yağmur yağdığında, dünya tersine dönmüş gibi hissediyorum. Hiç bu kadar çok lanet su görmemiştim.

-Bir Myroshan korsanının günlüğünden, 56 BGF
Adalar yakınlarında sık sık yağmur yağmazdı. Ama yağdığı zaman da sel ve su baskınlarına yol açan türdendi.

Fırtına birdenbire patlak vermişti. Bulutlar gökyüzünde yeni bir avın peşindeki akbabalar gibi kalın ve karanlık bir şekilde toplandı ve saniyeler içinde şiddetli bir yağmura dönüştü.

"Huh." Sersha adımlarını hızlandırıp ormanın kenarına doğru ilerlerken bile etkilenmiş görünmüyordu. "Bu çok garip."

Bodur ağaçlar yağmuru engellemek için pek bir şey yapmamıştı ama ağaç sınırını geçmelerinden birkaç dakika sonra yağmur durdu. Lore'un küllerin arkasından anlayabildiği kadarıyla bulutlar dağılmıştı. Yağmur geldiği gibi aniden gitmiş, yerde birkaç su birikintisi dışında hiçbir iz bırakmamıştı.

"Çok tuhaf," dedi Serşa. Aksanında genişlik vardı; Caldienan gibi konuşuyordu ama Adalar'da olabilmesi için Auverraine'de tutuklanmış olması gerekiyordu.

Yağmur Lore'a tuhaftan da öte görünüyordu. Alamet gibi görünüyordu. Havada bir enerji dalgası dalgalanıyordu, kanallık yapan birine yakın durduğunda hissettiği duygunun aynısı.

Gerçi bunun fırtınayla bir ilgisi olmayabilirdi. Tüm adaya büyü bulaşmış gibiydi, havada çalkalanan büyü telleri vardı.

Fount'un parçası Yanık Adalar'da bir yerdeydi. Burada da olabilirdi. Lore tüm adayı arayacak zamanı olmayacağından oldukça emindi, özellikle de Dani'yi karanlıkta tutarken, ama en azından denemek zorundaydı.

Sersha onları ağaçların arasından geçirdi, kumlu toprakta iyi aşınmış bir patikayı takip ettiler. "Siz ikiniz İkinci Ada'dansınız, değil mi? Raihan'ın bağlantısı muhafız açığı olduğunu söyledi. Bir süredir oradaki hatları izliyormuş, tamir rıhtımlarının terk edildiğini görmüş."

Raihan Feribotçu olmalıydı ama Lore *hatları izlemek* ifadesine bir anlam verememişti. Bildiği kadarıyla, Auverraine ile ilk iki ada arasında olduğu gibi takımadaların geri kalanını birbirine bağlayan çelik kablolar yoktu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Hatlar mı?" Sersha homurdandı. "Senin tahminin de benimki kadar iyi, kızım. Tek bildiğim, denizde yönünü bulmayı bu şekilde başardığı. Sahip olduğu tüm o gümüş zimbirtılarla ilgili bir şey, Altın Dağ'dan gelen büyüyle ve Tanrıların Düşüşü'nden kalanlarla nasıl etkileşime girdikleri. Sizi külün içinde yönlendirmek için bir pusula kadar iyi çalışıyorlar." Başını iki yana salladı. "Bir keresinde bana açıklamaya çalışmıştı. Buraya gelmeden önce bir bilim adamıydı. Ama ben sadece bir hırsızdım ve tüm bunlar kafamdan uçup gitti."

Dani dönüp Lore'a baktı. Elini, Rayhan'a -Feribotçu'ya- verdiği teraziye sakladığı cebine doğru uzattı; onu verdiğine pişman olduğu belliydi. Eğer bu gümüş aletler onlara küllerin arasında rehberlik edebiliyorsa, Dağ'a yelken açmak için de bir taneye ihtiyaçları vardı.

İleride, kömürleşmiş ağaçlar ayrılarak bir kasabayı ortaya çıkardı.

Evet. *Kasaba* demek biraz abartılı olur. Ama Lore'un beklediğinden daha uygar olduğu kesindi. Saz çatılı kulübeler, neredeyse bir Koşuş meydanına benzeyen bir alanı çevreliyordu; kızarmış çimenlerin üzerinde aslında oldukça sağlam görünen birkaç pazar tezgâhı vardı. Kaba yontulmuş keresteden yapılmış binalar, kirişlerinde hâlâ kabuk bulunan toprak yollarda bir aşağı bir yukarı ilerliyordu ve arkalarında, Lore bakımlı bahçe parçaları görebiliyordu, ancak bahsedilecek herhangi bir hayvan yoktu. Bahçeler az yetişen bitkiler, kök sebzeler ve mantarlarla doluydu, bu koşullarda bile gelişebilen şeyler. Buradaki kül İkinci Ada'dakinden biraz daha inceydi ama yine de havaya yanık tadı vermeye yetiyordu.

Her renkten, cinsiyetten ve milletten insan kendi işleriyle uğraşıyor, birbirleriyle karmakarışık bir dilde konuşuyor, hepsi de Serşa ile aynı boyanmamış keten kıyafetler giyiyordu. Birkaçı yüzünü örtüyordu ama çoğu küle alışkın görünüyordu. Yeşil alanda oynayan çocuklar bile vardı, Lore'un daha önce hiç görmediği bir oyunda tahta parçaları boyalı bir tahtanın etrafında hareket ettiriyorlardı, çocuklarla fazla vakit geçirdiğinden değil.

Çocuklar sonunda bu tür bir kasabanın ne anlama geldiğini, kalıcılığını gözler önüne serdi. "Bir süredir buradasınız."

"Bazılarımız." Sersha'nın geveze olmadığını öğreniyordu. "Binaların birkaçı neredeyse ezelden beri ayakta. Godsfall öncesi bile olabilir."

Nyxara'nın yaşayan bir tanrıça olarak hayatına dair gördüğü anıları, panteonun ışığında yaşamak için gelen hacılarla dolu gemileri. Lore onların Altın Dağ'da inşa ettiklerini gördüğü şehirleri, tanrıların isimleriyle yaldızla boyanmış evleri ve kuleleri hatırlıyordu. Bazı tövbekârların başka adalarda da şehir kurmuş olabileceğini düşündü ama buraya yerleşenlerin Dağ'dakiler kadar varlıklı olmadıkları anlaşıyordu.

Bazı şeyler hep aynı kalıyordu.

Sersha onları toprak yollardan birinden geçirerek saz çatılı bir kulübeye götürdü ve kapıyı açtı. Çıplak bir karyola ve iki sandalyeli bir masa dışında kulübe boştu. "Yeni gelenler için bir yer," dedi. "Bahçelerde vardiya usulü çalışıyoruz; seninki yarın başlayabilir. Alıştıktan sonra, boş evlerden biriyle takas yapmayı ya da kendi evinizi inşa etmeyi düşünebilirsiniz."

"Kalmıyoruz," dedi Dani kibarca.

Lore onun bileğini tekmelemek için çok uzaktaydı. Ama Tanrılar aşkına, bileğini tekmelemek istiyordu.

Sersha kaşlarını kaldırdı, sürekli aşağı doğru eğik duran ağzı büzüldü. "Nasıl anladın?"

"Feribotçu -Raihan- Adalar'dan gayet iyi ayrılıyor gibi görünüyor." Dani omuz silkti. "Başka birine de öğretebilir diye düşündüm."

Sersha'nın yüzündeki ifadeden Dani'nin kendi zekâsını abartılı bulduğu anlaşıyordu. "Ona sorabilirsin, sanırım. Kulübesi yolun hemen aşağısında."

"Kesinlikle soracağım." Dani kulübeye doğru yürüdü, masaya oturdu ve açık bir reddediş ifadesi takındı. "Teşekkür ederim, Sersha."

Yaşlı kadın bir kez daha alaycı bir bakış atarak oradan ayrıldı.

Lore kollarını kavuşturdu. "Seni kırmak istemem ama Raihan'ın sırf biz istedik diye son derece değerli navigasyon sırlarını ifşa edeceğini sanmıyorum. İmparatorluğun Adalar'ın yakınından kolay geçiş için ne kadar ödeyeceğini biliyor musun?"

Dani, "Bize söylemek zorunda değil," dedi. "Spiritem'u kontrol edebilirsin, Lore. Fount'un büyüüne göre kalibre edilmiş bir aleti kullanabilecek biri varsa o da sensin. Tek yapmamız gereken elimize bir tane almak." Dişlerini sıktı, yüzünde neredeyse vahşi bir ifade belirdi. "Eğer bilseydim, elimizdekini teslim etmezdik. Martin'in odasında ödeme karşılığında çalabileceğim binlerce şey daha vardı. Boğazını kestikten sonra ilk gördüğüm şeyi aldım."

Dani enstrümanı cebinden çıkardığında, Lore'a dönmemiştii. Hiçbir şey yapmamıştı. Ve eğer hâlâ Fount'tan yayılan büyü çizgilerine uyumlanmış olsaydı, gemidekiler gibi tepki vermesi gerekmez miydi? Şüphesiz Dani bunu fark ederdi.

"Elimizdeki işe yaradığını sanmıyorum zaten," dedi Lore.

Dani'nin gözleri keskin bir şekilde ona doğru kaydı. Ama diğer kadın yine omuz silkti. "Sanırım bu boku hissedebiliyorsun."

"O zaman ne zaman bir tane çalacağız?" Lore'un bu konuda hiçbir ahlaki kaygısı yoktu. Çok daha kötülerini yapmıştı.

Bazen gözlerini kapattığında Anton'un anısı gizlice aklına geliyordu. Güllerle bezenmiş kanlı yüzü. Paslı bahçe makasıyla boynunu keserken kemiklerinin ve kırkırdaklarının çıkardığı ses.

"Hiçbir şey yapmıyoruz." Dani yapılmamış tek karyolaya geçti ve iç çekerek uzandı. "Suçlu olan sensin. Hırsızlığı sen yapıyorsun. Bu işte benden çok daha iyi olacaksın."

Lore da aynı fikirdeydi.

"Ama ben olsam hava kararana kadar beklerdim." Dani küçük karyolada kaykıldı, rahat etmeye çalışırken yüzünü buruşturdu. "Ve öldürülmemek için elinden geleni yap. Gerçi bunu sana söylememe gerek yok sanırım, değil mi?" Esnedi. "Şimdiye kadar hayatta kalmak için epey çaba sarf ettin."

Açıkça görülüyordu ki Dani yatağı alıyordu ama Lore'un yorgunluğu gerçekten umursamayacağı kadar büyüktü. Yere uzandı, sırtı duvara dönüktü ve kulübenin kapalı kapısına bakıyordu. Muhtemelen ikisinin de uyuması için yeterince güvenli değildi. Bir an için sadece gözlerini dinlendirmeye karar verdi.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra sahildeydi.

Bu sefer boş değildi. Malcolm kıyıda durmuş, dalgın dalgın yalancı ufka bakıyordu.

Lore ona doğru koştu, hayalet olup kaybolmasından korkuyordu.

konusabiliyorlardı. Bu bir rüya olmasına rağmen, gelgit çizgisine ulaştığında hâlâ nefes nefese kalmıştı. "Gücünü kullanmadığını düşünmeye başlamıştım."

Malcolm'un ağzı seğirdi. "İsteyerek değil."

Bu iki kelimedede açıklığa kavuşturulması gereken çok şey vardı. "Yani gücünü sadece bunun için mi kanalize ettin? Sahilden nasıl haberin oldu?"

"Ben bilmiyordum. Yine de şaşırmadım, gerçekten." Beyaz kumlara ve mavi okyanusa baktı, sanki her an yok olacakmış gibi bekliyordu ve yarı yarıya öyle olmasını umuyordu. "Sanırım artık hepimiz rüyada gezinebiliriz?"

"Kanallık yaptığımız sürece."

Gözleri kapandı. "En azından bu da bir şeydir."

Lore kumun üzerine oturdu. Bir süre sonra Malcolm da onu takip etti.

"Yani bunu isteyerek kullanmadığını söyledin," dedi Lore. "Bu sadece... oluyor mu?"

"Bir kez," diye cevapladı Malcolm, dizindeki kumları temizlerken. "Bazen O'nu duyuyorum."

Ağzı açık kaldı, korku soğuk parmaklarını sırtında gezdirdi. "Bunun olmaması gerekiyordu."

"Bunların hiçbiri olmamalı."

Onu orada yakalamıştı. Lore dizlerini göğsüne doğru çekti. Demek yanılmışlardı. Elemental tanrılar konuşamayacak, büyüden başka bir şey olarak geri gelemeyecek kadar zayıf değillerdi. Sadece biraz daha zamana ihtiyaçları vardı.

Boyunlarındaki ilmik sıkılaşıyordu.

"O zaman durabilirsin. Neye dikkat etmen gerektiğini bildiğine göre."

"Caldien Başbakanı ile yaptığımız bir anlaşma nedeniyle, kanalı reddetmek ne yazık ki bir seçenek değil."

"Neden Başbakanla bir anlaşma yaptınız ki?"

"Çünkü Fount'un parçalarından biri onda." İçini çekti. "Ve seni ve Alie'yi kurtaracağına söz verdi."

İşte kolay bir çözüm. Bir nevi. "Kurtarılmaya ihtiyacım yok. Neredeyse dağa varmak üzereyim."

"Nedense bunun Gabe'i ikna edeceğini sanmıyorum."

Gabe'in adı, karnına yumruk yemiş gibi bir şey hissetmesine neden olmuştu. "O nasıl?"

"Buna benden daha iyi alıştı." Ama Malcolm'un sesi bunun olumlu bir gelişme olduğunu düşünüyor gibi gelmiyordu.

Kayalıkların ana hatları ortasından görünüyordu. Soluyor, uyanıyordu; yakında gitmiş olacaktı.

"Ona bunu yapmamasını söyle." Aceleyle söylemişti ve söylemesi canını yakmıştı, onu görme şansını öldürmüştü. "Eğer gücü kullanmak tanrıları daha da güçlendiriyorsa, ona gücü kullanmamasını söyle."

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum, Lore." Gözden kaybolurken neredeyse kederliydi. "Sanırım bunu aştık."

Gözlerini açtı.

O uyurken Liman'a gece çökmüştü. Az miktardaki güneş ışığı kaybolmuştu ama karanlık burada, külün neredeyse ayı örttüğü İkinci Ada'daki kadar derin değildi. Lore paniklemeden pencereye yaklaştığında yıldızların parıltısını seçebiliyordu. Suyun üzerinde, Dağ'a yaklaştıkça kül daha da kalınlaşıyordu, ama adaların kendileri bir erteleme almış gibi görünüyordu. Bunun Birinci ve İkinci adalardaki madenlerin tozu ve gizli büyüü karıştırmasıyla bir ilgisi olup olmadığını merak etti. Dani karyolada, kollarını başının üzerinde kavuşturmuş, ağzı açık, derin bir uykuya dalmıştı. Yüzü Lore'un hiç görmediği kadar yumuşaktı, Alie'yle çay içerken bile. İçindeki tüm kötülük, tüm öfke ve kararlılık akıp gitmişti.

Lore kapıdan dışarı süzüldü.

Serşa gerçek bir *yol* tarifi vermemişti, sadece Rayhan'ın kulübesinin *yolun aşağısında* olduğunu söylemişti; Lore bunun kendi kulübeleriyle aynı toprak sokakta olduğu anlamına geldiğini varsaydı. Feribotçuya aitmiş gibi görünen bir kulübe görene kadar her kulübenin penceresine bakması gerekecekti. Ama kaba kulübelerinden çıkarken, esintide bir ses yükseldi.

Şarkı söylüyordu.

İnce bir sestti bu, işitme duyusunun hemen sınırında, neredeyse hiç duyamayacağı kadar yumuşak, hafif bir nağmeydi. Gemiden indiğinde hissettiği aynı uğultu, gecenin sessizliğinde melodiye dönüşmüştü.

Lore onu takip etti.

O yürüdükçe şarkı yükseldi, armoniler ona yol gösterdi. Toprak yolun aşağısında, neredeyse sonuna doğru, yanmış ormanın hemen kenarında diğerlerinden ayrılan küçük bir kulübe vardı. Şarkı bir kreşendoya ulaştı, olduğundan daha yüksek sesle ama yine de çok yumuşaktı.

Elini kapıya koydu. Şarkı kesildi.

Lore botundan derme çatma maymuncuğunu çıkardı, kapıya bir

Sürgünün gücünü test etmek için deneysel itme.

Açıldı.

Sinirleri gerilen Lore eşiğin hemen önünde duraksadı. Elinde paslı bir sustalıyla evine girerse Rayhan ne yapardı? Komşu gibi görünmüyordu; gemide ancak iki cümle kurabilmişti. Burada silah olduğunu sanmıyordu ama bir adamın evine habersizce girmek bunu öğrenmenin en iyi yoluydu.

Kapıdan içeri baktı.

Raihan ortalıkta görünmüyordu. Ama hepsi de vızır vızır çalışan yüzlerce gümüş alet vardı. Masaların üzerine yığılmış, köşedeki kitap yığınlarının etrafına dizilmiş, arka duvardaki bir kapının önünde toplanmışlardı. Ağırlıklar sallanıyor, iğneler dönüyordu.

Sessiz olsa, içeri dalıp bir tane alsa ve çıksa, belki farkına bile varmazdı.

Nefesini tuttu, Lore eşikten adımını attı.

Gemide olduğu gibi, aletler ona doğru dönüyordu. Hareketlerinin ince sesleri kesildi ve ortaya çıkan sessizlik sağır ediciydi.

Kapının arkasında bir şey hareket etti.

Aletlerin hepsi donmuş değildi. Gümüş aletlerden birkaçı hâlâ hareket ediyor, ileri geri sallanıyordu. Lore sessizce küfrederek, hâlâ hareket edip etmediğine bakmadan bir tanesini yakaladı. En kötüsü olursa, yarın yine gizlice girerdi.

Kulübenin arka tarafındaki kapı açıldı.

Koşmaya çalıştı, sonra tökezledi, botu sert zemindeki yükseltilmiş bir tahtaya takıldı. Lore düşmemişti ama kıl payı kurtulmuştu ve uçuşunun bir anlık kesintiye uğraması Rayhan'ın kapıdan içeri girip ona bakması için yeterli olmuştu. Tüm gümüş aletleri, ispiyoncu çocuklar gibi onu işaret ediyordu.

"Sen," diye mırıldandı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

LORE

Tüm dünyada tanınacağız, gücümüz inkar edilemez.

-Kutsal Yasa Kitabı, Bölüm 21.

Birbirlerine baktılar. Sonra Lore kapıya doğru fırladı.

"Bekle!" Bir elini kaldırarak durmasını istedi. "Canını yakmayacağım. Sadece birkaç soru sormak istiyorum!"

"Doğru," diye hırladı Lore, maymuncuğunu avucunu kesecek kadar sıkıca kavarken, kapıyı açmak için elini kaldırırken diğer yumruğundaki ağırlıklı topu da sıktı. "Beni hırsızlık yaparken buluyorsun ve sadece soru sormak istiyorsun."

"Bunu çalabilirsin."

Harika. Yarı yarıya bir şans ve o yanlış elliye düşmüştü.

"Faydasız," diye devam etti Rayhan. Kızın çılgınca kaçma çabasını durdurduğuna göre artık kıpırdamaya niyeti yok gibiydi, hâlâ elinde bir kitapla yarı çömelmiş bir vaziyette duruyordu, sanki kızın tekrar kaçmasından korkuyormuş gibi. "Sadece dağdan çıkarılmış gümüş çizgileri bulabilir. Bu başka bir yerden gelmiş olmalı. Artık etrafta neredeyse hiç Dağ madeni aleti yok, ama hala var olanlar Yanık Adalar kağıt ağırlığı olarak kullanılıyor gibi görünüyor, bu yüzden mahkumların her ihtimale karşı bana bir şeyler getirmesini sağlıyorum." Durakladı, onu inceledi. Sonra, "Mount-mined'in ne olduğunu en iyi senin anlaman gerekirdi."

Nişan yüzüğü mayınlıydı. Bahsettiği şey bu olmalıydı; Feribotçu bir şekilde onun kim olduğunu öğrenmişti. Korku onu sardı, sonra da hesaplama. Bunu kullanabilirdi.

"Sana bir teklifim var," dedi ve görünüşe göre işe yaramayan aleti masaya geri koyarak iki kez salladı ve sonra durdu. "Bana bunlardan gerçekten çalışan bir tane ver, ben de sana Hisar'daki yaşam hakkında bilmek istediğin her şeyi söyleyeyim."

Aziz Kral'ın lazımlığı, aklınıza gelebilecek her türlü iğrenç ayrıntı."

Rayhan kaşlarını çatı. "Özür dilerim. Kale mi?"

"Herkesin bilmek istediği şey bu değil mi?" Odanın köşesinde, kitap yığınının yanında bir sandalye vardı; Lore içine çöktü. "O kadar da harika değil ama merakını anlıyorum."

"Aynı fikirde olduğumuzu sanmıyorum," dedi Raihan, sonunda yarıda kestiği hareket yayını tamamlayıp elindeki kitabı gümüş ağırlıkların bulunduğu masanın üzerine bırakarak. "Hisar'a karşı bir ilgim yok." Başını eğerek düzeltti: "En azından oda kaplarıyla ilgilenmiyorum. Ancak Kilise eserleri hakkında herhangi bir bilginiz varsa, can kulağıyla dinlerim. Adalar'da olmayan dağ işaretçileri muhtemelen oradadır."

"Mount-pointer'lar mı?"

Kulaklarının ucu kızardı. "Ben onlara böyle diyorum. Onlara oldukları gibi seslenmek varken çiçekli bir isim uydurmaya gerek yok."

Ama Lore onun gümüş eşyalarına ne isim verdiğiyle değil, daha önce söyledikleriyle ilgileniyordu. "Benim kim olduğumu sanıyorsun?"

Feribotçu omuz silkti, bu konuşmanın gidişatından en az onun kadar şaşkın görünüyordu. "Gerçekten hiçbir fikrim yok, ancak yakın zamanda Fount'tan gelen oldukça fazla enerjiyle temas etmiş olmalısın, çünkü tüm aletlerimin donmasına neden oldun. Gemiyle ilgili şüphelerim vardı ve sen de onları doğruladın."

Kahretsin.

"Hisar'la ilgili herhangi bir sorum yok," diye devam etti Rayhan, "ama birkaç deneyde bana yardımcı olabilirsiniz, ada ve hatlarla ilgili sorularınızı yanıtlamaya çok istekliyim. Son zamanlarda Altın Dağ'a yaklaştığınızı varsayıyorum."

Bu, yakın zamanda bir tanrıçanın isteksiz taşıyıcısı olmasından ve hâlâ tanrı gücünü kanalize etme yeteneğine sahip olmasından daha iyi bir cevaptı. Eğer onun Kraliçe olduğunu bilseydi, sihirli olduğunu da bilirdi. Onun Kral'ı kızdıran bir saray mensubundan başka bir şey olmadığını düşünmesine izin vermek çok daha kolaydı.

"İkinci Ada'da tutsak olduğunuza göre *nasıl olduğunu* hayal bile edemiyorum." Koyu kahverengi gözleriyle ona meraklı bir bakış attı. "Beni aydınlatmak ister misiniz?"

İyi bir casus olmayabilirdi ama Lore iyi bir yalancıydı. "Dağ değil," dedi. "İkinci Dağ'da yeni bir maden açtılar.

Ada. Sanırım Godsfall'dan gelen büyü orada daha güçlüydü." Yeni kaçanlara sormaya karar verirse, herhangi bir incelemeye dayanmayacak çürük bir hikaye. Ama şanslıysa o zamana kadar çoktan gitmiş olurdu.

Raihan buna inanmadıysa, yüzü de en az onun kadar iyi bir yalancıydı.

"İlginç," dedi Raihan. Masanın üzerindeki aletleri işaret etti. "Bunlar Fount'tan gelen yüksek güç konsantrasyonlarına çekiliyor. Anlayabildiğim kadarıyla, açık denizdeyken Altın Dağ'ı işaret ediyorlar, ancak teoriyi başarılı bir şekilde test etmedim. Yaklaştığım birkaç seferde -en azından yaklaştığımı varsayıyorum- tekrar dönmeye başladılar, sanki Dağ'ın etrafındaki tüm manzara büyüyle enfekte olmuş gibi."

Bulaşmış. Kesinlikle öyle hissettiriyordu.

Lore narin aletlere baktı. Onları burada, her şeyin misafirperver olmayan bir toprakta yaşamının simgesi olduğu bir yerde görmek tuhaftı. "Nereden aldınız bunları? Ödeme dışında; sanırım onları istemeye başlamadan önce ne olduklarını biliyordun."

"Ben geldiğimde çoğu buradaydı," dedi Raihan. "Neredeyse yirmi yıl önce. O zamanlar Liman'a ulaşmak daha zordu ve burada çok daha az kişiydik. Birileri benden çok önce tüm bunları araştırıyormuş. Bu adada onları durduran bazı şeyler buldum ama hiçbirisi senin için olduğu kadar yoğun değildi. Ormanın derinliklerinde, Tanrıların Düşüşü'nün izlerinin daha belirgin olduğu birkaç yer." Köşedeki kitaplara bir el salladı. "Onlar da öyle ama etkisi geçti."

Lore sandalyesinin yanındaki kitaplara baktı, onlara dokunmaya pek istekli değildi. Malcolm bu noktada onu iyi eğitmişti. "Yani artık... güç kalıntıları yok mu?"

Malcolm da Lore'un kelime seçiminden onun kadar etkilenmemiş görünüyordu, gerçi Malcolm *dağ işaretçileriyle* konuşmayı seven biriydi. Omuz silkti. "Öyle görünüyor. Bunlar bana başka bir kulübede bulunduklarında getirildi, ormanda bizim yerleşimlerimizin ulaştığından daha uzakta. Görünüşe göre Tanrıların Çöküşü'nden beri hiç dokunulmamışlar. Dürüst olmak gerekirse, hâlâ sağlam olmaları bir mucize." Yığının yanına gitti ve en üstten bir kitap seçti, dikkatlice açtı ve ona doğru uzattı. "Kimsenin onları okuyamaması çok kötü."

Metin gözlerinin önünden geçti. Daha önce nerede gördüğünü hatırladı. Kilisenin göbeğinde, camın altındaki kehanet. Nyxara'nın okuyabildiği dil.

Hay sikeyim. Bu muhtemelen yararlı bir bilgiydi, bu yüzden elbette

bilmediği bir dildeydi. Bir kez daha, tanrıçanın kaybından dolayı kendini eksik hissetti.

Ama o hâlâ güç için bir kaptı. Mortem değilse bile Spiritum, artık değil.

Nyxara'nın varlığı olmasa bile, içgüdülerini takip ederek zihninde geriye doğru çekildiğini hissetti.

Görüşünde bir parlama oldu, sanki doğrudan güneşe bakmış gibiydi. Altın ipliklerin yanıp sönmesi, siyah, mavi, yeşil ve turuncu, sanki dünyanın alt dokusunu, her şeyi oluşturan her şeyi görüyormuş gibi.

Kitaptaki bir satır çözüldü, tam sayfanın başında. Hızlı ve basit. Karalanmış talimatlar.

İki yüksek tepe arasındaki vadi. Yanmış ağaç.

Sonra dil tekrar anlaşılmaz oldu.

Lore soluk soluğa kaldı, kendini sandalyenin koluna dayadı. Rayhan ağzı bir karış açık ona baktı.

Onu işaret eden tüm gümüş aletler hareket etmiş, onun çekim alanına girmiş, yaklaştıkça yere dökülmüşlerdi. İlerleyen bir ordu gibi ayaklarının etrafında kümeleniler.

"Az önce tam olarak ne yaptın?" Raihan sessizce sordu.

Doğruldu, titriyordu, elleri teslim olmuş gibi duruyordu. "Tam olarak emin değilim." Zihni hızla çalışarak parçaları birleştirdi. "Ama bunlardan birini bana verirsen, ne istersen sana yardım ederim."

Fount parçası buradaydı, adadaydı. Bunu Gabe'in ağzının şeklini, Bastian'ın teninin hissini bildiği gibi biliyordu. İçsel, ikinci doğa.

Raihan'ın alnı çatıldı, gözleri kısıldı. "Sana bir tane vereceğim," dedi. "Ama onunla ne yaparsan yap, beni de yanında götürmek zorundasın."

"Tamamdır." Bu noktada, gümüş enstrümanlardan birini almadan önce çırılçıplak soyunup saray dansı yapmasında ısrar etseydi, hangi valsini tercih ettiğini sorardı. Lore yerdeki gümüş terazilerden birini kaptı, piramidin tepesindeki iğne, eline geçirirken bile doğrudan onu gösteriyordu. "Gel bakalım."

Zorunluluklar hızlı dostluklar kurdu. Rayhan yıpranmış bir not defteri ve

Lore'un peşinden aceleyle koşarken, her ne olacaksa belgelemeyi planladığı belliydi. Belki de bu konuda endişelenmeliydi ama zamanı yoktu. Fount'un parçasını bulmak için tek şansı buydu ve eğer adam bu konuda yazmak istiyorsa, neden umursasındı ki? Notları Liman dışında kimseye ulaşacak gibi değildi.

Vadi, yanmış ağaç. Bunu bulabilirse, Fount'un parçasını da bulabilirdi. Onu bir bütün haline getirmeye ve tüm bu büyüü ait olduğu yere geri göndermeye bir adım daha yaklaşmıştı. O yürüdükçe daha önce duyduğu şarkı sesi daha da yükseliyordu, Rayhan da arkasından geliyordu. Tek yapması gereken içgüdülerini takip etmek, gücün ve şarkının onu yönlendirmesine izin vermektir.

Kulübesinden çıkıp gece karanlığındaki ormana doğru yürürken birbirlerine yarı şüpheli bakışlar attılar. Rayhan'ın çakmağı vardı, küçük alevin titreşimi adımlarını aydınlatmaya ve kömür karası ağaç köklerinde ayak bileğini kırmalarını önlemeye yetiyordu. Ay bir yerlerde parlıyorsa bile küllerin ardına gizlenmişti.

"Eğer beni öldürmeyi planlıyorsan," dedi Lore, elindeki maymuncukla, "bunu yapmamanı tavsiye ederim. Kendimi oldukça kolay savunabilirim."

"Yapabileceğinden şüphem yok," dedi Rayhan, bir elini koyu renk kıvrıcık saçlarında gezdirerek. "Ben de aynı şeyi söyleyemem ama umarım beni çekici bulursunuz. Bu beni ilk kurtarışınız olmayacak."

"Şu anda en azından gemide olduğundan çok daha çekicisin. Konuşmak bunu sağlayacaktır."

"Onca gümüşe rağmen yön bulmak zor bir iş. Hatlar bazen akıntılar gibi ansızın değişiyor. Ve açıkçası arkadaşınla konuşmak istemedim. Hiç hoş biri değil."

"O benim arkadaşım değil." Lore *nahoş* kısmı hakkında yorum yapmadı. Bu doğrudu ama yine de küçük bir parçası bunun için ona kızılıyordu. Bu durum Dani'yi de çiğneyip tükürmüştü.

"Yani sen şu Auverraine'den gelen kanalcılardan biri falan mısın?" diye sordu. "Mort mu?"

"Ya da başka bir şey." Sesi düzdü, bu tür sorulara kapalı bir kapı gibiydi.

Üstüne gitmedi. "Kadmar'dan Auverraine'e Mortem kanallarını incelemek için geldim," dedi. "Görünüşte öyle. Çoğunlukla Kirythean ordusu yönetimi ele geçirdiğinde onlardan kaçmak içindi. Kadmaran Üniversitesi'nden obje çalışmaları alanında derece ile mezun oldum." Bir kenara tekmeledi

ölü dallar yollarına çıktı. "İmparatorluk yeteneklerimi kullanmakla çok ilgileniyordu. Ben de onlara izin vermemekle çok ilgilendim."

"Auverraine'de Kilise dışında hiç kimsenin herhangi bir tarihi eserle ilgilenmesine izin verilmiyor."

Araştırmanızda çok ilerlediğinizi sanmıyorum."

"Hayır, ama İmparatorluk'tan yeterince uzaklaştım. En azından bir süreliğine." Elindeki çakmak titreyerek yüzüne derin gölgeler düşürdü. "Kadmar -Ve Auverraine ya da Kirythea dışındaki her yerde dinle daha gevşek bir ilişki var. Biz tanrıları gücü kullanan insanlar olarak görüyoruz, tapınmaya değer ilahi varlıklar olarak değil." Omuz silkti. "En azından Kirythea yönetimi ele geçirmeden önce durum böyleydi. Kim bilir şimdi nasıldır."

Bunu kayıtsızca söylemişti ama sesinin altında acı gizliydi. "Sanırım İmparator Ouran sonunda seni yakaladı?" Rayhan bir kahkaha attı. "Hayır. O Kral August'tu."

"Ah." Yersiz bir utanç yanaklarını renklendirdi. "Bu daha mantıklı."

"Ve bu benim sapkın işim yüzünden bile değildi," dedi Rayhan karanlık bir sesle. "Uygun belgeleri olmayan birinin Auverraine'de bulunmasından hoşlanmıyordu. Özellikle de Kirythean işgali altındaki bir ülkeden. Gidecek bir yere en çok ihtiyacı olan insanların onlar olduğunu hiç düşünmezdi."

"Merhamet hiçbir zaman onun güçlü yanı olmadı."

"Kralların ya da İmparatorların pek itibar ettiği bir özellik değil."

Yolları yokuş yukarı döndü ve tekrar aşağı dönene kadar nefes almak için bir süre ikisi de konuşmadı. Açlık Lore'un içini kemiriyordu; İkinci Ada'daki son kuru et yemeğinin üzerinden uzun zaman geçmişti.

"Ee," diye başladı Raihan ikisi de nefeslerini topladıktan sonra, "buraya gelmeden önce Hisar'daymışsın gibi görünüyor. Bir şekilde kanallık yeteneğine sahip olmadan önce bir saray mensubu muydun?"

Şimdi kahkaha atma sırası ondaydı. "Evet. Elbette."

Raihan ikna olmuş görünmüyordu ama tekrar sormadı, sanki çok merak ederse aralarındaki zayıf anlaşmadan geri dönebileceğini düşünmüş gibiydi. Bir yanı kendini kötü hissetti; adam her şeye rağmen nazik davranmıştı. Ama her şeyi açıklamak zorunda kalma fikri, bu yolun ortasında yığılıp kalacak ve bir daha ayağa kalkamayacakmış gibi hissetmesine neden oldu.

Az ışıpta söyleyebildiği kadarıyla zemin düzleşmişti. Bir tarafta

az önce tırmandıkları t e p e ; diğ er tarafta ise başka bir dik yükselti. "Görünü ş e göre vadi burası."

"Gerçekten de ö yle." Rayhan eliyle onu işaret etti. "Hareket ediyor mu?"

Lore cebinden çıkardığı gümüş aleti uzattı. İğ ne ona doğru dönmeden önce biraz sallandı. "Değ iş iklik yok."

"Hmm." Karanlık ağ açların üzerinden dışarı baktı. "Bununla tam olarak ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Bir şey bulmam gerekiyor. Bu şeyin daha önce hiç işaret etmediğ i gibi işaret etmesini sağlayacak bir şey."

Belli ki ona bu konuda daha fazla soru sormak istiyordu ama Rayhan sadece başını salladı. "Onunla etrafta dolaş . Bakalım tepki vermeye başlayacak mı?"

"Ne kadar da bilimselsin."

"Bilim, garip şeyler yapmak ve onlardan ne çıkacağını görmekten biraz daha fazlasıdır."

Lore aleti avucunun içinde dengeledi. Kitapta *yanmış ağ aç yazıyordu*. Bu pek bir şey ifade etmiyordu. Bu lanet adadaki her ağ aç bir dereceye kadar yanmış, Tanrıların Düş üş ü'nden yara almış tı. Yine de Lore ilerlemeye başladı, tökezleyip bacağını kırmadan bir şekilde doğru yere yeterince yaklaşabileceğini umuyordu. Şarkı söylemek neredeyse manikti ama onu buraya getirmiş olsa da ayrıntılar konusunda yardımcı olmuyordu.

Kanal-uzayına kaymak nefes almaktan daha az düşünme gerektiriyordu. Artık farklı görünüyordu. Spiritum'un altın rengi vardı, ama maviden parçalar da vardı. Arada bir turuncu ve yanardöner beyaz parlıyordu; yeş il titriyordu ama bunları ayırt etmek daha zordu.

Ölü maddelerde küçük Spiritum kıvılcımları bulmaya alışmış tı, ölümün derinliklerinde hâlâ yaşamın tortuları vardı. Bu yüzden sağındaki ağ aç dikkatini çekti.

Siyah. Baştan aşağı siyahtı, her santiminde ölüm vardı. Altın ya da yeş il tek bir çizgi bile yoktu. Artık ölümün gücünü kullanamıyordu ama onu hâlâ görebiliyor, hâlâ hissedebiliyordu.

Tüm o karanlığın altında bir şey vardı. Kanal-uzay, toprak ve kaya gibi keyfi engellerin ötesini görmesini sağlıyordu ve ağ acın altında, köklerine dolanmış, değ iş ken ve prizmatik bir şey vardı. Her rengi parlatan ve hiçbir rengi olmayan bir şey.

Gümüş iğ ne kendi ekseninde gerilerek ondan uzaklaştı. Şarkı bir armoni fırtınasına dönüştü.

"Ah," dedi Lore.

Kendini salladı; dünya yeniden ışık ve renkle düzene girdi. "Kürek getirmedin, değil mi?"

"Gariptir ki," dedi Rayhan, çantasına uzanıp defterini çıkararak en alttaki bir şeyi aldı, "getirdim."

Buna kürek demek cömertlik olurdu - olsa olsa bir mala, hatta belki de büyükçe bir kaşıktı - ama iş görüyordu. Lore, kanal-uzay dışında bu ormandaki herhangi bir ağaç gibi görünen ağacın önünde yere diz çöktü ve toprağı kazdı. Arkasında, kâğıt üzerindeki kalem çiziklerini duydu. Rayhan onun hareketlerini katalogluyor, kayıt tutuyordu.

Parça derinlere gömülmüş ve köklere dolanmıştı, ağacın kolay bir işaret yapmak için her bir yaşam parçasını emmeden önce ne kadar yaşlı olduğunun bir işareti.

En azından kanalizasyon olabilen biri için kolaydı.

Lore'un parçayı yerden çıkarması neredeyse bir saat sürdü. Kafasının içindeki şarkı hızını ve sesini artırdı, dişlerini gıcırdatmasına neden olacak kadar yüksekti. O çalışırken Raihan sessizdi, defterine bir şeyler karalıyordu.

Nyxara ona neredeyse tüm anılarını göstermişti, bir tanrı olma yolunda birinci şahıs bakış açısıyla bir yolculuk. Ama Lore'un görmeye vakit bulamadığı kısımlar da vardı; Tanrıların Düşüşü ve hemen sonrası. Nyxara'nın Apollius'la olan o uzun mücadelesi sırasında, Apollius onu adadan adaya çarparken, parçayı saklarken ve bu ağacı Mortem'le kaplarken ormana doğru tökezlediğini hayal edebiliyordu. Böylece bir gün biri onu bulabilecekti. Bir gün biri bu döngüye bir son verebilirdi.

Lore, Fount parçasını köklerinden yavaşça ayırdı. Kalındı, tek kenarı pürüzsüz olan ağır bir taş bloktu. Ellerinin arasında çevirdi.

Bir tarafına küçük bir hilal oyulmuştu.

Bu şey donuk görünüyordu, ama elleri onu tutmak için kıvılcımlandı, kol ve bacaklarından aşağıya doğru bir titreşim yayıldı. Bir tanrıçanın avatarı olabilirdi ama bu daha büyüktü. Dünyanın ruhundan bir parça, toprağın içinde saklanmış, bekliyordu.

Üzerine bir fırtına çöktü. Bunu tarif etmenin en kolay yolu buydu. Fount parçası neredeyse aniden uyuşan ellerinden düşüyordu, büyü bir yıldırım gibi akıyordu. Tutunmak zordu, güç her damarını parçalayıp onu dışarı çıkarırken kavramak zordu. Onu aramak, emin olmak

layıktı. Lore'un ağzı sessiz bir ılıa dönüştü, acı içinden fıkırđı, Şimdiye kadar bildiği her Şeyden daha yoğundu. Kemikleri yavaŐa ayrılıyor, hizadan çekiliyor gibi hissetti; kasları onu takip etti, vücudunu oluşturan et daha büyük, *daha fazla* bir Şeye yer açmak için zıt yönlere çekildi.

Başlar başlamaz durdu. ığlık atması için çok hızlıydı.

Şarkı muzaffer bir edayla yeniden yükseldi ve sonra alçak bir uğultuya dönüştü.

"Aradığın Şeyi buldun mu?" Rayhan az önce katlandığı sınavdan habersiz sordu.

Lore Fount'un parçasını göğsüne bastırdı. "Evet," diye mırıldandı. "Evet, yaptım."

"Yani sen bir kanalcısın."

"Bunu tespit ettik."

"Ve bu... taş... kanallama için önemli bir Şey mi?"

"Evet." Lore, Fount'un parçasını bir bebek gibi kuşağında taşıyordu. Raihan onu çantasına koymayı teklif etmişti ama Lore reddetmiŐti. Onu tutmak ellerini karıncalanma ve iğnelenme hissiyle doldursa da, Mortem'i kanalize etmekten hiç olmadığı kadar kötü hissettirse de, kendisinden uzakta olmasını istemiyordu.

Yolda onun önünde durdu ve gözlerini kısarak döndü. "Bunu satın almamı mı bekliyorsun?"

Lore'un parmakları kavislendi, onun Spiritum'unun farkındalığı, ayaklarının altındaki toprağın farkındalığı kadar somuttu. Raihan'ı öldürmek istemiyordu ama mecbur kalırsa öldürürdü.

Hayatının iplerini parmaklarının etrafına sarmadı, deneysel bir çekiş bile yapmadı. Ama Rayhan yine de başını sallayarak i çekti. "Bak. Belli ki sen bir kanalcıdan daha fazlasısın. Ve belli ki bu da bir taştan fazlası. Onu bulmana yardım ettim ve benden çalmaya çalıştığın için yaygara koparmadım; en azından dürüst olabilirsin."

Ve bu doğruyd. İyi bir yalancı olmanın bir parçası da en ufak bir dürüstlük pırılıtısını nasıl vereceğini bilmektir; görevinden ödün vermeden ona parçanın ne olduğunu söyleyebilirdi. Dani'ye söyleyecek değildi ya.

"Bu," dedi Lore, paradoksal bir şekilde taşı ona uzatmak yerine daha yakınında tutarak, "Fount'un bir parçası."

Adam ona baktı. O da taşla baktı. Sonra hızlı ve şaşkın bir kahkaha attı. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim." Belki de onun deli olduğunu düşünüyordu. Bu iyiydi.

Ama bütün gülüşüne rağmen Rayhan hâlâ meraklı görünüyordu. Sanki onu inceleyecekmiş gibi öne doğru bir adım attı; Lore onu göğsüne yaklaştırdı, parmakları tekrar kavıştı ve bu kez Spiritum'un bir telini çekti.

Bu bir uyarı niteliğindeydi; Rayhan onun ne yaptığının farkında değilmiş gibi görünüyordu ama yine de durdu, ellerini kaldırdı. "Onu senden almayacağım, söz veriyorum. Sadece görmek istiyorum."

Hatta eğer o deneseydi, o onun kalbini saniye içinde patlatabilirdi.

Lore ihtiyatlı bir şekilde parçayı ona uzattı.

Rayhan parçayı aldı ve hemen acı içinde tısladı, eli ayağına dolaştı. Lore yakalamasaydı parça yere düşecekti.

Ellerini yakmış gibi sallayan Rayhan yüzünü buruşturdu. "O şeye dokunmaya nasıl dayanıyorsun?"

Omuz silkti.

Defterini çıkardı ve çoğunlukla işaretlenmemiş bir sayfayı çevirerek Lore'a Fount parçasını ortaya koymasını işaret etti. Onu inceledi ve boyutlarını yazdı. "Biliyor musun, sana inandığımdan tam olarak emin değilim. Ama bulanı gördüm, o yüzden bunun Fount'la ilgili bir şey olduğu çok açık." Kenarlara dokunmadan parçanın şeklini dikkatle çizdi. "Onu burada arayacağını nereden bildin? Ve ne yapmayı planlıyorsun?"

Muhtemelen bu sorulardan sadece birine cevap vererek kurtulabilirdi, bu yüzden önemli bir şeyi açığa çıkarma olasılığı daha düşük olanı seçti. "Onu ait olduğu yere geri götüreceğim."

Kafasını kaldırdı, kalemi ve çakmağıyla hokkabazlık yapıyordu. "Neden?"

Lore omuz silkti, belirsiz olduğu kadar doğru da olan bir cevap verdi. "Çünkü olması gereken yer orası."

Rayhan bir an için onu inceledi. "Biliyor musun," dedi sessizce, "onu bana bırakabilirsin."

Spiritum'un bir başka telini parmağının etrafında döndürdü.

"Sana parasını öderim elbette. Ne istersen alabilirsin."

"Satılık değil." Bir Spiritum teli daha. Kalbi hızlandı. "Ve ona dokunamazsın bile."

Bir elini göğsüne bastırdı ama nabzındaki ani yükselişin sinirden kaynaklandığını düşünüyor gibiydi. "Bu tam olarak aradığım şey. Böyle bir şeyin ne tür ilerlemeler sağlayabileceğini anlamıyorsun."

"Umurumda değil." Onu şu anda öldürebilirdi. Kalbini patlatabilir, damarlarını parçalayabilirdi. Ama bunu hiç ama hiç istemiyordu. Zaten pek çok kişiyi öldürmüştü.

Ve eğer elini gücüyle gösterirse, onu susturmak istiyorsa başka seçeneği kalmayacaktı.

Bu yüzden Lore botunun içine uzandı ve eğreti sustalısını çıkardı.

Raihan'ın gözleri irileşti, elleri teslimiyetle göğsünden açılıp yayıldı. "Tamam, tamam. Demek istediğini anladım."

Sustalıyı elinde tutarken uzanıp parçayı tekrar aldı.

Adam ona ihtiyatla baktı. "Onu Fount'a geri vermenin ne işe yarayacağını düşünüyorsun ki?"

"Bir şeyleri düzeltecek." Parça cebine rahatça sığmayacak kadar büyüktü ama Lore onu göğsüne yakın tutarak adamın görüşünden sakladı. "Dünyayı düzeltmek."

"Bir taş a oldukça fazla güveniyorsun."

Kadın yine omuz silkti.

Kendini orman zemininden yukarı itti ve dizlerindeki kömürün tozunu aldı. "Belki bir şeyleri düzeltmeye başlayabilir," dedi. "Ama bir çeşmeyi, sihirli bile olsa, tekrar bir araya getirmenin dünyadaki her yanlış düzeltceğini sanmıyorum. İnsanların da bu evrime dahil olması gerekiyor."

Lore onun ne demek istediğini sormak istedi ama sormadı. Güneş doğmaya başlamıştı; Dani'nin yanına dönmesi gerekiyordu.

Notlarını alan Raihan ayağa kalktı ve kitabını çizimleriyle birlikte çantasına geri koydu. "Bana adını hiç söylemedin."

Yalan söylemek için bir fırsat daha ama Lore bunu değerlendirmede. "Adım

Lore. Sadece Lore." Başını salladı. "Peki, Lore, adını yazacağım." Döndü ve patikadan yukarı doğru yürümeye başladı. Gökyüzü yavaş yavaş aydınlanıyordu, güneş Godsfall'un temizlenmemiş miazmasının arkasından yükseliyordu. "O taşı incelememe izin vereceğine söz verersen Dağ Bulucu sende kalabilir. Tabii ki sadece senin huzurunda. Onu senden çalmaya çalışmayacağım." Ona alaycı bir ifadeyle

bak. "Benden çalmaya çalıştığın gibi değil."

"Tamamdır." Ona tam olarak inanmamış olsa da.

Raihan'ın kulübesine vardıklarında sessizce içeri girdi ve elini salladı. Lore, Fount parçasını tutmaktan parmakları uyuşmuş bir halde patikadan aşağı indi. Kulübelerin arkasındaki bahçe alçak gölgeler içinde yayılıyor, inatçı bitkiler güneş ışığı kırıntılarına uzanıyordu.

Patikadan çıkıp bahçeye yaklaştı.

Ekinler büyüyordu ama asla *geliştikleri* söylenemezdi. Belli ki bu sadece geçimlikti, Liman topluluğu hayatta kalmak için ihtiyaç duyduklarını üretiyordu, başka bir şey değil.

Bu ona Auverraine'deki tarım arazilerini düşündürdü. Bastian'la birlikte ilk kez kanallık yapmışlardı ve bunun nereye varacağından habersizlerdi.

Lore taşı yavaşça yere bıraktı, kan acıyla tekrar ellerine hücum etti. Diz çöküp parmaklarını toprağa batırırken onları silkeledi.

Çok fazla ölüm vardı. Mortem'in siyahı Spiritum'un ince altın ipliklerinin önüne geçmişti. Ama onlar oradaydı, onun ulaşabileceği yerde parlıyorlardı.

Daha iyi bir dünya yaratmak istiyordu. Belki buradan başlayabilirdi.

Lore yeryüzündeki Spiritum iplerini çekiştirerek onları güçlendirmeye çalıştı. Ama onun çağrısına cevap verseler de kalınlaşmayı reddediyorlardı, Tanrıların Düşüşü'nden kalan yıkım onları kırılğan tutuyordu. Onları tekrar tekrar bedenine yönlendirdi, iradesi güçlü ama kaygandı, yüzyıllardır süregelen bu yanlışı tek başına düzeltemedi.

"Siktir et." Pantolonundaki kiri silerek iç çekti. Yenilgi yüzünden eskisinden daha ağır görünen Fount parçasını yerden aldı ve patikaya geri döndü.

Dawn, Serşa'nın kendisine ve Dani'ye verdiği boş kulübeye doğru ilerlerken kül gibi kızardı. Dani'nin hâlâ uyuduğunu görünce rahat bir nefes aldı.

Odanın köşesinde yıpranmış deri bir sırt çantası duruyordu. Lore Fount parçasını içine yerleştirdi, sonra da çantanın kendisini bulduğu yere geri koydu, bu odadan geçen sayısız insandan arta kalan göze çarpmayan bir parçaydı.

Ayrılma vakti geldiğinde bu çantayı da yanında götürecek ve Dani'nin bunun üzerinde fazla düşünmeyeceğine güvenecekti. Ama ona taştan bahsetmeyecekti.

Sanki düşünceleri onu çağırması gibi Dani kıpırdandı ve geniş bir esnemeyle gerindi. "Aldın mı?"

Lore cevap olarak gümüş aleti uzattı, külle kaplı okyanusta yön bulmanın anahtarını. Dani onu alacakmış gibi öne doğru eğildi; Lore onu cebine attı.

Dani'nin yüzünde karanlık bir ifade belirdi ama konuyu uzatmadı. "Kahvaltı ister misin? İçinde bir şekilde balık olacağına eminim ama umursamayacak kadar açım." Yüzünü buruşturdu. "Yine de Serşa'dan uzak durmaya çalışalım. Bahçe işlerine pek meraklı değilim."

Lore onu kulübeden çıkana kadar takip etti, sadece omzunun üzerinden köşedeki çantaya bir göz attı. Fount parçasından yayılan uğultuyu hâlâ iliklerinde hissedebiliyordu.

Kulağının ucundaki şarkı yeniden alevlendi, bir melodi dalgası daha ve sonra sustu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ALIE

Şiddetli fırtınalarda hepimiz bir araya gelmeliyiz.

-Balkan cephesine yazılmış bir mektuptan

IAxis, Apollius'un Kendisini ifşa etmesinden bir gün sonra dairelerine bir not

gönderdi.

Lütfen benimle Rahip Exalted'ın ofisinde evlilik hakkında görüşmek için buluşun

öğlen hazırlıkları. Görünüşe göre, ofisin kullanılmasına izin verecek kadar yüce bir Rahip olarak hareket ediyorlardı. Apollius'un neden devam etmediğini ve bunu resmileştirmediklerini merak etti. Bu düşünce tarzı, tanrının Kilise için planlarının tam olarak ne olduğunu merak etmesine neden oldu. Alie bu yolda fazla ilerlemeden kendini durdurdu.

Dürüst olmak gerekirse, notun kapağı gereksizdi. Kimse Alie'nin evinden çıktığını, yeşil alandan Duvar'a doğru yürüdüğünü ve rögardan sıvıştığını fark etmedi. Muhafızlar kalabalıkla çok meşguldü.

Kale Duvarının hemen dışında yüzlerce insan toplanmış, Apollius'u bir kez daha görebilmek için bekliyordu. Haber hızla yayılmıştı, tüm Dellaire artık kendilerine dua etmeleri öğretilen günün sonunda geldiğini biliyordu. Tanrıları ete kemiğe bürünmüştü. Kral olarak tanrıları.

Bu kadar büyük bir kalabalık için uysaldılar. Birkaç girişimci derme çatma tezgâhlar kurmuş, Bastian'ın Kutsama gününde Koğuşlarda satılan güneş ışıklı tacın, altındaki ucuz metal görünmesin diye yaldızlı boyayla rötuşlanmış kopyalarını satıyordu. Bazıları dualar mırıldandı ya da kaba seslerle kırık dökük melodilerle şarkılar söyledi. Diğerleri ise sanki açılmasını ve Aziz Kral'ın kalabalığın içine girmesini istemesine Hisar kapılarına bakıyordu.

Muhtemelen yakında dileklerine kavuşacaklardı. Alie'nin Apollius hakkında öğrendiği bir şey varsa, o da Apollius'un kendisine tapılması için eline geçen fırsatı çoğu zaman tepmediydi.

Bugün Dellaire'de olması için gerçek bir neden yoktu. Lilia'yla bir buluşma planlamamıştı, artık yakın zamanda kullanmak üzere bir kaçış rotası planlamıyordu ve Hisar'ın yeşilinden geçerek Kilise'ye ulaşabilirdi. Bir yanı sadece merak ediyordu. İnsanların tanrıların haberlerine, onların kanıtlarına nasıl tepki vereceklerini görmek istiyordu. Lereal'in gücü bedeninin altında titreşiyor, onu rüzgâr ipliklerine tutunmaya, onları kendi isteğine göre bükmeye zorluyordu. İnsanların dua ederek ellerini kavuşturduğunu görmek, yanaklarındaki gözyaşı izlerini görmek ve onları bu kadar etkileyen büyü'nün elinde tuttuğu şeyi yansıttığını bilmek tuhaf bir şekilde heyecan vericiydi.

Kalabalığın arasında ilerlerken kapüşonunu çıkarmadı. Güney Mabedine doğru uzanıyordu, genellikle terk edilmiş olan koridorlar şimdi yeni inananlarla doluydu. Pantheon'un vitray pencerelerinin bulunduğu koridor neredeyse yürünemeyecek kadar doluydu, tövbekârlar sanki onları ilk kez görüyormuş gibi parlayan panellere bakıyorlardı.

Sanki cam tanrıların pencerelerden fırlayıp kendilerini çığlık çığlığa cehenneme sürüklemesini bekliyorlarmış gibi korkuyla bakıyorlardı.

Apollius'un günah keçileri vardı.

Neyse ki muhafızlar cemaatin Presque Mort'tan geriye kalanların iş yaptığı arka koridorlara girmesine izin vermemişti. Daha önce pek çok kez tırmandığı merdivenler boştu, yumru halı pencerelerden gelen ışıkla ısınıyordu.

Heykeller hâlâ oradaydı, her sahanlıkta bir tane vardı. Apollius İntikam Alıyor, elinde ay taşı ve güneş taşı tutuyordu. Bir an durdu, onları düşündü, kafasında bariz sonuç yerine oturdu. Fount'un iki parçası. Öyle görünüyorlardı.

Ve belki de...

Arkasına gizlice bakan Alie, Apollius'un uzattığı elinde tuttuğu, üzerinde güneş olan taşı yakaladı. Çekti. Taş yerinden çıkmadı.

Zaten doğru taş da değildi. Bunu ona dokunduğu anda anlamıştı. İçindeki güç sıçramadı, hiçbir şeyi tanımadı. Bu sadece bir taşı.

"Denemeye değer," diye mırıldandı ve merdivenlerden yukarı çıkmaya devam etti.

Karanlık koridordan aşağı, tanıdık kapıya doğru. Alie sadece bir dakikalığına gözlerini kapattı. Bir ömür boyu doğuştan kutsanmış olduğu söylendikten sonra dua etmek vazgeçilmesi zor bir alışkanlık olmuştu. İhtiyacı olan tek şey

Apollius'a ne istediğini sorduğunda, bulunduğu mevki nedeniyle onu dinlemeye meyilli olacaktı. Bazen işe yarıyordu. Ama şimdi Alie tanrının bununla hiçbir ilgisi olmadığını biliyordu. Kabul edilen dualar sadece şanstı.

Yine de.

Caldien'deki Gabe ve Malcolm'u, Adalar'daki Lore'u düşünerek, "İyi olsunlar," diye mırıldandı.

Kapıyı açtı.

Alexis masanın kenarına oturmuş, gergin bir şekilde dizlerini zıplatıyordu. Alie içeri girdiğinde ayağa kalktılar. "Notumu almışsın. Kalabalığın arasından geçip geçmediğinden emin değildim."

Ama Alie dinlemiyordu. Alie arkalarındaki masada oturan kişiye bakıyordu. "Lilia?"

"Mükemmel." Alexis elini solgun saçlarında gezdirdi. "Zaten tanışmıştınız."

Lore'un annesi bitkin görünüyordu. Ela gözlerinin altındaki deri morarmıştı ve beyaz altın rengi saçları şakaklarına dökülüyordu. "Tanıştık," dedi kısaca. "Alienor ne aradığımızı biliyor. Depoya girmeme yardım etti."

"Doğru," dedi Alexis. "Güzel. Onunla gitmen benimle gitmenden çok daha az dikkat çeker." Her şeyi açıklamak zorunda olmadıkları için son derece rahatlamış görünüyorlardı. "Peki o zaman, biz-"

"Bekle." Alie bir elini kaldırdı, sonra ikisi arasında salladı. "Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Teknik olarak meslektaşız," dedi Lilia sert bir sesle. "Alexis ve ben, Gabe Gömülü Nöbet'i eski haline getirmek için kararları hazırlarken tanıştık."

Hiçbir zaman kanun haline gelmemiş bir karar. Doldurulan formların sıradanlığını, bir zamanlar bu kadar basit bir şeyin aslında her şeyi düzelttiği bir dünyada nasıl yaşadıklarını düşünmek Alie'nin neredeyse gülmesine neden oluyordu.

Alexis, "Lilia ile tüm Mortem yeraltı mezarlarından kaybolduktan sonra temasa geçtim," diye ekledi.

"Gabe'in emri altında mı?" "Tam olarak değil."

Hepsi Bastian olmadan komplo kuruyor, Presque Mort Gabe olmadan komplo kuruyordu. Mantıklı olduğunu düşündü. Hisar'daki hiç kimse namuslu bir tip değildi. "Öyleyse, eğer ikiniz birlikte çalışıyorsanız

artık Apollius'a sadık değil."

Küfür dilinde hâlâ tuhaf bir his uyandırıyor ve Alexis'in irkilmesine neden oluyordu. "Hayır," dediler. "Değilim. Böyle olmaması gerekiyordu."

Hepsine Apollius'un istediği her şeyin olması gerektiği gibi olduğu, dünyanın ahlakının tek bir tanrının arzuları tarafından belirlendiği öğretilmişti. Ama artık bunun çok ötesindeydiler.

Lilia'nın dini tereddütlere tahammülü yoktu. Gabe'in sandalyesinde öne doğru oturdu ve ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Bastian Fount parçası için bir yer bulmayı başardı mı?"

"Bulduysa bile bana söylemeye fırsat bulamadı." Alie homurdandı. "Apollius aniden kendi kimliğini açığa çıkarmaya karar verdi."

Ve bunu yapmak için Olivier'i öldürmek. Cecelia ertesi gün mucizevi bir şekilde iyileşmiş olarak mahkemeye gelmişti. En azından Olivier yaptığı pazarlıkla kız kardeşinin sağlığını geri kazanmıştı ama Apollius onu havaya kaldırıp damarları patlayana kadar kalbini pompalarken Olivier'in yüzündeki ifadeyi unutamıyordu. Öleceğini bilmiyordu.

"Ben de bundan korkuyordum," diye mırıldandı Lilia. "Hızlı hareket etmeliyiz. Caldien'deki bağlantımız-"

"Caldien'deki bağlantın mı?" Alie inanamayarak Alexis'e baktı. "Bu iş tam olarak ne kadar karışık?"

İç çekerek bir kez daha masanın köşesine oturdu. "Rıhtım patlamasından kısa bir süre sonra, enkazı Farramark'a götürdüğümde... biriyle tanıştım." Kim olduğunu söylemediler ve bu Alie'nin canını çok sıktı ama yine de ısrar etmedi. "Auverraine'e girip çıkmış ve Başbakan'ın yakın arkadaşı olmuş biri. Caldien'in İmparatorluktan bağımsız kalmasını sağlamak için yatırım yapıyorlar. Ve Apollius Kralımızı ele geçirdiğinden ve İmparatorluğu Kutsal Krallığı kurmak için kullandığından beri..."

"Demek ki Auverraine'e karşı çalışıyorlar," diye sözlerini tamamladı Alie. "Yani artık hepimiz hainiz."

"Heyecan verici," diye kestirip attı Lilia.

"Bu kişi Başbakan'ın Fount'un parçasının nerede olduğunu bildiğini iddia ediyor," diye devam etti Alexis. "Görünüşe göre Eoin elemental tanrılarla son derece ilgileniyor."

Dehşet başının tepesinden midesinin çukuruna doğru fırladı. "Gabe ve Malcolm'dan haberi var mı?"

"Öyle," diye onayladı Alexis. "Ama bu senaryoda bu iyi bir şey."

düşün. Onları güvende tutacaktır." Masanın üzerinde yer değiştirdiler. "Gabe ve Malcolm onun isteklerine uydukları sürece."

İkisi de ne düşündüklerini söylemedi ama Alie aynı şeyi düşündüklerinden emindi. Gabe, ahlaki pusulasına uymadığında uyumlu davranma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. İnançlarını, kalbini kaburgalarının içinde tuttuğu kadar sıkı tutardı.

"Caldien'in Apollius ile görüşüyor olması gerekiyordu," dedi Alie. "En azından Jax bana öyle söyledi."

Jax'in sırdaşı olduğu iması Alexis'i rahatsız ettiyse de bunu belli etmediler. "Sanırım," dediler, "bu özel durumda kimse kimseye tam olarak açık sözlü davranmıyor."

Lilia'nın gözleri Alie'nin üzerindeydi. "O konuma ihtiyacımız var. Parçalar bulunup Dağ'a getirilmeye başlandığında Apollius bunu hissedecek. Neler olduğunu anlayacak ve bunu durdurmak için yapmayacağı şey yok."

"İyi ki henüz kimsenin parçaları Dağ'a getirecek gücü yok," dedi Alie.

"Lore'un var," diye cevap verdi Lilia. "O herkesten daha yakın. Eğer parçayı Adalar'da bulabilirse, bu en azından bir başlangıç olur."

"Ve bazı efsanelere göre, Fount parçaları bir pusula görevi görebilir," diye ekledi Alexis. "Onlara sahip olan kişi Dağ'a doğru yol alabilir."

Lore, Alie'nin Yanık Adalar'da olabildiğince güvende olmasını umarak dua etme alışkanlığını tam olarak kıramadığı insanlardan biriydi. "Lore'un hayatta kalmaktan başka bir şey yapabileceğini düşünmek küstahlık olur." Bunu sert bir şekilde söylemek istememişti ama kelimeler kırbaç gibi şakladı ve bir yanı Lilia'nın bu acıyı hissedebilmesini umuyordu. "Ona parçayı bulması gerektiğini söyledim ama *madencilikle* uğraştığı için programı dolu."

Lilia'nın tıpkı kızınıninkine benzeyen gözleri bir an için kapandı, sonra tekrar açıldı ve yeni bir kararlılıkla parladı. "Lore beceriklidir. Eğer parça oradaysa, aramayı biliyorsa, onu bulacaktır. Ve onu Mount'a götürmenin bir yolunu bulacaktır."

"Ona oldukça fazla güveniyorsun."

"İnanmaya değer tek şey o kaldı," diye mırıldandı Lilia.

"Lore bunu yapabilse bile, bu sadece bir parça," dedi Alie. "Diğerlerini oraya nasıl götüreceğiz?"

Lilia Alie'ye ters bir bakış attı. "Görünüşe göre Jax'le aranız iyi. Tekne isteyecek kadar samimi olmaya çalışmalısın."

Alie'nin yanakları kızardı. "Henüz bir parçamız bile yok."

"Hazırlıklı olmaktan zarar gelmez."

Alexis içini çekerek tekrar ayağa kalktı ve yürümeye başladı. "Alie, Bastian'la konuşup yeri bulup bulmadığını öğrenmeye çalışmalısın. Parçaların ulaşabileceğimiz bir yerde olduğunu bilmeden daha fazla plan yapamayız."

Soluk bir kaşını kaldırdı. "Bu onu çaya davet etmek kadar basit değil."

"Tabii ki değil, ama bekleyip seni çağırmasını da bekleyemezsin." Alexis küçük tırnağını kemirdi. "Burada proaktif olmak zorundayız."

"Tekrar ediyorum," dedi Lilia, "Jax'i kullanabilirsin."

Alie'nin kaşları daha da kalktı. "Bence gözünde fazla büyütüyorsun-"

"Onu tutuyor musun? Ben değilim." Lilia omuz silkti. "Eğer onun üzerinde nüfuzun olmasaydı, Alienor, şu anda yaptığın şeyi yapmadığından emin olmak için seni çoktan odana kilitlemiş olurdu."

Yanaklarındaki sıcaklık saç çizgisine kadar ulaştı. Lilia bildiğinden daha haklıydı. Özellikle de Jax onun Lereal sorununun farkında olduğu için.

"O yüzden bunu kullan," diye devam etti Lilia. "Ona, gün batımından çok sonra Apollius ve onunla bir akşam yemeği ayarlamak istediğini söyle. Alexis, Jax'i uzaklaştıracak ve size yalnız kalacağınız bir an sağlayacak bir tür kriz planlayacak."

Gerçekten de kötü bir plan değildi. Alie'nin bunu kabul etmemesi için hiçbir neden yoktu. Jax'i kullanma fikrinin bu kadar tedirgin edici olması için hiçbir neden yoktu.

Jax'in onu önemseyeceğini söyleyecek kadar ileri gitmezdi ama önemsemenin başlangıcı oradaydı. Bu düşünmek istediği bir şey değildi. *Kullanmak* istediği bir şey de değildi.

Ama bu onun isteklerinden daha büyük bir şeydi. Bu yüzden başını salladı.

"Bunu yapabilirim."

Muhtemelen en erken yarın gece. Sana haber veririm."

"Güzel." Lilia başını salladı. "Elinden geldiğince onunla yakınlık kurmaya çalışmalısın. Eğer Apollius senin Lereal'in avatari olduğun konusunda bir şeyler yapmaya karar verirse, bu senin hayatını kurtarabilir."

Alexis'in omurgası dikleşti, gözleri kısıldı. "Lereal *sen misin?*" Bu iş gittikçe daha iyi bir hal alıyordu. Alie Lilia'ya ters ters baktı. "Evet."

"Ve Apollius biliyor," dedi Lilia. "Harekete geçmeye karar verdiğinde, Jax'in bir kalkan olması faydalı olacaktır."

"Belki de bu konuda hiçbir şey yapmayacaktır," dedi Alie.

küçük bir umut ışığı. "Belki Bastian O'ndan önce O'nu kovar." Lilia'nın ifadesi yumuşadı, neredeyse acır gibiydi. Hiçbir şey söylemedi.

Ve bu da görüşmelerinin sonu oldu. Alie gitmek için döndü, Alexis ve Lilia'yı Gabe'in eski ofisinin gölgelerinde bıraktı. Veda etmedi.

"Şimdi, tüm bunlar tam olarak ne içindi, Alie?"

Kısaltılmış adının Apollius'tan gelmesi onu her zaman utandırırdı. Sesi Bastian'a ait olsa da kulağa yanlış geliyordu.

Apollius, Alie'nin oturma odasında kurulan masanın karşısında, dirseğini sandalyesinin arkasına atmış, tabağında dağınık bir hamur işi kalıntısıyla uzanıyordu. Son bir saat, Alie'nin bir Citadel saray mensubu olarak alışık olduğu türden boş konuşmalarla geçmişti. Ancak akşam yemeği tatlıya dönüştükçe ve Alexis'ten herhangi bir müdahale gelmeden süitinin kapısı kapalı kaldıkça, konuşma becerileri kurudu.

Vekil Rahip Exalted *hangi cehennemdeydi?*

Gerçi Jax rahatsız edici davranmıyordu. Tüm akşam boyunca neredeyse iki tam cümle kurmamış, bunun yerine şarap bardaklarını su gibi metodik bir şekilde boşaltmıştı. Bütün gün hem saray mensuplarından hem de halktan gelen Apollius'u dinleme taleplerini karşılamıştı ve gerginliği yüzünden okunuyordu.

Saraylılar tanrılık gösterisinden sonraki ilk günlerde çoğunlukla kendi içlerine kapanmışlardı ama şimdi dairelerinden çıkıp Aziz Kral'ın odasının önünde bekliyorlardı. Günde en az bir kez rahatlıyor, aralarında dolaşıyor ve onların hayranlıklarını içine çekiyordu.

Kraliyet huzuruna çıkma talepleri Alie'nin kapısının altından da akıyordu, çünkü o hâlâ teknik olarak bir danışmandı. Onları avuç avuç şöminenin içine iterek oturma odasını neredeyse dayanılmaz derecede sıcak hale getirmişti.

Neyse ki ateş şimdiye kadar sönmüştü. Alie gülümsedi ve ellerini kucığında birleştirdi. Kralına ve müstakbel kocasına özel bir akşam yemeği ısmarlamak için bir nedene ihtiyacı olup olmadığını sorabilirdi ama bu onun doğasında yoktu. Burada bir amaç için bulunmayı beklerlerdi ve o da ikisinin de dikkatini çekecek bir neden bulmuştu. "Sizinle düğünü öne alma konusunda konuşmak istiyordum."

Jax'in solgun gözleri büyüdü, şarap kadehi ağzının yarısında durdu.

Apollius'un dudakları yavaş ve soğuk bir gülümsemeye aralandı.

"Yukarı mı taşıyorsun?" Uzandı ve Jax'in omzuna vurdu. "Bu kadar istekli olacağını düşünmemiştim."

Lilia'nın dün Gabe'in ofisinde söylediklerini sık sık düşünmüştü. Jax'in onunla ilgilenmesinin ne kadar yararlı olabileceğini, bunu nasıl teşvik etmesi gerektiğini. O da aynı sonuca varmıştı. Bu durum onu rahatsız etse de, sanki derisinin üzerine ince bir kir tabakası çökmüş ve onu yıkayamayacağı kadar derine batmış gibiydi.

Alie, Jax'e kısa bir bakış fırlattı, sinirlerini ya da yanaklarına doğru yükselen kızarıklığı taklit etmek zorunda değildi. "Güç devrine biraz istikrar getirmeye yardımcı olabilecekken bunu ertelemek aptalca görünüyor. Özellikle de ne olduğunu açıkladıktan sonra."

Tanrısının yanında, Jax bardağını dikkatle yere koydu. "Üzerinde baskı hissetmeni istemiyorum," diye sözünü kesti. "Çok erken hareket etmek zorunda değiliz-"

"Bence bu harika bir fikir," diye araya girdi Apollius. Bacak bacak üstüne atmış, kendinden memnun bir sırıtışla sandalyesinde arkasına yaslanmıştı. "Sanırım iki hafta sonra her şeyi hazır edebiliriz. Bu işe yarar mı?" Jax'e kurt gibi sırıttı. "Yoksa bu hâlâ çok mu uzak?"

Jax bir avuç dolusu taş yutmuş gibi görünüyordu. Gözleri Apollius'tan Alie'ye kaydı, neredeyse yalvarırcasına, bunun bir şaka olmadığını söylemesi için yalvarıyordu. İki hafta içinde onunla gerçekten evlenmek istediğini söylemesi için.

Kalbi göğsünde düğümlendi.

"Sorun olmaz," dedi Jax, sesi biraz gergin çıkmıştı. "İki hafta fazlasıyla yeterli bir süre."

"Mükemmel." Apollius tüm dişlerini göstererek Alie'ye gülümsedi. "Kutsal İmparatorluğumuz için ne kadar hayırlı bir başlangıç."

O anda kapı çalındı. Sonunda.

Alie rahatlamış görünmemeye çalışarak, "İçeri gel," diye seslendi.

Alexis kapıyı açtı, gözleri önce Alie'ye kaydı, geç kaldıkları için özür diledi ve sonra Jax'e baktı. "Majesteleri, konuşabilir miyiz? Lord Bartolmy kendisiyle Kuzey Mabedi'nde buluşmanızı rica etti. Görünüşe göre acil bir durum söz konusu."

Jax dönüp gözlerini kısarak vekil Rahip Yüce'ye baktı. "Bekleyebilir mi?"

"Bunu tavsiye etmem, Majesteleri. O... ısrarcı."

Bazı saray mensupları ilahi dinleyiciler konusunda diğerlerinden daha aceleci davranmışlardı. A

Daha dindar olanlardan birkaçı her gün Kuzey Mabedi'nde durmayı tercih etmiş, tanrılarıyla görüşene kadar yerlerinden kıpırdamayı reddetmişlerdi. Bartolmy de onlardan biriydi.

Jax yorgun bir iç çekişle ayağa kalktı. "Umarım bunu kısa sürede halledeceğim. Olmazsa..." Döndü ve Alie'ye baktı, son derece ciddiydi. "Benim için bir zevkti leydim. Gelecek planlarımızı yapmak için sabırsızlanıyorum."

Apollius sırtarak, "Eminim öyledir," dedi.

Jax, Alexis'i kapıdan çıkarken takip etti, ikisi de alçak sesle konuşuyordu.

Gösteri zamanı.

Apollius'un gülümsemesinin köşeleri daha da keskinleşti. "Zekice," dedi yumuşak bir sesle.

İçinden geçen tek şey Lereal'in rüzgârı kadar soğuk olmasına rağmen O'na korkusunu göstermeyi reddetti. Alie hiçbir şey söylemedi, gözlerini O'na dikmiş, arkadaşının ilerlemesini istiyordu. Üvey kardeşinin bir anlığına da olsa kontrolü ele almasını istiyordu.

Apollius'un hala çatala sarılı parmaklarında bir kasılma. Altın rengi gözlerinde kahverengi bir titreşim.

"Siktir," diye tısladı Apollius dişlerinin arasından. Elini kaldırdı, çatal yere düştü. Vücudu yana doğru kasıldı, yüz ifadesi öfke ve şiddetli kararlılık arasında gidip geliyordu.

Yere düştü, neredeyse sandalyeden düşecekti, parmaklarındaki spazm tüm vücuduna yayıldı, kasları seğirdi.

Doğrulduğunda gözleri karanlıktı ve altın renginden eser yoktu. Bastian.

Alie'nin elleri kucagında çırpındı, bir kez daha ona koşma ve iyi olduğundan emin olma içgüdüleriyle savaştı. Ama Bastian kesinlikle iş adamıydı; zamanlarının kısa olduğunu biliyordu.

"Yüzük," dedi sesi boğuklaşarak. "Nişanlandığımızda Lore'a verdiğim yüzük. Bu bir harita. Ya da haritaya benzer bir şey."

Başını salladı, bir mücevher parçasının nasıl harita olabileceğini düşünecek zamanı yoktu. "Nerede o?"

Adam yüzünü buruşturdu. "Mesele de bu. Bilmiyorum-" Ağzı yana çekildi, gözleri tekrar kahverengiye dönmeden önce altın renginde parladı. "Saklı. Karanlık bir yerde; tek bildiğim bu. Yapmak zorundasın-"

Bastian'ın kafası endişe verici bir açıyla kırıldı, boğazındaki her tendon keskin bir şekilde ortaya çıktı, tüm vücudu o kadar sert titriyordu ki

bir kemiğini kırabilirdi.

Alie'yi bu yemek için etrafına ördüğü ağırbaşlı, soğuk kabuktan sıyırdı. Apollius Bastian'ı bilerek öldürmezdi, onun bedenine ihtiyacı vardı. Ama çok ileri giderse Bastian için işlerin iyi gideceğini düşünemiyordu.

Sandalyesinden fırladı ve Bastian'ın yanına koştu, sanki Apollius'u ateşten kurtarabilirmiş gibi bir elini alnına koydu. "Bastian, çok zorlama, her şey yolunda..."

Titremeler durdu, Bastian'ın bedeni gevşemeden önce son bir nöbet daha geçirdi. Tekrar nefes alması için geçen saniyeler içinde kalbi ve midesi yer değiştirdi, nabızı o kadar sert atıyordu ki bunu dilinin arkasında hissetti.

Boynu yavaşça öne doğru eğildi ve başının ağırlığını doğal olmayan bir yuvarlanmayla aştı. Apollius ona sıırttı, altın rengi gözleri parlıyordu, alnında bir ter pırıltısı vardı. "Bu sefer epey mücadele etti."

Alie geri çekildi ve O'na dokunan ellerini elbisesine sildi.

Apollius sanki Bastian kovulması gereken rahatsız edici bir böcekmiş gibi kollarını ve bacaklarını salladı. "Bu cesurca bir hareketti Alienor. Bunu yapabileceğini düşünmemiştim." Kıkırdadı. "Beni zorlamayı bırakırsan Jax'i hızada tutmakta harika bir iş çıkaracaksın."

Ona öfkelenmesi gerekirdi. Eğer öyle olsaydı daha az korkardı.

Apollius hiç sinirlenmeden koltuğunda öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve ona bir parça gülümsedi. Bastian'ın sözleriyle birinin içini boşaltmadan hemen önce takındığı ifadeye çok benziyordu. Birbirlerinin içinde nasıl eridiklerini görmek kadının tüylerini diken diken etti.

"Gerçekten o kadar kurnaz olduğunu mu düşünüyorsun, Alie?" dedi usulca.

Alie yüzünü kayıtsızlığa alıştırdı ve hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey... Elleri eteğini tırnaklarının altından ipliklerin koptuğunu hissedecek kadar sert bir şekilde kavradı.

Apollius, "Seni öncelikle merhamet olsun diye hayatta tuttum," dedi, sanki hava durumunu tartışıyorlarmış gibi soğukkanlı ve sakindi. "Senden istediğimi almanın cinayetten daha kolay yolları var ve ben onları tercih ederim. Karımın ölümlü kostümünün size inandırmak istediğinin aksine, ben vahşi biri değilim." Alay etti. "Sonsuz derecede makul olabilirim. Gerçek şu ki, canlı halin ölü halinden daha çok işime yarıyor. Jax senden hoşlanıyor ve ben de

onun çemberinden atlamak. Dikkatini dağıtacak bir şey olması hayatımı çok daha kolaylaştırıyor."

Panikle tuttuğu ipliğin altından daha fazla ipliğin kopmasıyla aklı karıştı. Adam biliyordu. Elbette biliyordu, tıpkı Lilia'nın söylediği gibi. Ama eğer biliyorsa, onu Lereal'in gücünden vazgeçmeye zorlamanın bir yolu varsa, bunu neden yapmıyordu? Onun gücü elinde tutmasına izin vermekle ne kazanacaktı?

Apollius, "Tüm bunların özgür iradeyle düşündüğünden daha fazla ilgisi var," dedi. Arkasına yaslandı ve şarabını aldı. "Hakkım olanı almak için seni öldürebilirim. Ama dediğim gibi, sen bir varlıksın. Bir Arceneaux, ve hepimiz biliyoruz ki ben özellikle onlardan hoşlanırım." Zarif bir yudum alıp fincanını döndürdü. "Lereal'in büyüsunü kendi başına bırakmaya karar verersen hepimiz için çok daha mantıklı olur. Ben bekleyebilirim. Onlar her zaman Biz'in en zayıflarıydı."

Alie'nin zihninin arkasında bir esinti vardı, soğuk ve ısırtıcıydı, yumuşak değildi. Gelecek bir fırtınanın habercisiydi.

"Peki ya geri vermezsem?" dedi sessizce.

Güce yakın bir yerde büyümüştü. Belki de bu yüzden isteyeceği bir şey olduğu hiç aklına gelmemişti. Ama şimdi ona sahip olduğuna göre, ondan vazgeçme fikrini kabullenmek zordu.

Başını eğdi, gülümsemesi genişledi. "Yapacaksın, Alienor. Kardeşinin acı çekmesini izlemek seni ikna etmeye yetmedi mi? Hiç var olmaması gereken bir tanıya teslim olmayı gerçekten istiyor musun? Onlar aramızdaki en zayıf olanlar olabilir ama yine de ilahidirler. Şu anda sana gösterdikleri nezaket geçici. Yaşama arzusu her türlü merhametten daha güçlüdür." Homurdandı. "Lore bunun kanıtı."

Kız sessiz kaldı. Lereal de öyle.

"Şimdi." Apollius şarabını bitirdi ve kadehi masaya geri koydu. "Sen ve ev sahibim ne konuşuyordunuz? Seni öldürmek istemiyorum ama gerekirse planlarımı değiştirmeye de hazırım. Ne olursa olsun ihtiyacım olanı alacağım."

Yalan söylemek zorunda kalmak rahatlatıcıydı. Apollius'un Bastian'ın zihninin içine bakamayacağının ve kontrol ondayken neler yaptığını göremeyeceğinin kanıtı.

Ayrıca Gabe, Bastian ve Lore'un, birinin diğerlerine yalan söylediğini anlamasını sağlayan dürüstlük bağlarının onu kapsamıyor olması da rahatlatıcıydı.

"Lore," dedi bir süre sonra, omuzları çökmüş, sesinde yenilmiş bir ton vardı. "Lore'u kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorduk."

"Yine o." Apollius iç çekti. "Bastian'ın ondan vazgeçmesini isterdim. Artık var olduğuna bile şaşıyorum. Artık Fount'a yakın olduğuna göre, Nyxara muhtemelen onu ele geçirmiştir."

Muhtemelen. Yani bilmiyordu. Her şeyi bilen biri değildi. Hâlâ çalıntı tanrısallığı kullanan bir adamdı.

Yine de bunu söyleme biçiminde bir tuhaflık vardı. Sanki bunun doğru olmasını pek istemiyormuş gibi.

"Nyxara yönetimi devralmak istemedi," dedi Alie, rolüne ısınarak ve O'nu bu konuda tutmak isteyerek. "O Senin gibi değil."

"Hepsi Benim gibi," diye alay etti. "Sadece bunu saklamakta daha iyiler. Hiçbiri hayattaki bu ikinci şansın ellerinden kayıp gitmesine izin vermez. Hiçbiri senin kendi isteğinle gitmene izin vermez."

Alie düşüncelerinin arkasında yumuşak bir esinti, bir güvence bekledi. Hiçbiri gelmedi.

"Hepinizin sorunu bu aslında," diye devam etti Apollius. "Tek tehdidin ben olduğuma inanmaya devam ediyorsunuz. Tüm tanrılar arasında tek kötü olanın ben olduğuma. *Hepinizin* arasında." Başını salladı. "Ama hepsi Çeşme'den içti. Hepsi güçlerinin tadını çıkardı. Elbette, sonunda vazgeçtiler, ama siz hiç pişman olduğunuz bir karar vermediniz mi?" Şarap şişesini kenara çekti ve kadehini kristal ağzına kadar tekrar doldurdu. "Ve siz ölümlü kabukların her biri bir miktar büyü için yapmanız gerekeni yaptınız. Bir gelgiti geri çevirebileceğinizi hissetmek için." Düşünceli bir halde şarabına baktı. "İçimizdeki en kötü ben değilim. Ben sadece en dürüst olanım."

Kapı açıldı, Jax aceleyle içeri girdi, aristokrat yüz hatları kızgınlıkla çarpılmıştı. "Alexis'in onu neden geri çevirmediğini anlamıyorum," dedi ve bir kez daha yerine oturdu. "Lord Bartolmy, saraydaki herkes boyalı kıyafetler giymeyi bırakmazsa ilahi intikamı getireceğinize inanıyor. Bir Tract yorumuyla ilgili bir şey."

"Boyalı giysiler umurumda bile değil," dedi Apollius genişçe sırıtarak. "Dürüst olmak gerekirse, hepimizin Tracts'ın etrafında dönme şekliniz neredeyse etkileyici."

Alie tatlısını yerken Jax'in bakışlarının onu yaktığını hissediyor ve başını kaldırmasını istiyordu.

Yapmadı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

GABE

We(1)zaferinizde ve yenilginizde, kıpırdanışınızda ve durgunluğunuzda oradadır.

-Dua Kitabı, 62. Bölüm

hTe gelgit, neredeyse kalbiyle eşleşen sabit bir vuruşla ayaklarının üzerinden akıyordu. Aynı sahil, aynı okyanus, arkasındaki aynı kayalıklar. Belki de, eğer durursa

burada yeterince uzun kalırsa, onlardan birini tekrar görecekti. Alie, Auverraine'de olanlarla ilgili daha fazla haberle.

Lore ya da Bastian.

Birine duyduğu özlem diğerine duyduğu özlemde, kalbi bunu bilse de kafasını tam olarak toparlayamadığı bir gerçektir bu. Bastian'la önce arkadaş, sonra rakip, sonra da azılı düşman olmuşlardı ve bunların hepsi kanını kaynatan bir tutkuyla doluydu. Ona her zaman öfkeyle tepki vermişti. Ama şimdi, aralarındaki mesafe açılmışken, karşısındaki adamı görürse ne yapacağını bilmiyordu. Ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Bir şeyler değişmişti. Ya da belki de her zaman böyleydi ve o sadece bunu görmeyi reddediyordu. Bir noktada, Bastian Arceneaux'nun suratının ortasına yumruk atma arzusu, sadece ona yakın olma arzusuna dönüşmüştü.

Ve Lore-Kanayan Tanrı, her zaman Lore olmuştu. Şiddetli arzu onu o ara sokakta gördüğü anda dümdüz etmişti, hırlayan, vahşi ve Mortem işaretli. O ve Bastian'ın üzerinde dengelendiği eksen, üçgenlerinin noktası olmuştu. Lore'un bir zamanlar çok zarif bir şekilde ifade ettiği gibi, çekişmelerindeki ip.

Ama belki de ipi bırakmanın zamanı gelmişti. Belki de başından beri istediği şey buydu.

"Gabe?"

Yavaşça döndü, sanki çok hızlı hareket etmek onu kovabilirmiş gibi, bir mum

alev bir hareketle söndü. Ama hayır, işte oradaydı-Lore, kumsalda duruyordu, onun giydiği beyaz elbisenin aynısını giymişti. Ela gözleri merak içindeydi ve kahverengi-altın saçları arkasından akıyordu, şakağındaki yara izi sadece onun ne kadar yumuşak olduğunu gösteriyordu. Hayatında gördüğü en güzel şeylerden biriydi.

Lore onu burada görmekten korkmuş görünüyordu, yüzünde sadece anlık bir endişe parıltısı vardı. Sanki onun gelmemesini diliyordu, sanki onun gelişi daha büyük bir şeyin habercisiydi.

Gabe düşünmedi. Sadece ona doğru koştu.

Hissettiği korku gelir gelmez yok oldu; onu yarı yolda karşıladı ve kolları etrafına dolandı, onu kaldırıp göğsüne bastırdı; daha düşüncesi aklından geçmeden onu öpüyordu, dudaklarını, yanağını, alnını, ulaşabildiği her yeri. Lore ona boğulmakta olan birinin dalgaların sürüklediği odunlara tutunduğu gibi tutunmuştu, kaymalarını engelleyecek, hayatta kalmalarını sağlayacak bir şey.

Gabe onu yere bıraktığında bile kollarının arasında tuttu, alnını göğüs kafesine dayadı. Lore çok *kısaydı*; yine de küçük değildi, minyon da değildi. Yuvarlak hatlı ve cömertti ve Gabe ona dokunmaya devam etmek istiyordu, hissedemeyeceği kadar uzaklaşmasına asla izin vermek istemiyordu.

Orada dinleniyordu, kumsal nefes alış verişleri dışında sessizdi, dalgalar hiç ses çıkarmıyordu. "Belki hepimiz burada oluruz diye umuyordum," dedi usulca. Gerçi *hepimizi* kastetmemişti; Bastian bunu biliyordu. Onu, kendisini ve Bastian'ı, üçgenlerinin üç noktasını kastediyordu.

Bunu söylerken onun gerildiğini hissetti, sanki bu düşüncenin peşini bırakmaya niyeti yokmuş gibi. Sanki bunu bir yara olarak algılayacağından, şimdi yapmak istemediğini bildiği bir seçim yapacağından korkuyordu.

O da bunu yapmak istemiyordu.

"Umut etmek için çok fazla," diye mırıldandı saçlarına.

İçindeki gerginlik yumuşayan bir rahatlamayla dışarı aktı. "Sanırım bu konuda dersimi çoktan almış olmalıydım."

Gabe onun saçlarını ellerinin arasına aldı. Kadın içini çekerek ona daha da yaslandı.

Gabe deneysel bir hareketle onu çekiştirdi.

Kızın iç çekişi nefes nefese, daha çok soluk soluğa oldu. Göğsü ona doğru kabardı ve Tanrım, onu o kadar çok istiyordu ki.

Bir kez daha nazıkçe çekerek yüzünü yukarı kaldırdı. Gabe onu öptü, dili dudaklarında gezindi. Bir an için bunun sonunda gerçekleşeceğini düşündü,

ve içindeki her şey sıvı ateşe dönüştü.

Ama sonra Lore kollarında titredi, tekrar katılaşmadan önce hayalete dönüştü. Fazla zamanları yoktu.

Lore'un sıcaktan bunalmış gözleri açıldı; yüzünde yenilgi ifadesi belirdi.

"Yakında," dedi Gabe, Lore'un saçlarını sıkıca kavrayıp başının arkasına bastırarak.

Kadın ona doğru eğildi. "Yakında," diye kabul etti.

Sonra Lore derin bir nefes aldı ve çenesini kararlı bir şekilde eğerek ona baktı. "Sana söylemem gereken bir şey var," dedi. "Aslında iki şey ve acele etmem gerekiyor gibi görünüyor."

Gabe başını salladı. Fiziksel olarak birlikte olmak için zaman yoktu, sadece birlikte *olmak için* de zaman yoktu. Aslında bunu daha da çok istiyordu.

"Önce," dedi Lore, "buranın ne olduğunu biliyorsun, değil mi? En azından neden burada olduğumuzu?"

"Kafamızdaki tanrılarla ilgili bir şey sanırım." Kumsal bir bakıma tanıdık geliyordu. Daha önce orada bulunmuş gibi değil ama sanki ona tarif edilmiş bir yer gibiydi.

Yine de daha önce burada bulunduğuna dair geçici bir his *vardı* içinde. Geçici ve tutunması zor, belki de bir rüya. Tanıdık parmakların çenesini okşadığını hissetti.

"Burası Dağ. Tanrıların Çöküşünden önce." Lore omzunun üzerinden mavi gökyüzüne doğru yükselen kayalıklara baktı. "Nyxara'nın anılarında gördüklerime benziyor."

Burada olmak onu dehşete düşürmeliydi. Ama Gabe'in hayranlık kapasitesi bugünlerde sınırlarına dayanmıştı.

"Gücümüzü kullandığımızda buraya geliriz," diye devam etti Lore. "En azından Alie'nin bana söylediği buydu, o ve ben aynı anda ortaya çıktığımızda. Ve ben kendimi burada sadece biraz Spiritum kullandığım günlerde görüyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Mortem değil mi?"

Lore dudağını dişlerinin arasında sıktı. Sonra iç çekerek elini kaldırdı.

Rıhtımdaki patlamadan sonraki gün, Hisar'daki neredeyse her saray mensubuna yeniden hayat verdiğinde avuçlarını gölgeleyen kömür rengi yıldızlar artık yoktu. Eline kazınmış güneş tutulması dışında teni soluk ve lekesizdi.

Gabe o eli tuttu ve kendi elinin içine aldı. "Ne oldu?"

"Ben de bunu bilmek istiyorum." Gülüşü yüksekti, histerik olmanın sınırındaydı. "Adalar'a giden mavnada onu diledim. Onu hiç istemediğimi söyledim. Ve Ada'ya vardığımda dileğim kabul oldu." Parmaklarını kapattı. "En azından Nyxara öyle olduğunu düşünüyordu. Fount onu geri aldı. Daha sonra Nyxara'yı bir süre duyabildim, Mortem'e kanal olamasam da, ama sonra... çok fazla Spiritum kullandıktan sonra, O da gitti."

Sesi neredeyse kederli geliyordu ama Gabe'in göğsünde umuda benzer bir şey sıçradı. "Geri kalanımız için Onlardan kurtulmak bu kadar kolay olabilir mi? Sadece yok olmalarını dilemek mi?"

Ama Lore çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Adalar'da belki. Fount'a yakın. Ama çok uzakta değil. Yeterince güçlü değil." İçini çekti. "Bu da beni bir sonraki noktaya getiriyor. Fount zayıf çünkü kırık."

"Biliyorum," dedi Gabe ve sonra ona Eoin'in Apollius'un İntikamı heykelinde Fount'un bir parçası olduğunu anlattı. Onun sözünden çıkmazlarsa bunu onlara vereceğine nasıl söz verdiğini anlattı.

Bu kısım onu daha da yakınlaştırdı, elleri gömleğinin arkasında yumruk oldu. Konuşmadı ama gözlerindeki acıyan bakış, ağzından çıkmayan her şeyi söylüyordu. Bir kez daha kullanılıyordu. En azından bu sefer bunun farkındaydı. En azından bu sefer, bir zamanlar babası olarak gördüğü biri değildi.

"Malcolm bana söyledi," diye mırıldandı. "Eoin'in sana ne yaptırdığını." Durakladı. "Onları duymak hakkında."

Onu ilk gördüğünde yaşadığı o anlık korkunun kaynağı. Gabe isteksizce başını salladı.

"Sana durmanı söylemeliyim. Fount parçasını almak için başka bir yol bulmanı." Gözlerini kapadı ve onun göğsüne yaslandı. "Ama o zaman seni göremezdim."

"Ve ben de dinlemem," diye cevap verdi Gabe. "Çünkü seni görmek zorundayım."

Bir iç çekiş daha, tenine karşı nemli. "Yani parçaların nerede olduğunu biliyoruz," dedi bir süre sonra. "En azından Alie Hisar' dakini bulabilirse ve Eoin de sana diğerini verirse. Adalar'da bir tane buldum." "Ne yapmam gerekiyorsa yaparım," dedi, yanağını kızın tepesine yaslayarak

Başını. "Eoin ne isterse."

Saygınlığı buraya kadarmış. Kırıntılar halinde bırakırdı. Eoin'in istediği buysa kendini diri diri yakabilirdi, sadece alevlerin acıyıp acımadığını görmek için.

"Bastian bir keresinde bana ne zaman kullanıldığımı fark etmediğimi söylemişti." Lore

mırıldandı. "O kadar alışmışım ki, kibarca yapıldığı sürece fark etmediğimi söyledi." Kadın geri çekildi ve ona baktı. "Kibarlık zamanı geçti sanırım."

Gabe hâlâ saçlarını okşayarak, "Önemli değil," diye onu rahatlattı. "Parçaları bulduğumuz ve bir şekilde Fount'a ulaştırdığımız sürece önemli değil. Hayatlarımızı geri alacağız."

"Dönecek miyiz?" Kız gözlerini sildi. Adam onun ağladığını fark etmemişti. Bunu görmek kalbinde derin bir sızı yarattı; Lore ağlamaktan, zayıflığını göstermekten nefret ederdi. "Daha çok bir tür kuklayı başka bir tür kuklayla takas ediyormuşuz gibi görünüyor."

Kaşları çatıldı.

"Bir parça benim olduğum yerde, bir parça Alie'nin olduğu yerde, bir parça da sen ve Malcolm'un olduğu yerde." Kızgın bir ses çıkardı. "Bu kulağa biraz fazla mı tesadüfi geliyor? Hâlâ iplerimiz çekiliyor. Parçayı nasıl bulduğumu biliyor musun? Bir şarkı duydum. Bir şey beni nereye bakacağıma yönlendirdi. Fount olmalı. Müdahale ediyor, ama sadece bazen. Artık yeterince yakın olduğum için beni çağırıyor." Başını salladı. "Kazansak bile özgür değiliz."

Gabe gözyaşlarını sildi. Konuşmadı.

Burada, kumsaldaki rüyalarında, aklı sadece kendisindeydi. Ama o diğer rüyaları düşündü. Hestraon alev oymasını kırmış, onu Dağ'da bir yerde bırakmıştı. Bunu Lore'a anlatmalıydı.

Ama bunun bir önemi var mıydı? Oraya vardıklarında onu bulacaklardı. Onu daha fazla üzme gereği yoktu.

Lore da onun kovmaya çalıştığı düşünceleri düşünüyor olabilirdi. Güç hakkında. Ondan vazgeçmenin o kadar kolay olmadığı hakkında.

"Pantheon ve Apollius gitmiş olabilir," diye devam etti Lore, "ama Fount'u onarırsak, onların yerini alır. Elbette daha iyi olacak. Dünyanın olması gerektiği gibi davranmasını sağlayacaktır." Bileğinin arkasını tekrar gözlerine sürdü. "Ama tanrısallığın nasıl işlediğini gördük, Gabe. Yardımsever olsa bile her şeyin nasıl manipüle edildiğini. Artık bildiğimize göre nasıl geri döneceğiz?"

Gabe'in ona verecek bir cevabı yoktu. Zihninin derinliklerinde parlayan közler, sürünen alevler vardı.

Büyünün kendisi kötü değildi. Önemli olan onunla ne yaptığınız, kullanımınıza verilen araçları nasıl şekillendirdiğinizdi. Ve Fount'un bu aleti en iyi kullanan kişi olduğunu kim söyleyebilirdi ki?

Lore arkasına yaslandı, kolları hâlâ ona sarılıydı ve onu sabitleyeceğine güveniyordu. Korku ile kararlılık arasında bir yerde duran yüz ifadesini okuyamıyordu. "Başka bir şey daha var. Seni bana kızdıracak bir şey."

Gabe bir tutam saç kızın kulağının arkasına sıkıştırdı. "Dürüst olmak gerekirse, seni gördüğüme kızamayacak kadar mutluyum ama elinden geleni yap."

Görünüşe göre bu söylenecek yanlış şeydi; gözleri tekrar açılmadan önce sıkıca kapandı, ancak yüzüne değil omzunun üzerinden orta mesafeye baktı. "Anton'u ben öldürdüm."

Bir an için, hiçbir şey. Zihni bir dağ deresi gibi berrak akıyordu; bedeninde hiçbir tepki yoktu. Sonra bir ezilme, suçluluk ve keder ve korkunç bir *rahatlama* onu öne doğru eğdi, şimdi onu tutma sırası ondaydı. Başını onun omzuna gömmek onu neredeyse ikiye bölüyordu ama Lore'u bırakmayı hayal bile edemiyordu, fırtınada başka bir liman düşünemiyordu.

Başının arkasında uzamış saçlarını okşadı, parmaklarında hafif bir titreme vardı. "Bunu bilmek istiyor musun?" diye fısıldadı. "İstersen sana anlatabilirim. Ama bilmek zorunda değilsin."

Boğuk, saçlarının arasına gizlenmiş. "Anlat bana."

O da anlattı. Seraya nasıl gizlice girdiğini, o gece yeraltı mezarlarında mezar kırıldıktan sonra, Nyxara'ya ilk bedensel ölümünü verdikten sonra. Bahçe makasıyla onun kafasını nasıl kestiğini.

"Acı çekiyordu, Gabe," diye mırıldandı. "Bu herhangi bir yaşam değildi, gerçekten. Merhametli olmaya çalışıyordum. Olabildiğim kadar merhametli."

Bu bir tür itiraftı. Lore içten içe merhamete yatkın bir varlık değildi. Kafasında Gömülü Tanrıça olmasa bile, karanlık ve sert bir şeydi, bilenmiş bir bıçağın güzel olduğu gibi güzeldi.

"Biliyorum," dedi Gabe. Derin bir nefes aldı. "Biliyorum."

Sessiz kumsalda bir duraklama oldu. Zaman ellerinden kayıp gidiyordu. Lore'un daha da şeffaflaştığını, havanın içinde eridiğini hissedebiliyordu. Uyanıyordu.

"Minnettar olmalıyım," dedi Gabe sonunda. "Benim yapamayacak kadar zayıf olduğum şeyi yapabildiğin için."

"Zayıf değil," diye düzeltti Lore, çenesini tutarak kendisine bakmasını sağladı. "Çok iyi."

Ama bu doğru değildi. Eğer Lore karanlık ve sert bir şeyse, o da kendi ana kayasının içindeydi. O taşları temizlemek için çok uğraşmış olsa bile.

Kadın yavaşça gözden kayboldu. O gidene kadar, kollarının çemberi boşalana kadar orada öylece durdu.

Gabe gözlerini kapattı.

Yanan hamurun kokusu onu uyandırdı -Val muhtemelen yine kahvaltıya yardım etmeye çalışıyordu. Bir hafta kadar önce taşındıklarından beri faydalı olmayı kendine görev edinmişti.

Gabe kendini zorla yataktan kaldırdı, köşedeki leğende küçük abdestini yaptı, yüzü için olan usturayı eline aldı ve benekli aynaya dönerek başını tıraş etmeyi denedi. Saçlarını hiçbir zaman Malcolm kadar kısa tutmamış, kafa derisine kadar tıraş etmemişti ama muhtemelen şu anda yapabileceği tek şey buydu.

Parmakları Lore'un rüyasında ellerini gezdirdiği saçlarında gezindi. Usturayı yere bıraktı.

Alt katta, marketten gelen neşeli bir kız ev sahibesi Bayan Cavendish'e süt ve yumurta teslim ediyordu. Teslimatçı kızın adı Lucie'ydi ve onlar taşınmadan önce haftada sadece bir kez geliyordu. Gabe'i gördüğünden beri iki günde bir buraya geliyordu.

Masanın kenarına oturmuş, Bayan Cavendish'in verdiği çöreklerden birini yiyordu - yanmamıştı, yani muhtemelen Val'in sorumluluğunda değildi. "Merak etmeyin, bugün başka teslimatım yok!"

Bayan Cavendish, "O halde kalmanı çok isteriz, canım," dedi.

Masada oturmuş kahve içen Mari, Gabe'e baktı ve onun yüzünü buruşturduğunu görünce kupasının arkasına bir sırtış sakladı. Lucie'den olabildiğince uzakta bir yere oturdu.

Lucie her şeyden habersiz, komplocu bir tavırla ona doğru eğildi, sözde Mari'ye baktı ama sonra Gabe'e dönerek ikisini de içine aldı. "Olanları duydun mu?"

Gabe bir çörek aldı. "Hayır."

Lucie haberi veren kişi olduğu için heyecanlı görünüyordu. "Auverrain'deki Aziz Kral, Apollius'un yeniden doğduğunu iddia ediyor."

Bu Gabe için yeni bir haber değildi elbette ama şaşırmış gibi yapmasına da gerek yoktu. Nabızı bileklerine vurdu ve nefesi kesildi.

"Şey, ben asla." Bayan Cavendish fırına doğru başını salladı. "Auverrain'de her zaman dramatik bir şeyler oluyor gibi görünüyor."

"Oldukça iddialı." Mari'nin sırtışı kaybolmuş, yüzü ciddileşmişti. "Bunu nereden duydun?"

"Herkes bundan bahsediyor." Lucie elini salladı. "Matilda'dan duydum, o da Grace'den duymuş, o da akşamları Rotunda'da ekstra ücret karşılığında bekçilik yapan kocasından öğrenmiş. Bu ve yeni bir Arceneaux kardeş arasında, Dellaire'de işler ilginç görünüyor." Gabe'e sırtıttı. "Onun yerine burada olmaktan memnunsun, değil mi? Ben memnunum zaten. Aşağısı tehlikeli."

Kendisiyle sık sık flört edilen biri değildi -buna uygun bir tavrı yoktu ve avuçlarındaki Presque Mort dövmeleri, bakışlarının ötesine bakacak kadar cesur olabilecek herkesi ürkütüyordu- ama Gabe, Lucie'nin kendisiyle flört ettiğini biliyordu.

Çok güzel bir kızdı. Mantıken bunu biliyordu. Yeşil gözleri, gelincik renginde parlak kızıl saçları, rahat bir gülümsemesi vardı. Ama onunla konuşulmuştu. Hem de iki kez.

"İlginç," dedi Mari, Gabe'in Lucie'nin istediği sözlü tepkiyi vermeyeceği anlaşıldığında. Alaycı bir gülümsemeyle geçiştirdi. "Kral'ın kendini çok önemseydiği her zaman belliydi ama tanrı olduğunu iddia etmek işi bambaşka bir boyuta taşıyor."

Lucie gülerek masadan kalktı. "Bir tanrı kadar yakışıklı olduğunu söylüyorlar, sanırım bu onun aklını başından almış. Ben sadece portrelerini gördüm. Kesinlikle tanrısallar, yine de bazı sanatsal özgürlükler alındığını düşünüyorum."

"Hayır," diye mırıldandı Gabe. "Gerçekten de öyle görünüyor."

"O zaman Adalar'a gönderdiği Kraliçe, metresini öldürdüğü güne gerçekten pişman olmalı," dedi Lucie, kolunda sallanan sepetiyle kapıya doğru ilerlerken. "Bir tutku suçu, biliyorum, ama öyle görünen bir Kral'la evleniyor olsaydım, yan taraftaki birini görmezden gelirdim."

Gabe dilinin ucuna kadar gelen sert cevabı yuttu. Tadı acıydı.

Lucie el sallayarak gitti. O ve Mari, Lucie'nin ayak sesleri kaybolana ve Bayan Cavendish telaşla diğer odaya girene kadar beklediler.

Sonra: "Kahretsin," dedi Mari, alnı ellerinin arasında, dirseklerini

Masa.

"Oldukça," diye yanıtladı Gabe.

Gabe çöreğinin yarısını yiyerek evden çıktı. Duvarlar hapishane parmaklıkları gibi gelmeye başlamıştı ve vücudunda bir çıkışa ihtiyaç duyan gergin bir enerji birikmeye devam ediyordu. Pelerinini topladı ve sisin içine doğru yürüdü, efor onu biraz daha az çılgılık atıyormuş gibi hissettirene kadar şehirde dolaşmayı planlıyordu.

Farramark sakinleri hızlı yürürdü, hava uzun süre kalmaya elverişli değildi. Ama bugün yağmur öncesi, kapüşonlu bir pelerin giymiş, komşu evin duvarına yaslanmış ve sigara içen biri vardı. Gabe bunun hakkında hiçbir şey düşünmedi.

En azından kişi duvarı itip yürümeye başlayana kadar.

Gabe'in metrelerce gerisinde kaldılar ve cadde boyunca ilerlediler. Bir şey olmaması tamamen mümkündü.

Ama bu noktada Gabe buna güvenmiyordu.

Rastgele bir yan sokağa saptı, soğukkanlı görünmeye çalışıyordu. Birkaç dakika sonra, elinde sigara olan kişi arkasındaydı. Bir başka ara sokakta yine sola döndü; adam o dönüşü de yaptı.

Yani takip ediliyordu. Harika bir şeydi.

Zaman geçirmek için uzun bir yürüyüş yapma planları bozuldu. Gabe dövüş ahırlarına doğru yöneldi. Eoin onu takip ettiriyorsa, belki de yatırımını korumak içindi. Gabe'in güvenliğini tehlikeye atacak bir şey yapmadığından emin olmak istiyordu, en azından Eoin onun en az bin kez daha alev alıp verdiğini görmeden önce.

Ahıra giden yol boyunca adam onu takip etti, birkaç adım geride durdu, asla yaklaşmadı. Doğru sokağa geldiklerinde, kalabalığın uğultuları ve yumruk sesleri belli belirsiz ama duyulabiliyordu, adam başka bir duvarın yanında durdu ve kapıyı görecektir şekilde bir sigara daha yaktı.

Gabe ahıra doğru yürüdü. Kalabalığın en arkasında, ringden bir şey göremeyecek kadar uzakta durdu. Bir yumruk bir burunla buluştuğunda bir çıtırtı. Kazanan belli olunca alkışlar ve yuhalamalar.

Kapının yanında durdu ve takipçisinin sigara içmesini izledi.

Bir dakika. İki. Beş. Külleri yere savurdular ve sonra Gabe'in meşgul olduğundan memnun görünerek sokağa doğru ilerlemeye başladılar.

Neredeyse gözden kaybolduklarında, Gabe sisin içine doğru kaydı. Geri dönüş adil bir oyundu.

Takipçi, Gabe'i uyarma endişesi olmadığı için şimdi çok daha hızlı yürüyordu. Rotunda'ya doğru gittikleri iki dönüşte belli olmuştu.

Gabe geride durup onların binaya yaklaşmalarını ve yan tarafa, Kardeşlik'in ilk toplantısına katıldıkları girişe doğru ilerlemelerini izledi. Onlar bir anahtar çıkarıp kapının kilidini açıp içeri girerken, Gabe binanın kenarlarına yakın durarak yavaşça yürüdü.

Gabe neredeyse sessiz bir hız patlamasıyla kapıya koştu ve tam kapanmadan önce parmaklarını boşluğa soktu. Yavaşça geri iterek içeri girecek kadar açtı, sonra da kapanırken ses çıkarmaması için kolu çevirdi.

Merdiven karanlıktı ama aşağıda loş bir parıltı vardı. Burada biri vardı.

Merdivenlerden inerek şansını zorlamadı. Gabe duvara olabildiğince yakın durdu, nefesini sessizleştirdi.

"Beni seçtiğin için onur duydum Eoin, beni yanlış anlama." Onu takip eden adam bu olmalıydı. "Ama söylemeliyim ki, tüm işi hile yapmak olduğu için Finn bariz bir seçim gibi görünüyor."

Adamın sesi gergin geliyordu. Eoin orada her ne yapıyorsa, görünüşe göre Kardeşlik delegelerinin katılmak isteyeceği bir şey değildi.

Zengin adamlar, rahat adamlar, bu rahatlıklarının değişmesinden hoşlanmayan adamlar. Tanrı gücünden etkilenenler bile bunu akademik bir egzersizden fazlası olarak düşünmek istemiyordu.

"Kendimce sebeplerim var." Eoin'in sesi biraz gergindi. Bir metal çınlaması, yere düşen bir şey. Tısladı. "Kahretsin, buna tutunmak çok zor."

"Böyle değerli bir şeyi saklamak için tuhaf bir yer gibi görünüyor." "Sen tuhaf diyorsun, ben güvenli diyorum."

"Sanırım bu doğru," diye mırıldandı diğer ses. "Özellikle de kapıyı lehimleyip kapattıktan sonra."

Eoin tam olarak kahkaha sayılamayacak bir ses çıkardı. "Onu getirdin mi?"

Pelerin kumaşında bir fırır. Sonra bir tıslama. Ateşin kokusu Gabe'in burnunu yaktı.

"Kullanışlı bir şey," dedi Eoin.

"Nalbantım kullanıyor." Kardeş'in sesi sanki ağır bir şey tutuyormuş gibi gergindi. "Doğrudan ısıya yardımcı olur. Görünüşe göre, eskiden Myrosh olan her yerde kullanılıyor."

Eoin Kardeş'in getirdiği aletle her ne yapıyorsa çabucak halletti. Tıslama sesi kesildi ve yanık kokusu azaldı. "Mükemmel. Ben onu tekrar açmaya hazır olana kadar güvende kalacaktır."

"Bunu tam olarak nasıl yapmayı planlıyorsun?"

Eoin'in ses tonunda bir sırıltı, tamamen dişler. "Sorun olmaz." Bir kumaş hışırtısı. "Ama bu benimle kalacak."

Merdivenleri çıktılar, botlar taş basıyordu. Merdivenin yanındaki duvar, bir diğerine çarpmadan önce her iki yönde de birkaç metre uzanıyordu; Gabe kendini karanlığın en derin olduğu uzak köşeye sıkıştırdı ve kapüşonunu başına çekti. Fark edilse bile Eoin'in ona zarar vermeyeceğinden emindi ama bu teoriyi test etmek istemiyordu.

Gölgeler gizlenmek için yeterince derindi ve Eoin ile isimsiz Kardeş kapıyı açtıklarında dışarıdan gelen loş ışık sadece gölgeleri derinleştirmeye yaradı. Eoin bir çift kalın deri eldiven giymişti ve onları çıkarırken yüzünü buruşturarak ellerini salladı. "Bunun için bir çözüm bulmamız gerekecek. Maşa onu heykelden çıkarmak için işe yaradı ama sonsuza dek onlara güvenemeyiz."

"En azından hançer sana sorun çıkarmıyor."

"Gümüş astarlar. Gerçi Dağ'da çıkarılan metal eskiden kıtanın her yerindeydi; kimse dokunamasaydı bu kadar fahiş fiyatlar talep edemezlerdi."

Diğer Kardeş arkasından tedirgin bir bakış attı. Gabe nefesini tuttu ve köşeye sıkıca bastırdı.

Onu görmeden gittiler.

Gabe yavaşça iki yüze kadar saydı, onlara uzaklaşmaları için zaman verdi. Sonra merdivenlerden aşağı süzüldü.

İlk başta neyin farklı olduğunu anlayamadı. Aynı toprak zemin, aynı sahte Fount, aynı taş duvarlar.

Evet. Neredeyse aynıydı.

Köşede artık metal bir kapı vardı. Ya da bir kapı olabilirdi.

kenarları eriyip kapanmamıştı. Eoin'in kullandığı ateşten hâlâ sıcak olan bakır, herhangi bir kilitten daha iyi fokurduyordu.

Belli ki buraya bir şey saklamıştı. Ve Gabe'in ne olduğuna dair iyi bir fikri vardı. Kapıyı eritebilir, Fount parçasını alabilir ve kapıyı yerine takabilirdi. Kimse daha akıllıca davranmazdı.

Merdivenlerin başında ayak sesleri duyduğunda ellerini ateşi yönlendirmek için kaldırmıştı bile.

Lanet olsun.

Karanlık köşesine geri dönecek zamanı yoktu ve oda apliklerle aydınlatılmıştı, hepsi açıktı ve saklanacak hiçbir yer yoktu. Çaresizlik karnını tırmalıyordu, gidecek hiçbir yeri yoktu, lanet bir kediyle fare gibi köşeye sıkışmıştı-

Kullan onu.

Bu bir öneriden çok bir emirdi.

Ve Gabe onu uyguladı, çünkü başka seçeneği yoktu. Bir an katı ve bedenseldi. Sonra, ateş oldu.

Tam olarak ateş değildi. Potansiyeli, atmosferdeki her bir ısı atomu. Onu parçaladı, bileşik parçalar halinde dışarı fırlattı. Eğer hala bir ağzı olsaydı, bunun acısı ve yanlışlığı karşısında çılgılık atardı.

Çünkü o boşluklar başka bir şeyin yaşaması için yeterince genişti.

Her hareket, üzerinde düşünülmüş bir şeyden ziyade bir içgüdüydü. Gabe havada, kapıdan dışarı, Farramark sokaklarında, görünmez ve duyulmamış bir savaşta yolculuk etti. Hestraon güçlüydü; Gabe O'nunla boğuşuyor, daha önce hiçbir şey yapmaya çalışmadığı kadar büyük bir çaresizlikle kendinden bir parçaya tutunmaya çalışıyordu. Malcolm'un korkusunu şimdi anlıyordu, başka bir şey artıkları toplayıp onları başka bir iradeye dönüştürmeye çalışırken kendini yok etmenin nasıl bir his olduğunu anlıyordu.

Aynı şeyleri istiyoruz. Zihnindeki Hestraon, ileriye doğru savaşan Hestraon. Bunları senden daha iyi yapabilirim. İzin ver.

Ama yapamadı, yapamadı.

Peki. Tanrı yumuşadı. Kendine geleceksin.

Gabe bir gök gürültüsü gibi kendine geldi, atmosfer parçalanarak ona daha önce hiç olmadığı kadar alan açtı. Pansiyonun fuayesinde, kapının hemen içinde yığılmış olduğunu fark etmesi bir anını aldı. Malcolm'un ağzı bir karış açık, elindeki çay bardağı tehlikeli bir şekilde düşmek üzereyken ona baktığını fark etmesi de bir anını aldı.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu. Gerçi gözlerindeki panik ve sesindeki temkinlilik bildiğini gösteriyordu. Hâlâ kendisi mi yoksa Hestraon mu olduğunu görmek için beklediğini söylüyordu.

"Benim," dedi Gabe. "Ve sanırım Eoin'in Fount parçasını nerede sakladığını biliyorum."

Haberleri çabucak paylaştı: Kütüphaneden onu takip eden Kardeş, Rotunda'nın altındaki duvarda lehimlenerek kapatılmış tuhaf kapı.

Malcolm, Gabe konuşmasını bitirmeden önce Val ve Mari'yi bulmak için acele etmeye başlamıştı bile. "Gidip gemimizi kontrol etmeliyiz."

"Bunu nereden çıkardın?"

"Eğer Eoin istemediği bir yere gitmediğinizden emin olmak için sizi takip ettiriyorsa, gerçekten de açık bir kaçış yolu bırakacağını düşünüyor musunuz?"

On dakika sonra hepsi rıhtıma doğru koşuyordu.

Bir şeylerin ters gittiğini ilk fark eden Val oldu. Durdu, nefesi kesildi, kaşları çatıldı. "Burası bıraktığımız yer, değil mi?"

Farramark limanı Dellaire'deki kadar geniş değildi. Sadece bir avuç rıhtım vardı ve gemiyi bıraktıkları yer kesinlikle boştu.

Öfke Gabe'in göğsünde, avuçlarında alev alev yanıyordu. Limanı kum tepelerinden ayıran alçak ahşap çite döndü ve desteklerden birine bir yumruk indirdi.

Her şey alevler içinde kaldı.

Dipnotlar

¹ Toplu olarak sadece ilk baskılarda yer alırız, daha sonra tekil *I olarak* değiştirilmiştir.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

LORE

Kendinizi kandırmanıza izin vermeyin: İlk sakinlik fırtınanın gözüdür, sonu değil.

-Auverrani deniz kaptanı George Merrou'nun *Yelken Dersleri kitabından*,
465 AGF

Dani'nin bir tekne bulması ikisinin de istediğinden daha uzun sürdü. Muhtemelen bunu beklemeleri gerekirdi.

Limanda yelkenli gemiler vardı ama Serşa onları bulduğunda zorunlu bahçe işleriyle geçen bir günün ardından birbirlerine karşı eskisinden daha da gergindiler.

Lore işini bitirip çamura bulandığında Rayhan'ın yanına gitti ve gümüş aletleriyle oynayarak Hisar'daki günleriyle ilgili soruları dikkatle cevapladı. Birbirlerinden çalmaya çalışmış olmalarına ve Lore'un Lore'u ölümle tehdit etmiş olmasına rağmen dostça davranıyorlardı. Raihan kaçak yaşamının nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Lore, gelmeyecek cevaplar için çaresiz kalmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Arkadaş değillerdi ama zaman içinde dostlukları gelişebilirdi.

Bu yüzden Rayhan'ın teknesini Dani'den önce almayı düşünmediği için kendini inanılmaz derecede aptal hissediyordu.

Limandaki ikinci gecelerinde Lore, belki diğer kadın orada değildir umuduyla ay doğduktan sonra kulübeye girdi. Öyle bir şans yoktu.

-Pürüzlü zeminde bir ileri bir geri volta atıyordu ve başını kaldırdığında gözlerinde ateş vardı. "Feribotçuyla yakınlaştığını bana ne zaman söyleyecektin?"

"Bunun seni ilgilendirdiğine karar verdiğimde. Yani, asla."

"Seni aptal," diye tısladı Dani. "Onun teknesini almamıza izin vermesi için onu ikna edebilecekken, benim lanet olası bir tekneyi aramak için bir gün harcamama izin mi verdin?"

Ağız zehirli bir karşılık vermek için açıldı, sonra tekrar kapandı. Gerçekten de kötü bir fikir değildi.

"Bunu düşünmedin mi?" Dani alaycı bir ifadeyle başını eğdi. "Hisar'da bu kadar uzun süre hayatta kalman gerçekten mucize."

"Onu bize vermeyecek," dedi Lore. "Kaçakları kurtarmak için ona ihtiyacı var." Bunun aklına gelmemesinin bir nedeni de Raihan'ın hayır diyeceğini bilmesiydi. Yaptığı işten, isteyenlere Adalar'dan bir çıkış yolu sağlamanın onun için ne kadar önemli olduğundan bahsetmişlerdi.

Dani kollarını kavuşturarak, "Bunu belki iki ayda bir yapıyor," dedi. "Geri kalan zamanda orada öylece duruyor. Ona ihtiyacımız olduğunu söyle. Dünyayı kurtarmak için falan."

İşte bu yüzden Lore limandaki ikinci sabahlarında yine buradaydı ve Raihan'ın teknesini onlara ödünç vermesini umuyordu.

Soruyu incelikle sormadı. Tüm gümüş aletlerini ona doğrultmuş bir şekilde eşikte dururken soruyu açıkça sordu. "Teknenizi bana ödünç vermeniz için ne gerekiyor?"

Fount parçasının izini sürdüğü sayfanın kenarlarına bir şeyler karaladığı defterinden başını kaldırdı. Yavaşça defteri kapattı. "Fount'a gitmek için mi?"

"Hayır, bir partiye ev sahipliği yapmak için." Gözlerini devirdi. "Evet, Raihan, Fount'a ulaşmak için."

Ağız yana doğru kıvrıldı. "Bu daha az ödünç almak ve daha çok süresiz almak olurdu."

Lore ayaklarının üzerinde kaydı. Düşüncenin geri kalanı konuşulmadan kaldı -eğer tekneyi alırsa, bu artık Adalar'dan mahkûm taşımayacağı anlamına geliyordu. "Bu ondan daha büyük bir şey," dedi, sanki o bunu yüksek sesle söylemiş gibi. "Bu..." Gülmek yerine boğuk bir ses çıkardı ve Dani'yi yankıladı. "Bu dünyayı kurtarmaktır."

Rayhan ona baktı, ağız hâlâ büzülmüştü, bir şeyler söylemeye çalışıyordu. "Fount'u onarmanın bunu yapacağını mı düşünüyorsun? Dünyayı kurtarmak mı?"

Kız ona alaycı bir bakış attı. "Bence bu bir başlangıç olur."

"Peki ya dünyanın kurtarılamaz olduğunu düşünüyorsam?"

"Sakın bana senin de nihilist olduğunu söyleme. Sadece bir tanesine katlanabilirim."

"Nihilist değilim," dedi Rayhan. "Ama dünyanın ancak içindeki insanlar kadar iyi olabileceği kanaatindeyim."

Lore kitap yığınlarının yanındaki sandalyeye yığıldı. "Dünya lanet olası

O zaman lanetlendim."

"İşte şimdi nihilist gibi konuştun." Rayhan şerit aletlerden birini dürttü ve tekrar Lore'un üzerine yerleşmeden önce dönmeye başladı. "Maddi bir faydayı - insanların madenlerden kaçması için bir araç- bir gün iyi olabilecek bir şey için ellerinden almak, yağmur yağmasını umduğun için bir kuyuyu kapatmaya benziyor."

Lore'un verecek bir cevabı yoktu. Dudağını çiğnedi.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra Raihan, "Fount'u tamir etmelisin," dedi. "Belki bu her şeyi daha iyi hale getirme sürecini başlatır. Ama yeryüzünde insanlar var olduğu sürece, *bir şeyleri düzeltmek* tek seferlik bir olay olmayacak."

"Yani anlamsız."

"Anlamsız değil. Ama bir Fount'u tamir etmekten daha zor." Omuz silkti. "Mutlak diye bir şey yoktur, Lore. Bir daha hiçbir şeyin kötü olmayacağı dünya çapında bir ütopyaya asla ulaşamayacağız. Yaşamak bir iştir. İyilik çalışmaktır."

Adam haklıydı ama Lore bundan hoşlanmamıştı. Her şeyi bir şekilde düzeltemeyeceği ve öyle kalmasını sağlayamayacağı fikri hoşuna gitmemişti. Evren iyiliğe zorlanamayacaksa gücün ne anlamı vardı? Eğer ulaşılabilir ve sürdürülebilir bir son nokta yoksa, ne pahasına olursa olsun?

Zihninin arkasında, Nyxara'nın eskiden olduğu yerde bir şey onu dürttü. Bir parıltının hayaleti, orada ve sonra kayboldu.

"İstersen tekneyi alabilirsin," dedi Raihan sonunda. "Hâlâ rıhtımda duruyor."

Lore yerden başını kaldırdı. "Bizimle gel."

O ana kadar bunu sormak aklına gelmemişti ama şimdi sorduğunda çok mantıklı gelmişti. Raihan'a dünyayı güzelleştirebileceğini kanıtlayabilirdi. Bir şeyleri düzeltebileceğini, tek başına dünyayı istediği gibi olmaya zorlayabileceğini düşünecek birine ihtiyacı vardı. Ona inanacak birine ihtiyacı vardı.

Zihninde yeniden bir parıltı belirdi, bulutları yaran güneş ışığı gibi.

Adam kaşlarını indirmiş, yüzünün düzlemlerine gölgeler düşürerek ona baktı. O an, darağacının ipi onları gökyüzüne çekmeden önceki saniyelerde bir mahkûm gibi beklenti içinde asılı kaldı.

"Hayır," dedi Rayhan.

Ellerini havaya kaldırdı. "Neden olmasın? Hayatının geri kalanını burada çürüyerek geçirmek için fazla zekisin. Anakaraya güvenli bir şekilde gitmenin bir yolu olmadığını kendiniz söylediniz; Dağ Bulucuları sadece Adalarda yardımcı oluyor. Yani

Burada kalıp ölene kadar kül soluyacak mısın?"

"Limandaki herkes birbirine güveniyor. Tarlaları sürmek için vardiyalarım var, balık ağlarını çekmek için nöbetleşe çalışıyorum. Onları öylece terk edemem." Dirseklerini masaya dayayarak durakladı. "Ve ayrılmak doğru gelmiyor. Sanki benim yerim burasıymış gibi geliyor. Bundan sonra ne olursa olsun."

Lore onu daha fazla zorlamadı. Sezgi, o kaltak, hepsini yönlendiriyordu. Bir yanı Rayhan'ın da yaz başında hissettiği gibi hissedip hissetmediğini merak ediyordu, yıldız çizgilerine asılmış, daha büyük bir şey tarafından kukla gibi oynatılmıştı. Sorsa bile ona söyleyeceğinden şüpheliydi.

Onu tekrar göreceğinden de şüpheliydi. Dani oyalanmak istemezdi ve Lore da istemiyordu. Alie ve Gabe bir şekilde diğer parçaları bulup onları Altın Dağ'a götürmeyi başarana kadar Fount'u tamir edemezdi. Ama o buraya kadar geldiyse, onlar da gelebilirdi. Şüphesiz kuklalarının ipleri onları doğru yönde oynatacaktı, örümcek ağlarındaki böcekler gibi bağılydılar.

"Teşekkür ederim," dedi. "Bana yardım ettiğiniz için."

Rayhan başını salladı. Bunun bir veda olduğunu o da biliyordu. "İyi şanslar, Lore."

Gün ortası kül perdesini yakıp Tanrıların Düşüşü'nden sonra bir daha toparlanamayan, ölmüş olması gereken ağaçlara gölgeler düşürürken kulübeden çıktı. Köy uyanıktı ama o sokaklardan geçip Serşa'nın ona ve Dani'ye ilk geldiklerinde verdiği küçük eve doğru ilerlerken kimse onunla konuşmadı.

Dani bekliyordu, tırnakları bahçe işlerinden kirlenmişti. Lore'a sert bir bakış attı.

"Bitti," dedi Lore, kaba masanın yanındaki sandalyelerden birine çökerek. "Alabileceğimizi söyledi."

"O zaman gidelim." Dani göz ucuyla bile bakmadan yanından geçip gitti.

Lore iç çekerek ayağa kalktı ve içinde Fount parçasının bulunduğu çantayı odanın arkasından toplayarak Dani'yi kulübeden dışarı kadar takip etti.

Toprak yolun yarısına gelmişlerdi ki Dani arkasını döndü, gözleri kısılmıştı. "Çantada ne var?"

Kahretsin.

Lore yüzünü soğukkanlı tuttu. "Çoğunlukla yiyecek. Tabii tüm yolculuk boyunca içini acıtacak kadar tuzlu kuru et yemeye devam etmek istemiyorsan? Ayrıca ikimize de yedek kıyafet aldım. Kokuyorsun."

Yalan bile değildi. Raihan ona yemek vermişti ve o da

Serşâ dünkü bahçe işlerinden sonra, Limandaki herkesin giydiği bol, boyanmamış ketenden bir çift tunik ve pantolon istemişti. Hepsi Fount parçasının etrafına dikkatlice sıkıştırılmıştı.

Dani ona ihtiyatla baktı ama çantanın içini görmek istemedi. Bir süre sonra omuz silkti ve yoluna devam etti. Lore da onu yakından takip etti.

Liman hareketliydi. Hem kendi kulübelerini hem de Rayhan'inkini barındıran toprak yol, ortadaki yeşil alandan dışarıya doğru uzanan pek çok yoldan biriydi. Çocuklar bahçenin kenarlarında oynuyor, büyükler hasada ve toprağı işlemeye yardım ediyordu. Serşâ eğilmiş, kazdığı karanlık bir kutunun içinden patates çıkartıyordu.

Bir topluluk. İnsanlar birbirlerine yardım ediyor. Raihan'ın gemisini alarak Adalar'daki mahkûmların bu şansını ellerinden alıyordu. K l evlerine dönmelerine izin vermeyecekti ama burada bir yuva kurabilirlerdi.

Lore ayaklarına odaklandı ve bunu çok fazla düşünmemeye çalıştı.

Onlar geçerken Serşâ başını kaldırdı. Onlara nereye gittiklerini sormadı ama elini salladı. Lore karşılık verdi. Dani vermedi.

Sahil bomboştu, Rayhan'ın teknesi dalgaların her kabarışında iskeleye çarpıyordu. Lore Dani'nin sırtına baktı. "Umarım nasıl yelken açılacağını biliyorsundur, çünkü ben bilmiyorum."

"Sakin ol." Dani geminin bordasına tırmandı, sonra da alışılmadık bir düşünceli hareketle Lore için iskeleyi indirdi. "Tersanelerde bir sevgilim olduğu konusunda yalan söylemiyordum, o gün Alie'nin  ayında. Bana birkaç şey öğretti."

Lore tek kelime etmeden tekneye bindi.

"şimdi," dedi Dani, gümüş aleti güverteye oturtarak. Bir kez döndükten sonra Lore'u işaret etti. "Bu şeyler nasıl  alışıyor?"

"Raihan anlattı." Lore, Dani'nin kendisine ve çantasındaki şeye nasıl tepki verdiğini fark etmemesini umarak gümüş teraziyi hızla topladı. "Onu aşağı indirip düzgün bir şekilde kurmam gerekiyor. Bana bir saniye ver, sana nereye gideceğini söyleyeyim."

Dani, midesini bulandıracak kadar uzun bir an boyunca ona bakakaldı. Lore bir parmağını kıpırdatarak ince bir Spiritum ipliği sardı. Her ihtimale karşı.

"Benimle taşak geçme," dedi Dani sessizce.

"Asla yapmam," diye cevap verdi Lore. "Karşılıklı garantili yıkımın tam tanımımız."

Gerçi bu şimdi gerçekten doğru muydu? Lore'un kendi gücünü kullanarak Altın Dağ'a gidebileceğinden hiç şüphesi yoktu. Tekneyi yönlendirmek bir sorun olabilirdi ama bunu bile çözebilir, büyüsünü bir şekilde manipüle ederek buna gerek kalmayabilirdi. Dani'yi şu anda öldürebilirdi ve bu onun planlarını çok az sekteye uğratırdı.

Ama... bunu yapmak istemiyordu. Zaten kalbine o kadar çok ölüm yüklenmişti ki, tüm köyler, Anton, Jean-Paul. Başka çaresi kalmadıkça bunlara bir yenisini eklemek istemiyordu.

Ve o gün nakliye ofisinde yalan söylememiştir. Dani için bir şeyler hissediyordu. İkisi de sadece imkânsız koşulların onları yaptığı şeydi ve sonuçta onları yaptığı şey aslında çok da farklı değildi.

Dani bir dakika daha izledi, gözleri kısılmıştı. Sonra başını salladı.

Lore Mount-Finder'ı güvertenin altına götürdü.

Rayhan'ın gümüş terazileri sakladığı oda temizlenmişti; bir ara geri gelip onları paketlemişti. Lore kendininkini masanın ortasına koydu, iğnenin ucunu suçlayan bir göz gibi dikkatle izledi.

Pekâlâ. Ne yapabileceğini görme zamanı gelmişti.

Çantasına sıkıştırdığı Fount parçası ona seslendi ve alçak sesle şarkısını söyledi. Hâlâ kapalı olduğundan emin olmak için kapıya bir göz atan Lore, oyulmuş taşı yedek giysilerin arasından çıkardı. Dağ Bulucu piminin üzerinde dönerek öyle bir doğrulttu ki titredi.

Dünya bir anda kanal-uzayının gri tonlarına büründü. Mortem'in siyah iplikleri geminin ölü tahtalarına sarıldı, havada turuncu-kırmızıyla dans eden sedef ışıltısının dalgalı çizgileri. Dünyanın her teli onun duyularına açıldı.

Elindeki Fount parçasından kalın bir altın şerit uzanıyor, ileriye doğru uzanıyordu. Geminin içinden dalgalara doğru, yaldızlı bir yol gibi. Doğaüstü görüşüyle ahşap duvarların ötesini, okyanusun ötesini, denizin derinliklerine giden o altın yolu görebiliyordu.

Fount parçası artık okyanusun açıklarında, bütününe yakın bir yerde olduğu için bir pusula gibiydi. Onları kaynağa götürüyordu.

Odadan çıkarken kanallama alanından tamamen çıkmadı, her şeyin hâlâ siyah ve beyaz olmasına yetecek kadar aşağıda kaldı, hâlâ Fount'un parçasından yayılan Spiritum şeridinin farkındalığını koruyordu.

Dani güvertede, elleri kolları bağlı bir şekilde geminin dümeninde bekledi.

gemi, tüm sert açılarla karşı karşıya. Lore bir elini kaldırarak altın yolun yönünü işaret etti. "Şu tarafa. Fount'a doğru düz bir rota."

Dani dümeni çevirdi.

Tekne doğru yöne savruldu, Lore aşağıda esintiyi yakalarken Dani'nin ayarladığı yelkenlerle yoluna devam etti. Liman arkalarında kalıp neredeyse tamamen külle örtüldüğünde, Dani Lore'a doğru baktı. "Sadece Spiritum'a kanalize olma konusunda ne hissettiğinden emin değilim ama estetik bir gelişme olduğu kesin."

Lore, Mortem'i kanalize ettiğinde nasıl görüldüğünü biliyordu. Opak gözler, siyah damarlar. Şu anda nasıl görüldüğüne dair tek referansı Bastian'da gördükleriydi. Ellerinin etrafındaki fosforlu ışıma, parlıyor gibi görünmesi. Kendisine baktığında da aynısını gördü, sanki derisinin altında kan yerine altın akıyordu, sanki güneşi yutmuş gibiydi.

"Her yönden bir gelişme var," dedi. Sesi farklı geliyordu.

Daha yankılıydı.

Dani ona sert bir bakış attı.

Lore sadece yumuşak bir şekilde parıldayan, ince bir ışık tabakasıyla kaplı ellerine baktı.

İçeriydi.

Altın deniz daha sığıdı. Bastian bunu nasıl bildiğinden emin değildi, Ortasında bir yerde yüzüyor gibi göründüğünden, sürekli yüzeye doğru çabalıyordu. Ama dibe dalmayı, sahile ve anıların uzun koridoruna açılan kapıyı bulmayı başardıktan sonra Bastian hapishanesinin parametrelerini daha iyi hissetti.

Ve daralıyorlardı.

Bu ona bir Mortem sızıntısını, tanrısal bir bedenden yavaşça sızan gücü hatırlattı. Çoğu zaman kontrol edemese de, şimdi *onun* bedeni biraz endişe vericiydi.

Apollius'un endişesi sürekli bir durağanlıktı, Bastian'ın içinden çıkamadığı bir bulut. Aralarında hâlâ yeterince mesafe vardı ve Bastian bunun nedenini tam olarak kestiremiyordu; hissettiği küçülmeyle bir ilgisi olduğunu varsaymak dışında. Ama Apollius'un endişeleri pek de vahim görünmüyordu. Daha çok önemli bir karar veriyormuş gibiydi. Sanki bir yol ayrımına, beklenmedik bir dönemece varmıştı.

Bastian bundan yararlandı.

Hapishanesinin dibindeki o kapıya daldı, artık boş olan sahilde tökezleyerek hafıza koridoruna geri döndü. Yüzüğün hatırasının bulunduğu kapının yaklaşık yerini hatırladı. Sadece birkaç saniyeye ihtiyacı vardı.

Kapıyı çekip açtığında, yüzük görüşünü doldurdu, bu anın birinci şahıs anlatımıydı. Bastian geçmişte Apollius'un başka bir şeye bakmasını sağlayamamıştı ama farkındalığını genişleterek tanrının çevresini fark etmeye çalıştı. Çoğunlukla karanlık bir odaydı ama görüş alanının köşesinde kırık ve açık bir kapı vardı.

Ötesinde, kitaplar.

Görmesi gerekeni görmüştü. Koridordan çıktı, sahile geri döndü, kapıya geri döndü ve giderek sığlaşan denize girdi.

Şansını zorlamak akıllıca değildi belki. Ama Bastian Arceneaux her zaman akıllı olmaktan çok cesur olmuştu.

Kendini yukarı fırlattı, yüzeye çıktı, yarı yarıya

geri itti-

BÖLÜM YIRMI İKİ

BASTIAN

Tüm hatalarına rağmen, çocuk inanılmaz bir irade gücüne sahip.

-August Arceneaux'nun kişisel yazılarından

Bu bile başlı başına dikkate değerdı. Her seferinde onu Bedensel kontrol Apollius'tan uzaklaştığında bu muazzam bir acıyla birlikte gelirdi, başı patlayacakmış gibi ağrırdı, tanrı kırılmamış bir atın üzerindeki eğitimsiz bir binici gibi onunla dövüşürken her kemiği yanlış yöne dönmeye kararlıydı.

Bastian bileklerini döndürdü. Parmaklarını büktü. Boynunu bir o yana bir bu yana eğdi.

Sonra sıırttı.

Kendi bedenine geri dönmenin tadını çıkarmak için gerçek bir zaman yoktu. Uzun sürmeyecekti. Şimdiden zihninin arka tarafı kıpırdanmaya başlamıştı; Apollius'un beklediği, tutulma ayininden hemen sonra, ne olduğunu bilmeden önce O'nun kök saldıgını hissettiği yer.

Alie'yi bulmak zorundaydı.

Kendine geldiğinde yatak odası bomboştu; Apollius'un duygularının altın denizdeki izlerini hissedebiliyordu ve bunun nadir bir durum olduğunu biliyordu. Karısının yanında kalmaktan başka seçeneği olmadığından emin olmaya bu kadar odaklanmış bir varlık için, Apollius'un etrafta uyumakla ilgili bir sorunu yoktu.

Bu başıboş düşünce Lore'u zihninin ön saflarına getirdi. İkisinden birini - Lore, Gabe- ve nerede olduklarını, karşılaşılabilecekleri tehlikeleri düşünmek kalp atışlarını hızlandırmaya yetiyordu.

Bunun için zaman yoktu. Kendi başlarının çaresine bakabilirlerdi. En azından Gabe. Onu çok seviyordu ama Lore'un pervasızlığı çoğu zaman sağduyusunun önüne geçiyordu.

Bu konuda kendini geliştirdiğini ummak zorundaydı.

Bastian kıyafetlerini giydi ve neredeyse koşarak dairesinden çıktı. Kapının dışında nöbetçi yoktu; Apollius herhangi bir ölümlü tarafından tehlikeye atılmamıştı. Bastian kuleden aşağı, Alie'nin odasına doğru süzülürken gölgelerden uzak durdu.

Kapısına ulaştığında, kapıyı çalma sesinin çılgınca gelmesini engellemeye çalıştı. Apollius artık tamamen uyanıktı ve Bastian'ın zihninin arkasını tırmalayarak kontrolü tekrar ele geçirmeye çalışıyordu. Bastian, Lore'un burada olduğu ve rahatsızlığının çoğunlukla bir sır olduğu o haftalardan beri tanrıyı uzak tutma konusunda pratik yapmıştı ama yine de hoş değildi. Başına sürekli bir çekiçe vuruluyormuş gibi hissediyordu.

Artık yüzüğün nerede olduğunu bildiğine göre dayanabilirdi.

Alie kapıya geldi, kaşları çatıktı. Kapıyı açtığında geriye doğru irkildi ve tekrar kapamak için hamle yaptı.

"Alie, benim." Bastian elini uzattı, açık tuttu. "Benim."

Gözleri onunkileri aradı, rahatlayarak kapandı. Sonra tamamen pragmatizme yöneldi. "Ne kadar zamanımız var?"

"Çok değil. Kilise kütüphanesine gitmeliyiz."

Ona soru sormadı. Sadece başını salladı ve bir şal alıp omuzlarına sardı, terliklerini ayağına geçirdi. "Hadi gidelim."

Mucizevi bir şekilde, Hisar kapılarından çıktıklarında hiçbir saray mensubuyla karşılaşmadılar - sanki Apollius birilerinin bir şeyler denemesine cesaret ediyormuş gibi korumasızdı - ve hızla güneydeki yeşilliklerden geçerek Kilise'ye doğru ilerlediler. Apollius'la konuşmayı denemek için orada toplanan soylular çoğunlukla Kuzey Mabedi'nde kaldılar ve diğerlerinin çoğu çoktan çekilmişti. Aralarında bir tanrının olması onların edep duygularını yenilemişti.

Güney Mabedi'ne ulaşana kadar kimseye rastlamadılar.

Bastian'ın gece yarısı olmasına rağmen burada kimsenin olmayacağını düşünmesi aptalcaydı. Doğrusu, bu gece sadece bir tövbekârın, kendisinden çok da büyük olmayan genç bir kadının ilk sırada diz çökmüş olması büyük şanstı.

Presque Mort gölgelerin arasından eriyerek çıktı. Sophie, çok iyi tanımadığı keşişlerden biriydi, alnında kalın bir yara izi vardı. "Kutsal Olan," dedi derin bir eğilmeye, "rahatsız edilmemen için nereye gitmen gerekiyorsa sana eşlik edebilirim. Bu mabette kimseyle görüşmek istemediğini biliyorum." Alie'ye baktı. "İmparatoru da çağırayım mı?"

"Gerek yok." Apollius'un sesi kendisininkinden farklıydı, daha parlak ve yankılıydı ama Bastian onu taklit etmeye çalışmadı.

Sessizce konuştuğunu sanıyordu ama görünüşe göre yeterince sessiz konuşmamıştı.

Mabedin ön tarafındaki kadın arkasını döndü.

Sophie, Bastian'ın önüne geçti. "Eminim bununla uğraşmak istemezsiniz-"

"Tanrı mı?" diye sordu genç kadın, sesi kısıktı. Yanaklarında gözyaşı izleri parlıyordu.

Gitmeliydi. Saatleri ilerliyordu; kafasında, göğsünde acı fısıltıları başlamıştı. Ama kadın çok üzgün görünüyordu.

Ve çok umutlu.

Bastian Sophie'ye el salladı ve koridorda ilerlemeye başladı. Arkasından Alie sessiz bir şekilde onu takip etti.

Genç kadın, Bastian yaklaşırken ayakta mı durması yoksa diz mi çökmesi gerektiğine karar veremedi, yarıya kadar kalkıp tekrar oturdu. Sonunda oturduğu yerde kalmaya karar verdi, gözleri yaşlarla parlıyordu.

Burada ne yapacağını bilmiyordu. Apollius bir tanrıydı; Bastian ise değildi. Ve isteyeceği son şey, Apollius'un iyi olduğuna dair birilerine umut vermek, onları bu dünyanın adil bir yer olduğu, adil tanrılar tarafından yönetildiği yanılgısına daha da batırmaktı.

Ama umudu yok etmek neye yarayacaktı ki?

Boğazını temizledi. "Neden buradasın?"

Ellerini kucağında kavuşturdu, parmak eklemleri beyazlamıştı. "O benim oğlum," diye mırıldandı. "O çok hasta. Doğduğundan beri öyle. Onu iyileştirmen için hep sana dua ettim." Sanki bu bir trajedi değil de iyi bir şeymiş gibi gülümsedi. "Belki dualarımı burada daha iyi duyarsın diye düşündüm."

Bu kötü bir fikirdi. Kadından oğlunu getirmesini isteyebilir, onu Spiritum ile iyileştirmeye çalışabilirdi. Ama bunu yaptığında kontrolün kendisinde olma ihtimali neydi? Ve eğer öyle olmasaydı, Apollius'un küçük bir köylü çocuğunu iyileştirmekle uğraşma ihtimali neydi? Eğer Bastian tanrıyı tanıyorsa -Apollius'un inadına onu daha da hasta etmesi, Bastian'ı bu birkaç kontrol anı için cezalandırması daha muhtemeldi.

O yüzden bunu şimdi yapsa iyi olacaktı.

"Onu bana getir," dedi, Apollius'un güçlendiğini, saatlerinin sıfıra doğru ilerlediğini hissederek. Dişlerini sıktı ve dayanmaya çalıştı. Sadece biraz daha.

Arkasında, Alie'nin dudakları kansız bir çizgiydi.

Kadının gözleri büyüdü. Ayağa kalktı, eğilerek teşekkür etti ve kapıya, gecenin içine doğru yöneldi.

Sophie onun gidişini izledi. "Kapıyı arkasından kilitlememi ister misin, Kutsal Kişi?"

Bastian bir elini şakağına bastırarak, "Hayır," diye bağırdı. "Birazdan döneceğim. Ben çocuğu görmeden gitmesine izin vermeyin." Sığınak'tan çıkıp koridordan geçerek Kilise kütüphanesine doğru sendeledi. Acele etmeliydi. Acele etmesi gerekiyordu.

Alie ona yetişti. "Gösterdiğin alicenaplığı takdir etsem de," dedi, "bu muhtemelen zamanımızı en iyi şekilde kullanmak değildi."

"Bırakamazdım." Cümle parçalarına indirgenmiş. "Çoğu zaman onunla ne yapacağımı seçemiyorum. Ama şu anda seçebiliyorum."

Anlayışla başını salladı.

Kütüphanenin kilidi açıldı. Beceriksizce içeri daldılar ve Alie arkalarından sürgüyü çevirdi. "Nerede bu?"

Bastian konuşmaya çalışmadı, sadece köşedeki küçük oyuğa doğru yöneldi, Malcolm'un ona bazı kehanetlerin, önemsiz olanların saklandığını söylediği oyuğa. Anılarında gördüğü şey buydu, o kapıdan giren ışık şeridi ona Apollius ve Gerard'ın nerede olduğunu söylemeye yetiyordu.

Avuçlarını duvara bastırdı.

Buradaki mekanizma sihirli değildi, Lore'un yeraltı mezarlarında Mortem'le birlikte açtığı kapılar gibi değildi. Bu kapıyı açmak sadece ellerini nereye koyacağını bilmekle ilgiliydi ve Bastian bu duvarın arkasındaki gizli odayı hiç bilmesede, aranacak bir şey olduğunu bildikten sonra bu oldukça basit bir şeydi. Ellerini duvarın üzerinde gezdirdi, ta ki diğerleriyle aynı hizada olmayan bir taş bulana kadar. Bastırdı.

Kapı gıcırdayarak açıldı.

Yanında, Alie'nin gözleri büyüdü. "Sayısız cehennem."

Eğer beynine geri dönmeye çalışan tanrıyla meşgul olmasaydı, Bastian odanın içindekilerden etkilenirdi. Müstehcen zenginliklere yabancı değildi ama buradaki altın yığını, sanki doğrudan Yanık Adalar'dan çıkarılmış gibi kaba mücevher kutuları hâlâ akıllara durgunluk veriyordu.

Yüzüğün durumu da öyle. Sanki aceleyle oraya atılmış gibi, kapalı bir kutunun üstünde duruyordu.

Bastian öyle olduğunu tahmin ediyordu. Apollius'tan kurtulmak için savaşmaktan hiç vazgeçmemişti; görünüşe bakılırsa tanrı onun başarılı olmasından izin verdiğinden daha çok çekiniyordu. Yüzüğü Lore'dan aldıktan hemen sonra, onu Adalar'a göndermeden önce buraya atmış olmalıydı.

Yüzüğü aldı ve Alie'ye uzattı. "Gündoğumu," dedi dişlerini sıkarak. "Bir açıyla tut. Bir şeyler göstermeli."

Başını salladı ve yüzüğü cebine koydu. "Hadi ama. Fazla vaktin yok."

Konuşmak için enerjisi kalmamıştı, her zerresi Apollius'la savaşmaya odaklanmıştı. Sadece çocuğu iyileştirecek kadar. İyi bir şey yapmaya yetecek kadar.

Annesiyle birlikte oradaydı, küçük ve kemikli, gözlerinin etrafında bir çocuktan çok yaşlı bir adama yakışacak yorgun morluklar vardı. Bastian'ın görüşü daralmıştı, kulaklarındaki ses çorba gibiydi ve tek tek sözcüklere ayırmak zordu. Alie'nin annesiyle yumuşak bir sesle konuştuğunu duydu. Sophie koridorun sonunda ters ters baktı.

Bastian bir elini çocuğun alnına koydu.

Böyle, Apollius'u bayılacakmış gibi hissedecek kadar sert bir şekilde iterken, Spiritum ve Mortem'i görmek kolaydı. Çocuğun ciğerlerinde bir şey vardı, oradaki altın yıldız haritası, yavaş yavaş simyalanan siyah ipliklerden oluşan ve giderek büyüyen bir çürük tarafından gölgelenmişti. Mortem'i kanallize etmek, Spiritum'a geri döndürmek kolaydı.

Yine de güç kaynağının azaldığını hissedebiliyordu. Bir şekilde çekiliyordu, bir makara yavaşça dönüyordu.

Ama iyi bir şey yapmıştı. Garanti ettiği tek şeyi. İyilik için pek çok fırsatı boşa harcamıştı ve bunun da geçip gitmesine izin verirse lanet olsun ona.

"İyisin," diye mırıldandı. "İyi olacaksın."

Görüşü önce karardı, sonra altın rengini aldı. Bastian battı.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

ALİE

Geceleyin olan her şey eninde sonunda gün ışığına çıkar.

-Erokan atasözü

hSe değişimin ne zaman olduğunu biliyordu. Bastian'dan Apollius'a döndüğünde, kardeşi onu çalan tanrının içinde boğuldu. Sırtı Doğruldu; omuzları düzleşti. Ağzının çizgileri acımasızlaştı. Gözleri Mabet mumlarının ışığında altın gibi parlıyordu.

"Pekâlâ," dedi etrafına bakınarak. "Gecenin köründe Kendimi bulmak için ne ilginç bir yer."

Alie sabahlığının cebindeki yüzüğü sıktı, çatalları avucunun etine batıyordu. Bastian ona Apollius'un bedeninin kontrolünü elinde tuttuğu sürece ne yaptığına bakamayacağını söylemişti; Tanrı bedeninin kontrolünü tamamen ele geçirdiğinde bu bağı kesmişti. Ama bu onun bunu anlayamayacağı anlamına gelmiyordu.

"Teşekkür ederim." Hasta oğlu olan kadın onun iyileşmiş olmasından başka hiçbir şeyle ilgilenmiyor, Aziz Kral'ın tavırlarındaki ufak tefek değişikliklere aldırmıyordu. Çocuğu göğsüne sararken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Size çok teşekkür ederim. Sen burada olduğun için dünyanın daha iyi olacağını biliyorduk. Her şey yoluna girecek, yeryüzü Senin Parlayan Âleminin bir yansıması olacak."

Bunun üzerine Apollius'un gözlerinde bir şeyler dondu. Bir tanrının şaşırması görüntüsü tuhaftı.

Ama Apollius'un bu övgüden hoşlandığı belliydi. Doğruldu ve gülümsedi, yüz ifadesinde titreşen bir anlık tedirginliği kovdu. "İşte bu yüzden buradayım," dedi küçük çocuğun saçını karıştırarak, jesti yapmacıktı. "Dünyayı daha iyi hale getirmek için."

Çocuk ise çoğunlukla kafası karışmış görünüyordu. Gözleri sürekli

Annesinden Kral'a doğru sallanıyordu, soluk kaşları düşüktü ve eli göğsünde çırpınıyordu, sanki orada farklı bir şey vardı ama ne olduğuna karar veremiyordu.

"Mucizene kavuştun." Sophie'nin sesi sert çıkmıyordu ama öne çıkıp kapıya doğru el sallarken sert bir ifade takınmıştı. "Her şeyin Tanrısı merhametlidir."

"Oh, öyle, öyle." Kadın kapıdan çıkana kadar eğildi, bunu yapmak için sürekli arkasını döndüğü için bu çaba olması gerekenden çok daha uzun sürdü. "Herkes senin sevgini ve lütfunu anlatacağım, Tanrım, senin iyiliğini..."

Alie'nin yüzüğü tutuşu her kelimedede daha da sıklaşıyordu.

Kadın ve oğlu nihayet gittiklerinde Sophie, sormaya cesaret edemediği sorular yüzünde açıkça belirmiş bir halde Apollius'a baktı. Bir süre sonra, sessizce Mabedin önündeki görevine geri döndü.

Vitray pencerelerin ötesinde, şafağın ilk parmakları gökyüzüne uzanıyordu.

Bu Apollius'u güçlendirdi, Bastian'ın son kırıntılarını da silkelemesini sağladı. Çenesini yukarı kaldırdı, altın gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı. Sonra elini Alie'nin bileğine doladı ve Kilise'den çıkıp yeşil alana doğru yürüdüler.

"Şimdi, Alienor," dedi konuşurcasına. "Gecenin bir yarısı neden Güney Mabedi'nde olduğumuzu bana anlatmak ister misin?"

Alie bir kez daha O'na yalan söyleyebildiği için çaresizce şükretti. "Dua ediyordum."

Apollius alay etti. "*Buna inanmamı beklemiyorsun herhalde.*"

"Gelinlerin evlenmeden önceki bir ay boyunca her gece dua etmeleri adettendir." Bu kısım yalan bile sayılmazdı, ancak geleneğe tam olarak uyulmuyordu. Yalanlarınızı gerçeğe süslemek onları daha inandırıcı kılıyordu. Bunu Lore'dan öğrenmişti. "Dindar olmayabilirim ya da dua etmeye değer bir şey olduğunu düşünmeyebilirim ama zaten uyuyacak halim de yoktu."

Ona sırtıttı.

Apollius'un yeşil alandaki heykelinin yanından geçtiler, panteonun geri kalanının durduğu boş kaidelerde şimdi gül saksıları vardı. "Düşündüğümde daha güçlüymüş," diye düşündü tanrı usulca.

"Uzun süredir burada değilmiş." Bastian hiç kontrolü ele almamış gibi davranmak anlamsızdı. "Kafası karıştı, sanki buraya neden geldiğini bilmiyormuş gibiydi."

Kilise. Ama çocuğu iyileştirmeyi başardı."

"Beni halkın gözünde yüceltmek için her şeyi yapması şaşırtıcı." "Bastian insanları önemsiyor," dedi Alie. "O senin gibi değil."

"Onun hakkında çok fazla şey düşünüyorsun ama açık sözlülüğünü takdir ediyorum." Apollius sırttı. "Sonunda benim kazandığımı kabul edersen, verimli bir ortaklığımız olacağını görüyorum."

Eğer. Hiç yola gelmezse Jax'in ne yapacağını düşünmek istemiyordu. O zaman Jax'in onu kurtarabileceğinden şüpheliydi.

Apollius kuleden yukarı, Kral'ın dairelerine doğru yöneldi. Alie fuayede oyalandı, kendini O'nunla yürümeye mecbur etmek istemedi, pencereden güneşin ufukta süzülüşünü endişeyle izledi. Bir yanı yüzüğü çıkarıp içinde saklı olan haritayı burada çözmeye çalışmak istiyordu ama bu kadar erken bir saatte bile birinin görme ihtimali çok yüksekti.

Bu yüzden Apollius'a epeyce zaman kazandıracak kadar oyalandıktan sonra merdivenlerden yukarı fırladı.

Kapısı kapanır kapanmaz Alie yüzüğü çıkardı ve aceleyle pencereye gidip perdeyi araladı. Güneş artık gökyüzünün yarısını geçmişti ve Alie yüzüğü kaldırarak sabah ışığının altın renkli elmasın kalbinde parıldamasını sağladı.

Ve... hiçbir şey yoktu.

Elmasın içi çok güzel parlıyordu. Taşın kesildiği, parlatıldığı ve yuvasına yerleştirildiği fasetleri görebiliyordu. Ancak herhangi bir harita yoktu ve ileri geri çevirdiğinde, hiçbir yararlı ışık huzmesi çıkmıyordu. Bunun çok güzel de olsa normal bir mücevher parçasından başka bir şey olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

"Kahretsin," diye mırıldandı Alie.

Elması incelemek, giderek artan bir çaresizlikle elinde evirip çevirmek ona Brigitte'i düşündürdü. Kuyumculukla uğraşan arkadaşı, Lore'un yüzüğünün Mount-mined olduğunu ilk fark eden kişiydi.

Brigitte'i düşününce de bu sabah onunla kahvaltı etmesi gerektiğini hatırladı.

"Kahretsin," diye tekrar mırıldandı ve dolabına doğru koştu.

O ve Brigitte, Dani'nin başına gelenlerden sonra dostlukları konusunda çok bilinçli davranmaya çalışmışlardı. Bri ve Dani her zaman Alie ve Dani'den daha yakın olmuşlardı, bu yüzden Bri Dani'nin cezasını çok daha zor karşıladı. Alie biliyordu ki

Brigitte en yakın arkadaşının Yanık Adalar'a gönderilmesi konusunda ne hissedeceğinden hâlâ emin değildi. Diğer her şeyi bilmeden bunun gerekliliğini anlamasına imkân yoktu. Alie pek çok kez ona anlatmaya yaklaşıyordu ama iş o noktaya geldiğinde, nüansları açıklayabilecek bir dili yoktu. Brigitte de tıpkı Alie gibi Kilise'de yetişmişti. Belki de Lore'un ölmesi gerektiğini düşünecekti. Belki de Apollius'un haklı olduğunu düşünecekti.

Alie'nin çok az insanı kalmıştı. Bunu riske atamazdı.

Gözleri sakız gibiydi ve boğazı yara bere içindeydi, yatağı ona sesleniyordu. Alie bunu duymazdan geldi, üzerini giyindi ve koridordan aşağı inmeye başladı.

Bri'nin anne babası ve erkek kardeşiyle paylaştığı daire Alie'nin bir kat aşağısındaydı ve kendi başına yaşadığı daireden çok daha büyüktü. Brigitte'in ailesiyle olan yakın ilişkisini her zaman hem kıskanmış hem de kafası karışmıştı. Birbirlerini ve çocuklarını koşulsuz seven ebeveynler yabancı bir kavramdı. Bu durumun onu kuşkulandırmasından utanıyordu ama Alie kendini asmaya yetecek kadar iplerle çevrili olmayan bir aile sevgisini hiç yaşamamıştı.

Kapıyı çaldığında Bri kapıyı açtı, saç telleri sırtına kadar uzanıyordu, sabahlığı kombinezonunun üzerine örtülmüştü. Esnedi ve gülümsedi. "Giyinmediğim için özür dilerim. Giyinmek istemedim."

Alie güldü ve arkadaşına sarıldı. Arkasındaki oturma odasında küçük bir masa kurulmuştu; masada hamur işleri ve bir demlik mis kokulu çay vardı. Bruneau, Brigitte'in erkek kardeşi, aceleyle odanın öbür ucuna geçerken keklerden birini kaptı ve Alie'ye el salladı. Bruneau da benzer bir şekilde soyunmuştu ve üzerinde sadece göğüs bağı ve bol bir pantolon vardı.

Masaya yerleştiler, Bri Alie'ye çay doldurdu. "Belki de onun yerine kahve getirmeliyim. Yorgun görünüyorsun."

"İyi uyuyamıyorum."

Bri dudaklarını birbirine bastırdı ve gergin bir şekilde saç tellerinden birinin ucuyla oynadı. "Düğün hazırlıkları mı?"

Bu konuyu sadece bir kez konuşmuşlardı. Lore Yanık Adalar'a gönderildikten hemen sonra, Alie'nin gerçek ailesi ortaya çıktıktan ve Jax'le nişanlandıktan hemen sonra. Brigitte, eğer istediği bu değilse buna karşı savaşması için onu cesaretlendirmişti. Bu Alie'nin hem gülmesine hem de ağlamasına neden olmuştu. Arkadaşının, ailesi tarafından istemediği şeylere zorlanmak gibi bir kavramı yoktu.

Yani Alie yalan söyledi. Alie, bu fikre ikna olmuş gibi göründü.

Jax'le evlenmek. Çünkü bir şekilde Fount'u onarmayı ve Apollius'u Bastian'ın bedeninden kovmayı başaramazlarsa, gerçekten başka seçeneği yoktu ve meydan okuyacak enerjisi de yoktu.

Alie kupasının kenarından başını salladı. "Tarih öne alındı. Bunu ben istedim."

"Kral'dan," diye ekledi Brigitte. Sabah okyanusundaki sis gibi Hisar'ın etrafında asılı duran başka bir konuşmaya açılan bir kapı. "Apollius'tan."

Alie'nin bildiği kadarıyla, Brigitte'in ailesi ortalama bir saray mensubundan daha dindar değildi, gerçekten inanmadan dindarlığın adımlarını iyi öğrenmişlerdi. Ama insanlar Apollius'un ifşasına, Alie'nin onların dindarlığı hakkındaki bilgisiyle orantılı olmayan şekillerde tepki göstermişlerdi. Çocukken ona tanrıların hiçbirinin gerçekten var olduğunu düşünmediğini söyleyen Avery Marmont, yeşil alandaki heykelin önünde sessizce ağlarken görülmüştü. Bir başka çocukluk arkadaşı olan Yvonne Gilliard ona her sabah şafak vakti Kuzey Mabedi'nde başlattığı dua çemberinin bir parçası olmak isteyip istemediğini sormuştu.

Burada dikkatli davranmak zorundaydı. "Evet," dedi sessizce. "Apollius'tan."

Brigitte kaşlarını çatarak çayını yudumladı. "Biliyor musun," diye mırıldandı, bir sır gibi alçak sesle, "buna inandığımdan emin değilim."

Alie alt dudağını kemirdi.

Bri iç çekerek arkasına yaslandı ve Alie yerine pencerelere baktı. "Belki de bunu söylemenin doğru yolu bu değil. Onun Apollius olduğuna inanmadığımdan değil - yani, Bastian'ın bir tanrı gibi davranması gibi bir alternatif var ve ben bunun olacağını sanmıyorum. Ama ben-" Kelimeler ararken cilalı tırnaklarını çay fincanına vurdu. "Bunun iyi bir şey olduğunu sanmıyorum."

Rahatlama bir sel gibiydi, o kadar hissediliyordu ki Alie neredeyse koltuğuna yığılacaktı. Bir yanı Bri'ye her şeyi anlatmak, tüm bu fiyaskoyu açıklamak istiyordu ama "Ben de öyle." demekle yetindi.

Bu Bri'yi de rahatlatmış görünüyordu. Heyecanla başını salladı. "Hayatımız boyunca bize Apollius'un geri geleceğine inanmamız öğretildi. Onun dönüşünün yeni ve mükemmel bir dünya getireceğine. Sanırım ayrıntıları hiç öğrenemedik ama ben mükemmel bir dünyanın savaşız bir dünya olacağını varsayıyordum. İnsanların aç olmadığı bir dünya." Kendinden emin bir şekilde omuz silkti. "Biliyor musun, bence bu yeni dindarlığın çoğu insanların korkmasından kaynaklanıyor. Artık Parlayan Diyar'a dair kanıtlarımız var. Herkes içeri alınmak istiyor." Alie'ye baktı.

"O bundan bahsediyor mu? Parlayan Âlem'den?"

Bahsetmedi. Apollius oradan hiç söz etmemişti, ne yeterince tapınanlar için bir ödöl olduğundan, ne de Bastian'ı beklerken zaman geçirdiği yer olduğundan. Alie başını salladı.

Bri tekrar uzaklara, pencerelerden sızan sabah ışığına baktı. "Keşke yapsa," dedi usulca.

Sessizce yemek yediler. Uzun dostlukların armağanı buydu: birbirleriyle sessiz kalabilmek ve bunu rahatça yapabilmek. Karşınızdaki kişinin varlığının sizi ayakta tutabilecek bir payanda olması.

Alie konuşmasını bitirdiğinde ayağa kalktı ve Bri'nin sandalyesinin arkasına geçti. Kollarını diğer kadının omuzlarına doladı ve çenesini boynunun yanındaki çentiğe yerleştirdi. Bri onun kucağına doğru eğildi.

Lore'un yüzüğü Alie'nin cebinden düşmemiş olsaydı muhtemelen rahat sessizlik devam edecekti.

Mermer zeminde yüzünü buruşturmasına neden olacak şekilde bir kez sekti ve parıldayarak bir güneş ışığının altında durdu.

Bri'nin kollarından doğrulduğunu hissetti ve onu sabit tutmaya, görmesini engellemeye çalışarak mücadele etmek zorunda kaldı. Böyle bir şans yok.

"Bu..." Bri nefes aldı.

"Evet," dedi Alie, çünkü yalan söylemenin ne faydası vardı?

Büyüleri bozuldu. Brigitte tamamen doğruldu, dudakları asla ses çıkarmayan sorular üzerinde çalışıyordu. Alie yüzüğü almaya çalışırken neredeyse takılıp düşüyordu, o kadar büyük bir aceleyle yerden kaptı ki neredeyse tekrar dönerek uzaklaşacaktı.

Arkasını döndüğünde Bri ayaktaydı, narin kaşları düşüktü. "Alie," dedi, "Kraliçe'nin nişan yüzüğü neden sende?"

Her şeyi yanlış yapmıştı. Bunu kurtarmanın bir yolu olabilirdi, belki Apollius'un yüzüğü kendisine vermesi için Jax'a verdiğini söyleyebilirdi ama şimdi böyle davrandığına göre Bri'nin ona inanma ihtimali yoktu. Yumruğu Dağ'dan çıkarılmış elmasın etrafında sımsıkı kenetlenmiş halde ışığın altında öylece durdu ve söyleyecek hiçbir şey bulamadı.

Ama söylemesine de gerek yoktu. Uzun arkadaşlıkların bir diğer faydası da iletişim kurmak için kelimelere ihtiyaç duymamaktır, bu rahat sessizliğin diğer tarafıydı.

"Hadi," dedi Bri, dairenin derinliklerindeki odasına giden merdivenlere doğru dönerek.

Alie, Bri'nin odasına binlerce kez girmişti. Bri'den daha dağınıktı.

Alie, kıyafetlerini dolaba geri koymak yerine lüks yığınlar halinde bıraktı, en azından hizmetçiler gelip durumu düzeltene kadar. Pencerenin önüne, Alie'nin tanımadığı ama Bri'nin takı yapımıyla ilgili olduğunu düşündüğü aletlerle dolu küçük bir masa konmuştu. Bunlardan biri, bir ucunda cam bir disk olan metal bir tüp, ona bir teleskopu hatırlattı.

Bri, Alie için kadife sandalyenin üzerindeki bir çift terliği temizledi ve masanın önündeki banka oturdu. "Onu sen çaldın," dedi. "Ve bir nedenin olduğunu biliyorum. Hiçbir zaman hafif parmaklı olmadın."

Bana inanmayacaksın, diyecekti Alie neredeyse ama bu noktada bunu düşünmek aptalca bir şeydi. Sadece bu hafta içinde pek çok inanılmaz şey görmüşlerdi.

"Bir şey bulmam gerek," dedi, Bri'nin fazla burnunu sokmayacağını umarak, arkadaşlığın altıncı hissinin bu kadar uzamasını umarak. "Ve görünüşe göre bu yüzük bana nerede olduğunu söyleyebilir. Ama *nasıl* olduğunu anlayamıyorum." Artık konuşmasına izin verdiğine göre, hayal kırıklıkları sel gibi akmaya başlamıştı. "Talimatlara göre gün doğarken bir pencereye tutmam gerekiyordu ama bunu denedim ve bana hiçbir şey göstermedi."

"Bunu daha önce de duymuştum," dedi Bri, gözlerinde hevesli bir ışıkla. "Bir mücevher parçasına mesaj yerleştirmek yani. Oyulan taşın kendisi değil, ayarı."

"O zaman gün doğmuş olsa ne fark eder ki?"

"Her türlü parlak ışık muhtemelen işe yarayacaktır." Bri masaya döndü ve küçük bir teleskopa benzeyen aleti eline aldı. "Taşın arkasındaki ayarı görebilmek için aydınlatılması gerekiyor." Aleti gözüne tuttu, küçük bir ayar yapmak için çevirdi, sonra uzanıp pencerenin üzerindeki perdeleri açtı. Elini uzattı.

Her şeye rağmen -uzun dostluklarına, aşklarına, rahat sessizliklerine-lie tereddüt etti. Yüzük, bileğindeki bir zincir gibi cebinde duruyordu.

Umudunu yitirmemişti ama Alie bu işin kendi lehine sonuçlanma şansının çok az olduğunu biliyordu. Bir tanrıyla karşı karşıydılar ve hepsi diğer tanrıların hayaletleri tarafından rahatsız ediliyor olsalar bile, ileriye doğru atılacak her adım giderek daha ince çöplere tutunmak gibi görünüyordu. Yüzüğü teslim ederse, Bri'nin de bunun bir parçası olmasına izin verirse, onu da mı lanetlemiş olacaktı?

Bri onun düşüncelerini okudu. Parmaklarını kıpırdattı, ağzını büktü. "Hiçbir soru sormayacağım. Söz veriyorum."

Alie titrek bir nefesle yüzüğü avucunun içine bıraktı.

Bri yüzüğü elinde çevirirken elmas parıldadı. "Biliyor musun," dedi, neredeyse kendi kendine, "bunu ona verdiğinde garip bir şeyler olduğunu anlamıştım. Ama ne kadar tuhaf olduğunu hayal bile edemezdim."

"Hiçbirimizin tahmin edebileceğini sanmıyorum," diye cevap verdi Alie.

Bri bir kahkaha attı, yüzüğü onu dik tutan metal bir mekanizmaya yerleştirdi ve nazıkçe tuttu. Makinenin yan tarafındaki bir kolu çevirerek halkayı açık pencerenin ortasına kadar getirdi. Sabah tüm ışıltısıyla parlıyordu ve güneş altın taşın içinden parlayarak duvarlara mücevher yüzlü gölgeler düşürüyordu. Bri dürbünü gözüne yerleştirdi ve yakınına eğildi.

"Oh," dedi. "İşte orada."

Dürbünü Alie'ye uzattı. Alie dürbünü alırken eli neredeyse titriyordu. Bri kaşlarını çatarak, "Ama bu bir harita değil," dedi.

Alie aleti gözüne götürdü. Elmasın içine baktı, altın derinliklerden aşağıdaki ayarın üzerine kazınmış sembole baktı, o kadar küçüktü ki büyütmeyle bile okumak zordu.

Tek bir kelime.

Mezar.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LORE

İssız yerlerde bizimle olun.

-Dua Kitabı, 91. Bölüm

Buradayız."

Sesi cızırtılıydı. Lore konuşmayalı ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama saatler, hatta belki de tam bir gün geçmiş olmalıydı. Küllerin arasında bunu söylemek kolay değildi.

Lore neredeyse sessiz yolculukları boyunca çoğunlukla pruvada kalmış, gümüş aleti izliyormuş gibi görünmek için ara sıra güvertenin altına inmişti. Gerçi bu noktada yaptığı hilenin anlaşıldığından emindi -Fount'un bir parçasına sahip değilse bile, en azından Rayhan'ın gümüş ağırlığına ihtiyacı yoktu. Dani yine de bundan bahsetmedi. İkisi de ufku izleyip kurutulmuş et yerken birbirlerine bir şey söylemedi ve bir sonraki adımın ne olacağını belirsiz bir şekilde beklediler.

Dani gözlerini gökyüzüne dikti. "Emin misin? Bir bok göremiyorum."

Lore da göremiyordu, en azından kanal-uzayının dışında. Yine de büyüünün içine gömüldüğünde her şey apaçık ortadaydı. Spiritum'un yolu neredeyse tüm okyanusu kaplayana kadar genişledi, erimiş bir altın denizi onlara yol gösteriyor, Fount parçası Dağ'a yaklaştıkça daha da güçleniyordu.

Kafasının içindeki şarkının bir ateş perdesine ulaşması gerekirdi. Ama bunun yerine alçak ve boğuk kaldı, Fount görünüşe göre rehberlik olmadan onu bulabileceğinden emindi.

Bir gümbürtü. Karaya oturmuşlardı. Etraflarında, açık denizde olduğu kadar anlaşılmas bir kül vardı.

"Pekâlâ," dedi Dani, direksiyonu ölümüne kavrayışını bırakarak. "Sanırım haklıydım." Bir elini yüzünün önünde salladı ve öksürüğünü bastırdı. "Burası sanki beş dakika önce Godsfall olmuş gibi görünüyor."

Nyxara'nın anıları elinin altındaydı, bu adada yaşadığı hayat, dünyanın çehresini değiştiren savaşa kadar olan her şey. Umut ince ve yırtık pırtık bir şeydi ama Lore yine de görmek için zihnine uzandı. *Nyxara?*

Hiçbir şey yoktu.

Dani iskeleyi indirdi, tahta zar zor görebildikleri kumun üzerinde takırdıyordu. Kül ve sis girdabı adayı bir anda ortaya çıkardı. Sahilin kenarında çalılık bir orman. Uzaktaki toprak bir tepeye doğru eğiliyordu. Tepenin üstü örtülü kalmış, harabeye dönmüştü. Dağ'a tırmanan birkaç ağaç ince ve kararmıştı.

Nyxara'nın anılarında burası çok canlı bir yerdi. Yanmış ama ölmesine izin verilmemiş bir cennet.

"Artık *altın* rengi pek kalmadı." Ama Dani'nin sesinde bir heves, soğukkanlı sözlerini yalanlayan endişeli bir iplik vardı. "Hadi o zaman."

İskele iskelesinden kuma doğru yürüdüler. Ormanın belirsiz yönüne doğru ilerlerken sis dağıldı, zemin dalgaların sürüklediği odunlar ve şeyllerle doldu. Orada burada, Apollius'un yere vurulduğu yerleri işaretleyen, Spiritum değil ama gerçek bir mineral olan altın parıltıları vardı. Ne onun ne de Dani'nin durup bunları toplamaması yaptıkları işin ciddiyeti hakkında bir şeyler söylüyordu.

"Ağırdan almazsak bacağımızı kıracağız," dedi Lore. Boğazını temizledi ama İkinci Ada'da alıştığı ısrarcı kaşıntı burada neredeyse dayanılmazdı. "Acele etmene gerek yok. Fount'un bir yere gittiği yok."

Dani gözlerini devirdi. "Daha hevesli olacağını düşünmüştüm ama tabii. Yavaş yavaş gideceğiz." Külün bir anlığına sıyrıldığı yukarı doğru işaret etti. "Görünüşe göre Fount'un etrafındaki küller temizlenmiş. Sonunda derin bir nefes almak güzel olacak. Aylar oldu."

Bu sıradanlık çok garipti. Sisin içinde, gözleri ağrıyarak ve ayakları yorularak yürüyor ve panteonun doğduğu yere gittiğini biliyordu. Dünyanın ruhunun evine. Dellaire'deki çöp yığınlarına doğru daha heyecanlı yürüyüşleri olmuştu.

Burada zaman donmuş gibiydi. Külün birkaç kez dağılması dışında, Lore'un sınırlı görüşü sanki bir yere hapsolmuş, durmadan yürüyor ve hiçbir yere varamıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Ara sıra sis değişiyordu,

çıplak ağaç dallarını ve taş kulübelerin molozlarını gösteriyordu. Bir keresinde tanıdığı bir bina gördü; yan yatmış, temeli yavaşça aşınan uzun bir kule. Kulenin üzerinde soluk yaldızla altı isim yazılıydı.

Nyxara'nın yanmış korusuna rastlayıp rastlamadıklarını merak etti.

Bir süre sonra bir köyün kalıntılarına benzeyen bir yere ulaştılar. Sis burada o kadar yoğun değildi, yükseklerle çıktıkça azalıyordu ama hava hâlâ gri ve isliydi. Kulübeler oldukça iyi durumdaydı, Limandakilerin biraz daha iyi versiyonlarıydı.

Lore durdu ve bir kulübenin önündeki banka oturup başını duvara yasladı.

"Hayır." Dani başını salladı. "Durmayacağız."

"Tanrı gücüne sahip olan benim," dedi Lore bıkkınlıkla, "ve ben duralım diyorum."

Dani, Lore'a söz konusu tanrı gücünü kullanması için meydan okuyacakmış gibi baktı, ağzı ekşi bir tomurcuğa dönüştü, ama bir süre sonra gözlerini devirdi ve yanına oturdu. "Pek etkilenmişe benzemiyorsun."

"Bunların hepsini daha önce de gördüm," dedi Lore.

Dani'nin gözleri sorularla yanıyordu ama Lore ona bakmadı. Birdenbire diğer kadından uzakta olmayı çok istedi.

Gidecek başka bir yer yoktu, bu yüzden ayağa kalktı ve kulübeye doğru yürüdü.

İçerisi de buranın geri kalanı gibi külle kaplıydı. Köşede çürüyen çarşafarla kaplı bir karyola duruyordu. Küçük bir masa, bir zamanlar ocak olan yere yaslanmış, odun kalıntılarıyla boğulmuştu. Masanın üzerindeki her şey tozla kaplıydı, neredeyse ne olduklarını seçemeyecek kadar kalındı.

Ama Lore zar zor seçebiliyordu. Onlar kitaptı.

Limandaki Rayhan'inki kadar eski görünüyorlardı, muhtemelen daha da eskiydiler. Lore yığının en üstünden bir tanesini yavaşça alırken yarı yarıya parçalanmalarını bekliyordu. Parmakları yaş ve çürümenin geçirgen hale getirdiği kapağa battı ama kapak çoğunlukla bir arada duruyordu.

Caldien'de bir yerlerde Malcolm'u düşündü ve onun kendisine lanet olası eldivenleri alması için bağırdığını duyar gibi oldu. Bu yüzden elini uzun gömleğinin eteğine soktu ve kitabı yavaşça açarak yüzyılların yıpratıcılığıyla birbirine yapışmış sayfaları ayırdı.

Bir günlük gibi görünüyordu. Tarihi yoktu. El yazısı soluk ve aşırı süslüydü ama bazı kelimeler lekeli olsa da okuyabileceği kadarını seçebiliyordu.

Tanrım tarafından O'nun bedeninin bekçisi olarak ve asla yeniden birleştirilmesin diye Çeşme'yi korumakla görevlendirildim. Bu göreve hayatımı ve ailemin hayatını adıyorum, böylece Apollius geri dönebilir ve dünya düzelebilir.

H. Devereaux

İsmi hatırlaması bir an sürdü. Devereaux. Dani'nin soyadı. Kalbi kulaklarında çılgınca çarpmaya başladı.

Dani Apollius'un hayatta olduğunu biliyordu, en azından bir anlamda. Dani'nin ablası onun kraliçesi olmak için yetiştirilmişti.

Ve Dani buraya gelebileceklerinden çok emindi.

Lore, Danielle Devereaux'ya hiç güvenmemişti; birliktelikleri çaresizlikten başka bir şeyden doğmamıştı. Ama Dani'nin Apollius'un ölmesini gerçekten isteyip istemediğini de hiç sorgulamamıştı. Dani'nin Altın Dağ'a gelmek istemesi için başka bir neden düşünemiyordu.

Tabii nihilizmi bir paravan değilse ve onu korumak istemiyorsa. Lore'un Fount'u tamir etmesini engellemek için.

Altın iplikli ve ay oymalı Fount parçası hâlâ çantasının içindeydi ve omurgasına doğru uğulduyordu. Dani'ye Fount'un parçaları hakkında hiçbir şey söylememişti ama belki de her zaman biliyordu, Anton'un tarikatından ona verilen bir ayrıntı daha. Dani, Lore'un aniden Limandan bir çanta taşıması hakkında bir şey düşünmüş gibi davranmamıştı ama Lore sinsiydi ve eğer parçaları biliyorsa, ikisini bir araya getirmek zor olmazdı.

Ama o zaman Lore'a neden yardım etsin ki?

Lore başını salladı. Ayrıntılar henüz bir araya gelmemişti ama gelmek zorunda da değildi. Dani'yi tek bir düşüncesiyle öldürebilirdi ve diğer kadın bunu biliyordu, botunun içine sıkıştırılmış, onu kurtarabileceğini düşündüğü için gizli tuttuğu dayanıksız bıçakla bile. Eğer Dani saldırmayı planlıyorsa, bu çok hızlı ve aniden olacaktı, tek umudu sürpriz unsuruydu. Lore hazır olmalıydı.

Bir yanı Dani'yi şimdi öldürmesi gerektiğini düşünüyordu. Ama öldürme konusundaki isteksizliği devam ediyordu. Hiçbir zaman arkadaş olmamışlardı ama şu an için hâlâ müttefiklerdi. En azından Dani bunu değiştirecek bir şey yapana kadar.

Ve ne kadar korkakça olsa da, Lore bu adada yalnız kalmak istemiyordu.

"İlginç bir şey var mı?"

Dani kulübeye girmemişti, sadece kafasına takılmıştı. Lore irkilmiş gibi davranmadı; neye baktığını saklamaya bile çalışmadı. Günlüğün kapağını kapattı ve omuz silkti. "Kitaplar, ama onları okuyamıyorum."

"Kilise'ye satabilseydik muhtemelen bir servet değerinde olurdu." Dani çenesini salladı. "Ama Kilise'nin ikimizi de seve seve yakacağını düşünürsek, *gidelim*."

Derme çatma patikanın eğimi yavaşça yukarı doğru tırmanırken, harap köyü geride bıraktılar. Çok geçmeden Lore'un bacakları yanıyormuş gibi hissetti, nefesi kesildi. Haftalarca madencilik yapmanın dayanıklılığını artıracığı düşünülebilirdi ama görünüşe göre artırmamıştı ve hava kalitesi de buna yardımcı olmuyordu.

Kül ve sis yavaş yavaş dağıldı. Bir uçurumun yanından geçtiklerinde - Nyxara'nın bir zamanlar yüzüğünü fırlattığı uçurumun aynısıydı, Lore bundan emindi- altlarında kaynayan gri Godsfall enkaz bulutunu görebiliyordu, bir türlü dinmeyen bir fırtına. Uçurum o kadar da yüksek değilmiş gibi görünüyordu, sanki uçurumun kenarından atlayıp o gri yumuşaklığa inebilir ve üzerinden yürüyerek anakaraya geri dönebilirdiniz.

Ve sonra, saatler süren bir yürüyüşten sonra, katedral vardı, kırık dökük bir harabe. Avlu vardı, parçalanmış ahşap kirişler hala altın dikişlerle kaplıydı.

Ve işte Fount.

Bir kuyuya benziyordu, küçük ve gri renkteydi ve sanki taşları yakalanmış yıldız ışığıyla örülmüş gibi belli belirsiz bir fosfor ışığıyla parlıyordu. Dudakları sivriydi. Dünyanın ruhu ve çok mütevazı görünüyordu. Çok küçük.

Bir zamanlar yüksek kuleleri vardı, Hisar kadar büyük olmasa da neredeyse Hisar kadar görkemli bir bina. Lore, Nyxara'nın burayla ilgili anılarını hatırladı; Fount'un etrafındaki zemini kaplayan kiremitler, deniz melteminde dalgalanan ince dokunmuş keten bir gölgelik. Bunların çoğu yok olmuştu, ya Tanrıların Düşüşü'nde parçalanmış ya da zamanla çürümüştü. Kiremitler moloz yığınına dönmüştü, örtünün kirli lifleri hâlâ bazı kirişlere örümcek ağı gibi yapışıyordu. Sadece Fount'un etrafındaki avlu ve Lore'un katedralde görebildiği, çatının düştüğü yerde gökyüzüne açık birkaç oda kalmıştı.

Dani durdu, zor nefes alıyordu. Gözleri yıkıntılar arasında gezindi. "Sence O nerede?"

İkisinin de kutsal huşu için fazla zamanı yoktu. Lore, Dani'nin hemen işe koyulmak istemesini takdir ediyordu. Omuz silkti. "Şu odalardan birinde olabilir mi?"

"Olabilir." Dani ona baktı. "Ben katedralin içine bakacağım. Sen de burayı araştı."

Lore kaşlarını kaldırdı. "Burada olmadığı oldukça açık görünüyor."

"Yine de kontrol et." Dani bir el sallayarak, yıkık dökük bir kemerli geçitten geçerken onu görmezden geldi. "Titiz olmaktan zarar gelmez."

Sonra sadece Lore ve Fount kaldı.

Fount'un parçası sırtını yakıyordu, soğuk bir günün ardından gelen şömine gibi hoş bir sıcaklık, ağrıyan bir boğazda bir yudum viski. Esintide şarkı söylediğini duyabiliyordu, hafif ve ahenkli, kalp atışlarıyla birlikte gümbürdüyordu.

Devam et.

Nyxara'nın sesi değildi, aslında bir ses bile değildi. Farklı bir şey, daha derin bir şey.

Bunu göğsüne yakın oynamak, Fount'un parçasını ortaya çıkarmamakla ilgili tüm düşünceleri aklından uçup gitti. İçindeki her şey sadece sıcağı ve şarkıyı, parmaklarının ucundaki yeniden birleşmeyi işaret ediyordu. Sonunda doğru yapabileceği bir şey.

Öne doğru adım attığını fark etmedi, çantasını omuzlarından alıp parçayı çıkardığını fark etmedi, elleri hemen uyuştu. Fount'un yan tarafındaki çentiğe mükemmel bir şekilde oturdu, taş sanki hiç kırılmamış gibi taşla aynı hizadaydı.

Lore uzaklaşmaya çalıştı, rahatlamanın verdiği yabancı hissin tadını çıkarmak için bir an durmaya çalıştı. Ama taşı bıraktığında, taş onu pranga gibi sıkıca tuttu, sanki parmakları taşın yüzeyinde donmuştu.

Kafasının içindeki şarkı kreşendo yapıyor, melodi kemiklerini titretiyordu. Boğazından boğuk bir çığlık çıktı, bir iniltiden biraz daha fazlasıydı.

Görüşü bulanıklaştı. Karardı.

Tanıdık bir duygu

tükenmiş

son damlasına

kadar

BÖLÜM YIRMI BEŞ

LORE

Zaman uçsuz bucaksız bir okyanustur. Hafıza küçük bir teknedir.

-Bir Myroshan gemisinin yan tarafındaki grafiti, 67 AGF

OLre?

Nyxara'nın sesi. Yorgun ve durgun, sanki uzun bir uykudan yeni uyanmış gibi.

Uyku. Sonunda burada, Fount'ta dinleniyordu, Lore artık Fount'a bağlı olduğu için nihayet yeniden konuşabiliyordu.

Lore cevap vermedi, nasıl olduğunu anlayamadı. Ama Nyxara'nın sesi içinden süzüldüğünde, bir gülümsemeye benziyordu. *Oh. Onu bulmuşsun.*

Neredesin? Lore kelimeleri bir araya getirmeyi başardı, ancak bu yakın bir şeydi, dilden çok duyguydu.

Emin değilim. Nyxara'nın sesi biraz sıkıntılıydı ama çabucak düzeldi. *Dinleniyorum. Bitirmiş olmak güzel. Uzun süre yok olmasını diledim ama o zamana kadar çoktan yeminimi etmiştim. Geçmesini dilediğinde, geçebilirdi. İçkiyi almadın. Bu senin suçun değildi.*

Bekle. Lore kendini çırpınıyormuş, karanlıkta kaybolmuş, yüzeyin hangi tarafta olduğunu bilmeden boğuluyormuş gibi hissediyordu. *Sorularım var-*

Hayır, dedi Nyxara hülyalı bir şekilde. *Ben bittim.*

"Olamazsın." Lore bu kadarını yüksek sesle söylemeyi başardı, sesi kırık dökük avluda yankılanıyordu. "Hâlâ yapacak çok şey var, hâlâ yardımına ihtiyacım var-"

Yok, Nyxara yatıştırdı. *İhtiyacın olan her şeye sahipsin, Lore.*

Lore'un gözlerinin ardında bir şeyler değişti. Siyah boşluk bir şekle büründü, tanıdığı bir şekle. İçinde yaşadığı bir şekil.

Nyxara ona gülümsedi. Hüzünlü bir gülümsemeydi, tamamen insani bir gülümsemeydi. Dönüştüğü tanrıçadan hiçbir iz taşımıyordu, sadece Fount'tan önceki kadındı, solgun ve koyu renk saçlı, melankolik bir güzelliği vardı.

Kollarını açtı.

Lore o kucaklaşmaya girmeyi nasıl başardığını, aynı anda hem Fount'a hem de burada Nyxara'ya nasıl bağlı olduğunu bilmiyordu. Ama öyle yaptı, başını eski tanrıçanın omzuna gömdü ve kendisini kucaklamasına izin verdi.

"Sen benim hiç olmadığım kadar güçlüsün," diye fısıldadı Nyxara. Sesi Lore'un zihninde olduğundan daha farklı geliyordu, daha derin ve zengindi, o kadar da bitkin değildi. "Daha güçlü ve daha iyi."

"Değilim," diye mırıldandı Lore. "Değilim."

Nyxara çenesini yukarı kaldırdı. "O zaman olmaya karar ver."

Yavaş yavaş kaybolmuyordu. Bir an oradaydı ve bir an sonra yok oldu.

Ve Lore yalnızdı.

Bırak dinlensin. Yeni ses, ses olmayan ses.

"Anlamıyorum," dedi Lore. Keder sesini kalınlaştırmıştı, tam olarak anlamadığı bir keder. Neşe olması gereken yerde hüznün vardı. Ama tanrıça kendisinden bir parçaydı, karanlık ve anlaşılması zor bir parçaydı ve Lore onun yokluğunun yasını tuttu.

Sen de edemezsin. Ses -Fount- endişeli görünmüyordu. **Her şeyi anlamak sana düşmez. Sadece sana verilen amacı yerine getirmen gerekiyor.**

"Peki neymiş o?" Sesi yankılandı ve kırıldı, soldu, aynı anda birçok ses gibi geldi ve hiçbir şey değildi.

Taşıyıcı olmak. Bizim olan her şeyi geri getirmek için. Sen Bize büyüünün bir parçasını verdin; şimdi bile geri kalanını, yaşamı ve suyu, havayı ve toprağı ve ateşi çekiyorsun. Sen bizim dayanağımızsın. Bizim kolumuzsun. Arkadaşları, sevgilileri, parçaları bulup buraya, her şeyin başladığı yere geri çekiliyorlar.

Döngüler ve döngüler.

Bir kez daha tek tanrı olacağız, dedi Fount. **Gücümüzü sizin aracılığınızla geri alacağız.**

"Demek bizi de kullanıyorsun," diye mırıldandı Lore.

Tanrısallığın doğasında bu var.

Bundan hoşlanmamıştı. Bundan hiç hoşlanmamıştı. "Ve sonra her şey düzelecek mi? Dünya düzelecek mi?"

Bir duraklama. **Ölümlü iradeye ve ölümlü iradeye sahip ölümlüler olduğu sürece**

Kalpler, dünyanın düzeltilmesi sadece bir kez gerçekleşemez. Tekrar tekrar gerçekleşmelidir.

"Yani aslında hiçbir şeyi düzeltmiyorsun."

Mevsimler yeniden hizalanacak. Dünya dengesini bulacak, diye cevap verdi Fount.

Savaş, zulüm, adaletsizlik... Bunlar üzerinde hiçbir gücümüz yok. Sadece onların var.

Onlar. İnsanlık. Lore, Fount'un kendisini bunun bir parçası olarak görmediğini fark etti.

Fount **size her şeyin gösterilmediğini** söyledi. **Size anılarını verdiğinde, sözünüz kesildi.**

"Bekle, bilmek istiyorum-"

Lore yok olmuştu, kendisinden topladığı parçalar parçalanmış ve başka bir şeye, hiç bitmemiş bir anıya, bir kan ve öfke fırtınasına geri çekilmişti.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

NYXARA

(Size kutsal kitap borcum yok.)

H

pençeleriyle kan akıttı.

Daha önce de birbirlerine sert davrandıklarında kan akıtmıştı ama bu tutkuyla olmuştu, asla öfkeyle değil. Şimdi ise parmaklarının siyah bıçaklarından akan altın sarısı ikorun görüntüsü dudaklarına bir hırıltı, dişlerine bir uluma getirdi. Nyxara Apollius'un üzerine atladı, kollarını iki yana açtı, onu parçalamak, derisi yüzülmüş kurdelelerden başka bir şey bırakmamak istiyordu.

Omuzlarında açılan kanatlar çivit rengi gecede inci gibi parlıyordu. Nyxara tökezleyerek geri çekildi, bir an için şok olmuştu. Onun değişmeye devam ettiğini biliyordu, hepsinin değiştiğini biliyordu ama bunu hiç görmemişti. Fount'un gücü onu giderek insandan daha da uzaklaştırıyordu ve Nyxara bu gücün tüm boyutlarını ondan saklamıştı.

Ondan çalarken bile daha da güzelleşiyordu. Güçle birleştğinde güzelliğe asla güvenilemezdi.

Nyxara çılgık atarak ona doğru hamle yaptı; Nyxara onu saçlarından yakaladı ve güçlü bir kanat çırpışıyla kumsaldan uzaklaştırdı. Yere çömeldi, gözlerinden acı dolu yaşlar süzülüyordu. Gözyaşları mürekkep karasıydı ve kumu lekeliyordu.

"Böyle olmak zorunda değil." Sesi yankılanıyordu, her şeyi tüketiyordu. Kulaklarında bir nabız gibi atıyordu. "Onu senden alabilirim, sevgilim. Gücünüzü istemiyorsanız, Fount onu geri alacaktır. Geri alacağım-"

"İstemediğim sadece benim gücüm değil," diye hırladı Nyxara. "*Sorun sensin.*"

Apollius'un yüzünde acı görmek tuhaftı. Daha önce de görmüştü elbette ama bu hale geldiklerinden beri görmemişti. Şimdi hiç bu kadar savunmasız görünmüyordu, sadece öfke, sadece gurur, sadece küçümseme. Ama bu, altın gözleri kapanıyor, dolgun ağzı gevşiyor, omuzlarının çizgisi

Korkunç, güzel kanatlar çöküyordu; bu acıydı ve Tanrı katında korkunçtu.

"Sana veremeyeceğim tek şey bu," dedi Apollius ve sesi neredeyse üzgün geliyordu.

Titreyerek ayağa kalktı, keskin pençelerle sonlanan kıvrık parmaklar, yıldızlarla dağılmış karanlık boşluklara dönüşen daralan gözler. "O zaman öldür beni."

Neredeyse hıçkırık gibi bir nefes aldı. "Bunu ben de yapamam."

Dizleri bükülmüş, kolları önündeydi. Hestraon bir keresinde ona dövüşmeyi öğretmişti. Kavga etmeyi öğretmişti, çünkü ondan bunu istemişti, o zamanlar sadece tek bir ölümü barındıran ölümlü bedenlere sahip arkadaşlardı. "Denemek zorunda kalacaksın. Çünkü ben eminim."

Anılar bulanıklaştı. Bir şiddet dalgası - Apollius onu bulutların üzerinde uçuruyor, kanatlarının her vuruşu onları yükseğe çıkarıyor, sadece onu tekrar yere çarpması için, kaya ve ağaçtan oluşan bir tufan ve patlayan, hayal edilemez bir acı. Pençeleri onun etindeydi, yanağını, kolunu parçalıyordu, ağzında kan vardı.

Gökyüzünde, tüm takımadalar boyunca savaştılar; beyaz kanatlar ve siyah pençeler öfke ve pıhtılaşmış aşk girdabında. Ormanları yakıp yıktı. Dağları kırdı. Toprak paramparça oldu, Apollius'un kanının değdiği yere altın döktü, cehennemden bir bahçeyi suladı. Mücevherler, gözyaşlarının düştüğü yerde, artık onun insanlığına dair hiçbir şey yoktu, doğallığına dair hiçbir şey yoktu. İnşa ettiği Kilise'nin tövbekârları alevler içinde öldü, ezildi ya da yandı; bazıları gemilere doğru koştu, bazıları kaçtı, gördüklerini ve tanrılarını yenmeye çalışan kötü tanrıçayı anlatmak için.

"Nyxara, *dur*." Nyxara'yı bir adada oluşturduğu kraterden kaldırırken ona bağırdı ve denizin içeri girmesi için örtüyü kırdı. "Buna son veremezsin. Bitmez."

Ama bitmek zorundaydı. Kendini savunuyordu. Hepsi bu, gerçekten. Kadın onu öldürmeye çalışıyordu, adam da onu durduruyordu ama *bitmek* zorundaydı.

Bir sonraki darbeden yuvarlanarak kurtuldu, ay ışığı şeritlerine dönüştü. Sahip oldukları tek umut parçalarıydı, o kadar sıkı tuttuğu sırlardı ki, onları düşünmesine bile izin vermiyor, anıları gidebildiği yere kadar kovuyordu. İhtikleri zaman kırılan Fount'un parçaları. Apollius geri kalanını göndermeden önce saklamayı başardığı, sadıklarıyla birlikte anakaraya gönderdiği. Kaybolduğunu fark ettiğinde nasıl da öfkelenmişti.

Onu nasıl yatıştırmış, bunun bir önemi olmadığına, güçlerinin mutlak ve tartışılmaz olduğuna dair ona nasıl güvence vermişti.

Geriye sadece Braxtos'un bir daha dönmek üzere ayrılmadan önce onun istediğini yapmış olması umudu kalmıştı.

Ona ne yapacağını söylemek canını yakmıştı. Apollius'un zihnini saran bağları onu neredeyse bilincini kaybetmesine neden oluyordu, Fount'tan içtiklerinde ona zorla ettirdiği yeminler ona karşı bu zayıf planı imkânsız hale getirmişti. Bir daha bundan bahsedebileceğinden şüpheliydi. Bunu düşünmek bile acı veriyordu.

Apollius'un onu takip edeceğini bilerek ve ondan önce yeterince zamanı olmasını umarak dünyanın örgüsü içinde kaybolmak. Henüz yok etmedikleri birkaç adadan birine yeniden yerleşmek. Nyxara içgüdülerini takip etti ve yemyeşil ve mükemmel bir şekilde büyümüş olan ağacı gördüğünde, altında Braxtos tarafından gizlenmiş, yüzyıllardır köklere dolanmış olan şeyi hissedebildi.

Ellerini kaldırdı. Kayalardan ve topraktan ölümü çekip aldı, hepsini ağacın içine itti, her yaşam parçasını dışarıda bıraktı, tamamen söndürdü. Onu bir mezar gibi işaretledi.

Apollius, arkasındaki ormana doğru hızla ilerliyordu. Pençelerini uzatmış ve dişlerini göstermiş bir halde onu karşılamak için döndü, belki bir gün bir son olabileceğini biliyordu.

İlk adada, onları getirip değiştirdiği Altın Dağ'da pençelerini onun göğsüne geçirmişti.

Durabilirdi. Belki de durmalıydı - onu havada tutuyordu, kanatlarının güçlü vuruşları onu havada tutuyor ve mantıklı düşünmesini bekliyordu. Ama durmadı.

Durabilirdi. Onu durdurabilirdi.

Nyxara'nın pençeleri kutsal etin derinliklerine, yaldızlı damarlara, fildişi kemiklere saplandı. Adamın eti herhangi birininki kadar kırmızıydı. Elini onun kalbinin etrafına kapattığında, kalbinin avucunun içinde attığını hissetti.

Boşluktaki karanlık gözleri onunkilere baktı, arkasındaki güneş kadar parlaktı. Zaman durmuş gibiydi.

Ve kalbi göğsünden söküp çıkardı.

Yere yuvarlandılar, siyah ve altından bir bulanıklık, yere çakıldılar ve kayaları parçaladılar. Nyxara nerede olduklarını net olarak göremiyordu, sadece karanlık olduğunu biliyordu. Elllerine kan yapışmış bir halde ondan uzaklaştı. Uzaklarda Fount şarkı söylüyordu, kederli bir melodi, bir ağıt.

Apollius'un, kadının kalbini sökmesine izin vermesini sağlayan anlık sükûnet yok olmuştu. Sırt üstü yatmış, nefes nefese, altın rengi gözleri panik içindeydi. Bir organı olmasa bile hâlâ hayattaydı, çünkü onlar tanrıydı ve tanrılar kurallara uymazdı. Ama onun solmakta olduğunu görebiliyordu.

"Anlamıyorsun." Sesi farklıydı ve bir an için farkın ne olduğunu anlayamadı. Bu onun sesiydi, hiç değişmemişti, tüm bunlardan önce de böyle çıkıyordu. Onu ilk kez sevdiğini söyleyen sesin aynısıydı. "Nyxara, ikimizi de kurtarmak istedim. Ölemeyiz, ölebiliriz ama *yapamayız*, anlıyor musun? Buna izin veremem. Karanlığa gitmemize izin veremem."

Anlamamıştı. Kalbi hâlâ onun elindeydi, her şeye rağmen atmaya devam ediyor, taşlara kırmızı ve altın rengi ağılıyordu. Nyxara ona doğru sürünerek yaklaştı, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı, tövbekârlarla birlikte yazdığı kitaptan okuduğu parçaları hatırlamaya çalışıyordu. Sert şeyler, ama güzel şeyler de vardı; Nyxara'nın gördüğünü varsaydığı ve diğerlerinden saklanan gerçekler. İlk sorduğu sorunun cevabı, burada bulunmalarının nedeni.

"Korkma," diye mırıldandı, onun saçlarını okşayarak. "Parlayan Diyar'a gideceksin, aileni tekrar göreceksin..."

Çıkardığı ses daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Nyxara acıya aşinaydı ama eğer bir ses bir ruhu bedenden söküp atabilseydi, o ses böyle bir ses olurdu. Bir çığlık değil; daha sessiz, daha içgüdüsel, bir dünyanın sonunda geriye kalan tek şey.

"Bu bir yalan," dedi. "Bu bir yalan. Bundan sonra hiçbir şey yok, Nyxara. Hiçbir şey yok. Hepsi bu kadar."

Bir hayat, bir mum gibi söndü, geride hiçbir şey kalmadı. Duman bile. Bu onu dehşete düşürdü. Bu onu rahatlattı.

Ama Apollius... ailesinin öldüğünü, onları bir daha asla göremeyeceğini ve o korkunç geceden sonra geriye hiçbir şey kalmadığını bilmek. O boşluğa bakmak, o cevabı bulmak ve ondan kaçmaya çalışarak yüzlerce hayat yaşamak.

Nyxara ölümü dost edinmişti. O hiç yapmamıştı.

Ve onu hâlâ seviyordu. Aptal kalbi hâlâ kanlı yumruğundaki kalple aynı anda atıyordu.

Nyxara yüzünü buruşturarak, artık hareketsiz olduğu için tüm acının kendisini yakaladığını düşünerek Apollius'un yanında dizlerinin üzerine çöktü. Göğsündeki delik *emici* bir ses çıkarıyordu, damarları artık kası olmayan kanı bulmaya çalışıyordu.

hareket ettirdi. Gözleri kocaman açılmış ve gözyaşları içinde, nefesi ciğerlerinde titreyerek onu izledi.

Konuşmadı, çünkü söyleyecek bir şey yoktu. Ama kalbini kemiklerden oluşan kafesine geri indirdi.

Delik kapanmadı ama organ gerekli bağlantıları yeniden yaptı. Atışı hiç durmamıştı.

"Dayanacaktır." Gözlerini kapadı, yutkundu. "Yeterince uzun süre dayanacak." Onunla değil de kendisiyle konuşuyor gibiydi. Ama gözlerini açtığında, bir bıçak gibi keskin olan gözleri onu olduğu yerde sabitledi. "Bunu arkamızda bırakabiliriz, sevgilim."

Yapamadılar. O yapamazdı. İsteddiği şey değişmemişti. Nyxara başını yavaşça salladı.

Yüzü değişti. Ağzının çizgileri sertleşti, gözleri çakmak çakmak oldu. Doğrulup oturdu, göğsündeki delikten hâlâ kan damlıyordu ve Nyxara'nın üzerine doğru geliyordu.

Nyxara bir duvarla karşılaşana ve taş kürek kemiklerine batana kadar geri çekildi, ta ki gidecek başka yeri kalmayana kadar.

Apollius uzanıp elini saçlarına doladı ve yavaşça başını arkaya yatırdı. "Eğer şimdi kabul etmezsen," dedi, "belki sonra edersin. Beni öldürmedin ama zamanımı kısalttın. Bu işi başarabilirim. Ben de aynısını yapabilirim."

Ve Nyxara'nın başını yana çevirdi.

Ve Nyxara ölmedi, çünkü yaşam tanrısı buna izin vermedi. Ama o gitti, karanlıkta dolaşmaya başladı. Hiç istemediği bir döngünün devam etmesini bekliyordu.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

LORE

İnancımızın temelleri yıkılırsa ne yaparız? Bunların üzerine inşa edilen herhangi bir şey nasıl ayakta kalabilir?

-Margo Av'ın yazılarından eline¹

hTe Fount sonunda onu bıraktı. Zorlanıyordu, hatta Nyxara'nın son anısında kaybolmuştu; taşlardan birinin gücüyle geri tökezledi

Bir halat çekme savaşında galip geliyor, keskin nefesler alıyor, eli kendi ağrıyan boynundaydı.

İşte Tanrıların Düşüşü. Nyxara, Apollius'u öldürmeye çalışıyor ve sonra onun korkusunu görünce fikrini değiştiriyordu. Apollius, Nyxara'nın da Apollius'la aynı arada kalacağından emin olmuş, teknik olarak hâlâ Fount'un onlara verdiği her iki ölüme de tutunuyordu çünkü gerçek karanlık, korkunç ve kaçınılmazdı.

Ölümden sonra hiçbir şey gelmiyordu.

Bir hafta önce sorulmuş olsaydı, Lore vahiy karşısında bu kadar üzülmezdi. Hayat insanı yıpratırdı; tek istediğin dinlenmek ve rahatlamakken, öbür dünyaya sahip olmak kulağa yorucu geliyordu. Ama şimdi, istemeden sebep olduğu tüm ölümler zihninde tazeyken, bu onu... boş hissettiriyordu. Boş. Hiçliğe doğru ilerleyen bir saat gibi.

Apollius'un öfkesi ona mantıklı geliyordu. Korkusu, çaresizliği. Tüm bunlar, bir adam ölmek istemediği içindi. Çünkü sevdiği kadının ölmesine de dayanamıyordu.

Sevdiği. Sahip olunan. Lore Nyxara'ya ikisini karıştırmamasını, aynı şey olmadıklarını söylemişti. Ve hâlâ da değillerdi. Ama bencil yanı, korkunç yanı, nasıl aynı hissedebileceklerini anlıyordu. O kısmı Gabe ve Bastian'ı düşünebiliyor ve mükemmel bir şekilde anlayabiliyordu.

"Onu bulamıyorum."

Dani'nin sesi onu yerinden sıçrattı. Lore içgüdüsel olarak Fount'un önüne geçti ve eve getirdiği parçayı sakladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi sanıyorsun?" Dani'nin yüzü bomboştu ama bu bomboşluk duygu yokluğundan değil, yorgunluk ve yenilgiden kaynaklanıyordu. "O *burada* değil."

Apollius ve Nyxara, Tanrıların Düşüşü'nün anısına karanlık bir yerde, katedralin dışında bir yerdeydiler. Belki de O hâlâ oradaydı. Lore neredeyse o yerle ilgili daha iyi anıları olmadığı için ölü tanrıçayı lanetlemek istiyordu ama Nyxara'yı düşmanca düşünmeyi henüz kendine yediremiyordu.

Fount'u hâlâ bedeniyle saklayan Lore ayağa kalktı. "Tekrar bakalım. Belki bir şey kaçırmışsındır." Gördüğü karanlık yer, katedralin derinliklerinde, molozların altında saklı bir yerde olabilirdi.

"Sana söylüyorum, O orada değil." Dani ellerini havaya kaldırdı. "Ama neden olmasın? Elbette, bir kez daha bakalım. Belki sihrin işe yarar."

Takip etmeden önce diğer kadının arkasını dönmesini ve gölgelerin yarısına gelmesini bekledi.

Katedralin kalıntıları dışarıdan görüldüğünden çok daha genişti. Boş odalar, açık çatılar ve kırık duvarlardan oluşan bir labirent, yaldızlı taş ve masif meşenin ufalanmış artıkları. Fount'un bulunduğu avluyu geçince, etrafında birbirinin içine açılan odaların sıralandığı büyük bir açık avlu vardı.

Avlunun tavanında en büyük delik vardı, kırık kirişler kemikler kadar keskindi. Lore'un bedeni daha önce hiç yaşamadığı yaraları hatırladı. Bu çatıdan fırlatılmak, sırtının bu kiremitlere çarpması.

Dani onu harabelerin derinliklerine götürdü, kırık taşların ve yıkılmış duvarların üzerinden tırmandı. Güneşin çoğunu engelleyen yoğun kül, bitki yaşamının gelişmesini engelliyordu ama bazı dayanıklı yosunlar zeminin bazı kısımlarını kaplıyordu ve karanlığa aldırmayan birkaç gece açan çiçek köşelerde büyüyordu. Nightshade. Ayçiçeği.

Lore gözlerini zeminden ayırmıyor, gizli bir merdivene işaret edebilecek tuzak kapıları ya da değişiklikler arıyordu. Herhangi bir şey göremedi ve molozların çoğu daha yakından bakmak için hareket ettirilemeyecek kadar ağırdı. Çatıdaki bir delikten çıkan kiriş dışında şaşırtıcı derecede az hasarlı bir odaya ulaştıklarında, kontrol etmek için ellerini kirişin bir ucuna dayadı. "Şunu taşımama yardım et."

Hakkını yemeyelim, Dani nedenini sormadı. Bir hamleyle kirişi çekip

yerden kaldırdı ve duvara doğru çekti.

Altında kırık fayanslardan başka bir şey yoktu.

"Eğer alt katı arıyorsan, çoktan kontrol ettim," dedi Dani. "Bulabildiğim bir şey yok. Şimdi bana inanıyor musun?"

"Evet." Lore'un omuzları çöktü. Apollius'un cesedi bu lanet adanın herhangi bir yerinde olabilirdi.

"Kapsamımızı genişletmemiz gerekecek." Dani yumruklarını kalçalarına dayamış, katedrale sanki onu seve seve ateşe verebilecekmiş gibi bakıyordu. "Adayı bölelim, her gün farklı bir bölümünü araştıralım. Eminim O'nu bulmak o kadar da zor olmayacaktır."

Bu sözler sahteydi, ikisinin de inanmadığı bir güvenceydi. Bulması zor olacak bir şey varsa, o da ölümlerini kıskançlıkla saklayan bir tanrının cesedi olurdu.

"Haklısın." Lore iç çekti. "Ama hava kararıyor. Kazara bir uçurumdan aşağı düşmek istemiyorsak yarın başlamamız gerekecek."

Dani başını salladı. "Ben teknede uyuyacağım. Sen de geliyor musun?" Ama Lore çoktan başını sallamaya başlamıştı. O burada kalacaktı.

Eski soylu kadın kaşlarını kaldırarak odadan çıktı.

Lore bir an oyalandı. İlk geldiklerinde hissetmeye vakit bulamadığı tüm o huşu, şimdi tapınma değil ama dehşet olarak üzerine çökmüştü. Burası dünya dininin doğduğu yerdi ve eğer başarılı olursa, burası onun mezarı olacaktı.

Fount kafasının içinde şarkı söylüyordu, yumuşak ve nazlı.

Bir iç çekişle daha katedralden dışarıya doğru tırmandı.

Avluda, Dani Fount'un yanına çömeldi. Tam Lore'un taşın yerine koyduğu yere.

Spiritum hemen Lore'un ellerine koştu, altın iplikler onu diğer kadına bağladı. Dani gerildi ama dönmedi, dokunmamaya dikkat ederek ay oymalı taşı incelemeye devam etti.

"Yapacaksan yap." Sesi alçaktı ama burada, kilometrelerce ötede yaşayan tek iki varlık oldukları yerde yankılanıyordu.

Yapmalıydı. Ama yapmadı.

Yine de içindeki bir şey, Nyxara'nın eskiden olduğu o boşlukta parıldayan bir dürtü, bunun için ona öfkелendi.

Fount'un yanında Dani sessiz, esprisiz bir kahkaha attı. Ayağa kalkıp Lore'un yüzüne döndü ve başparmağını arkasına yaslanmış olan ay oymalı taşla doğru salladı.

yerine koydu. "Bulup bulmadığını merak ediyordum."

Lore'un yumruğunda daha fazla altın ipliği toplandı. Dani kaskatı kesildi, yüzü birkaç ton daha solgunlaştı.

"Ne olduğunu biliyorum," dedi Lore. "Günlük kulübedeydi."

"Elbette oradaydı. Uzun zamandır kayıp olan atamdan bir hatıra." Dani gözlerini devirdi. "Evet Lore, ailemin Apollius'un cesedini koruması gerekiyordu. Pek de iyi bir iş çıkaramadık - Dağ'a gitmenin yolu birkaç nesil önce unutuldu, sanırım o gümüş şeyler kumarda kaybedildiği için. Yönler aktarılamadan önce bazı erken ölümler oldu, bir mirasın kaybedilmesinin tüm genel yolları. Ama haklısınız, en başından beri bu benim işim olmalıydı."

"*Senin işin mi?*" Lore konuşurken Dani'ye yaklaştı, avının etrafını saran bir avcı gibi, ilerledikçe Spiritum'u yayıyordu. "Babanın değil mi?"

Dani biraz söndü, aşağılayıcı gülümsemesi kayboldu, gözlerinde gerçek bir korkuya benzer bir şey vardı. "Adalar'a vardığımızda fazla dayanamadı. Bunun için yaratılmamıştı. Ne o ne de annem."

Lore onun için üzölmek istemiyordu. Bu duyguyu bir kenara itti. "Yani buraya gelmek için beni kullandın. Onu benden korumak için."

"Hayır, seni aptal," diye tükürdü Dani. "Sana karşı hiç şansım yok. Kelimenin tam anlamıyla hayatımı bedenimden çekip çıkarabilirsin. İş bitiremeyecek kadar korkak olsan da bunu şu anda yapıyorsun."

Bunun için Lore Spiritum'u bir kez daha çekti. Dani'nin omurgası sanki yaşam gücü onu yerden kaldıran bir halatmış gibi doğruldu. Ayak parmaklarının ucuna kadar yükseldi.

"Sana karşı çalışacak olsaydım," dedi gergin bir sesle, "şimdiye kadar yapardım, sence de öyle değil mi?"

Haklı bir nokta. Ama Lore parmaklarının etrafına bir Spiritum teli daha sardı.

Dani'nin yüzü daha da soldu. "Fount'u tekrar bir araya getirmeye çalıştığınızı biliyorum," dedi. "Ailem yüzyıllardır kırık parçalardan haberdardı ama yeraltı mezarlığındakinden başka nerede olduklarını hiç bilmiyorduk."

Mantıklı geliyordu. Nyxara'nın Tanrının Düşüşü'ne dair hatırladıklarından sonra, tanrıçanın ona neden söyleyemediğini biliyordu.

"Bu bilginin karşılığını bana daha gevşek bir tutuşla ödeyebilir misin?" dedi Dani.

Lore ilk başta, sırf diğer kadının bunu yapabileceğini hatırlaması için tutuşunu tekrar sıkılaştırdı. Sonra Spiritum'un tellerinden birini serbest bıraktı.

Dani omuzlarını dikleştirerek, "Teşekkür ederim," dedi. "Dediğim gibi, parçaları biliyoruz. Onların Fount'la yeniden bir araya gelmesini engellememiz ve diğer ikisini panteon onları nereye sakladıysa bulmamız gerekiyordu. Sanırım bu da Liman'daydı?"

Lore cevap vermedi.

Bu Dani'yi korkutmuşa benzemiyordu. "Senin tarafında olduğumu daha kaç kez kanıtlamam gerekecek bilmiyorum, Lore. Fount'u tamir etmeni istiyorum. Apollius'un ölmesini istiyorum."

İfade tamamlanmamış gibiydi, sanki ardından başka bir şey gelmeliydi. Sanki amacının toplamı bu değildi ama paylaşacağı tek şey buydu.

Lore başını salladı. Sonra elini uzattı. "Hançeri bana ver." Dani hançeri yokmuş gibi davranarak vakit kaybetmedi. "Ciddi misin?" Bu sefer bir avuç dolusu iplik Dani'nin nefesini kesmeye yetti.

"Peki," diye hırıldadı, botunu karıştırmak için eğilirken neredeyse yere yığılıyordu. Bıçağı çıkardı, Lore'un büyüüne karşı işe yaramazdı ama onu hazırlıksız yakalamayı başardıysa yeterince etkiliydi.

Lore bıçağı aldı ve kendi botunun içine soktu. Sonra da Dani'nin hayatını avuçlarından bıraktı.

Dani belinden büküldü ve nefes nefese kaldı. "Bu çok fazla gibi görünüyor," dedi nefeslerinin arasında.

"Belki de." Lore arkasını döndü ve uyuyacak bir yer bulmak niyetiyle tekrar harabelere doğru yürüdü. "Ama eğer beni sırtımdan bıçaklayacaksanız, ben de bu iyiliğe karşılık vermek isterim."

Dipnotlar

[1](#) Daha çok Gece Cadısı olarak bilinir.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

GABE

En güçlü olanlar zayıflara hükmedecektir. Dünya bu şekilde yapılandırılmıştır; Beni hoşnut eden de budur.

-Kutsal Yasa Kitabı, 79. Bölüm hFount parçasını almaya gidip gitmeme konusunda tartıştılar. Mari mantığın sesi olmaya çalışarak, Eoin gemilerini almış olsa bile bir anlaşma yaptıklarını ve buna sadık kaldıkları sürece kesinlikle parçayı onlara vereceğini ve Alie ile Lore'u kurtarmaya yardım edeceğini söyleyerek onları rahatlattı.

Malcolm, "Anlaşmaların zehir kaçakçıları için politikacılardan çok daha fazla ağırlığı vardır," dedi ve Mari bundan sonra sessiz kaldı.

Eoin'in gemiyi almasının otomatik olarak anlaşmalarından döndüğü anlamına gelmediği konusunda haklıydı. Ama bütün bu olanlar Gabe'in ağzında ekşi bir tat bıraktı ve sezgileri -ve kafasındaki tanrı- ona kaçmasını söyledi. Birine gerçekten güvenmese bile diğerini dinlemenin en iyisi olduğunu öğrenmişti.

Gabe parçayı bulup hemen gitmek istiyordu ama Malcolm daha ölçülü yaklaşıyordu. Parçayı alıp Rotunda'dan alarm vermeden çıkmayı başarsalar bile, Val'in gemisi gittiğine göre, başka bir gemi çalmadan Caldien'den ayrılmanın bir yolu yoktu.

"Bir yolu var," diye homurdandı Gabe, ateşten ve topraktan iplikleri düşünerek. "Hayır," dedi Malcolm, neredeyse konuşmasını bitirmeden önce. "Hayır."

Başka seçenek kalmadığına göre, artık plan bir gemi çalmaktı. Kardeşliğin bu akşamki toplantısından sonra Gabe ve Malcolm, hâlâ takip edilme ihtimallerine karşı pansiyona döneceklerdi. Sonra arkadan gizlice çıkıp Rotunda'ya dönecekler ve Val, Mari ve Michal limanda uygun küçük ve korumasız bir şey bulurken taşı çalacaklardı. Eoin şüphesiz taşı kimin aldığını bilecekti ama umarım yarı yolda kalırlardı.

Fount parçasının kaybolduğunu fark etmeden önce Dağ'a gitmiş.

Yani şimdilik hepsi her zamanki gibi iş yapıyormuş gibi davrandı.

Auverrain ve Caldien arasındaki dedikodular yavaş ilerliyordu ama *o kadar da* yavaş değil. Alienor Bellegarde ve Jax Aronicus'un düğününün öne çekildiği haberi ortalıkta dolaşmaya başlamıştı bile. Finn, pansiyonun mutfağında hızla soğumakta olan bir fincan çayın önünde oturmuş, önünde açık bir mektupla, tırnaklarıyla gergin bir şekilde masaya vuruyordu.

Bayan Cavendish çoktan pazara gitmişti ama tezgâhın üzerine bir tabak bisküvi bırakmıştı. Gabe bir tane aldı ve tadına bakmadan yedi, Finn'e sorunun ne olduğunu sorup sormayacağına karar vermeye çalıştı.

Gözlerini mektuba dikti ve güvenli bir mesafeden okudu. Sonra bisküvisini düşürdü.

"Ne yazıyor burada?" Ne yazdığını biliyordu, az önce okumuştı. Ama onaylandığını duymak istiyordu.

Finn ise onu omzunun üzerinden bakarken bulduğu için üzgün görünmüyordu. Kendini salladı, çayına kaşlarını çattı. "Lanet olsun, bunun viskiye ihtiyacı var." Yine de cevap vermeden önce fincanı boşalttı. "Görünüşe göre Kraliçe İkinci Ada'dan kaçmış. Aziz Kral onu yakalamak için herkesi gönderiyor."

Gabe'in kafasında alarm zilleri çaldı, yanık kokusu geliyordu.

Onu alacak, diye mırıldandı Hestraon. *Onu tekrar alacak. Seni yalnız bırakacaklar.*

"Bunun doğru olduğunu nereden biliyorsun?" Gabe sordu. "Adalar'dan kaçmak imkânsız."

"Görünüşe göre Baldıran Kraliçeniz oldukça becerikli." Finn kaşlarını kaldırdı. "Haberi Citadel'deki bağlantımdan aldım. Onlar da vekil Rahip Exalted, yani biliyor olmalılar."

Alexis o zaman. Kesinlikle biliyorlardı.

"Siktir," diye homurdandı Gabe, koridora doğru yürürken. "*Siktir.*"

Sınırlarının sarsıldığını hissetti. Kendisinin dış sınırlarının ışığa ve ısıya dönüştüğünü hissetti.

Sonra gitmeme izin vereceğine söz verebilir misin? diye sordu Gabe. *Beni kendime geri verecek misin?*

Tanrı cevap vermeden önce bir an bekledi. *Hiçbir söz veremem.*

"O zaman beni rahat bırak," diye hırladı Gabe.

Merdivenleri hızla çıkarak Malcolm'un odasına gitti ve kapıyı yumrukladı. Kapı açıldığında, çıplak gövdesinin etrafına bir battaniye çekilmiş, uykulu gözlerle bakan bir Michal gördü. "Gabe?"

Gabe onu iterek odaya girdi. Malcolm çoktan uyanmış, duvara yaslanmış küçük masada benzer şekilde çıplak göğüsle oturuyordu. Gabe hışımına içeri girdiğinde, kaşları çatılmış bir halde arkasını döndü. "Üzgün görünüyorsun."

Şaşırtıcı bir çıkarımdı ama Gabe onu terslemedi. "Lore Adalar'dan kaçtı. Yakalanması için bir emir var. Eğer Apollius onu bizden önce yakalarsa, her şey biter."

Malcolm yavaş bir nefes verdi. "Bu gece gidiyoruz. Dağ'a vardığımızda-"

"Şimdi gidiyoruz."

"Gabriel. Endişeni anlıyorum ama Lore kendi başının çaresine bakabilir-"

"Bunu yapmak zorunda olmamalı." Kelimeler Gabe'in dişleri arasında tısladı. "Onu kurtarmak için bir şeyler yapmalıyım. Eğer ona zarar verirse, bunu yapmak için Bastian'ı kullanırsa
-"

"Bastian artık neredeyse yok, Gabe," dedi Michal nazikçe, hâlâ duvarın yanında duruyordu. İfadesi, umudunu yitirmiş ve bir başkasının umudunu koruduğunu görmekten acı duyan biri gibi gergin ve yorgundu. "Bütün Fount'u bir araya getirsek bile ondan geriye ne kalacağını bilmiyoruz."

Gabe, elini Michal'in boynuna koymuş, ateş gibi hızlı bir şekilde odanın diğer ucundaydı. Uzaktan Malcolm'un bağırıldığını duydu ama dinlemiyordu. Zihni alev ve kor kıvılcımlarıyla doluydu.

"O içeride," dedi Gabe. "Ve onu kurtaracağız. Lore'u kurtaracağız." Michal boynundaki ele rağmen başını sallayabildiği kadar salladı.

Gabe onu yavaşça bıraktı. Arkasını döndüğünde Malcolm'un yumruğu burnuna değdi.

Hak edilmemiş bir şey değildi. Gabe bunu biliyordu, artık kafasındaki ateş sönmeye başlamıştı. İki büküm oldu ve elindeki kanı yakaladı.

"Kendine gel," diye hırladı Malcolm, elleri hâlâ yumruk halindeydi. "Beni anlıyor musun, Gabriel?"

Başını salladı, kan dudağına doğru akıyordu. Tadı metalikti, mide bulandırıcı derecede sıcaktı.

Sen yumuşaksın, dedi Hestraon. *Ve sen bir korkaksın.*

Gabe itiraz etmedi.

"Bu gece parçayı çalacağız," diye devam etti Malcolm, sesi gergin bir şekilde

Hatta bir nevi. "Val, Mari ve Michal limandan hangi gemiyi bulabilirlerse onunla yola çıkıyoruz. Dağ'a doğru yola çıkıyoruz. Lore'un o zaman ve şu an arasında yakalanma ihtimali yok denecek kadar az." İç çekti, yumrukları gevşedi. "Sadece bir gün daha dayan, tamam mı? Elimizden geleni yapıyoruz."

Hepsini değil.

Ama Gabe başını salladı. Odadan çıktı, kendi odasına gitti. Yatağına oturdu ve duvara baktı, Lore'u, Bastian'ı ve Alie'yi, sevdiği ve kurtaramadığı tüm bu insanları düşündü.

Gece çökmeye başlayıp pencereyi karanlık perdelerle kaplayana kadar odasında kaldı. Gabe duvarın arkasından Malcolm ve Michal'in fısıldaşmalarını belli belirsiz duyabiliyordu. Çoğunu anlayamıyordu, sadece şurada burada bir kelime.

Dengesiz. Daha güçlü. Endişeli.

Gabe *endişelenmeliydi*. Bunu biliyordu. Hestraon'u duyduğu, tanrının anılarını gördüğü için endişelenmeliydi. Bu güce bu kadar kolay kapıldığı için endişelenmeliydi. Kendini kaybetme fikri onu ne kadar baştan çıkarmıştı.

Ama büyüsunü düşündüğünde hissettiği en yaygın duygu derin ve korkunç bir memnuniyetti. Uzun zamandır her çizgiye uymuş, her kurala göre oynamıştı. Hâlâ Lore'un odasında, sadece bir keşiş ve bir zehir kaçakçısı oldukları o geceyi düşünüyordu. Kimsenin umursamadığı bir görev için kendini nasıl inkâr ettiğini, onu nasıl reddettiğini.

Kendini hiçbir zaman koşulsuz bir aşka layık görmemişti. Bu konuda o ve Hestraon birbirlerine benziyorlardı. Ama kendini layık olmak için kafeslemek onu kapana kısırmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Malcolm onu kapıda karşıladı, ikisi de çoktan siyah pelerinlerine bürünmüşlerdi. Rotunda'ya doğru ilerlerken hiç konuşmadılar.

Bir şey söylemek için yuvarlak bina gökyüzünde belirene kadar beklemesi gerekti. "Özür dilerim," diye nefes aldı Gabe.

Başını salladı. "Özrü hak eden kişi Michal." "Adil. Bir tane alacak."

Malcolm içini çekti. "Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum." Yana doğru baktı, ifadesi yumuşaktı. "Ama bu konuda pervasız olamayız. Riskler çok yüksek.

Tüm dünya burada dengede."

Gabe dünyayı giderek daha az umursuyordu. Bu ona Lore'a mal olacaksa umurunda değildi.

Bastian'a mal olacaksa da.

Rotunda'nın göbeğinde Kardeşlik sessizce bekliyordu. Eoin'in yüz ifadesi hevesliydi, kapüşonunu sadece o indirmişti. Arkasında, duvarda parıldayan bakır kapı ateşle kapatılmış ve ele geçirilemezdi.

Önsöz yoktu. Eoin fincanı çoktan eline almıştı; onu sahte Çeşme'ye daldırdı. Odanın içinde dolaştırmak yerine kadehin tamamını kana kana içti.

Malcolm ve Gabe endişeli bir bakış attılar. Eoin aptalın tekiydi ve bu toplantılar tiyatrodan başka bir şey değildi; yine de rutindeki değişiklik uğursuz hissettiriyordu.

Eoin kadehi düşürdü. Yere düştü, Fount'a doğru yuvarlandı ve hafifçe yan tarafa çarptı. Su çenesinden aşağı aktı; gözleri garip bir şekilde parlayarak suyu sildi. "Bu gece farklı bir şey var dostlar," dedi Gabe'e dönerek. Malcolm'a. "Gücünü bize göstermek yerine, onu bize göstermeni istiyorum. Bize tam olarak nasıl çalıştığını anlat, sanki kullanım adımlarını açıklıyormuşsun gibi."

Gabe gözlerini kıstı. "Ne demek istediğinden emin değilim."

"Tam olarak söylediğim şeyi." Eoin tekrar ağzını sildi. "Ateş kanalı. Sanki gücü, mekaniğini bilmesi gereken birine devredecekmişsin gibi bana ayrıntılı olarak anlat."

Bu oldukça tedirgin ediciydi, özellikle de Eoin'in gözleri bu kadar parlak, bu kadar istekliken. Özellikle de Fount parçasını saklayan kapı arkasından kaynakla kapatılmışken.

Ama Eoin'in Hestraon'un gücüyle ilgili planları varsa, hayal kırıklığına uğramaya mahkûmdu. Ölümün içinden geçebilmesinin tek yolu öldürme işini bir tanrının yapmasıydı.

Ateşi çağırmak için gözlerini kapatmasına gerek yoktu ama Gabe öyle yaptı, nefes alış verişini azalttı ve bedeninin kanallama boşluğuna düşmesine izin verdi. Bunu yıllar önce Mortem'e kanal olmak için yaptığını hatırlıyordu.

Ateşi çağırmak, ölümü çağırmaktan daha farklı hissettiriyordu. Ölüm hiçbir zaman ona ait olmamıştı.

"Diğer tüm dikkat dağıtıcı şeyleri engelle." Bu saçmalıktı ve Gabe saçmalamakta hiçbir zaman iyi olmamıştı. Bunu yapamayan birine nasıl kanalize olacağını anlatmaya çalışmak, bir kayaya nasıl yağmur yağacağını anlatmaya çalışmak gibiydi. "Parçalara ayrılmaya başlayana kadar atmosfere konsantre ol."

Bir ara gözlerini açtığında, dünya siyah beyaz bir örtüyle kaplanmıştı. Bu her şeyi görmeyi zorlaştırıyordu, belirsiz şekiller. Daha önce, ateşi yönlendirdiğinde, bu hep içgüdüsel idi. İlk deneyimleri kazara olmuştu, ne olduğunu tam olarak anlamadığı, durdurmak için her şeyi yapabileceği zamanlarda. Yapabileceklerinin tüm ağırlığını hissetmek için hiç zaman ayırmamıştı.

Dünya karanlık ve bulanıktı, havada süzülen kırmızı-turuncu iplikçikler dışında hiçbir şey net değildi. Hissedilmemiş, görülmemiş ama yıkımı temizleyebilecek güçteydi.

"Ne istediğini görüyorsun," dedi Gabe, artık sözlerini düşünmeden söylüyordu. "Elementin ipliğini, diğer her şeyin içine nasıl işlediğini. Ve onu ortaya çıkarıyorsun."

Parmağı kıpırdadı. O kırmızı ipliklerden biri, bir ateş tohumu, elinin etrafına sarıldı. Derisini yardı ve içinden geçip gitti.

"İçine girmesine izin veriyorsun," dedi, "ve ona ne istediğini söylüyorsun. Ve sonra gitmesine izin verirsin."

Ateş ipliğinin kendini yakıp yok etmesine izin verdi, önünde asılı kaldı, havada sadece bir avuç kalp atışı süren bir kıvılcım ve alev.

"Mükemmel," dedi Eoin, sesi çok yakındı. "Kulağa hiç de zor gelmiyor."

Sonra her şey çok hızlı gelişti.

Gabe, Başbakan'ın elinde bir hançerle ona doğru hamle yaptığını görmek için tam zamanında kendini kanal-uzaydan kurtardı. Süslü, altın rengi, eski. Gabe sola doğru çalım attı, hançerin ucu boğazına değil omzuna saplandı.

Hançer Mount-mined'di; kulak misafiri olduğu konuşmayı hatırladı, parçaları birleştirdi. Görünüşe göre Eoin böyle bir şeyin tanrı gücünü çalmasına izin vereceğini düşünüyordu. Ama bu sadece diğerleri gibi acıyan bir bıçaktı.

Gabe hırladı, alevi yakaladı ve Eoin'in pelerinine doğru çevirdi.

Ya da çevirmeye çalışıyordu; ıslaktı, sırılsıklamdı, Eoin'in teni ve saçları da öyle. Islak ayak izleri, durdukları yer ile sadece sıradan suyla dolu olan sahte Çeşme arasındaki zemini işaretliyordu. Ama su yeterliydi; Gabe kanal-uzayında kaybolmuşken kendini onunla yıkamış, kendine yanmayan bir şey yapmıştı.

En azından bir an için ve ihtiyacı olan tek şey bir andı. Bir dağ-

Mayınlı bıçak onun gücünü alamazdı ama hayatını kolayca alabilirdi.

"Bunu hak etmiyorsun." Eoin, Gabe'e tekrar hamle yaparken umursamaz görünüyordu, bıçak boğazına doğru savruluyor ve ısıkalıyordu. Zar zor deniyordu; Gabe'in gidebileceği hiçbir yer olmadığını biliyordu. "Dünyaya geri getirmek için çalıştığın tüm bu güç. Ve sen onunla ne yaptın? Hiçbir şey."

Kardeşliğin diğer üyeleri onun arkasında durmuş, merdivenleri kapatmış, kendi çelik hançerlerini tutuyorlardı. Hiçbiri ilerlememiş, liderlerinin öldürücü darbeyi vurmasına izin vermişti. İçlerinden üçü Malcolm'u yakalamıştı; ikisi kollarını tutuyor, biri de bıçağını boynuna dayamıştı.

Eoin'in hançeri bir kez daha gönülsüzce savruldu. Gabe'i köşeye sıkıştırmıştı; acelesi yoktu. İsteddiği bir şeyi hiç elde edememişti.

O Fount parçasını almak zorundaydılar. Sonra da buradan çıkmak için öldürmeleri gerekecekti.

Bu düşünce aklına geldiğinde bile Gabe çoktan başka bir çözüm arıyor, Eoin'i bu işten vazgeçirebileceğini umuyordu. Bütün bu ölümlerin vicdanını sızlattığını istemiyordu.

En azından onları istemiyordu.

"Beni neden öldürdün?" Gabe ayağa kalktı, dizleri bükülmüş, elleri gevşek yumruklar halindeydi. Kavga etmek ona doğal geliyordu; bunu elinde bıçak olan bir adamla yapmak akıllıca değildi ama Eoin'in pelerini eninde sonunda kuruyacaktı. Havayı test etmeye devam etti, toz zerreciklerini kayan yıldızlara dönüştürerek atmosferi parlattı ama Eoin'in cübbesi hâlâ yakalanamayacak kadar ıslaktı. Büyülü bir koruma yoktu, sadece basit bir fizik vardı ve eğer onu bıçaklamayı başaran şey buysa, Gabe kendi kişisel cehennemine kadar çılgılık atacaktı. "Bu sana benim gücümü vermeyecek. O şekilde çalışmıyor."

"Öyle değil mi?" Eoin başını eğdi. "Sanırım bunu sen öldükten sonra öğreneceğiz."

Hançerini bir kez daha savurdu. Bu kez kan aktı, Gabe'in göğsünde ince bir çizgi oluştu.

"Hiçbir şeyi değiştiremeyeceğin gerçeğiyle teselli bul," dedi Eoin. "Kraliçeniz öldü, Kralınız gitti ve İmparatorluk benim olacak." Dişlerini gösterdi. "Elindekini kullanamayacak kadar korkak olursan olacağı budur."

Gabe'in düşünceleri tutuştu, avuçlarında alevler canlandı, her türlü vicdan kırıntısını, şüpheyi yakıp kül etti.

Eoin suyla kaplıydı, ateşe verilemeyecek kadar ıslaktı. Ama diğer Kardeşler öyle değildi.

Parmaklarının bir seğirmesi, kırmızı-turuncu iplikler.

Su Kardeşliği alevler içinde kaldı.

Ne olduğunu anlamaları bir an sürdü. Sonra kaos, bazıları Fount'a doğru atlarken, diğerleri çığlık atarak merdivenlerden yukarı koşuyor, kendilerini duvarlara çarparak yangını söndürmeye çalışıyorlardı.

Gabe bir kükremeyele ellerini duvardaki bakır kapıya doğru itti. Etrafında alev alev yanan ateş, metali parlak turuncu renkte aydınlatarak taştan aşağıya gözyaşı gibi damlamasına neden oldu.

Eoin çığlık attı. Ama ses öfke değildi; kahkahaydı, yüksek ve keyifli. "Şu haline bak!" Bıçağı tekrar sapladı. "Benim olduğunda ne kadar *işe yarayacak*."

Közler havada çıtırdıyor, her yerde yanan ateşler sonunda sahte Çeşme'nin sularını Eoin'in teninden, pelerinin ve saçlarından kurutuyordu. Gabe parmaklarını bükerek alevleri içine çekti-

"Bunu ben alırım," dedi arkasından bir ses.

Pelerinli bir figür öne doğru fırladı, tanıdıktı, elinde bir bıçak vardı. Başbakan'ın boğazını kesmek için kullandığı bıçak.

Böylesine güçlü bir aileden gelen, böylesine güçlü bir adam için Eoin kolay ölmüştü. Gabe bunun diğerlerinden farklı olmadığını bilecek kadar çok güçlü adamın öldüğünü görmüştü ama yine de her seferinde onu şaşırtıyordu.

Eoin'in katili döndü, kukuletasını geriye attı.

"Şimdi," dedi Finn. "Seninle ilgilenmek için."

Ama Gabe daha hızlıydı. Bir ölüm ağzı gibi açık duran bakır kapıya doğru koştu. Kolunu açıklıktan içeri sokup içerideki Fount parçasını tutarken alevler canını acıtmadı. Ateşten daha kötü hissettirdi, kolunu omzuna kadar uyuşturdu. Bağırmasına ve neredeyse parçayı düşürmesine neden olacak kadar acı hissetti.

Finn arkasından yaklaştı, Gabe'in Presque Mort'ta çocukken öğrendiği aynı mükemmel yere kafasının arkasına vurdu ve dünyası kararırken acısı alevlendi.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

ALİE

Tetikte olmalıyız, çünkü gömülmek ölmek demek değildir.

-Brigitte'in gelmekte ısrar

etmemesi gerçekten de bir mucizeydi.

Ortak çocukluklarında Bri her şeye hazır bir arkadaşı, Maceracı ve karizmatikti, onları her zor durumdan kurtarabilirdi. Bri hiçbir zaman Gabe, Alie ve Bastian'ın mutsuz anneler tarafından bir araya getirilmiş üçlüsünün bir parçası olmamıştı ama Alie neredeyse oğullarıyla olduğu kadar Bri'yle de vakit geçirmişti. Bri, Lore'un eski nişan yüzüğüne baktığında ve orada kazılı olan kelimeyi gördüğünde, Alie kendini sorulara, Bri'nin mezara kadar ona eşlik etme ısrarına hazırladı.

Ama Bri büyüteç aletini bırakmış ve sanki artık dokunmak istemiyormuş gibi yüzüğü uzatmıştı. Sessizlik aralarında çınladı, kendi türünde bir itiraftı bu.

"Bana hiçbir şey söyleme," diye fısıldadı Bri sonunda, dudakları zar zor kıpırdıyordu. "Bu beni korkak yapar muhtemelen ama bilmek istemiyorum."

"Sorun değil," diye mırıldandı Alie. "Her şey yolunda, Bri."

"Öyle değil." Bri derin, titrek bir nefes aldı. "Ama yine de yapacağım." Oturduğu yerden kalktı ve Alie'ye titrek bir gülümseme verdi. "Ben her zaman senin yanında olacağım. Bunu biliyorsun. Ama bu... bu çok fazla."

Ve Alie onu hiç suçlamadı.

Şimdi, şafaktan önce mavi-karanlık bir gökyüzünün altında, Liman Bölgesi yakınlarındaki metruk bir evde Lilia'yı bekleyen Alie yalnızdı.

Yüzük cebinde ağırlaştı; Alie onu parmaklarının arasında bir endişe taşı gibi döndürdü. Onu getirmesi için bir neden yoktu - sonuçta bir harita değildi, sadece bir ipucu, tek kelimelik bir cevaptı - ama onu odasında bırakmak istemedi. Ağırlığı bir şekilde rahatlatıcıydı, tırnakları haritanın üzerinde kayıyordu.

Kalbinin gmbrtsne karşı bir kontrpuan.

Alie Dellaire'de hiç bu kadar uzağa gitmemişti. Güney Koğuşları kuzeydekilerden biraz daha büyüktü ve bu bölge tam sınırdaydı, yani şehirden ayrılmadan Hisar'dan neredeyse en fazla uzaklaşabileceğiniz yerdı. Lore'un Presque Mort tarafından yakalanmadan önce burada yaşadığını biliyordu; cazibesini anladığını sanıyordu.

Lilia'ya göre bu bina yeraltı mezarlarının dış girişlerinden biriydi. Ev zorlukla ayakta duruyormuş gibi görünüyordu, sert bir esinti onu devirebilirdi. Alie, her şeyin yıkılabileceği ihtimaline karşı tek başına içeri girecek kadar cesur değildi.

En azından kan ceketlileri görene kadar.

Sokağın köşesinden dönüyorlardı, ellerinde meşaleler vardı, alevler süngülerin cilalı uçlarından yansıyordu. şehrin sınırlarına yakın devriyeler sık sık görülürdü ama Alie gün doğumuna bu kadar yakın olacaklarını düşünmediği için onları kaçırdığını sanıyordu. Görünüşe göre yanılmıştı ve umutsuzca onların kendisini görmesini istemiyordu.

Bir pelerin giymişti; dilenci bir kadın zannetmelerini umarak verandaya sinebilirdi. Ama Alie kan ceketlilerin dilenci kadınlara nasıl davrandığını görmüştü. En iyisi bunu şansa bırakmamaktı.

Dışlerinin arasından bir küfür savurarak eve girdi.

Ev hemen yıkılmadı, bu da bir şeydi. Alie sırtını grafitilerle kaplı duvarlardan birine dayadı, gözlerini yana eğerek kan ceketlilerin geçişini izledi. Grltlydler, birbirlerine bağırıyorlardı, iğrenç ve kabaydılar ve bazıları açıkça sarhoştu. Burnunu kırıştırdı. Dellaire'in en iyileri.

"Kendinizi göstermekten korkmayın, fahişeler!" diye bağırdı içlerinden biri. "Apollius fahişeleri *sever*! Tanrılar sizin yanınızda!"

"Apollius bize indirim yapman gerektiğini söyledi!" diye kükredi bir başkası ve hepsi birden güldü, şafak öncesi keskin ve tiz bir kahkaha.

Alie bu saate kadar bölgedeki tüm çalışan kızların yataklarında güvende olmasını umuyordu.

"Sen de onlardan birisin."

Ses çok yakındı, tam önündeydi. Alie bir çığlığı yuttu.

Kapının önündeki koridorda, yere uzanmış ve yarısı gölgeler içinde gizlenmiş bir hortlak vardı.

Onları duymuştu. Hatta saray mensuplarından bazılarının

Farklı koşullarda doğmuş olsalardı, daha az parayla ve azalışlarını gizleyebilecek şeylere daha az erişimle. Birden fazla soylu ailenin, uzak bir malikânede gizlenmiş çok fazla zehir içmiş, bedenleri gibi zihinleri de tükenirken koridorlarda dolaşan bir akrabası vardı.

Ama o hiç birini yakından görmemişti. Hele bu kadar ileri gitmiş olanını.

Zehir, cinsiyet ya da cinsiyeti gösteren tüm işaretleri yok etmişti. Hortlak her şeyden çok hareketli bir iskelete benziyordu, kemiklerin keskin çıkıntıları şekilsiz gri bir pelerinin altına gizlenmişti. Gözleri çökük çukurlardı ve karanlıkta ona doğru parlıyorlardı.

"Fırtına olduğu yerde bir esinti," dedi hortlak, solmuş sapların sürtünmesi gibi kuru bir kıkırdamayla. "Tabutuna giden bulut. O zaman hepsi uyandı. Onu burada, bu evde gördüğümü hatırlıyorum. Neye dönüşeceğini hissettiğimi hatırlıyorum. Ölüme bu kadar yaklaşırsan kraliçesini tanırsın." Hortlak kıpırdandı, rüzgârda kuru yaprakların sesi. "O gün kaderiyle tanıştı. Havada şurup gibi yoğun. İçinde nefes alabileceğin bir kader."

"Lore?" Alie sessizce sordu. "Lore'u gördün mü?" Belki de arkadaşı onun sandığından daha becerikliydi. Belki de bir şekilde Yanık Adalar'dan, Altın Dağ'dan uzaklaşıp şehre dönmenin bir yolunu bulmuştu-

"Uzun zaman önce," dedi hortlak. "Hepinize ne olacağını bilmeden önce." Hortlak iç çekti. "Böyle olmak -ölümlülüğün dışında bir yere atılmak- zamanın birbirine karışmasını sağlıyor. Bu bir kıyı, görüyorsunuz, ve ben onun kıyısında oyalanıyorum."

"O zaman nasıl bitiyor?" Alie fısıldadı.

Bir kuru kahkaha daha. "Bu bir nehir, okyanus değil," dedi hortlak. "Birçok akarsu, birçok kol var ve sürekli akıyor. Gelecek her zaman değişiyor. Dünyayı kurtarabilir ya da lanetleyebilirsin, küçük meltem ve lanetleme ya da kurtarma gelene kadar kimse bunu bilemez."

Kapıda bir hışırtı. Lilia eşikten adımını attı, koyu renk bir pelerine bürünmüştü. Kukuletasını geri çekti ve kaşlarını çattı. "Biriyle mi konuşuyordun?"

Hortlak solgun yüzünü duvara, gölgeye doğru geri çevirmişti. Düşük ışık onları görünmez kılıyordu, bu yıkılmakta olan evde unutulmuş bir şey daha, yaşam ve ölüm arasında oyalanıyordu.

"Hayır," dedi Alie. "Hadi gidelim."

Lilia ona inanmış gibi görünmüyordu ama sorgulamayla kaybedecek zaman yoktu. Lore'un annesi başını sallayarak koridorda ilerlemeye başladı, çöp yığınlarının ve yıkık dökük duvarların tozlarının üzerinden geçerek ilerliyordu. Koridorun sonunda karanlıktan başka bir şeye açılmayan bir delik vardı. Birisi hemen yanındaki duvara gözlerinin üzerine X işareti çizilmiş bir yüz çizmişti.

"Bu bir yönlendirme mi yoksa bir uyarı mı?" Alie sordu.

"İkisinden de biraz." Lilia deliğin ağzında durdu. "Çoğu insan yeraltı mezarlarından kaçınmak ister ama bazıları -çoğunlukla zehir kaçakçıları- şehirde fark edilmeden hareket etmek için buraları kullanır. Presque Mort'un rahip izni olmadan giremeyeceği kuralı işe yarıyor."

Alie, Nyxara'nın avatarı olmadan önce bile Lore'un yeraltı mezarlarına olan aşinalığının orada doğmaktan daha derin olduğunu biliyordu. Görünüşe göre onlardan kaçmayı hiç başaramamıştı.

Delikten serin bir hava esiyordu, nemli bir kaya ve derin yer kokusu. Yeraltı mezarları artık güvenliydi, Mortem'in sızma ihtimali yoktu ama Alie hâlâ içlerinde gezinme ihtimalinden heyecan duymuyordu.

Lilia hiçbir şey söylemedi. Sadece ona ters bir bakış attı ve deliğin içinde kayboldu.

Alie nefes nefese onu takip etti.

Gölgeler batan taşın üzerindeki su gibi etrafını sardı. Bir anlık panik, sonra bir kıvılcımın tıslaması; Lilia bir çakmağa basmıştı, küçük alev gölgeleri yok etmek için dalgalanıyordu.

"Bir noktada meşale malzemelerine rastlayacağız," dedi. "Zehir kaçakçıları onları her yere bırakıyor."

Döndü ve yeraltı mezarlarının derinliklerine doğru ilerledi. Alie onun botlarının arkasına basmadan olabildiğince arkasında kaldı.

Saatler sürmüştü. Alie muhtemelen bunu beklemeliydi - elbette Gömülü Gözcü'nün ininin ve Gömülü Tanrıça'nın mezarının yerin çok altında olması gerekirdi. Sonunda Lilia bir meşale yapmak için gerekli malzemeleri buldu ve etraflarındaki ışık halesi Alie'nin gergin hissetmeyi bırakıp sıkılmaya başlamasına yetecek kadar büyüdü.

En azından çökmüş tünele gelene kadar.

"Lütfen bana bunun mezara giden yol olmadığını söyle." Alie, Lore'un nişan yüzüğünü cebinde evirip çevirdi.

"Maalesef." Lilia bir adım öne çıkıp elini taşlardan birinin üzerine koydu.

"Ne zaman olduğundan emin değilim. Ben ayrıldıktan bir süre sonra."

Alie yan gözle diğer kadına baktı. "Nöbet'ten mi yoksa Dellaire'den mi ayrıldınız?"

"Ülkeden," diye mırıldandı Lilia. "Kendimi geri dönecek kadar suçlu hissetmeden önce Balgia'ya varmışım. Ona yardımımı istiyorsa bir gül bırakmasını söylemişim. Ama yardım edip etmeyeceğini görmek için sadece bir hafta bekledim." Parmakları kıvrıldı, sonra kayalardan düştü. "Ona bencil dedim, ama benden aldı."

"Geri döndün." Alie neden Lore'un annesini teselli etmek istediğinden emin değildi. Belki de kendi annesini teselli etmek için çok az fırsatı olduğu içindi.

"Döndüm ama artık çok geçti." Lilia usulca alay etti. "Bunu telafi edemem. Telafi edemeyeceğim o kadar çok şey var ki."

Cümle sanki arkasından bir şey gelecekmiş gibi asılı kaldı. Hiçbir şey gelmedi.

Lilia enkazdan uzaklaştı ve enkazı kurnaz bir gözle inceledi. "Sanırım bu sizin için oldukça basit olmalı."

"Belki yapabiliriz-" Alie durdu ve eski Gece Rahibesi'ne kuşkulu bir bakış fırlattı. "Ne demek benim için?"

"Tanrı gücüne sahip olan sensin."

"Peki ne yapmamı öneriyorsun? Bende Lereal'in gücü var. Hava. Grubun en zayıfı." Bunu söyleyene kadar bu şekilde düşündüğünü bilmiyordu. Ve sanki bu sihir istediği bir şeymiş gibi içini *kızgınlıkla* doldurmasından hoşlanmamıştı. Sanki elinden gelse daha fazlasını alacakmış gibi.

Lilia ona yan gözle baktı. "Kurnazlık zayıflık değildir, Alienor. Başlı başına bir güçtür."

Alie doğruldu ve hava ipliklerini dokuma beklentisiyle ellerini esnetti. "Bu kesinlikle ironik bir zamanlama."

Gözlerini kapattı, Gabe'in kanallama-uzayı dediğini duyduğu şeye daldı ve sonra tekrar açtı. Büyüsünü her kullandığında bu bir zorunluluk değildi -Lereal'in *büyüsü*, diye hatırlattı kendine, *senin değil*

-ve bir kez böyle bir şey yaptığında, o heykelin onu depoda dümdüz etmesini engellediğinde, bu içgüdüsel, bilerek yaptığı bir şey değildi. Ama tüm tüneli temizlemek için muhtemelen biraz daha fazla konsantrasyona ihtiyacı vardı.

Siyah-beyaz dünya kendini yavaşça ayırdı, o odaklandıkça örgüsü genişledi. Kayaların etrafındaki boş alanlardan, hatta aralarında boşluk yokmuş gibi görünenlerden bile yanardöner iplikçikler kıvrılıyordu.

Onlar. "Burada ne yapmam gerektiğinden hâlâ tam olarak emin değilim."

"Hiç topsuz ateş eden bir top gördün mü?" Lilia sordu. "Yakın mesafeden, sadece havanın gücüyle bile oldukça fazla hasar verebilir."

Füze yüklü olsun ya da olmasın, yeraltı mezarlarının derinliklerinde bir topu taklit etmeye çalışmak pek iyi bir fikir gibi görünmüyordu. Ama Alie işin özünü anlamıştı. Yeterince havayı toplayıp aynı yöne gitmesini sağlarsa, kayaları tırmanabilecekleri kadar parçalayabilirdi.

Alie parmaklarının bir hareketiyle ipleri kendisine doğru, içinden geçirdi. Bu asla nahoş bir his değildi ve bu da endişe vericiydi. Havayı yönlendirmek ve ona kendi iradesini aşlamak, sıcak bir günde serin bir suya adım atmak gibi, güneş ve esintinin mükemmel dengesine sahip bir gökyüzü gibi hissettiriyordu.

İradesi basitti. *İleriye, güce ve sonuna kadar*. Alie tüm o iplikleri geri itti.

Çıkan ses, ellerini kulaklarına götürmek istemesine neden oldu. Kayalar, endişeli bir devin dişleri gibi gıcırdayarak ve gıcırdayarak kırıldı ve ağır yağmur damlaları gibi yere düştü. Alie içgüdüsel olarak başını örttü.

Ancak tünelin kendisi sağlam kalmıştı. Ve Alie kendini kanal-uzayından çıkardığında, tünelden geçen yol açtı. Belki tehlikeli ve tercih ettiğinden daha fazla tırmanma gerektiriyordu ama temizdi.

Onun yanındaki Lilia derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. Sonra tek kelime etmeden ilerlemeye başladı.

İkisi de yeraltı mezarlarına, Gömülü Nöbet'in evine doğru ilerlerken konuşmadılar. Çoğunlukla tüm dikkatleri yerdeki pürüzlü kaya parçalarını karıştırmakla geçtiği için, ama Lilia'nın sessizliği basit bir konsantrasyonun açıklayabileceğinden daha ağır görünüyordu. Alie, hayatının çoğunu geçirdiği tarikatın inine girmeye cesaret edince bunun adil olduğunu düşündü. Dünyanın kızının ölüsüne ihtiyacı olduğuna onu ikna edenlerin dinlenme yeri.

Ama orası Lilia'nın da eviydi. Ve o insanlar onun ailesiydi. "Nasıl bir şeydi?" Alie usulca sordu.

"Gömülü Nöbet'in bir parçası olmak?" Lilia taş zeminin kaya parçalarıyla dolu olmayan bir yerinde durdu ve karanlığa baktı. Meşalenin titremesi yüzündeki çukurları oyuyor, onu daha yaşlı gösteriyordu. "İlk katıldığımda - gidecek başka yerim olmadığında-

rahatlatıcı. İşimizin ne kadar önemli olduğunu, başarısız olursak işlerin ne kadar kötüye gidebileceğini öğrendiğimde hayranlık uyandırdı." Yutkundu. "Ve Lore'a sahip olduğumda... bana ona ne olacağını söylediklerinde... dehşet vericiydi."

Tekrar ilerlemeye başladı. Alie konuşmadan onu takip etti.

"Ondan ölmesini istediğimde onu kurtardığımı düşündüğümü anlamalısın," dedi Lilia, o kadar sessizdi ki sessizlikte bile duymak zordu. "Bunu anlamanın zor olduğunu biliyorum ama onu korkunç bir şeye dönüşmekten kurtardığımı sanıyordum. Devam etmesine izin verilirse dünyanın sonunun geleceğini ve tanrıça için bir kukladan başka bir şey olmayacağını düşündüm. Bunun doğru olmadığını bilmeme imkan yoktu. En azından bana anlatıldığı şekilde."

"Sana inanıyorum," dedi Alie, çünkü Lilia'nın duymak istediği şeyin bu olduğunu hissetmişti. Ciddi olup olmadığını bilmiyordu.

Ama öyle görünüyordu ki Lore'un annesi, istese de istemese de duyamayacak kadar derinlere dalmıştı. "İlk başta yapamadım," diye devam etti Lilia. "Onu ayla işaretledikleri zaman. Ona kaçmasını söylediğimde kendimi çok bencil hissettim ama hepimiz onun Gece Cadısı'ndan daha tehlikeli olduğunu bilmemize rağmen mezara girip kendisinden soyutlandığını görmeye dayanamadım. Bu yanlıştı ve pişmanlık duydum; kaçmasına izin vererek onu daha kötü bir kadere mahkûm etmiştim. Ama sonra Kilise'yle birlikte çalıştık ve hatalarımı düzeltmenin bir yolunu bulduk. Lore'u dünyanın değil ama döngünün sonu yapmak için." Omuz silkti, gevşek ve yenilmişti. "Yaşlı Rahip Yüce, Kutsama töreninden hemen önce onu getirme planları yaptığında bunun iyi bir şey olduğunu düşünmüştüm. Seçilmiş Arceneaux'nun güçlerini keskinleştirmek, Apollius'un geri dönmesini sağlamak için. Bir yanlış düzeltmek gibi hissettirdi." Durakladı, meşale titriyordu. "Hiçbirimizin yanılanın Apollius olduğunu anlayabildiğini sanmıyorum."

Yeraltı mezarlarının Gömülü Nöbet'e ev sahipliği yapan kısmına ulaştıklarında her şey apaçık ortadaydı. Tüneller genişliyordu. Duvarlara tutunmuş bitkilerden, sarmaşıklardan ve Alie'nin tanımadığı mantarlardan yumuşak bir parıltı yayılıyordu. Onları sormak istedi ama burada, bu kadar büyüünün bu kadar uzun süre saklandığı yerin yakınında, böyle şeyler beklenmeliydi.

Ancak kemikler bir sürprizdi.

Hepsi insandı, tünelin etrafına dağılmışlardı, bazıları çöken kayadan kırılmıştı, diğerleri ise bütündü. Parçalanmış bir uyluk kemiği zeminin ortasından yukarı doğru uzanıyordu, keskin ucu dikkatsiz bir ayağı yakalamaya hazırды. Tam bir göğüs kafesi tünelin genişlemeye başladığı yere yakın bir yerde yan yatmıştı.

Burada kemikler olduğunu biliyordu, ölmek için sürünen hortlaklardan, bir mahzene parası yetmeyenlerden ve onları yakacak kadar umursayan kimsesi olmayanlardan arta kalanlar. Ama bu kemikler eski görünmüyordu, sonradan düşünülmüş gibi durmuyordu. Yeni görünüyorlardı. Sararmış, hâlâ, ağaracak kadar uzun süre bir bedenın dışıında kalmamışlardı. Çürüme kokusu taş tünellerin mineral kokusuyla, kanallze edilmiş havanın keskin ve ozonik notalarıyla birleşince yüzünü buruşturdu.

"Haydi," dedi Lilia suratsızca.

İleri doğru itti. Alie onu takip etmek istemedi. Ama karanlıkta yalnız kalmayı daha da az istiyordu.

Tünel genişleyerek bir mağaraya dönüştü. Alie ne kadar büyük olduğunu söyleyemiyordu; ışıklı bitkiler sadece yere yakın yerlerde yetişiyordu ve karanlık, Lilia'nın meşalesinden gelen ışığı yiyor, sadece o kadar uzağa gitmesine izin veriyor gibiydi.

Eski Gece Rahibesi dikkatli adımlarla ilerledi. Burada daha fazla kemik vardı, zeminde bir labirent gibi uzanıyordu. Bunlar onun arkadaşları, Gömülü Gözcü'nün diğer üyeleri olmalıydı ama Lilia sıkılmış bir çeneden başka hiçbir duygu göstermedi.

Mezarın obsidyen molozlarına baktığında bile herhangi bir duygu göstermedi.

Son birkaç ay içinde Alie'nin efsanevi bir şeyle yüz yüze geldiği pek çok an olmuştu. Kendi zihninde efsanevi bir şey barındırmış, onu elleriyle döndürmüştü. Ama yine de Nyxara'nın cesedinin bulunduğu mezarın kalıntıları onu duraklattı, nefesini hayret ya da dehşet dolu bir solukta bırakmasına neden oldu ve Alie hangisinin olduğunu söyleyemedi.

Mezarın paramparça olduğunu görünce midesine çöken boş hissi de açıklayamıyordu.

"Burada ne olmuş böyle?" diye sordu, eteğini kemiklere değmesin diye elleriyle kavrayarak.

"Lore oldu," diye cevapladı Lilia.

Lilia şimdi bile harabelerin kenarında oyalanıyor, obsidyenin ilk çizgilerine basmakta tereddüt ediyordu. Alie'nin kendisi de buna pek hevesli değildi. Aslında ağlayacak gibi hissediyordu.

"Kahretsin." Tüm kasları kemiklerinin etrafında gevşemişti; çökmemek için elinden gelen tek şey buydu. "Mezar gittiyse, parçayı nasıl bulacağız?"

"Mezar yok olmadı, sadece kırıldı." Keskin bir nefes alan Lilia molozların arasına girdi. Bunu yaparken omurgası yumuşadı ve Alie'ye dönerek kaşlarını çattı. "O zaman kırık parçalara bakmaya başlayalım."

"Milyonlarca kırık parçanın içinde bir kırık parça bulmak." Alie, Lilia'yı pürüzlü obsidyen yığınlarına doğru takip ederken içini çekti. "Zekice."

Ve öyle de yaptılar. Saatler boyunca, burada zamanı söylemenin gerçek bir yolu olmamasına rağmen, sırtında giderek kötüleşen ağrı dışında geçtiğini gösteren hiçbir şey yokmuş gibi hissetti. Alie cehenneminin de böyle olabileceğini düşündü. Parlayan siyah taş parçalarını boş yere kaldırıp tekrar yere bırakıyordu.

Mezarın bazı parçaları diğerlerinden daha büyüktü. İçlerinden biri neredeyse bir ayna kadar büyüktü ve bir o kadar da yansıtıcıydı. Alie aramayı bıraktı ve bir anlığına kendine baktı. Onu yirmi dört yıl boyunca taşıyan bu beden, şimdi bir tanrının gücünü barındırıyordu.

Ama onunla nasıl görüldüğünü seviyordu. Omurgası daha dik, gözleri daha berraktı. Ellerin etrafında bir baygınlık vardı, onları hayalet gibi gösteriyordu. Sanki bir ışığa tutulduklarında yok olacaktı gibi.

Bir ışık.

Biyoluminesan bitkiler fazla ışık vermiyordu, açık bir gecede dolunay kadar. Ancak köşede, büyük bir grup diğerlerinden daha parlak parlıyordu.

Tam bir gün doğumu sayılmazdı ama denemeye değermişti.

Alie cebinden yüzüğü çıkardı. Teninde vızıldadı. Obsidyen parçalarını parlayan bitkilere doğru sürükledi ve hiçbir şey beklemeden yüzüğü kaldırdı.

Kayan bir yıldızın kuyruğu gibi ince bir ışık demeti molozların ortasını gösteriyordu.

Omzunun üzerinden baktı. Lilia aramayı bırakmış, gözlerini yüzüğe dikmişti. Alie çenesini ışık huzmesine doğru salladı. "Ben olsam oraya bakardım."

Lilia baktı. Ve parçayı bulması sadece bir anını aldı. Dokunmak için uzandı ve tıslayarak elini geri çekti. "Lanet olsun. Cehennem gibi acıyor."

Alie dikkatle eğilerek parçaya doğru ilerledi. Elleri uğuldu, yüzüğe dokunmaktan çok daha kötüydü ama dişlerini sıktı ve parmaklarını parçanın kenarlarına kapattı.

Acı, kavurucu, sanki ateşte yanıyormuş gibi. Alie'nin ağzı açıldı ama çıkan tek şey sert bir nefes oldu.

Sonra acı sona erdi, yarım kalp atışlık bir ıstırap. Elleri hâlâ uyuşmuştu ama Alie artık kaldırılabiliyordu. Parçayı yerden kaldırdı.

Soluktu, altınla dikilmişti. Kenarında Arceneaux tacıyla mükemmel bir uyum içinde olan oyma bir güneş vardı.

"Bunu nasıl yaptı?" Lilia nefes aldı.

"Sihirle ilgili bir şey, eminim." Alie yüzüğü tekrar cebine soktu. "Taş Dağ'dan çıkarılmış. Sanırım Altın Dağ'dan gelen şeyler birbirini çağırıyor."

"Ve dokunmak sana zarar vermiyor." Lilia başını salladı. "Sanırım bir arıza emniyeti. Yani parçaları sadece tanrılar kullanabilir."

Bununla ilgili bir şey Alie'nin aklının bir köşesini kaşındırıyordu. Başlarının üstündeki mağara titredi.

Lilia yukarı baktı. "Bunu duydun mu?"

Bir sarsıntı daha, meşalenin ışığında havayı toz bulutu kapladı.

Apollus mezarı inşa etmiş, Fount parçasını buraya koymuştu. Fount'un tekrar bir araya getirilmesini hiç istememişti.

Onun için bir savunma mekanizması inşa etmek mantıklıydı.

Kayalar yağmur gibi yere düşüyordu, gereksiz yaralanmalara yol açmayacak kadar küçük ama can yakacak kadar büyük ve sivriydiler. Bir tanesi Alie'nin koluna düşerek bir çürük oluşturdu. Işıklarının ulaşmadığı karanlıkta, gıcırdama, düşme ve çökme sesleri yankılanıyordu.

"Kahretsin," diye tısladı Lilia.

Alie'nin eli havaya kalktı, parmakları havada toplandı. Yanardöner çizgiler onun içine aktı ve sonra geri çıktı, kendisinin ve Lilia'nın başlarının üzerinde bir kalkan oluşturdu. Şimdiye kadarkilerden daha büyük bir taş tavandan düştü ve sekti. Alie irkildi. "Muhtemelen kaçmalıyız."

Sözleri sanki dengeleri değiştirmiş gibi, katedralin tavanı çöktü.

Bu onlara kaçmaları için zaman tanıyan nazik bir uyarı değildi; bu tam anlamıyla bir saldırıydı, buranın içine işlenmiş büyü, kanın tadını almış av köpekleri gibi peşlerinden gidiyordu. Alie'nin iki katı büyüklüğündeki taşlar kalkanından sekerek yere düştü; Alie çılgılık atmamak için kendini zor tuttu ama sadece birazcık, çarpmanın etkisi uzanmış kolunda yankılanıyordu. O ve Lilia daha önce temizlediği tünelin ağzına doğru koşmaya başladılar.

Kemiklerin üzerine.

Ve katedralden, o ilk tünelden kurtulduklarında da çöküş durmadı. Alie'nin parmakları hava ile örülmüş kalkanının basıncıyla titrerken bitki yaşamının fosforlu ışıltısı yavaşça soldu. Fount parçası diğer elinde yanıyordu, parmakları uyuşmuştu, konsantrasyonunun kalkan üzerinde harcamadığı yarısı tamamen şu anda dünyayı başlarına yıkmakta olan aptal taşı düşürmemeye odaklanmıştı.

"Bütün yeraltı mezarlarını çökertecek!" Lilia onun yanında bağırdı, kayaların gıcırtısı hâlâ zar zor duyulabiliyordu.

Buraya kadar yürümek için geçen saatlerden hem daha uzun hem de daha kısa görünen bir zaman çalkantısının ardından ileride bir ışık belirdi. Harabe evdeki delik, girdikleri yer. Alie hayatında hiç bu kadar hızlı koşmamıştı.

Lilia arkasındayken delikten içeri girdi. Durmadılar, evin içinden geçip kapıdan dışarı, sokağa doğru koştular.

Titreme, eski ahşap ve eski taşın iniltisi. Evin çöküşü yavaştı, aşağıdaki mağaraların ani yıkımı gibi değildi. Ve sanki evin hayaleti çoktan pes etmiş gibi sessizdi. Sıra evlerin hepsi eğri büğrüydü artık, altlarındaki tünel çöktükçe temelleri kayıyordu. Daha önce de, Alie'nin açtığı ilk tünel çöktüğünde dengesiz oldukları kesindi. Şimdi Nyxara'nın mezarından yukarı çıkan tüm yol moloz yığınınna dönmüştü ve bunun sonuçları nihayet görülebiliyordu. Evlerden çıkan birkaç kişi kaşlarını çatmış, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Allie kapüşonunu başına geçirdi ve arkasını döndü.

"Gizlilik buraya kadarmış," dedi Lilia.

Alie taş parçasını pelerininin cebine sakladı. Şişkinlik yapmadan sığmayacak kadar büyüktü. Elini bırakır bırakmaz, parmaklarına acı veren dalgalar halinde hisler geri gelmeye başladı. "Buradaki evlere kimse dikkat etmiyor," dedi, bunun doğru olmasından nefret ederek, bunu kendi avantajına kullanmasından nefret ederek. "Ve çoğu yıllardır istikrarsız durumda. Kimse bunun tünellerle bir ilgisi olduğunu hemen düşünmemeli."

"Ama eninde sonunda anlayacaklar."

"Umarım o zamana kadar biz çoktan gitmiş oluruz." Cebindeki parça... neredeyse, sıra evlerin ötesindeki okyanusun parlayan çizgisine doğru çekiliyor gibiydi. Nehre geri çekilen bir akarsu, yuvasını bulan bir lodos taşı.

Alie acıyı umursamadan elini onun etrafına kapattı.

OTUZUNCU BÖLÜM

LORE

Geçmiş, kaybolmak için en kolay yerdir.

-Taya Mireau, Auverrani şairi

L

adası anılarla doluydu.

O ve Dani, adaya gittiklerinden beri huzursuz bir rutine girmişlerdi. geldiler. Adayı ellerinden geldiğince bölüşmüşlerdi; Dani köylerin kalıntılarını araştırırken Lore vahşi yerleri seçmişti, tanrılara olan yakınlığı sayesinde buralarda daha kolay gezinebileceği düşünülüyordu. Şimdiye kadar hem işe yaramış hem de yaramamıştı. Lore adayı umutsuzca kaybolmadan keşfedebilmişti ama ikisi de Apollius'un cesedini bulmayı henüz başaramamıştı.

Dün gece, Dani'nin çakmağı ve birkaç ölü dalla yaktığı küçük ateşin önünde otururlarken, Dani ikisinin de düşündüğü ama henüz tartışmadıkları bir konuyu gündeme getirmişti. "Ya O'nu bulamazsak ne olacak?"

Lore yerde kaykılmış, elinde yarısı yenmiş bir parça kurutulmuş et tutuyordu. Erzakları azalıyordu ama geldiklerinden beri hiç acıkmadığını fark etti. Sanki buranın havası onu besliyordu. "O burada. Onu bulacağız."

Dani ateşin üzerinden ona ters ters baktı. "Bundan emin olmak için yeterince hissedebiliyorsun ama O'nun nerede olduğunu bilmek için henüz yeterli değil mi?"

Lore sadece ona baktı. Bir süre sonra Dani gözlerini kaçırıldı. Bir daha konuşmadılar, ikisi de gece için Fount'un yanında yattılar. Dani gemide uyumaktan vazgeçmişti ama ikisi de katedral kalıntılarında uyuyacak kadar cesur değildi. Lore hayaletlere inanmamak gerektiğini yeterince biliyordu; yine de Apollius'un eski kilisesi perili gibiydi.

Gerçek şu ki Lore bir şeyler hissetmişti. Dağ'ın arka tarafında, kül örtüsünün altında, dağın dik bir kaya yüzü vardı, sanki

Devasa bir şey yeryüzünden aşağı kaymıştı. Kendini sürekli oraya çekilmiş buluyordu, taş parçasının üzerinde uzanan çimenli bir çıkıntının üzerinde durmuş, bakıyordu. Bakmaları gereken yer burasıydı.

Neden henüz bakmadığından emin değildi. Neden bu yer onu hem ileri itiyor hem de geri çekiyor gibiydi. Kafasının içinde Nyxara'nın bulunduğu yer onu oraya doğru çekerken, geri kalanı ondan uzaklaşıyordu.

Ama bunun eninde sonunda sona ermesi gerekiyordu.

Şimdi yine orada duruyordu, denizden gelen rüzgâr külleri karıştırıyor ve saçlarını yüzüne doğru savuruyordu. Yanmış bir ağacın gövdesine tutundu ve birazcık eğilerek o şeffaf yüze baktı. Eğer düşerse, hemen ölmeyecekti. Okyanusun siyah sularına çarpana kadar bu taş kaydıraktan baş aşağı yuvarlanacak, sarp tutamaklara ve çukurlara çarpacaktı.

Ve hala, bir parıltı. Onu o kayanın üzerine çağırıyordu.

Ya O oradaysa? Onu bulursa, öldürürse? O zaman ne olacaktı?

Bu daha önce de aklına gelen bir soruydu ama hiç bu kadar dolaysız olmamıştı. Apollius hâlâ Fount'un ona verdiği iki ölüme de sahipti, biri bedenen diğeri ruhen. Peki Lore sonunda O'nun bedenini öldürdüğünde ne olacaktı? Bastian'ın Nyxara'yı öldürdüğü zamanki kadar şanslı olacağını sanmıyordu. Tanrıça Lore'un zihninde daha güçlü bir yer edinmek istememişti ama Apollius Bastian'ın tamamını istiyordu; O'na bedensel bir ölüm vermek sadece ruhunun pençelerini daha derine sokmasına neden olacaktı. Özellikle de tanrılardan vazgeçmenin, Fount'un büyüsünü geri çekebileceği kadar yakınında söylenen sözler kadar basit olduğunu bildiğine göre.

Gabe, Malcolm ve Alie için planları yeterli olabilirdi. Fount'un parçalarını geri toplamak, onları uygun yerlerine yerleştirmek. Yakın durarak güçlerini kaybetmelerini dileyeceklerdi. Ama Bastian için bu asla bu kadar basit olmayacaktı. Apollius onun buraya gelmesine asla izin vermezdi.

Bu yüzden onu bir şekilde zorlayacaklardı. Onu uyuşturacaklar, sakat bırakacaklar, onu Fount'un yanına çekmek için ne yapmaları gerekiyorsa yapacaklar ve Bastian'ın savaştık kadar güçlü olmasını umacaklardı. Buraya kadar imkansız bir şekilde gelmişlerdi. İşi yarım bırakmayı reddetti.

Nyxara'yı geri almamızı sağlayan tek şey yakınlık değildi.

Ses olmayan, konuşan Fount. Burada avluda olduğundan daha zayıftı ama yine de netti. Lore çenesini deniz meltemine doğru kaldırdı. "Nedir o zaman?"

Sen O'ndan vazgeçtin, O da gitmek istedi.

Lore içini çekti. "Yani A p o l l i u s gitmeye karar vermedikçe Bastian Apollius'tan kurtulamaz mı?"

O yapamaz.

"O zaman bunların hepsi anlamsız. Apollius bunu asla yapmaz."

Daha iyi bir yer olduğunu düşünmediği sürece yapmaz.

"Tekrar ediyorum: anlamsız." Bu onu kızdırmadı, sadece derin ve kalıcı bir umutsuzlukla doldurdu. Sona ne kadar yaklaşırsa, o kadar uzaklaşıyordu.

Hayır, diye karşı çıktı Fount. Yoluna devam edersen olmaz. O'na olması için başka bir yer verirsen olmaz.

Boğazından sinirli bir hırıltı yükseldi. "Bu ne anlama geliyorsa artık."

Parmakları yanmış ağaç kabuğunda sıkılaştı. Uçurumun üzerinde daha da eğildi, ağırlık merkezi değişti.

Zayıflıyor, diye önerdi Fount, sanki bu bir teselliymiş gibi. Aracı O'ndan vazgeçti ve bazen özgürce savaşıyor. Kap her kontrolü ele aldığı anda, biraz daha güç kaybediyor. Bize geri sızar.

"Ama tekrar bir araya gelene kadar onu tutamazsın."

Hepsi değil, diye yanıtladı Fount. Ama bir kısmını.

Hiç yoktan iyidir, diye düşündü Lore. Alie, Gabe ve Malcolm'un Fount'un parçalarını bulup buraya getirme şansları hâlâ çok zayıf görünüyordu, her ne kadar derme çatma planı buna bağlı olsa da. "Yani Bastian yeterince uzun süre kontrolü ele almayı başarırorsa, Apollius tükenecek mi? Ve tüm parçaları bulmayı başaramasak ve tüm büyüü teslim edemesek bile en azından Spiritum'un tamamını elinde tutabilirsin, öyle mi?"

Fount bir an sessiz kaldı. **O gitmeye karar verene kadar asla tamamen gitmeyecekti.**

"Bu gerçekten haksızlık," diye mırıldandı Lore.

Lore bir süre daha, yarısı tepeliğin üzerinde, yarısı da kayalıklara doğru uzanan açık havada asılı kaldı. Godsfall'un bıraktığı bir yara; bunu biliyordu. Gözlerini kapatırsa, savaşırken dağdan aşağı yuvarlanan, ağaçları ve bitkileri yanlarında götüren, yakan ya da denize doğru yuvarlanırken koparıp atan tanrıların yuvarlanışını neredeyse görebiliyordu. Omuzlarına saplanan kaya parçalarını neredeyse hissedebiliyordu.

Nyxara'nın her şeyden sonra O'nu koyduğu yeri neredeyse görebiliyordu. Göğsündeki emme deliğiyle birlikte bedenini getirdiği yeri.

zorlukla bağlanmış kalp.

Lore doğruldu. Sonra koruya gitti.

Koruyu bulmak zor olmamıştı. Burada bulundukları ikinci gün, ada aranabilir dörtgenlere bölünmüştü, ayakları onu içgüdüsel olarak buraya götürmüştü, vücudundaki bir şey nereye gideceğini biliyordu. Ağaçların arasına girdiğinde, tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

Artık rüyalarına benzemiyordu; kaçamadığı kaderinden korunmak için zihninin etrafında büyüttüğü ormana benzemiyordu. Tanrıçanın anılarındaki ormana bile benzemiyordu. O orman yeşil, kahverengi ve tekdüzeydi, sahte bir sağlık alacası içindeydi. Bu ise yanmıştı, ağaçların cılız cesetleri gökyüzünü işaret ediyordu, kutsal bir şeyin ölü kalıntılarıydı.

Ama burası Nyxara'nın korusuydu. Onun korusu.

Ne kadar kaçınmaya çalışırsa çalışsın, arayışı onu günün sonunda hep buraya getirirdi. Hafızası idam ipi gibi kalındı, sürekli geriliyordu ama Lore her gelişinde yaptığı gibi kendini tuttu. Kendisine ait olmayan bir hayatı görmekten bıkmıştı; kendi hayatı yeterince yorucuydu.

Ama bugün, hafızasının gelgiti neredeyse görmezden gelinemeyecek kadar fazlaydı ve onu çekerek boğulmaya ikna etti.

Lore koruluğa ulaştığında, külle kaplanmış olsa da yosunların hâlâ yumuşak olduğu merkeze gitti. Uzandı ve rahat edene kadar başını çevirdi. Gözlerini kapadı ve kendini uzak tutamayacak kadar yorgun bir halde zamanın nehrine doğru kaydı.

Tıpkı mezarda Nyxara'ya dokunduğu zamanki gibi oldu - İlim Nyxara'nın gözlerinden dışarı bakıyor, onun anılarını kendi anılarıymış gibi yaşıyordu. Beş yüz yıl göz açıp kapayıncaya kadar geçip gitmişken, onların yaşandığı yerde olmak kafa karıştırıcıydı. Kuru bir an gri ve yanıktı, bir an sonra ise canlı, onu rahatlatmak için yetiştirilmiş bir sığınak.

Başını çevirdi. Yanındaki Hestraon, yosunların üzerine çıplak bir şekilde uzanmış, gözleri kapalıydı. Gabe'e benzemiyordu, bunu biliyordu. Ama Lore'un görebildiği tek şey Gabe'di.

"Ne düşünüyorsun?" Gözlerini açmadı ama Hestraon uzanıp onun ellerini kavradı. Elleri bileklerinden bir kurdeleyle birbirine bağlıydı ve parmağını kurdelenin üzerinde gezdirerek nabzını okşadı.

Bacaklarının arası ağrıyordu; demek yaptıkları buydu. Lore bu anının yarım saat önce başlamamış olmasından dolayı kendini hayal kırıklığına uğramış buldu.

Nyxara yan yattı ve bacağını Hestraon'unkine dolayarak onu kendine çekti. "Hiçbir şey."

"Evet öylesin," dedi yumuşak bir sesle. "Bizimle kaçmak istediğini düşünüyorsun."

Gözlerini kaçırdı. Sonunda Tanrının Düşüşü'ne yol açacak olan plan henüz emekleme aşamasındaydı ama diğerleriyle birlikte gitmesinin mümkün olmadığını biliyordu. Adam buna izin vermezdi. Ve onlara her şeyin yolunda olduğunu, iyi olacağını söylemişti. Nyxara'nın kendini feda etme konusunda Lore'un anlayamayacağı bir eğilimi vardı.

Ama Hestraon her zaman biliyordu.

"Nyxara." Onun yanağını okşadı. "Ondan kaçmanın bir yolu olmalı. Onu sevdiğini biliyorum. Ben de seviyorum. Ama onun uğruna kendini feda edemezsin."

Gözlerini kapattı. Kısa bir kahkaha attı. "Bazen bunun bulabileceğim tek kaçış yolu olduğunu düşünüyorum."

"Bunu kastetmiyorsun."

"Ciddiyim." Gözlerini açtı. Ona değil, onun yanında, boynunda gezinen eline baktı. "Bazen ikimizin birlikte dünyanın kaldıramayacağı kadar çok olduğunu düşünüyorum. O yaşadığı sürece benim için hiçbir şey olamayacağını." Durakladı. "Ona o kadar sıkı bağlıyım ki, bazen o gittiğinde var olup olmayacağımı bile merak ediyorum."

"O zaman ikiniz de beni terk edeceksiniz," diye mırıldandı Hestraon. Lore'un gözleri açıldığında ağaçlar yeniden yanmıştı.

Yosunlar rahattı. Adanın sıcaklığı ve görevinin beyhudeliği göz kapaklarını çekiştiriyor, bedenini sakinleştiriyordu.

Lore okyanusu görene kadar uykuya daldığını fark etmedi.

Kaşlarını çatarak doğrulup oturdu.

Gelgit, banyo suyu gibi ılık bir şekilde içeri girmiş ve burada her zaman giydiği beyaz elbisesini sıırıslamak etmişti. Lore dizlerini göğsüne çekip çenesini onlara dayadı ve mavinin sonsuzluğuna, gökyüzünün okyanusla buluşmasına baktı.

Eğer Parlayan Âlem var olsaydı, muhtemelen böyle görünürdü.

Gabe ona seslenmedi. Yanına gelip oturmaktan başka bir şey yapmadı. Nyxara'nın hafızasındaki Hestraon gibi, uzanıp onun elini tuttu ve sonsuz ufka baktı.

"İşler senin için nasıl gidiyor?" diye sordu usulca.

"Berbat," diye cevap verdi. "Sen nasılsın?"

"Aşağı yukarı aynı."

Ona baktı. "Kaçtığını duydum."

"Kaçmak biraz abartılı olabilir." Lore başparmağını onunkinin üzerinde gezdirdi. "Ama ben İkinci Ada'nın dışındayım. Dağ'dayım."

Bir kahkaha attı. "Bunu yapabileceğini bilmeliydim."

Bileği hâlâ Nyxara'nın anılarındaki o kurdelenin hayaletiyle kaşınıyordu. Sinirleri daha önce yaşamadığı bir yakınlaşmanın artçı şoklarıyla karıncalanıyordu.

Lore beklemekten o kadar yorulmuştu ki. Her ileri adımın bir geri adımla birlikte geldiği bu durağanlıkta var olmaktan. Kendini aşama aşama kaybetmekten.

Bir zamanlar istediğini alan biriydi.

Gabe'e döndüğünde, Gabe çoktan ona bakıyordu. Gözlerinde bir soru, uzuvlarında bir gerginlik, olmasına asla izin vermedikleri her şey bu ana çarpıyordu.

Öne doğru eğildi ve soruyu yanıtladı.

Lore daha önce Gabe'i öpmekle Bastian'ı öpmenin ne kadar farklı olduğunu düşünmüştü. Bastian yavaş bir patlama, bir keşif gibiyken, Gabe tamamen parıltılı ve ateşliydi. Bunu bir kez daha kanıtladı; bu öpüşmede ne bir gevşeme ne de istikrarlı bir yapı vardı. Açlıktan ölmek üzere olan hayvanlar gibi birbirlerinin içine düştüler.

Adamın ağzı sanki tek düşündüğü şeymiş gibi kadınınkine doğru açıldı. Dili, aç ve arayış içinde, onunkinin kenarına sürtündü. Zaten ısınmış olan vücudu bir kıvılcıma tutuşan çıra gibi yükseldi.

Gabe onu kucağına çekti; Lore onun beline sarıldı, kalçaları çoktan sürtünmeyi kovalıyordu. Gabe'in elleri Lore'un belinin yumuşaklığında geziniyor, beyaz bornozunun eteklerini çekiştirip dalgalara doğru savuruyordu.

Arkasına yaslandı, gözleri donuk, onu içine çekiyordu. Konuşmadı, konuşmasına gerek yoktu. Bir başka yakıcı öpücük, elleri belinden kalkıp göğüslerini buldu

-Başparmakları toplanmış tepelerin etrafında dolanırken Lore başını geriye attı, sessizlikte nefesi kesildi, gelgitin sesi bile onu köreltmedi.

Adam onun boynunu öperken, Lore adamın ellerini tutup arkasına götürdü. Bileklerini Nyxara'nınkiler gibi birleştirdi, parmaklarını çekerek onları daire içine aldı, bağladı.

"Yap beni," diye fısıldadı. Adam ne demek istediğini anlayacaktı.

Ve anladı da. Gabe donuk gözlerle ona baktı ve başını salladı.

Hızlı ama yine de nazik bir hareketle onu ters çevirip yumuşak kuma yasladı. Kollarını başının üzerinde yüzükoyun tuttu, böylece vücudu onun altında çaresiz ve kıvranarak uzanıyordu.

Bastian o gece kontrolün onda olmasını istemişti. Kontrolü bırakmak istemiş, yakınlıklarının sadece kendilerine ait olduğunu bilmek istemişti. Onları beden olarak seçen tanrılarla aynı isteklere sahip olabilirlerdi ama bu, o istekleri kendilerinininkinden daha az yapmazdı.

Zapt edilmek istiyordu. Daha önce onu reddettiği gibi reddedilmek istiyordu. Ama bu sefer, kendi parametreleri dâhilinde ve inkârın sona erdiğinin harareti bir şekilde farkına vararak.

Vücudu onun kendisine dokunması için can atıyordu. Lore kalçalarını yukarı doğru eğerek, kollarını başının üzerinde tutmayan elini yönlendirmeye çalıştı; Gabe kalçasına küçük bir tokat attı. Bunun acısı Lore'un sıçramasına, nefesinin kesilmesine ve tüm sinirlerinin gerilmesine neden oldu.

"Sabırlı ol," dedi, saçlarını nazikçe yüzünden uzaklaştırarak, istediği yerler dışında her yerine dokunarak. Lore başını çevirdi, parmağını ağzına götürmeye çalıştı; adam bu kez kalçalarının hemen altına hafif bir tokat daha atarak geri çekildi ve Lore parmağa doğru eğildi.

"Sabırlı davrandım." Kalçalarını birbirine bastırdı, nefes nefese kalmıştı. "Bunu istediğin zaman yapabilirdin. Tek yapman gereken bir kelime söylemekti."

"Biliyorum," dedi adam, elini hafifçe boynundan aşağıya, göğüslerinin arasına kaydırды ama daha aşağıya inmeden kaldırdı. "Yani kaybettiğim zamanı telafi ediyorum."

Çünkü bu ilk seferin aynı zamanda son sefer olup olmayacağını bilmenin bir yolu yoktu.

Sanki bu düşünceyi duymuş gibi onu tekrar öptü, şefkatli ve tatlı bir öpücüktü bu, bileklerine uyguladığı baskının bir karşıtıydı. Ve sonunda, eli onun istediği yere gitti.

Lore kumların üzerinde kıvranırken Gabe onu bir arp gibi çalıyor, tekrar tekrar kırılma noktasına getiriyor, sonra da tam uçurumun kenarına gelmeden önce elinden alıyordu. Soluk soluğa kaldı ve lanet okudu, titrerken Gabe alçak sesle ve gürleyerek boynuna doğru güldü ve bunu telafi etmek için onu öptü.

"Seni pislik." Sesi kırık çıkmıştı, vücudundaki her sinir kırılmak üzere olan bir cam gibi titriyordu. "Sen bir keşişsin, bu işte bu kadar iyi olmamalısın."

Kulağının kabuğuna doğru tekrar kıkırdadı, ses doğrudan içinden geçti ve bacaklarının elinin etrafında sıkılmasına neden oldu. "Yeminlerime her zaman bu kadar sadık kalmadım. Bunu sana söylemişim."

Ona baktı, göğsünden acı tatlı bir şeyler dökülüyordu. "Peki neden benimle değil?"

Adam bir an ona baktı, tüm oyunlar bitmişti, gözleri hâlâ sıcaktı ama bir tür hüznü de vardı. Onun yanağını öptü. Bastian'ın yaptığı gibi alnından değil, sanki her ikisinin de onun yanında bir yeri olduğunu ve haddini aşmayacağını biliyormuş gibi. "Çünkü seni seveceğimi biliyordum ve henüz nasıl seveceğimi bilmiyordum. Bu çok fazlaydı."

Her şey hâlâ çok fazlaydı. Ama bunu düşünmek istemiyordu. Gabe'in öpücüğünü ağzına götürmesi için çenesini eğdi ve öpücük derinleştikçe, Gabe'in eli tam da ihtiyaç duyduğu yerde çalıştıkça, sonunda boşuk bir çığlıkla boşaldı.

Gabe çılgılığı yuttu, artçı sarsıntıları atlatırken avuç içlerini ona doğru bastırarak çılgılığı atmasına izin verdi. Bittiğinde, bileklerini bıraktı ve onu kendine yaklaştırdı.

Ama Lore bunun olmasına izin vermeyecekti. Tıpkı o gece odasında, sırtında soğuk pencere camıyla yaptığı gibi kalça kemiğini çekti.

Bu sefer adam onun istediğini yaptı.

Gabe yavaşça ayağa kalkıp üzerindeki bornozu yavaşça çıkarırken Lore kumun üzerinde dizlerinin üzerine oturdu. Her şeyde olduğu gibi bunda da titiz davranmış, düzgünce katlayıp yere düz bir şekilde sermişti.

"Tanrım," diye mırıldandı, "acele et lan."

"O güzel ağzına dikkat et," dedi adam, hâlâ onun üzerinde durarak, sert ama nazık bir eliyle çenesini kavrayarak, "eğer onunla başka bir şey yapmak istemiyorsan."

"Belki de istiyorumdur," dedi ve bunu kanıtladı. Adamın tadı tuz gibiydi ve kadın onu yaladı, adam gerildiğinde onaylayarak mırıldandı.

"Tanrılar," diye mırıldandı Gabe. "*Tanrılar*."

Başı geriye düştü, nefesi kesildi ve kız mırıldandığında sarsıldı, bir eli kızın başına geldi ve onu itti. "Bu kadar yeter, tabii en az on beş dakika daha beklemek istemiyorsan."

"Daha uzun süre bekledim," dedi Lore ama kendisini kuma yatırmasına, üzerine çıkmasına izin verdi. Ve adam içine girdiğinde, kadın

Onu tekrar öptü ve her ikisi de ayrılana kadar durmadı, etraflarındaki gelgit şişti.

Daha sonra bile çözülmediler. Gabe başını onun omzunun kıvrımına bıraktı ve hafifçe öptü. Kadın parmaklarını onun saçlarında gezdirdi.

Etraflarındaki hava parıldıyordu. Rüya, kırılmaya yakındı.

"Fount'un parçasını bulduk," dedi Gabe isteksizce onun boynuna sokularak. "Ama sonra Başbakan'ın korsan sevgilisi tarafından yakalandık. Onu öldürdükten sonra."

"Bu muhtemelen başlamadan önce paylaşman gereken bir bilgiydi," dedi Gabe'in boynuna sokularak.

"Muhtemelen," diye onayladı Gabe, onun dokunuşu altında eğilerek. "Ama ilk kez, önce yapmak istediğim şeyi yaptım."

Bunun için onu suçlayamazdı.

"Heyecan verici birkaç gün geçirdin," dedi Lore. "Hem de korsan bir sevgiliyle."

"İnan bana, ilginç olmaktan çok sinir bozucu." Adam onun üzerinde kayarak hafif parmaklarını yan taraflarında gezdirdi. "Aslında şu anda zindan olarak kullandığına inandığım bir yerde sızmış durumdayım."

"Benimle yatmak yerine bununla uğraşmalısın." "Tam tersine, bunu hoş bir soluklanma olarak gördüm."

Elini onun saçlarının arasına daldırdı. "Peki ne istiyor?"

"Henüz bilmiyorum." Bu noktada tuhaflıklara o kadar alışmışlardı ki. Hiçbir şeyin yolunda gitmemesine çok alışmışlardı. Gabe içini çekti ve onun üzerinden yuvarlanarak yanına kıvrıldı, eli boş boş boynundan omzuna ve tekrar omzuna doğru gezindi. "Ama muhtemelen parçayı Dağ'a götürme yeteneğimizi engelleyecektir."

Lore, Nyxara'nın panteonun Altın Dağ'da geçirdiği zamana dair anılarını düşündü. Hepsinin atmosferin ipliklerinden nasıl geçtiklerini, dünyanın onlara doğal olmayan bir geçiş izni verdiğini. "Belki de buraya gemiyle gelmenin dışında bir yol vardır. Tanrılar eskiden bunu yapardı. Güçlerinin yettiği elementlerin içinden geçerek."

Nazikçe iz sürmesi durakladı. "Ben de yaptım. Sonu iyi bitmedi." Keskin bir nefes çekti. "Ben de bundan korkuyordum."

Eli tekrar hareket etmeye başladı ama o kadar istikrarlı değildi. "Önce Malcolm yaptı, kazayla. O yaptığında Braxtos'un yönetimi ele geçirmeye çok yaklaştığını söyledi." Başını salladı, kumu çalkaladı. "Sonra ben yaptım -çaresiz zamanlarda-

ve Hestraon neredeyse beni yakalıyordu. Malcolm haklıydı." Ona baktı. "Ama eğer tek seçeneğimiz buysa-"

"Hayır." Avucunu adamın çenesine bastırdı. "Bununla başa çıkamam. İkinizin de başına gelmesini kaldıramam."

Gabe ve Bastian, ikisi de ondan alınmış, tanrısallığın gölgesinde kalmışlardı.

"Başka bir yol bulacağız." Sanki bunu gerçekleştirebilecekmiş gibi inanarak söylemişti.

Gözünü kapattı. Diğer gözüne yama takmamıştı, kızın yeni fark ettiği bir şeydi bu. Yuva temiz bir şekilde iyileşmişti. "Eğer bu bizi kurtaracaksa," diye mırıldandı, "bu riski almaya hazırım."

Elini Gabe'in sakallı yanağında gezdirdi.

Bir kalp atışı kadar sonra Gabe ondan uzaklaşıp uçsuz bucaksız okyanusa baktı ve saçından bir tutamı parmağına doladı. "Vazgeçeceğimiz oldukça fazla güç var," dedi. "Fount'u yeniden yaptığımızda."

Ses tonunda bir soru vardı. Sanki bunun en iyi plan olduğunu düşünmüyor gibiydi.

Dani'yle birlikte geldikleri o ilk gün Fount'la yaptığı konuşmadan sonra Lore onunla tartışamazdı. "Evet," dedi. "Şu anki planımız bu."

Şu anki plan çok ağırdı.

Düşüncelerinin aynı çizgide ilerlediğini biliyordu. Belki de tüm bu gücü Fount'a geri vermek doğru bir karar değildi. Belki de kendileri ustalaşmaya çalışarak daha iyi şeyler yapabilirlerdi.

Ama ikisi de bunu düşünüyor olsa da, ne o ne de Gabe bunu dile getirdi.

Kumsal yeniden parıldadı, atmosfer cam gibi, gerçek dışı bir nitelik kazandı.

Kollarında döndü, onu tekrar öptü, derin ve uzun. "Seni seviyorum Seni. Eğer Bastian'ı benden önce görürsen, onu sevdiğimi söyle."

Burada da bir soru var. Tepkisini ölçmek. Nasıl bir tepki vereceğini görmek.

Gabe içini çekerek elini kızın başının yan tarafına koydu. Başparmağı şakağındaki yara izinin üzerinde gezindi. "Bunu yapabileceğimi bilmiyordum," diye mırıldandı. "Aynı anda iki kişiyi sevmek."

"Ben de," dedi kadın. "Aşkın her zaman seçimlerle birlikte geleceğini düşündüm, bu yüzden onları gerçekten yapmayı reddettim. Bastian'la evleneceğimi söylediğimde bile, çünkü onu seviyordum, seni de seviyordum." Onun elini kendi eliyle kapattı. "Aşk düşündüğümüzden daha büyük bir şeymiş."

"Çok daha büyük." Sonra yanağına bir öpücük daha konduran Gabe gitmişti.

Göz açıp kapayıncaya kadar koruya geri dönmüştü, şimdi olduğu gibi Dağ'da uyanıktı.

Lore ayağa kalktığında hoş bir şekilde ağrıyordu, vücudu gevşemiş ve doymuştu.

Kendisi ve Gabe meşgulken Alie ya da Malcolm'un gelmemiş olmasına sevinmesi gerektiğini düşündü ama Bastian'ın gelmesini dilemekten kendini alamadı. Onu sahilde hiç görmemişti; Apollius'un onu kendi zihninde o kadar aşağılara ittiğini ve basit bir rüyanın mümkün olmadığını varsayıyordu.

Gökyüzü geceye doğru ilerliyordu. Günün geri kalanını uyuyarak geçirmişti.

Lore ölü adanın üzerinde dolaşarak Fount'a geri döndü. Burada başka hiçbir şeyin yaşamıyor olması ilk başta onu rahatsız etmişti. Ne insanlar, ne hayvanlar ne de böcekler. Şimdi kilometrelerce yürümek ve neredeyse tamamen yalnız olduğunu bilmek güzeldi, eğer sana ihanet eden kadını ve ölmüş olması gereken tanrıyı saymazsan.

Ay ışığının ölü ağaçların arasından süzülüp tüm gölgeleri keskinleştirmesi neredeyse çok güzeldi. Özellikle de dumanın yoğun olduğu İkinci Ada'da, onu gerçekten görmeden geçen aylardan sonra. Zirvenin altındaki kül bulutuna ve Fount'taki suya yansiyordu.

Su altın gibi parlıyordu.

Kaşları çatıldı. Lore yavaşça Fount'a yaklaştı, sanki ona atlayabilecek vahşi bir hayvanmış gibi. Ona Spiritum'u tutabildiğini söylemişti, ne kadar kırılmış olsa da Bastian özgürce savaştığı her seferinde daha fazlasını topluyordu. İşte kanıtı.

Fount'taki su hareketsizdi, her zaman hareketsizdi. Ama o izlerken, derinliklerde hafif bir parıltıyla altın teller kıvrılıyordu. Doğrudan baktığında onları görmek zordu; Lore gözlerini başka yöne çevirdiğinde daha iyi görüyordu.

Lore kendini kanal-uzayına bıraktı.

Renkli bir dünyadan gri tonlamaya geçiş burada o kadar belirgin değildi, burada her şey ay ışığında ve yanıktı. Gerçekten değişen tek şey Fount'taki suyd.

Lore onları Dağ'a kadar takip ettiğinde okyanusta olduğu kadar kalın olan altın iplikler suyun içinden geçiyordu. Siyah bir kütle de vardı: geri verdiği Mortem. Ve hepsinin içinden mavi titreşimler yükseldi.

Spiritum, Mortem ve Caeliar'ın gücü.

Bastian kontrolü her ele aldığında Apollius.

Lore kendini Fount'un kenarına yasladı; ona dokunmak, parçaya dokunmak gibi acıtmıyordu, sanki bu acı onu ait olduğu yere geri koymak için bir itici güçtü. Ay'a baktı, Dani'nin hançerini parmaklarının arasında boş boş döndürdü, uçurumun kenarındaki o sert kaya duvarını ve onun arkasında saklı olduğundan neredeyse emin olduğu şeyi düşündü.

Keşke içeri girmenin bir yolunu bulabilseydi.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

GABE

Tek bir mumla kovulamayacak karanlık yoktur.¹

-Dua Kitabı, Tract 3802'de yer alan bir not

aGbe, kafasına aldığı darbelere rağmen bayılacak biri değildi. Böyle bir tepkiyi hak edecek pek çok durumla karşılaşmıştı: Görmek korkunç kazalardan kurtulanların Presque Mort'a gelmesi. Gözünün çıkarılması.

Ama Gabe her zaman bilincini korumuştı. En azından şimdiye kadar.

Kendine bir yeraltı odasında geldi. Önce hâlâ Rotunda'nın altında, sahte Fount'un bulunduğu odada olduklarını düşündü. Ama hayır; o odayı yakmıştı. Kardeşliği yakmıştı.

Belki de bu yüzden bayılmıştı. Çok fazla güç kullanmıştı. Kontrolünün dramatik bir şekilde kaymasına izin vermişti.

Yapman gerekeni yaptın.

Böyle bir güç gösterisinden sonra, Hestraon'un hâlâ sadece kafasının içinde bir ses olduğuna şükretmesi gerektiğini düşündü.

Görüşü yavaşça düşük ışığa uyum sağladı. Küçük bir oda, dört taş duvar ve tavana yakın birkaç boş raftan başka bir şey yoktu. Malcolm duvarlardan birinin yanında yatıyordu; Gabe'in göğsündeki panik tekmesi uzanıp parmağını arkadaşının burnunun altında gezdirmesine neden oldu. Hâlâ nefes alıyordu.

Tanrılar ölmüştü ve ölüyordu, başı ağrıyordu. Gabe kendini duvara yaslayarak oturur pozisyona getirdi ve onu ellerinin arasına aldı. Lore'u hatırladı, onunla ilk karşılaştığı anı, vahşi, güzel ve o ara sokakta köşeye sıkışmış halini. Onu bayıltıp Kilise'nin göbeğine getirmek için kloroform kullanmıştı. Onu Anton'a getirmişti. O zaman baş ağrısından şikayet etmişti. Kendisine kloroform verildiğini sanmıyordu ama eğer böyle bir şey hissettiyse

affetmesi için yalvarması gerekiyordu.

En azından bunu yapması gerekiyordu. Az önce onu gördüğünde yapmalıydı. Ama yapacak başka şeyler de vardı.

İçinde bulunduğu korkunç duruma rağmen Gabe karanlığa gülümsedi. "Çok neşelisin."

Malcolm uyanıktı. Sanki Gabe'in hissettiği baş ağrısını o da hissediyormuş gibi yüzünü buruşturarak kendini yukarı itti. "Umarım gülümsüyorsunuzdur çünkü zaten bir kaçış planın var. Sen uyurken kalktım; buradan çıkış yok."

Malcolm'un, kendisi uyuyor gibi görünürken yaptıklarını anlatırken eğlenmeyeceğini tahmin ediyordu. "Ne yazık ki hayır."

"Harika." Malcolm yavaşça kendini Gabe'inkini taklit eden bir pozisyona getirdi. Oda o kadar küçüktü ki dizleri birbirine çarpıyordu. "Nerede olduğumuzu biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Gabe. "Yine de her neredeyse bizi buraya Finn'in koyduğunu tahmin edebilirim."

Güçlerini bilen, bunu Başbakan'a söylemeleri için onları tuzağa düşüren Finn. Eoin'i öldüren kişi.

"Ve Finn'in ne istediğini bilmiyoruz." Malcolm başını salladı, ağzı asıktı. "Bu izler, gerçekten. Bu tam da bizim sahip olduğumuz türden bir şans."

Gabe homurdandı.

"İyi bir şey var," dedi Malcolm. Elini cebine attı ve Fount parçasını çıkardı. Bir noktada onu Gabe'den almış olmalıydı, parçanın kâhyasının bilinçli biri olması gerektiğini düşünüyordu. "Haklıymışız. İşte bu. Tüylerim diken diken oldu." Sanki ne demek istediğini anlatmak istercesine, uzun süre dokunmak istemeyerek onu aralarındaki toprak yığınının üzerine bıraktı. "Finn bunun ne olduğunu ve neden bizde olduğunu kesinlikle biliyor ama en azından onu bizden almadı."

Parça karanlıkta parlıyordu, altınla dikilmişti. Hestraon'un sevdiği tanrılara daha çok benzemeye çalışarak alevden oymayı kestiği köşede küçük bir çentik vardı. "Henüz."

"Henüz," diye onayladı Malcolm. "Ve hâlâ onu Dağ'a nasıl götüreceğimiz sorusu var. Finn'in bize bir gemi vereceğinden şüpheliyim."

Gabe ona, söyleyecek söz bulamadığı her şeyi ifade eden bir bakış attı.

Malcolm ürpererek iç geçirdi. "Yapamam, Gabe." "Ya başka seçeneğimiz yoksa?"

Malcolm başını salladı. "Yapma," dedi sessizce. "Gabriel, lütfen." Gabe'in başı duvara yaslandı.

Küçük hücrelerinin tek giriş ve çıkışı küçük bir kapıydı, masif ahşaptan yapılmıştı ve parmaklıklı bir penceresi bile yoktu. Bir hapishaneden çok, birinin mahzeninde tutuluyorlarmış gibi görünüyordu.

Tekrar şakağını ovuşturdu; derisinin oradaki hissinde bir tuhaflık vardı. Göz bandının yerinde olmadığını fark etmesi bir anını aldı. O şeyi o kadar uzun süre takmıştı ki artık hiç hissetmiyordu bile.

"Onu yakmışsın," dedi Malcolm.

"Neyi?"

"Kardeşliği yaktığında," dedi Malcolm, "sen de alevler içinde kaldın. Ama sana dokunmadılar. Yamayı yaktılar ama giysilerinin geri kalanına bir şey olmadı."

Gözünü ilk kaybettiğinde - Presque Mort'a ilk katıldığında - Gabe bundan utanmıştı. Diğer keşişlerin taşıdığı tüm yaralar arasında, iyi iyileşmiş kayıp gözü oldukça uysaldı ve sadece enfeksiyon kapması onu Mortem verecek kadar ölüme yaklaştırmıştı. Ama babasının ihanetini ve kendi zayıflığını hatırlatan bir şeydi ve bundan nefret ediyordu. İyileştikten, boş göz yuvası temiz bir şekilde kapandıktan çok sonra bile, sanki yara izi saklanması gereken bir şeymiş gibi o yamayı takmaya devam etmişti. Mantıken utanmasını gerektirecek bir şey olmadığını bilmesine rağmen hâlâ utanıyordu.

Yamanın yanmasına izin vermesi ona mantıklı gelmişti. Vahşiliğini hafifleten, ona bakmayı kolaylaştıran şeyden kurtulmuştu.

Lore bu konuda hiçbir şey söylememişti, sanki fark etmemişti bile. Tıpkı onun şakağındaki yara izini fark etmediği gibi. İkisi de işaretlenmişti, ikisi de umursamıyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldı.

Finn'in içeri adım atması için yeterli alan yoktu ama yine de eşikten adımını atarken muhteşem görünüyordu. "Güzel. Uyanmışsın."

Ne Gabe ne de Malcolm konuştu, ikisi de ona bakıyordu. Finn içini çekti. "Biz düşman değiliz. Bilesin diye söylüyorum."

"Bizi bir mahzene kilitlemek farklı bir mesaj veriyor," dedi Malcolm. "Bu sadece kolaylık sağlamak için." Finn sırtını kapıya yasladı, bir botu tahtaya vurdu. "Biz aynı taraftayız. İkimiz de istiyoruz

Aziz Kral'ın Kirythean İmparatorluğu'na katılmasını engellemek için. Gerçekten, yaptığım her şey sizin yararınız içindi."

"O zaman neden hapisane?" Malcolm sordu.

"Sizler tanrısınız," dedi Finn kesin bir ifadeyle. "İçinizden biri Caldien'in yönetim kadrosunun yarısını diri diri yaktı. Önlem aldığım için beni bağışlayın."

İşte burada Gabe'in biraz pişmanlık duyması, yaptıklarından dehşete düşmesi gerekiyordu. Ama hissetmedi.

"Sen de birini öldürdün," dedi Gabe. "Başbakanı öldürmek Auverraine'in İmparatorluk'a katılmasını engellemeye nasıl yardımcı olacak? Bu daha çok işleri hızlandıracak gibi görünüyor."

Onun adı Finn'in dudağının kıvrılmasına neden oldu. "Eoin işe yaramazın tekiydi," diye tükürdü Finn. "İmparatorluk kapımızı çalana kadar tarikat liderini oynayacaktı. Sanırım Eoin'in Caldien'in yararına bir şey yapmak yerine sizin gücünüzü kendine almaya çalışacağını tahmin etmeliydim. Aptal adam."

Eski sevgilisinden bahsederken sesinde hiç şefkat yoktu. Finn'in Eoin'e duyduğu ilgi, diğer adamın boğazını kesmeden çok önce yok olmuştu.

"Yani ondan önce davranmaya mı karar verdin?" Malcolm sordu. Fount'un parçasını saklamış, tekrar cebine koymuştu ve şimdi sanki iğnelerden kurtulmaya çalışıyormuş gibi parmaklarını ileri geri oynatıyordu.

"Seni öldürmek isteseydim," dedi Finn, "çoktan ölmüş olmaz mıydın sence?"

Ve bu, en azından, şansın bir vuruşuydu.

"Ve o Fount parçasını saklamaya çalışma zahmetine girme," diye devam etti Finn. "Gabe'in onu alma şekli pek de ince değildi." Kapıya yaslandı, soğukkanlı duruşu onları izleyişindeki kurnazlıkla ve belinde parıldayan tabancayla yalanlanıyordu. "Onu geri alabilirdim. Ama bu da pazarlıklarımıza dahil edilebilir."

Malcolm ve Gabriel arasında bir bakış geçti. Malcolm parçayı cebinde tutuyordu.

"Peki ne istiyorsun?" Gabe hırlamak istememişti ama yine de dudağını kaldırdı. İşte yine pazarlık yapmaya başlamışlardı. "*Pazarlıklar* bana bir listeniz olduğunu düşündürüyor."

Hırıltısı Finn'i korkutmuş gibi görünmüyordu. "Tam olarak ne istiyorsun. İmparatorluğu durdurmak, Kraliçeyi kurtarmak."

"Peki sen bundan ne kazanacaksın?"

"Bunu göreceğiz." Finn omuz silkti. "Çok iyi bir hikâye, birincisi."

Her şeyin bundan ibaret olmasına imkân yoktu ama yardım teklif ediyorsa, Gabe'in umurunda bile değildi. "Başbakanlık koltuğuna oturmak isteyen biri ve onun bir avuç isyancısı bir orduya emir vermekte zorlanabilir. Bu bir demokrasi, değil mi? Onu öldürdün diye onun yerini alamazsın."

"Bu bir demokrasi ve Caldien halkı oy verene kadar bekleyecek vaktimiz olsaydı, Eoin'i kışına tekmeyi basarlardı." Finn alay etti. "Operasyonumuzun küçük olduğunu mu sanıyorsun? Rotunda'nın yarısından fazlası Eoin'den bıkmıştı ve geri kalanı da bir tabancanın söyledikleri dışında bir şey yapamayacak kadar korkak. Kardeşliğin çoğu beni destekledi."

"O zaman onları yakmamalıydım," dedi Gabe.

"Hayır, kesinlikle yapmalıydınız. Bizi destekleyenler bile bunu sadece gizlice yaptılar. Korkaklar yanmayı hak eder." Finn omuz silkti. "Öfkeniz davama yardımcı oldu, gerçekten. Geride kalanlar artık Auverrain'e kazanmak için savaşıma şansımız olduğunu biliyor."

Oh. İşte oradaydı. Gabe'in gözleri kısıldı. "O halde tacın peşindesin." Finn vahşi bir diş parıltısıyla gülümsedi ve cevap vermedi.

Malcolm içini çekti ve başını duvara yasladı. "Görünüşe göre darbeler tutuyor."

"İmparatorluğun da onunla gitmesini istiyor musun?" Gabe sordu. "Yoksa iki ülkenin yönetimi senin için yeterli mi?"

"O köprüye geldiğimizde geçeceğiz." Finn duvarı tekmeledi. "Daha kötü bir iş yapabileceğimi sanmıyorum."

Malcolm kaşlarını çatarak ona bakmak için başını çevirdi. "Biliyorsun, bu konuda tartışamam."

"Teşekkür ederim, Malcolm." Finn samimi görünüyordu. "Ben daha büyük bir iyiliğin peşindeyim, gerçekten."

"Ve bir yönetim organının önemli bir bölümünü, daha büyük bir iyilik için risk almanın kayıtsızlıktan daha iyi olduğuna ikna etmeyi başardın?" Gabe kendisine rağmen dürüstçe etkilenmişti.

"Şey." Finn omuz silkti. "Hepsi senin neler yapabileceğini öğrendikten sonra, kazanabileceğimize ikna etmek oldukça kolay oldu. Hem Rotunda'nın kalan üyeleri hem de donanmada kalan arkadaşlarım - ki bu arada haftalardır denize açılmaya hazırlar. Ve evet, elbette, bazı arkadan bıçaklama girişimleri bekleyebileceğime eminim, özellikle de gerçekten ele geçirmeyi başarırsak

Auverraine üzerinde. Ama şu anda avuçlarımızın içindeler."

Bizim ellerimiz. Yani bunu müttefiklik gibi göstermeye çalışıyordu ama aslında Gabe ve Malcolm planının kilit noktaları, dayandığı menteşelerdi. Gabe başından beri öyle olduklarını, eski korsanın önerdiği her yardım kırıntısının onları bu noktaya getirdiğini varsayıyordu.

Ama bu aynı zamanda pazarlık gücüne sahip oldukları anlamına da geliyordu.

Gabe ayağa kalktı, tam boyuna doğru doğruldu. Başının tepesi neredeyse tavana değecekti. Malcolm da onu izledi ama Finn korkmuş görünmüyordu. Eğik bir kaşla onlara baktı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş bekliyordu.

"Yani size katılmamızı istiyorsunuz," dedi Gabe. "Auverrani ordusuna karşı savaşmak için büyü kullanmamızı."

"Kolay bir iş olmalı." Finn sırttı. "Burayı yerle bir edebilir ya da Hisar'ın ortasında kocaman bir ağaç yetiştirebilirsin, benim için pek fark etmez. Ve parçanın sende kalmasına izin vereceğim, onunla ne istersen yap. O gerçekten de sana ait."

Bir engel daha aşılmıştı. "Bir tanrıyla karşı karşıya olacağımızın farkında mısın?" Malcolm soğukkanlı görünmeye çalışsa da sesinin altında bir endişe vardı. Uğruna çalıştıkları şey buydu ama ön cephede olma ihtimali ürkütücüydü.

Finn ikinci kez basitçe, "Siz tanrısınız," dedi. "Bunun pek sorun olacağını sanmıyorum."

Gabe aynı fikirde olup olmadığına karar veremedi. Bunun rahatlatıcı olup olmadığına da karar veremiyordu.

Güç her şeyi değiştirir, diye mırıldandı Hestraon. *Güç dağları yerinden oynatır.*

"Şartlara ihtiyacımız var." Gabe hiçbir zaman iyi bir müzakereci olmamıştı ama şu ana kadarki konuşmalar Finn'in de pek iyi bir müzakereci olmadığını düşündürecek kadar açıktı. "Auverraine düşman güçler tarafından ele geçirilmiş olabilir ama burası hâlâ bizim evimiz. Vatandaşları ikincil hasar olamaz."

"Anlıyorum." Finn ayılarak başını salladı. "Mümkün olduğunca çok insanı hayatta tutmak için her türlü çaba gösterilecektir."

Bu da muhtemelen ellerinden gelenin en iyisiydi.

Gabe Malcolm'a baktı. Bu umdukları her şeydi - belki de İmparatorluğun, Apollius'un parmağı altında dünyaya yayılan bir Kutsal Krallığın sürünmesini durdurabilecekleri vaadi.

"Bir gemiye ihtiyacımız olacak," dedi Gabe. "Ayrıldığımızda kendimize ait bir gemiye."

Malcolm, "Val'i geri almak bile iyi olur," dedi. "O tükürüyor

Bu konuda hâlâ kızgınlım."

"Ayrılırken sana bir tane veremem," dedi Finn, "ama savaş bittikten sonra filodan ne istersen alabilirsin."

Böylece Altın Dağ'a geçtiler. Tek yapmaları gereken silahlanmaktı.

Malcolm'un yüzü huzursuz çizgilerle çizilmişti. Ağzı bir an çalıştı, sonra Gabe'e hafifçe başını salladı. Eğer Gabe varsa, o da vardı.

"Yapacağız," dedi Gabe. "Ama bazı isteklerimiz var."

"Elbette." Finn elini salladı. "Ne isterseniz. Mantık çerçevesinde."

"Arkadaşlarımız bizimle geliyor." Michal ve Val'i bırakıp gitmelerine imkân yoktu.

ve Mari'yi geride bıraktı. Kızlarının yanına giderken onları Caldien'de bırakırsa Lore'un anneleri onu boğazlardı. "Ve mümkün olduğunca çabuk ayrılıyoruz."

"Tamamdır." Finn kapıya doğru döndü. "Caldienan ordusuna hoş geldiniz çocuklar."

Malcolm, "Tanrılar öldü ve ölüyor," diye küfretti.

Gabe sokaklarda kaos çıkmasını, Farramark vatandaşlarının yeterince hoşgörülü görünen bir başbakanın görevden alınmasına tepki göstermesini bekliyordu. Ama Finn onları odadan çıkardığında -Rotunda'ya yakın, iyi muhafaza edilmiş bir evin altındaki mahzen, şaşırtıcı derecede kibar bir hapishaneydi- her şey sanki hiçbir şey olmamış gibi ilerliyor gibiydi. Yollar işlerine giden insanlarla dolup taşıyordu. Yanlarından geçtikleri arabalar onları hafifçe başlarıyla onaylıyordu.

Malcolm, Gabe'in düşüncelerini yankılayarak, "Bu şimdiye kadar gördüğüm en barışçıl ele geçirme," diye mırıldandı.

"Çünkü kimse bunun olduğunu bilmiyor," dedi Finn önlerinden geçerken. Başının yanında bir parmağını daire şeklinde döndürerek tüm şehri işaret etti. "Hükümet halkla fazla ilgilenmediğinde böyle oluyor işte. Başbakan kim olursa olsun, burada hayat her zaman olduğu gibi devam edecek."

"Biz savaşı başlatana kadar," dedi

Gabe. "Şey, evet. O zamana kadar."

Ateş Gabe'in yumruklarında çatırdadı, omurgasını yaktı. Savaş kulağa hoş geliyordu.

Savaş kulağa mükemmel geliyordu.

Yanındaki Malcolm dalgın görünüyordu. Elleri bir açılıp bir kapanıyor, sanki dokunmak istemediği bir şeyi avuçlayıp duruyormuş gibi parmakları dışa doğru bükülüyordu.

Finn onları pansiyona götürdü, Bayan Cavendish'i neşeyle karşıladı. Mari mutfakta ona yardım ediyor, ev sahibesinin her gün yaptığı ekmeği yoğuruyordu. Gabe ve Malcolm Finn'in arkasından içeri girdiklerinde, Mari'nin koyu kahverengi gözleri kuşkuyla kısıldı.

"Akşam yemeğinde balık yemek isterim, sanırım." Finn bunu sanki boş bir düşünceymiş gibi söyledi. "Bu mümkün mü Bayan Cavendish? Canım çok fena balık çekiyor."

"Elbette canım." Bayan Cavendish ellerini sildi ve bezi bir kenara koydu. "Ben de tam pazara gitmek üzereydim. Limana kadar gitmek biraz daha uzun sürebilir ama yürümek bana iyi gelecek."

Finn ona kazanan bir gülümseme verdi. Mari'nin gözleri daha da kısıldı.

Ev sahibi evden çıktıktan sonra zehir taciri sözünü sakınmadı. "Senin bir yılan olduğunu biliyordum."

"Bu çok incitici." Ama Finn'in rahatlığı bu ifadeyi yalanlıyordu, bir sandalyeyi çevirip arkaya doğru oturdu ve ellerini çenesinin altına dayadı. "Özellikle de sana istediğin şeyi verirken."

Mari kaşlarını çatarak Gabe ve Malcolm'a baktı. "Doğruyu mu söylüyor yoksa bu bir rehine durumu mu?"

"İkisinden de biraz," diye yanıtladı Malcolm.

Finn'in sırtışı genişledi. "Auverrain'e yürümek istiyordun, değil mi? Arkadaşlarını ne yazık ki tanrılığa bulaşmış bir Kral'dan kurtarmak, kızını Yanık Adalar'dan kurtarmak?"

Mari'nin nefesi kesildi, bir eli dalgınca göğsüne bastırdı, sonra tekrar kucağına itti.

"Kendimi komutam altındaki Caldienan deniz filosuyla ve Kirythea'nın sınırı geçmeyi aklından bile geçirmediğinden emin olma dürtüsüyle buldum," diye devam etti Finn. Sırtışı şiddetlendi. "Bunu yapmama yardım et, ben de kızını geri getirmek için elimden geleni yapayım."

Mari ayağa kalktı, Lore'dan bahsedilmesinin yüzünde yarattığı ani yumuşama yerini temkinliliğe bıraktı. "Val'i çağırayım."

"Buradayım aşkım." Diğer zehir koşucusunun gözlerinde hançerler vardı ve

Biri elindeydi. Diğeri ise her zaman belinde taşıdığı tabancasının kabzasında duruyordu. Ufak tefek bir kadına göre Val'in silah saklayacak çok yeri vardı. "Sizin gibi birinin nasıl olup da deniz kuvvetleri bölümünün başına geçtiğini anlatmak ister misiniz?"

"Kolay." Finn omuz silkti. "Başbakanı öldürdüm ve benimle birlikte bu işin içinde olan tüm Rotunda delegeleri onun işini kimin alacağı konusunda kavga etmekle ya da devasa evlerinde sinmekle o kadar meşguller ki filoya kimin komuta ettiğine dikkat etmiyorlar."

"Bu, filonun sizi dinleyeceğini varsayıyor."

"Harekete geçtiler ve benim sözümü bekliyorlar." Finn'in o ana kadar takındığı sahte umursamazlık yerini çelik gibi bir kararlılığa bıraktı. "Yıllardır beni dinliyorlar."

Val yüzünde granit bir ifadeyle ona baktı. Ama hançeri ön kolundaki gizli kılıfına geri soktu ve tabancayı kavrayışı gevşedi. Önce Gabe'e, sonra Malcolm'a baktı. "Ve sanırım siz ikiniz de bunu destekliyorsunuz."

"Lore'u kurtaracak her şeyi destekliyorum," dedi Gabe. Bastian da destekliyordu ama bunu nasıl yapabileceğini henüz bilmiyordu. Bir yolunu bulacaktı. İkisini de kurtaracaktı. Daha azını yapmak akıl almaz bir şeydi.

Alev damarlarında dolaştı, avuç içleri artık sahip olmadığı bir makamın mum dövmelerinin altında ısındı. Gözlerini kırptığında, dünya kırmızı ipliklerden oluşan bir yumaktı ve ateş çakmak taşını bekliyordu.

Val'in dudakları büzüldü. Başını salladı. İç çekerek elini salladı. "Tek istediğim gemimi geri vermeniz. Bir servete mal oldu."

Dipnotlar

[1](#) Bilinmeyen bir Malfouralı keşiş tarafından yazılmış bir ek, sadece 3 AGF civarındaki bir Compendium'da yer alıyor.

Deniz artık o kadar sığıdı ki Bastian'ın kafası neredeyse her zaman yüzeyi kırıyordu.

Bu kadar uzun süre dibe itildikten sonra kafa karıştırıcıydı. Bazen kendi gözleriyle görebiliyordu. Kendi uzuvlarını hareket ettirmek hâlâ muazzam bir çaba gibi geliyordu, muazzam bir ağırlığa karşı kendini zorluyordu ama ara sıra bunu yapabiliyordu. Kontrolü ele geçirdiği anlar kısıydı, Alie'nin yüzüğü bulmasına yardım ederken yakaladığı bir saat gibi değildi ama hepsi küçük mucizeler gibi geliyordu.

Apollius ona karşı çıktı, bağırdı ve küfretti, ama altın okyanus her gün biraz daha çekilirken bu sadece beyaz bir gürültüden ibaretti. Sürekli bir güç azalması, hepsi başka yerlere akıyordu. Bastian'ın özgürce savaştığı her an azalıyordu.

Apollius neler olduğunu biliyordu. Bastian bundan emindi. Sadece büyü boşalmasından daha fazlasını; nedenini ve nasıldığını biliyordu, ama bilgiyi Bastian'dan uzak tutmak, bir şeye kadar bedenini tutmak için hâlâ sahip olduğu gücün her zerresini kullandı.

Bastian'ın tahmin edebildiği tek şey bir karar verilmiş olduğuydu - Apollius'un pek de heyecan duymadığı bir karar belki ama aynı zamanda tamamen bir kayıp gibi de hissettirmiyordu. Tanrı bekliyordu.

Bastian'ın da yapması gereken tek şey beklemektir.

BÖLÜM OTUZ İKİ

ALİE

Bir kez tekmelenmiş bir köpeğin sadakatini asla küçümsemeyin.

-Rouskan atasözü

Fount parçasını bulduktan iki gün sonra Alie odasına saklandı.

Kabul etmeliydi ki, bununla başa çıkmak için oldukça çocukça bir yoldu.

Fount

parçasını ve yüzüğünü iç çamaşırı çekmecesinin en dibine, bir dantel köpüğünün arkasındaki köşeye saklamıştı. Apollius ne olduğunu kesinlikle biliyordu ve yüzüğü çalanın ve kırık parçayı bulanın kendisi olduğunu anlayabilirdi. Bölgeyi temizlemek, sokağı stabilize etmek ve başka tünellerin çökme tehlikesiyle karşı karşıya olmadığından emin olmak için kan ceketlilerin ve inşaatçıların gönderildiğini biliyordu. Apollius bunun nedenini biliyor olmalıydı ve şimdi onunla uğraşacak, onu öldürecek ve Jax'in korumasına aldırmadan gücünü çamaşır suyundan çeker gibi çekip alacaktı.

Ayrılmayı, bir araba kiralamayı ya da bir at çalmayı düşündü. Ama İmparatorluk'tan uzak durmak istiyorsa gidebileceği tek kara parçası Caldien'di ve kısa sürede yakalanacaktı, üstelik neden kaçtığına dair bir bahane bulmaya çalışmak da işin cabasıydı. Bir tekneye binmeyi başarabilirse Ratharc da bir seçenektir ama bu, Dağ'a dönüş yolculuğunu iki katına çıkaracaktı. Görünüşe göre Bri'nin ailesinin gemisi ödünç alınmıştı, üç gün içinde geri dönmesi bekleniyordu ve sonra Bri ona gemiyi istediği her şey için kullanabileceğine dair güvence verdi.

Kapısında kurt olan bir tavşan gibi saklanmak için üç gün, sonra kaçabilir, Dağ'a gidebilir, iç çamaşırı çekmecesindeki taşın çekişini takip edebilirdi.

Eğer Apollius o kadar beklerse.

Ama saatler ilerledikçe, Alie çalkalanarak onların gidişini izledikçe

Mide ve soğumuş bir fincan çay, Aziz Kral'ın bedenindeki tanrı onu hiç çağırmadı.

Jax gönderdi ama.

Mektubu geldiğinde ikinci günün akşamıydı, kapısının altından özenle kaydırılmıştı, beyaz kağıt ve siyah mürekkep üzerine güçlü, kesik bir elle yazılmıştı.

Görünüşe göre çiçek seçmemiz gerekiyor. Gün batımında güney bahçelerinde buluşalım mı?

Baş ağrısı numarası yapabilir, çok yorgun olduğunu söyleyebilirdi. Ama Alie'nin derisi öğrenilme beklentisiyle kaşınıyordu ve kendini bundan vazgeçiremeden bir onay mektubu yazdı.

Belki de Apollius parçaları birleştiremeyecek kadar dalgındı. Belki de Alie'nin ona attığı kadar zeki değildi. Her iki durumda da şüpheyi ortadan kaldırmak için en iyi strateji şüpheci davranmamaktı.

Güneş batmaya başladığında Alie giyindi ve kuleden aşağı, güneydeki yeşillik alana doğru ilerledi.

Aslında tüm yeşil alan çiçeklerle doluydu ama doğu tarafı -yeraltı mezarlarına açılan kuyunun bulunduğu duvarlı bahçenin karşısı- en fazla çeşitliliğe sahipti. Arceneaux'lar güllerini çok severdi ve yeşil alanın büyük kısmı güllerle kaplıydı ama güneydoğu köşesi çiğdemler, zambaklar, düğünçiçeği, itüzümü, baldıran otu ve karaca otuyla doluydu. Görünüşte insanları zehirli çiçeklerden uzak tutmak için çiçek bahçesini narin bir çit çevreliyordu ama Alie kapının kilitli olduğunu hiç bilmiyordu ve Hisar'ın içinde serbestçe yetişen pek çok zehirli çiçek vardı.

Jax kapının hemen içinde duruyordu, omuzları gergindi ve elleri arkasında kenetlenmişti. Onun geldiğini görmeden çok önce dönmüştü, sanki ayak seslerini yakından dinliyor, hareketlerine uyum sağlıyordu.

Alie'nin avuçları terlemişti. Onları eteğine sildi. Düğün tarihlerini değiştirme planını ilk ortaya attığında, bu soyut bir şeydi, Apollius'u meşgul edecek ve vazgeçtiğini düşünmesini sağlayacak bir şey. Şimdi yeni tarih yaklaşırken, Bri'nin gemisi limana yanaşır yanaşmaz gitmeyi planlamasına rağmen, bunun ağırlığından neredeyse başı dönecek gibi hissediyordu.

Tüm bunlar hâlâ bir tiyatroydu. Ve o sadece rol yapmaya devam etmek zorundaydı.

Alexis Jax'in yanında durdu, bu onu hem son derece rahatlatan hem de biraz endişelendiren bir şeydi. Yeni Rahip Exalted kapının kilidini açarken ona sert bir bakış attı. Ona söyleyecek bir şeyleri olmalıydı.

İyi bir şey olacağına dair fazla umut beslemiyordu.

Jax Alexis'e bir el salladı. "Sakıncası yoksa bu önerileri Alienor için de tekrarlar."

"Elbette." Alexis döndü, bahçeye doğru yürüdü ve geçerken çiçekleri işaret etti. "Auverrani düğünleri buket seçiminde genellikle çiçeklerin dilini takip eder. Saflığı ve doğurganlığı temsil ettiği için zambaklar popülerdir..."

Alie yüzünü buruşturdu.

"... ve nergisler yeni başlangıçlar anlamına gelir, bu yüzden sık sık yer alırlar..."

"Belki ikinci seferde daha anlamlı olur diye düşünmüştüm," diye mırıldandı Jax.

Dudağı yukarı doğru seğirmeye çalıştı. Onu geri bastırdı. Alie, Jax'in asık suratının Bastian ve Apollius'la ilgili bir şeyler olduğu ya da onun parçayı aldığını bildiği anlamına geldiğini düşünmüştü. Ama nişanlısı düğün çiçekleri için endişeleniyormuş gibi görünüyordu.

Bu sevimli olmamalıydı.

Alexis kısa derslerini aceleyle bitirdikten sonra beklenti içinde Alie'ye döndü. "Peki siz ne düşünüyorsunuz leydim?"

"Zambaklar," dedi, çünkü listeledikleri ilk şeydi ve bu nedenle aklının en üstündeydi. "Güller. Nergis de kulağa hoş geliyor." Jax'e baktı. "Senin bir önerin var mı?"

"Bunların hepsi senin için." Yüz ifadesinde bir yumuşaklık vardı. "Ne istersen yaparım."

Ağzında hafif bir gülümseme belirdi. Sertçe ısırdı.

Alexis başıyla onayladı ve kapıya doğru yöneldi. Alie'ye yine işaret eder gibi baktılar ve o da hafifçe başını salladı. Alexis'in ona her ne haber verdiyse anlatmasına yetecek kadar uzun süre bahçede kalması gerekiyordu.

Jax'in çiçeklerle olan işi biter bitmez gitmesini bekliyordu. Ama o oyalandı, duruşunda bir endişe vardı. Endişesi yeniden kabardı, gelgit onu bir kıyı şeridi gibi kapladı.

"Evlendiğimizde seni Laerdas'a göndereceğim."

Söyleyebileceğini düşündüğü onca şey arasında bu hiç aklına gelmemişti. "Ne?"

"Orada daha güvende olacaksın." Sanki bir şekilde duyulmadan önce tüm bunları ağzından kaçırmak istemiş gibi aceleyle konuştu. "Buradaki durum... değişken. Ve senin de bunun içinde kalmanı istemiyorum."

Alie ona bön bön baktı. "Yani beni uzak *ülkelere* mi göndereceksin?"

"Seni yanımda tutmak istiyorum." Bu şefkate hazırlıklı değildi. Yüzüne bir sıcaklık hücum etti. "Ama seni güvende tutmayı daha çok istiyorum." Kanayan Tanrı.

"Neden?" Ona doğru bakmadı, onun yerine gözlerini hafif esintide dalgalanan zambaklara dikti. "Beni çok az tanıyorsun, güvenliğimi neden bu kadar önemsiyorsun? Auverraine üzerinde meşru bir hak iddia edebilmenin anahtarı ben olduğum için mi? Tanrı'ya olan bağlılığım yüzünden mi?"

"Hayır." Sesi biraz kırılmış gibiydi. "Çünkü benim karım olacaksın. Benim sorumluluğum." Durakladı. "Çünkü sana değer veriyorum."

Tanrılar öldü ve *ölüyor*.

Alie iç çekti. "Peki."

"İyi mi?" Belli ki onun bu kadar kolay teslim olmasını beklemiyordu.

"Evet, tamam." Tartışmanın bir anlamı yoktu. Onu Laerdas'a ya da başka bir yere göndermeden çoktan gitmiş olmayı planlıyordu.

Başını salladı, normalde soğukkanlı olan yüzünde rahatlama açıkça görülüyordu. Jax onun elini kaldırdı ve parmak eklemelerini öptü. "Güzel." Sonra da kapıdan geçerek Hisar'a doğru yola koyuldu.

Alie gözlerini kapattı. Derin bir nefes aldı. Alexis'i bulmaya gitti.

Vekil Rahip Exalted çok uzağa gitmemişti. Kale Duvarı'nın yanında durdular, kollarını kavuşturmuş, ayaklarını yere vuruyorlardı. "Yeterince uzun sürdü."

"Ona tahammül ediyormuşum gibi davranmak zorundayım." Alie bunun zaten kızarmış olan yüzüne neden yeni bir kan dalgası getirdiğini sorgulamayı tercih etmedi. "Ne oldu?"

Alexis basitçe, "Savaş yaklaşıyor," dedi. Kaşlarını çatı. "Bunu biliyorduk-"

"Alie, biz konuşurken Caldienan donanması Auverraine'e doğru yelken açmış durumda." Alexis'in sesi soğukkanlıydı ama nabızı o kadar sert atıyordu ki Alie bunu boynundan anlayabiliyordu. "Bağlantımdan duydum. Rotunda'da güç el değiştirmiş. Jax'ten kurtulmak ve İmparatorluğu durdurmak için geliyorlar, Gabe ve Malcolm da onlarla birlikte geliyor."

İmparatorluğu durdurmak kulağa hoş geliyordu. *Jax'ten kurtulmak* midelerini düğümledi.

Alie başını salladı, avuçları tekrar terlemeye başlamıştı. "İstedığımız buydu."

"Evet." Alexis'in sesi de en az onun kadar emin değildi. Alie veda etmeden ayrıldı.

Ama daha Hisar'a varmadan, bu kez kapıda tanımadığı bir kan ceketli tarafından durduruldu. Süngüsünü onun önüne doğrultarak girişini engelledi.

"Affedersiniz?" Bunun için zamanı yoktu.

Kanlı ceketli onun kabalığından etkilenmemişti. "Kraliyet dairelerine gitmeniz gerekiyor," dedi. "Kral'ın emirleri."

O konuşurken, arkadan iki kanlı ceketli daha yaklaştı ve içi

nd *İşte başlıyoruz*, diye düşündü Alie.

e. Aklının bir köşesinde endişeli bir soğuk rüzgâr esiyordu.

Onu bir mahkûm gibi götürmüyorlardı. Bunun güven verici olduğunu düşündü.

İki kanlı adam onu kulenin tepesine kadar rahatça yürüttü.

Kanlı adamlar Bastian'ın kapısını açtı. Alie eşikten adımını attı. Onu takip etmediler, kapıyı mezar gibi bir sesle kapattılar. Onu, solaryumunun ortasındaki çeşmenin kenarında oturan, üvey kardeşinin bedenini taşıyan tanrıyla baş başa bıraktılar.

Adam... bitkin görünüyordu. Bunu tarif etmenin en iyi yolu buydu. Hâlâ yakışıklıydı, çünkü görünüşe göre Bastian'ın yakışıklı görünmemesi imkânsızdı, ama sanki uyuması gereken zamanı bilinmeyen bir saldırgandan kilometrelerce kaçarak geçirmiş gibi bitkin görünüyordu. Alie bir an için onun gerçekten Bastian olabileceğini, bitkin görünüşünün sonunda Apollius'u bastırdığı ve kontrolü tekrar ele geçirdiği anlamına geldiğini düşündü.

Ama başını kaldırdığında gözleri altın sarısıydı.

Alie olabildiğince dik durdu, çenesini yukarı kaldırdı, ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Sen mi çağırdın?"

Elinde bir şarap kadehi tutuyordu. Apollius uzun bir yudum aldı, kan çanağına dönmüş gözleri kapandı. Kadehi sertçe yere bıraktı, sertçe yutkundu. "Bunun etrafında dans etmeyi bırakalım."

Sıkılı yumrukları hafifçe titredi.

"Sende Bana ait olan bir şey var."

"Lereal'in gücünün Sana ait olmadığını tespit ettik." "O değil," diye alay etti Apollius. "Parça, Alienor."

Midesi dibe vurdu.

Apollius ona alaycı bir bakış attı. "Merak etme, seni öldürmeyeceğim."

Sana. Sen Beni yapmadıkça olmaz."

"Bu pek de rahatlatıcı değil," diye mırıldandı Alie. "Açıkçası cinayet işleyecek kadar güçlü görünmüyorsun. Ne oldu? Bastian yine kaçmaya mı çalıştı?"

"Durum kontrolüm altında." Apollius ne kadar korkunç görünse de gülümsedi ve kadın ona inandı. "En derin özürlerimi sunarım."

Zayıftı ama hâlâ kontrolü elinde tutuyordu. Ve görünüşe göre zayıflığı umurunda değildi.

Neredeyse tam ve görkemli bir güce sahip olmasından daha dehşet vericiydi. Bu en azından mantıklı olurdu.

"Onu Sana vermeyeceğim," dedi Alie. Lereal'in büyüsünden mi yoksa Fount'un parçasından mı bahsettiğini belirtmedi. İfade her ikisini de kapsıyordu.

Apollius gözlerini devirdi. "Gizlice hareket ettiğini mi sanıyorsun? Eninde sonunda parçayı arayacağını biliyordum. Peşinden gönderecek kadar güvendiğim kimse yok ve Benim kurduğum bir tuzakta ölsen bile, gücünü ondan alırdım. Parçayı bulup Bana getirmene izin vermek, bazı... zorluklarla birlikte Kendim gitmekten daha kolaydı."

İşte plan buydu. Onu neden bu kadar uzun süre hayatta tutmuştu. Ama bu bilgi onu korkutmak bir yana, Alie'nin daha dik durmasını sağladı. "Demek Bastian paranın karşılığını veriyor."

Tanrı gözlerini kıstı ve buna yanıt vermedi. "Kendimizi senin aşırı uzun ipinin ucunda bulduk, *kardeşim*. İkisinden de vazgeçmenin zamanı geldi, güçten ve parçadan. Senin için hiçbir şey yapmayacaklar."

"Yapmak zorunda değiller," diye hırladı Alie. "Onlara sahip olmaman yeterli."

"Vahşi küçük şey. Arceneaux'lar gibi değil. Onlar korkak, biliyorsun. O zaman da öyleydiler, şimdi de öyleler. Güçlerini kaybetmekten korkuyorlar, ölmekten korkuyorlar, sonrasında olacıklardan korkuyorlar."

"Bastian senden korkmuyor."

Alaycı bir gülümseme. "Korkmalı. Onu şimdiye kadar ona yaşattığım her şeyden çok daha fazla korkutacak bir şey geliyor."

Kalp atışları biraz daha hızlandı.

Apollius, sanki Bastian'ın kemikleri tek bir beden üzerinde savaşıyor iki ruhun ağırlığını taşıyamayacak kadar kırılanaşmış gibi, düşünceli bir şekilde ayağa kalktı. Zayıf bacakları üzerinde ona doğru hamle yaptı, şimdi bile hâlâ heybetliydi ve Alie kendini durduramadan bir adım geri attı.

"Bundan yoruldum, Alienor," dedi Apollius. Apollius ona doğru gelirken Alie geriye doğru sıçradı, beceriksiz eli kapıyı buldu. Dışarıdan kilitliydi ama yine de çekiştirdi, mekanizmayı kurcalamak için rüzgâr ipliklerini çağırdı. "Onlardan vazgeçip yaşayabilirsin ya da vazgeçip ölebilirsin. Hangisini seçersen seç, Benim için pek bir önemi yok."

Ona dokunabilecek kadar yakındı. Alie'nin rüzgâr ipleri kilidin içindeki bir şeyi açtı ve kilit bir tıkırtıyla açıldı. Arkasına bakmadan düğmeyi çevirdi ve dengesini kaybetti.

Ama biri kapıda durmuş, diğer taraftan kilidi açmaya çalışıyordu ve güçlü kollar onu fayanslara çarpmadan önce yakaladı. Alie başını kaldırıp Jax Andronicus'un öfkeli yüzüne baktı.

"Jax," dedi Apollius, sanki bir çay partisine uğrayan bir arkadaşymış gibi. "Bize katılman ne güzel."

Jax nazikçe kalkmasına yardım etti. Alie ayağa kalkar kalkmaz elleri onu bıraktı. "Nişanlının gözünü korkutmanın bir nedeni var mı?" Sesi alçak bir tıslamaydı.

Apollius bir el salladı. Bastian'ın bedeni kaygısız ve umursamaz görünemeyecek kadar yorgundu; havada vurulmuş bir şey gibi sendeledi. "Nişanlınızda bana ait bir şey var."

"Onu şiddet kullanmadan geri almanın bir yolu olduğunu söylemiştin." Jax, Bastian kadar uzundu; Apollius onun üzerinde Alie kadar iyi duramıyordu. "Onun güvende olacağını söylemiştin."

"Ve o l a c a k da," diye homurdandı Apollius, "eğer bana olanı geri verirse lanet olası benim."

"O senin değil," dedi Alie sessizce. "Hiç olmadı."

Tanrı ona doğru döndü ve neredeyse Bastian'ın yorgun bacaklarına takılıyordu. "Sana karşı sonsuz sabır gösterdim Alienor, ama şimdi-"

Sözleri kesildi, boğuldu. Apollius bir adım öne fırladı, sonra dizlerinin üzerine çöktü ve öğürmeye başladı. Ağzından bir şey döküldü.

Kristal berraklığında bir su seli, yerde birikti, kenarlarında altın rengi bir parıltı vardı. Sadece bir anlığına, sonra kayboldu, havaya karıştı.

Ve Apollius güldü. Gürleyerek ve neşeyle, sanki sonunda ağır bir yükten kurtulmuş gibi başı yere düştü.

Yukarı baktı.

Apollius değil. Bastian.

Bastian'ın gözleri karanlık ve vahşiydi, yüzüne panik yazılmıştı.

"Bir Şey oldu."

"Ben de öyle derdim." Ama Jax hareket halindeyken tutuklanmış, su birikintisinin olduğu yere bakıyordu.

"Lore tehlikede," dedi Bastian. "Bir Şey oldu, deniz gitti."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LORE

Kader seni her zaman bulacaktır.

-Malfouran taverna şarkısından bir söz, 365 AGF civarı

İ

şine uçurumdaydı.

Lore aynı ağaca tutunarak tepeciğin kenarına doğru eğildi. Lore Bugün rüzgâr şiddetliydi, saçlarını ağzına doğru savuruyor, Liman'a özgü bol giysilerini çekiştiriyor ve tüylerini diken diken ediyordu. Fount'un şarkısı tüm bu rüzgârın içinde zayıftı, artık neredeyse görmezden gelebileceği alçak bir melodi.

Bugün hem karaya oturdukları hem de adanın diğer tarafındaki sahilleri araştırması gerekiyordu. Nyxara'nın anılarında Caeliar'ın Dağ'dan ne kadar uzaklaşabileceğini görmek için yürüdüğü kumsal. Ama Lore uyandığında, Fount'un yanında kıvrılıp geçirdiği bir geceden sonra mucizevi bir şekilde ağrıamıştı, sahile inmemişti. Buraya gelmiş, bir kez daha sarp kayalara çekilmişti.

Elinde, zihninde bir çekilme. Lore gözlerini kapattı.

Adada anılara dalmak, durgun bir havuzun yüzeyinin altından kaymak gibiydi, rahatlatıcı ve kolaydı. Ama bu farklı bir şeydi. Nyxara'nın anılarından birinde değildi, tanrıçanın derisine düzgünce uyuyordu. Aşağı baktığında, açılar tamamen yanlıştı, daha uzun ve daha geniştı. Acı enfesti, neredeyse keyif vericiydi ve göğsünde yoğunlaşmıştı.

Açık göğsü, kanlı bir delikte imkansız bir şekilde atan bir kalp.

Bu anı Apollius'a aitti.

Lore kendini bir kenara atmaya, bir şekilde oradan uzaklaşmaya çalıştı ama nafileydi. Anı onu bırakana kadar burada, tanrının bedeninin içinde sıkışıp kalmıştı.

Apollius'un nefesi kesildi. Lore onun Spiritum'u kanalize etmeye çalıştığını, kendini iyileştirmek için altın iplikler örmeye çalıştığını hissetti ama parmaklarından dağıldılar.

Bu yara çok büyüktü. Nyxara'nın yüzyıllardır adım adım yaptığı şeyin gerçek bir ifadesi olan kalbini kaburgalarından sökmesinden üç gün sonra, kendisini bu kadar uzun süre ayakta tutması bir mucizeydi.

Anı içinde bir anı; Nyxara'yı öldürmedikten sonra ne yaptığını düşündü. Kaos boyunca kalan keşişlerden birini anakaraya gönderdi, Gerard Arceneaux'yu çağırdı. Nyxara'nın bedeni için emir verdi, sonra hızla tükenen gücünü kullanarak ona aklına gelen her şeyi, dünyayı geri dönebileceği, şekillendirebileceği bir şey olarak korumanın tüm yollarını anlattı.

Ve geri dönecekti. Öyle ya da böyle. Karanlık O'na sonsuza dek sahip olamayacaktı ve bu, O'nu tamamen duyarsız bir dehşetten uzak tutan tek şeydi.

Apollius acı veren bir kanat çırpışıyla havaya yükseldi ve dik kayalıkların kenarına yerleşti. Bir tanrı yumruğu kaldırdı ve aşağı indirdi.

Uçurum yarıldı. Arkasında bir mağara vardı.

İçeri girdi, teninin parıltısı buranın o güne kadar gördüğü ilk ışıktı. Apollius ortaya çıkardığı mağaranın ötesindeki açık gökyüzüne baktı.

Onu iyileştirmeyi reddeden Spiritum iplikleri hâlâ onun yönünü takip ediyordu. Ellerini kaldırdı, parmaklarını büktü.

Kaya ölmüştü ama bu uçurumun kenarındaki her şey ölmemişti. Kalan birkaç ağaçtan, otlardan ve yosunlardan, kilometrelerce uzaktaki denizdeki yaratıklardan hayat çıkardı. Hepsini bir araya getirerek altından bir ağ ördü, gücünü paylaşmayan herkese karşı kilitli bir kapı oluşturdu.

Bu da O'nun verdiği bir talimattı. Hâlâ adada bulunan birkaç keşiş buraya gelip kayaları yerlerine koyacak, O'nun kırdıklarını yeniden inşa edecek, bu uçurumu yeniden bir bütün haline getireceklerdi. Sonra denize düşecekler ve O'nun dinlenme yerinin sırrını da beraberlerinde götüreceklerdi.

Altın ağ parıldıyordu, ötesinde hiçbir şey görünmüyordu. Görüşü soldu, soldu.

Apollius uzandı. Görüşü karardı. Ve zihni karanlığa doğru döndü, sonsuzluğun eşiğine yakındı ama ötesinde değildi. Beklemeye hazırды.

Lore'un gözleri açıldı.

Anısının bir noktasında dizlerinin üzerine çökmüştü; elleri yumuşak toprağa gömülmüştü, tırnaklarının altındaki kumlar canını acıtacak kadar kalındı. İşte burasıydı o zaman. İşte O'nun bedeni ve işte ona ulaşmanın yolu.

Yavaşça ayağa kalktı, bacaklarından emin olana kadar ağaca tutundu.

onu destekleyebilirdi. Başını sertçe sallayarak çantasını ve Dani'nin hançerini almak için Fount'a geri döndü. Dani'nin yapabileceği herhangi bir şeyden korkmadığı için hançeri yanında getirmemişti. Diğer kadın bunu denemeyecek kadar akıllıydı.

Fount çantasını toplarken şarkı söyledi. Şimdi melodide beklenti dolu bir hava vardı. Büyük bir bitişten önce bir yapı.

İhtiyacımız olan şey bu, dedi usulca.

"Hadi canım," diye cevap verdi Lore.

"Neler oluyor?"

Dani'nin burada olmaması gerekiyordu. Adanın diğer tarafında, yıkık kulübelere bakıyor olması gerekiyordu. "Ben de sana aynı soruyu sorabilirim," dedi Lore.

"O köylerde hiçbir şey yok." Dani çoğunlukla sağlam olan bir kapı çerçevesine yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. "Burada bir şeyleri kaçırıyor olmamız çok daha muhtemel."

"Hm." Lore arkasını dönüp patıkaya doğru ilerledi. "Soruma cevap vermedin."

Dani'nin sesinde bir uyarı tonu, bir sertlik vardı. "Bir şey bulmuşsun," dedi diğer kadın.

Lore geri döndü, ağzı ince bir çizgi halindeydi. "Peki ya bulduysam?"

Dani kapı çerçevesini itti, yaklaştı. "Birlikte çalışıyoruz, Lore." Yutkundu, yüzünde temizlemeye çalıştığı bir duygu belirtisi vardı. Arzu, yalın bir şekilde parlıyordu. "Eğer O'nu bulduysan, beni de yanında götür. Yardım etmeme izin ver."

Bir yalanın hiçbir faydası olmazdı. Lore, Apollius'un bedenini öldürmek için ne gerektiğini bilmiyordu; belki de Dani'nin yardımına gerçekten ihtiyacı olacaktı.

Peki ya bu onu öldürürse? Ya o Spiritum kapısını açmaya çalışırken bir mekanizmaya takılır ve tanrıyı öldüremeden önce uçurumdan aşağı düşerek kendini öldürürse? Birinin bunu yapması gerekiyordu. Bunca yolu boşuna gelmiş olamazlardı.

Lore çenesini sallayarak Dani'ye onu takip etmesini işaret etti. Sonra uçuruma doğru geri yürüdü.

Lore çantasını yere bıraktığında bile Dani sessiz kaldı, kayaya tırmanırken fazladan ağırlığın dengesini bozmasından korkuyordu. Burada bir tutamak, orada bir dayanak; yavaşça, hafifçe eğimli düşüşe doğru ilerledi, çok aşağıda çalkalanan denizin acı verici bir şekilde farkındaydı, rüzgar onu itiyordu

Vücudu.

Ama düşmedi.

Sonunda uçuşunun ortasına ulaştı ve her nefesinde parçalanmaması için dua ettiği küçük bir kaya çıkıntısının üzerinde dengede durdu. İşte burasıydı; taşların arasındaki dikişleri görebiliyordu, o kadar mükemmel bir şekilde bir araya getirilmişlerdi ki uzaktan bakıldığında kırılmamış gibi görünüyorlardı. Keşişler kendilerini okyanusa bırakmadan önce bir bulmaca çözer gibi taşları yerine koymuşlardı.

Lore öne doğru eğildi, ellerini kayaların üzerine koyarak ağırlığının bir kısmını almalarına izin verdi, böylece her şey gökyüzü ve deniz arasında dengelenmemiş oldu. Bu kadar yakinken, Spiritum'un taşların arkasında parladığını hissedebiliyordu, büküldüğü günkü kadar altın ve güçlüydü.

Kanallık-uzayına düştü, uçuşundaki Mortem'in siyahının ardındaki o güneş ışığı iplikleri dışında her şeyi bloke etti.

Bu, August'un ölümsüz ordusunu bulmak için mahzenlerde, kehaneti bulmak için Kilise'nin derinliklerinde açtığı kapıya benziyordu. Benzerdi ama aynı değildi. O kilitlerin açılması için sadece tek bir parçanın kırılması yeterliydi; bu ise bir büyü karmaşası, tel tel çözülmesi gereken karmakarışık bir ağıdı.

"Elbette," diye mırıldandı Lore ve işe koyuldu.

Bir kez başladığında, iplikler birbirinden ayrıldı. Kolayca değil, ama bir amaç duygusuyla, başarmanız gereken bir göreve kendinizi adadığınızı hissederek. Lore ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu, ellerini kayalara dayamıştı ve görüşü gri ölçekliydi, Apollus'un yaptığı kilidi açıyordu.

Ama iş bittiğinde, bunun gücü onu geriye doğru savurdu.

Bir anlık boş hava, midesinin sert zeminin yokluğuna göre yeniden ayarlanması, düşmesi ve sonra boğazına doğru süzülmesi. Düşmeye başladığında çılgın atacak zamanı yoktu ama Lore yine de denedi, küçük, gülünç bir ses, bir korku çılgılığından çok kedi yavrusu miyavlamasına benziyordu.

Elini bir şey yakalayınca yerini bir *oof sesi* aldı.

Dani, ortaya çıkardığı mağaranın ağzında duruyordu, yapboz parçası kayaların düşüşünden, uçuşunun yüzüne tırmanışından morarmış ve kanıyordu - Lore büyüyü çözerken tırmanmış olmalıydı.

Lore'un terli eli Dani'nin yumruğuna kaydı ve küçük kadını kenara doğru çekti. Dani'nin kolundaki her kas acıyla gerildi, ağzı çarpık bir diken gibi oldu. "Bana yardım etmen gerekecek!"

Lore bir saat gibi gelen on saniye boyunca havada çırpındı, sonra ayaklarını uçuşuma doğru itip ağırlığının bir kısmını Dani'nin elinden kurtardı. Kendini yeni yapılmış kenarın üzerine bıraktı ve Dani'nin tökezleyerek geri çekilmesine neden oldu. Lore ayaklarını arkasına çekti ve ani sessizlikte nefes nefese kalarak bir topun içine kıvrıldı.

Paniği hareket edebilecek kadar yatıştığında yavaşça doğrulup gölgeler içindeki Dani'ye baktı. "Teşekkür ederim."

Diğer kadın kolunu garip bir açıyla tutuyordu ama kırık gibi görünmüyordu, yine de Lore muhtemelen omzunu yuvasından çıkarmaya çok yaklaşmıştı. Dani dirseğini sallamadan önce bir süre tuttu. "Henüz ölemezsin."

Ve hepsi bu kadar.

Lore ayağa kalktı, bacakları şaşırtıcı derecede sağlamdı. Dani çantasını getirmişti ve elini içine sokarak hançerini çıkardı. "O burada bir yerde." Karanlığa doğru yürüdü.

Çok uzağa gitmelerine gerek yoktu. Mağaranın içinde, güneş ışığının giremeyeceği kadar derinde, Her Şeyin Tanrısı taştan bir rafın üzerine uzanmıştı.

Bu garip ölümsüzlükte bile vücudu parlıyor, derisinin altında altın fosforlu ısıltılar akıyordu. Bastian'ın güzel olduğu kadar şok edici bir şekilde güzeldi, sadece uhreviliğiyle daha da güzelleşmişti: kulaklarının üzerinde kıvrılan açık kahverengi saçları, ince yapılı yüzü, güçlü burnu ve çenesi. Kanatları iki yanına açılmış, henüz kimsenin dokunmadığı gece yarısı karının renginde, kaidesi olan taşın üzerine hafifçe dökülüyordu. Beyaz bir peştamal onu kalçasından uyluğunun ortasına kadar örtüyordu ama bunun dışında çıplaktı, Nyxara'yla dövüşünden kalan tüm yaraları sergileniyordu.

Özellikle de bir tanesi.

Göğsündeki delikten bir ses geliyordu. Alçak, ince bir emme sesi, boş bir bardaktan su içmeye çalışmak gibi. Ve bir ritim vardı, odada yankılanan alçak bir mırıltı, kalbi durması gereken zamandan çok sonra bile çarpmaya devam ediyordu.

Lore gözlerini ayıramayarak yaklaştı. Kalbi pıhtılaşmış kanla dolu bir yumruğa benziyordu, soluk göğsündeki deliğin kenarı altın ve kıızılla kaplanmıştı. Kaburgaları mükemmel bir şekilde kırılmıştı, keskin kenarları olan fildişi bir kafes.

Hiç düşünmeden elini uzattı.

Kalbi sıcacıktı. Çoktan kurumuş olması gereken kan bile avucunda sıvı haldeydi ve tutulma yarasını kaplamıştı. Lore elini organın etrafına doladı, böylesine önemli bir şey için çok küçüktü.

"İlk seferinde işe yaramadıysa," dedi Dani arkasından, "ikincisinde de işe yarayacağından şüpheliyim."

İşe yaramıştı ama Lore Tanrı'nın Düşüşü'ne dair anısını hatırladı, Nyxara'nın onun kalbini söktükten sonra nasıl yerine koyduğunu. Lore yine de bunu söylemedi. Elini kemik yuvasından dikkatlice çekip kalçasına sildi ve Dani'nin hançerini eline aldı.

"Bunu yapmanın özel bir yolu olduğunu sanmıyorum," dedi Dani, neredeyse rahatsız edici bir şekilde yanına yaklaşarak. Elinde bir taş tutuyordu, sanki bıçak işe yaramazsa onu yedek olarak kullanacakmış gibi.

"Keskin kısmı içeri giriyor," dedi Lore.

Diğer kadın kaşlarını kaldırdı. "Dağ'a vardığımızdan beri aptalca şakalar yapmakta ağır davranıyorsun. Ben de ilahi bir varlığın içinde olmanın seni sihirli bir şekilde olgunlaştırdığını sanıyordum."

Zekice bile olmayan bir iğnelemeydi ama Lore'u duraksatmıştı. Dani haklıydı. Buraya geldiklerinden beri Lore kendini... kendinden kopmuş hissediyordu. İçi boş, dışlanmış. Bunu buranın hafıza konusunda ne kadar kötü olduğuna, büyüünün zaman bariyerlerini ne kadar ince yaptığına bağlamıştı.

Belki de bundan daha fazlası vardı.

Bu iyi, diye yatıştırdı Fount, sesi sessiz ve uzaktı.

En son gördüğü rüya zihninin yüzeyine çıkmış, düşüncelerinden hiç uzaklaşmamıştı. Gabe'i, onun kendisine karşı, içinde olduğunu, nefes nefese kaldığını ve teninin kaydığını hissediyordu. En son o zaman bir şeyi tam olarak hissettiğini hatırlıyordu, uzakta değil.

Sonrasında yaptıkları o konuşma. Kelimelere dökmedikleri ama yine de her birinin diğerinin ne düşündüğünü bildiği konuşma. Belki de bu güçle ondan vazgeçmekten daha iyi bir şey yapabilirlerdi.

Lore bıçağı sıkıca kavradı. Apollius'u öldürmek zorundaydı. Yapmak zorundaydı.

-

-Al şunu.

Kafasındaki şarkı çözüldü, kelimeler değil, ses değil. Başını salladı, "Lore'u geri getirecek bir gemi olmalı."

Dani'nin sesi endişeli gelmiyordu. Sesi hevesli geliyordu. Taş elinde gergin bir şekilde döndü.

Lore başını salladı. Hançerin kabzasındaki terli tutuşunu tekrar sıkılaştırdı. Apollius'un kalbi açık göğsünde parıltıyordu, kan zorlukla hareket eden kaslarda parlıyordu.

Bir nefes aldı. Kafasının içindeki şarkı durakladı.

İki eliyle sıkıdığı hançeri başının üzerine kaldırdı. Aşağı indirdi.

Ve o bunu yaparken, Apollius gözlerini açtı.

Gülümsedi.

Lore şok geçirdi ama rotası belirlenmişti, ok çoktan fırlatılmıştı. Bıçak Apollius'un açık kalbini hızla kesip, sanki organ hançerin kınıymışçasına yumuşak bir şekilde içeri kayarken Lore'un nefesi kesildi. Lore hançeri çekip çıkardı, arkasına takırdayarak gönderdi, yaradan altın sarısı kan akıyordu.

Apollius nefesini tuttu, güzel yüzü acı ve sevinç karışımı bir ifadeye bürünmüştü, kaideden yukarı doğru eğildi, geriye doğru eğildi ve neredeyse ikiye bölündü. Odanın tüm atmosferi O'na doğru çekiliyor gibiydi, sönmekte olan bir yıldız dünyayı yutuyordu. Lore öne düşmemek için ellerini kaideye dayadı, yüzü neredeyse tanrının göğsündeki boşluğa değecekti.

Sırtı sanki kuş tüyü bir yatakmış gibi tekrar taşa yaslandı. Vücudu, Nyxara'nınki gibi bozuluyor, kalbi pompalandıkça yaldızlı bir küle dönüşüyordu. Uzaktan, Dani'nin bu yöne doğru koşarak çırpındığını duydu.

Adamın eli, tüm benliği yok olmadan hemen önce, tatlı ve nazik bir şekilde kızın yanağını kavradı. "Sen Benimsin."

Ve sonra Lore'un zihninde bir fırtına koptu.

Büyük bir hücum, onun tüm boş yerleri yeni bir şeyle doldu. Spiritum, çarpan altın bir dalga. Apollius, bedensel ölümle güçlenen ikinci bedensiz yaşamı, bulabildiği her gizli yere kök salıyordu.

Sana söylemiştim, dedi, sesi yankılanıyor ve yankılanıyor ve tüm duyabildiği bu. Sen benimdin, benimsin ve sonsuza dek benim olacaksın. Bu bir tür birlikte olmak, Lore. Nyxara. Olabileceğimiz kadar yakınız.

Fount, Apollius'un Bastian'ı terk etmesinin tek yolunun, olmayı tercih edeceği başka bir yer olması olduğunu söyledi. Onun içinde. Ona tamamen sahip olmak.

Birinin sahip olabileceği kadar.

Lore ılık atmaya çalıştı ama ağızını açtığında kahkahasını duydu.

Bastian gibi zihninin gerisine itilmemişti, Nyxara'nın kontrolü ele geçirmesine izin verdiğı Kilise'deki gibi bir yolcu haline getirilmemişti. Lore yarım ölçü de olsa kendi kontrolünü elinde tutuyordu; hareket edebiliyor, kendini Apollius'un bedeninin artık altın bir dumandan ibaret olduğı kaideden geriye itebiliyordu. Kulaklarını tırmalayarak O'nun sesini bastırmaya çalışabiliyordu.

Dani'nin düşürdüğü hançerle ona doğru geldiğini görebiliyordu. "Bir kayadan daha iyi."

Gözleri vahşi, gülümsemesi genişti; Lore'a dikkatsizce saldırdı, belli ki fazla direniş beklemiyordu. Lore beceriksizce yolundan sıyrılınca gülümsemesi azaldı ama çok fazla değil.

"İstemiyorsun," diye hırladı. "Tek bahsettiğın gücünü ne kadar istemediğın, sürekli sızlanıp durduğun, ondan uzak durmayı dilediğın. O yüzden onu bana ver." Bir yumruk daha. Lore geriye doğru düştü, bacakları yeni gücün etkisiyle yapış yapış ve sıskalaşmıştı, vücudunun kontrolü kafatasının içinde yuvalanan tanrıyla kendisi arasında hızla gidip geliyordu. "İkimiz de onunla iyi bir şey yapamayacağını biliyoruz."

Onun yanıldığını kanıtlayabilirsin, diye fısıldadı Apollius.

"İşler öyle yürümüyor," diye homurdandı Lore. "Bir tanrı olmalısın."

"Denemeye hazırım," dedi Dani ve ona doğru tekrar hamle yaptı. "Sana tam olarak ne istediğimi söyledim, Lore. Dünyanın yeniden yaratılması, her eski şeyin geçmesi gerektiğini. Onu öldürmek için parazit bir tanrıya sahip birinin gerekeceğini biliyordum." Bir hamlede Lore'un gömleğini yakaladı, keten yırtıldı. "Ama sen? Seni tek başıma öldürebileceğimden oldukça eminim."

Lore mağaranın duvarına tırmanarak geri çekildi, tırnaklarını kanlı parçalara ayırdı. Dani bıçağını tekrar Lore'a sapladı ve Lore elini kaldırdı.

Bıçak doğrudan eline saplandı ve tutulma izinin ortasında bir delik açtı. Acı içinde inledi, dizleri büküldü.

Endişelenme, diye yatıştırdı Apollius.

Lore'un kanallık yapmaya, elini iyileştirmeye konsantre olacak zihinsel kapasitesi yoktu ama buna ihtiyacı da yoktu. İçindeki tanrı kanallama mekanığı ihtiyacını aştı ve avucundaki delik yavaşça kapanarak hançer bıçağını topraktan yavaşça açan bir gül gibi dışarı itti.

Nefes nefese kalan Dani t  kezleyerek geri   ekildi, y  z ifadesi tiksintiden hayranlı a d  n  şt  . Keskin bir kayayı kavrayarak tekrar Lore'a doğru ko tu.

Ama Lore hazırdı. Han  er deriden ve sinewden kurtuldu unda, Lore onu tek eliyle, kestiği avuç içinde çevirdi.

Bunu ona  detecekti.

Bı a ı Dani'nin karnına, tam kalçasının üstüne sapladı. Kadın bo uldu ve beceriksizce dizlerinin üzerine d   t  . "Bunu istemiyorsun," diye t  k rd  , di lerine kan bula mı tı. "Hiç istemedin."

Lore'un bu andan çok önce kendisi hakkında inanmaya çalışmayı bıraktığı bir yalandı bu. Belki kendisine verilen g  c  hiç istememi ti ama g    kavramını bütünüyle istiyordu.

"Bu sadece g    değil." Lore'un sesi, Apollius'un sesi, tek bir bo azdan çıkan ahenk. "Bu bir fark yaratma  ansı."

Dani alay etti. "Her  eyin Tanrısı olmak için daha uygun birini d   unemiyorum."

"Daha iyi olacağını mı d   unuyorsun?"  imdi sadece Lore'un sesi. Birbirlerine girip çıkıyorlardı, o ve tanrı.

"Senden daha iyi," diye hırladı Dani, elleri karnının üzerinde kenetlenmi ti, g  mle i kırmızı bir karmaşaya d  n   m   t  . "Onlardan daha iyi ve Fount'tan daha iyi. Tek yaptığın bu. Asla i e yaramayan bir şeye geri d  n yorsun."

Raihan'ın dediği gibi.  l ml ler var olduğu sürece,  zg r irade var olduğu sürece kötülük de var olacaktı.

Bunu d  zeltebilirsin.

"Daha iyi hale getirmenin bir yolunu bulabilirim." Lore bı a ı yere bıraktı. "En azından benim için."

Elini uzattı. İtti.

Dani uçurumun kenarına ne kadar yakla tı ını fark etmemişti.  oktan kaybolmuş olan dengesini yeniden kazanmaya çalışarak d  nmeye ba ladı ve sonra uçurumun kenarından yuvarlandı. Bir  ı lık, ilk kayalık çıkıntı tarafından hızla susturuldu, ona çarptığında etli bir *g  mb rt  *.

Denize doğru yuvarlanı ının geri kalanı sessizdi.

Lore'un g r   , sürekli ayarlanan bir teleskoptan bakıyormu  gibi, gidip geliyordu. Bazen kendini yukarıdan a a ıya bakıyormu  gibi görüyor, bazen de kendi gözlerinden dışarıya bakıyordu. Bu kafa karı tırıcıydı, t  kezlemesine neden oldu. Uzuvarları hem çok ağır hem de çok hafif hissediyordu; yürümeye  alı tı ında yerde yalpalıyordu. Dizlerine vurdu, kumlar derinlere i ledi.

Deri.

Tanıdık bir hissin parıltısı. Bastian. Onu göremiyordu ama ani paniğini hissedebiliyordu. "Lore!" Sesi duyulmuyordu ama yine de kafatasının içinde yankılanarak duydu. "Lore, onunla savaşmalısın."

Sen kazandın.

Apollus'un sesi çok kendini beğenmiş geliyordu. Çok memnun.

Beni Bastian'dan kurtardın. Yaşamaman gerekirken yaşadın.

Lore mağaradan tökezleyerek çıktı ama düşmedi. Çimenli tepeye nasıl ulaştığını bilmiyordu, bedeni kendi isteğiyle hareket ediyor, parçalarını bir araya getirip bütünleştirmek için mücadele ediyordu. Sonsuz döngüler, yeniden başlayan sonlar. Apollus yuvasına bir yılan gibi sokulmuş, onun temellerinin etrafına kıvrılmıştı.

Kıyameti önledin.

Ellerinde çok fazla kan var. Köyler, Anton, Jean-Paul, şimdi de Dani. Pek çok küçük kıyametin mimarı olmuştu.

Ada boyunca koştu, Fount'a geri döndü, hâlâ şarkı söylüyordu. Sesi muzaffer geliyordu; neden bu konuda mutlu görünüyor?

Apollus onunla o kadar uğraşmıyordu. Bunu içgüdüsel olarak biliyordu, kendi her hareketinin sadece O izin verdiği için olduğunu biliyordu. Neden? Onu Bastian'dan farklı kılan neydi?

Sen ondan daha zekisin. Kendine dikkat ediyorsun. Onun olduğundan çok daha fazla Bana benziyorsun.

"Hayır," diye inledi, çalıkların arasından geçerken ölü dallar yüzüne çarpıyordu.

Evet, dedi Apollus. Dünyayı kendi suretinde yaratabilirsin. Kendi suretinden daha iyi. Kutsal bir imparatorlukta savaş olmaz. Herkes tek bir kuralın, Bizim kuralımızın altına girdiğinde, bunun için daha iyi olacaklar.

Lore tekrar dizlerinin üzerine çöktü, bu kez avlunun yosunlu, kırık taşının üzerine. Fount'un sesi şarkı söylemeyi bıraktı ve onun yerine konuştu.

Neredeyse bitti.

Yatıştırıcı, saçlarını okşayan bir el gibi.

İyi iş çıkardın. Başaracağınızı biliyorduk. Gücü elimizde tutmayalı o kadar uzun zaman oldu ki; hepsini yakalamak için dökecek bir kaba ihtiyacımız var. Şimdi sahip olduklarınızı geri ver, diğerlerinin sana kalanları getirmesini bekle. Sonra dinlenebilirsin, Lore.

Apollus, Fount'un ona fısıldadığını duyduysa da hiçbir işaret vermedi. O

Zihnine yerleşen altın, uzuvlarını sarıyor, gözlerini kırptığında görebildiği tek şey altın oluyordu.

Lore sendeleyerek Fount'a doğru yürüdü.

Neredeyse içine düşüyordu; Lore ellerini Fount'un kenarına dayadı, tırnakları tutuşunun gücüyle daha da kırıldı.

Devam et, dedi Apollius.

Devam et, diye ısrar etti Fount.

Güçten nasıl vazgeçileceğini biliyordu. Kuzey Mabedi'nde zincire vurulmuş bir halde doğaçlama evlendikten sonra ağzına dolan suyu hatırladı, tatlı, berrak tadını hatırladı. O zaman su kolayca ağzından akıp gitmişti, çünkü o büyüü istememişti, hiçbir zaman gerçekten istememişti. Sonsuz bir döngüye son vermek isteyen bir tanrıça tarafından ona dayatılmıştı.

Şimdi ağzı kuru kalmıştı.

Ne istediğini biliyorsun, dedi Apollius. *Herkesin senden istediği tek şeyi.*

Onun ölümünü. Onun fedakarlığı. İrfan ve yüce iyilik aynı dünyada aynı anda var olamazdı.

Kurtarıcı ol, diye mırıldandı Fount. **Bir miras bırak. Büyüyü olması gereken yere geri koy.**

Ama buna kim karar verdi? Olması gerekenin hakemliğini kim yapıyordu?

Biz aynıyız. Apollius'un sesinin gerçek olduğunu daha önce hiç duymamıştı.

Tanrı'yla kurduğu her ilişki ikinci anlamlar ve imalarla doluydu ama şimdi Tanrı gerçeği açıkça söylüyordu. *Ölümden korktuğun kadar*

Benim gibi.

Lore'un hayatını, onu yaşamaya devam etme konusundaki pervasız kararlılığı kadar hiçbir şey tanımlamamıştı.

Altında, Fount'taki büyü şeritleri dönüyordu. Kanallama uzayında değildi ama ipleri aynı şekilde görüyordu; hepsi geri çağırılmış olan Mortem'in derin kuyusu, Bastian'ın kısa süreli kontrol anlarından Fount'un toplamayı başardığı Spiritum'un tortuları, Bastian Amelia'yı öldürdüğünde Apollius'un çaldığı mavi su şeritleri.

Burada iki seçenek vardı ve ikisi de kendini yüzeye indirmesini gerektiriyordu. Her ikisi de kendini her şeyi barındıran o suların, dünyanın fışkırdığı tohumun tam kenarına getirmesini gerektiriyordu. Suyun serinliği dudaklarına değene, tatlı ve mineral kokusu soluyabildiği tek şey olana kadar aşağıya, aşağıya daldı.

"Daha iyi olacağım," diye fısıldadı Lore, dünyanın ruhunun yüzeyine dalgalar göndererek.

Ve derin derin içti.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GABE

Sevgimizde ve öfkemizde bize yol göster.

-Caldien'den Auverrain'e yelken açmanın ne kadar süreceğini ilk yolculuklarından beri biliyordu ama bu Gabe'in zamana lanet etmesini engellemedi. Alevler yumruklarında şarkı söylüyordu ve birden fazla kez herkesi bir şeyi ateşe vererek daha hızlı çalışabilirdi. Şimdiye kadar buna karşı çıkmaya karar vermişti ama ne zaman birinin durakladığını görse aklına bu düşünce geliyordu.

"Sakin ol." Val omzuna vurdu. "Olabilirdi hızlı gidiyorlar."

"Ben sakinim." Sesi eşitti.

"Her cehennemde olduğu gibi." Ama Val'in içinde onu çok fazla uyaracak bir şey yoktu. İkisi de Finn'in gemisinin pruvasında, Caldien'in şakırdayan zümrüt sancağının altında durmuş, sanki onu yaklaştıracaklarmış gibi ufka bakıyorlardı.

Donanma çoktan harekete geçmiş ve Finn'i bekliyordu. Pansiyondan yetersiz eşyalarını topladıktan sonra -Eoin artık ona ödeme yapacak durumda olmadığı için Finn, Bayan Cavendish için masanın üzerine hatırı sayılır miktarda altın para bırakmıştı- korsan onları hâlâ sakın olan şehirden geçirip limana götürmüştü. İnsanlar rıhtımdaki her geminin üzerinde sürünüyor, demir atıyor ve direklere Caldienan bayrakları yapııştırıyordu. Gemiler limanın ağzına kadar uzanıyor, Gabe'in görebildiği kadarıyla suya gölgeler düşürüyordu. Malcolm gözlerini kısarak, "Anlaşılan bize güveniyordunuz," demişti.

toplanmış filo.

"Belli bir türün adamları birbirini tanır," diye cevap verdi Finn. "İkinizin de sağduyulu olduğunu biliyordum."

"Sağduyu ve çok az seçenek," diye homurdandı Gabe.

"O da var." Finn Gabe'e sert bir bakış fırlattı. "Başını dik tut, keşiş. İstedğin her şeyi elde ediyorsun."

Şimdi etraflarındaki akıntıyı izlerken ve yüreği ağzında Auverrain'e'in sonsuz deniz ve gökyüzü çizgisini kesmesini beklerken, Gabe Finn'in haklı olmadığını biliyordu. Bastian ve Lore güvende olana kadar istediği her şeye sahip olamayacaktı.

Yanında bir hareketlenme oldu. Michal açık sulara bakıyordu ama bunun sadece Gabe'e bakmamak için olduğunu belli eden bir tavırla. "Yani sen ve Lore."

Gabe kaskatı kesildi. Michal ve Lore'un geçmişini biliyordu; kıskançlık ona kolay gelen bir duyguydu ama bu durumda gerçekten hissetmiyordu. Michal ve Lore'un sahip oldukları her neyse gelip geçici bir şeydi, derin kökler salmaya hiç zahmet etmeyen bir ottu.

"Bunu *şimdi* mi konuşmak istiyorsun?" Gabe gürledi.

"Surat asarak bu teknenin daha hızlı gitmesini sağlayamayız," dedi Michal. "Gerçi sen de denemediğin için değil."

Gabe kıpırdandı, kollarını kavuşturdu. "Peki ya ben ve Lore?"

Michal içini çekti. "Bu beni ilgilendirmez. İnan bana, Malcolm bunu bana defalarca söyledi. Ama o benim arkadaşım. Ona değer veriyorum." Sonunda okyanustan dönüp bakışlarını Gabe'e dikti. "Senin ve Bastian'ın ona karşı nazik olacağınızı bilmek istiyorum. En azından bunu hak ediyor. Biraz dinlenmeyi hak ediyor."

Üçünün bu kadar kolay bir şekilde bir araya getirildiğini duymak Gabe'i şaşırtmıştı. Daha önce de aynı sonuca varmıştı -onlar arasında seçim yapamazdı ve Lore'dan da bunu yapmasını isteyemezdi- ama bunu açıkça, yargılanmadan ya da sorgulanmadan duymak, savaşa giden birinin tehlikeli hissedebileceği bir şekilde yumuşamasına neden oldu.

Ve üçünün hayatta kalmasının bir gerçekmiş gibi dile getirildiğini duymak, ihtiyacı olduğunu bilmediği bir umut ışığıydı. Sanki bunun başka bir yolu yokmuş gibi.

"Söz veriyorum Michal," dedi Gabe.

Diğer adam başını salladı. "Güzel." Malcolm'u bulmak için uzaklaştı.

Gabe akıntıya baktı ve dinlenmeyi düşündü. Bunu Lore'a nasıl verebileceğini düşündü. Gücün sonsuz, yorucu çekiciliğini düşündü.

"Kaptan seni istiyor."

Tanımadığı bir denizci arkasında durmuş, ellerini arkasında kavuşturmuştu.

Geri. "Eğer beni takip edersen."

Bu bir rica değildi. Gabe suya daldığı yerden döndü ve denizciyi takip ederek kış taraftaki bir kapıya ulaştı.

Bir savaş odası, ağır sandalyelerin dizili olduğu büyük bir masa, duvardan sarkan Caldienan bayrağı. Ama burada Finn'den başka kimse yoktu.

Eski korsan yakın mesafeye rağmen sigara içiyor, ince dumanını küçük lomboza doğru tutuyordu. Hiçbiri tam olarak başaramadı, onun yerine odanın etrafında dolandılar. "Özür dilerim," dedi ve bunu gerçekten söylüyormuş gibi bir ses tonuyla, dumanları dağıtmak için elini salladı. "Gergin olduğumda böyle yaparım."

Denizci giderken Gabe kollarını kavuşturdu ve kapıyı arkasından kapattı. "Gergin olduğunu itiraf mı ediyorsun?"

"Savaş arifesinde gergin olmamak için aptal olmak gerekir. Ve ben ne bir aptalım ne de öyleymiş gibi davranmaktan hoşlanırım." Finn sigarasını masanın kenarında söndürmeden önce bir nefes daha çekti ve kül lekesi bıraktı. "Auverraine'e vardığımızda neler olacağını konuşmak istiyorum. İdeal olan bunu gemiye adım atmadan önce yapmaktı ama zamanın çok önemli olduğunu söylerken ikimiz adına da konuştuğuma inanıyorum."

"Auverraine'e gidin. Hisar'a yürüyün. Malcolm ve ben gidip Apollius'la konuşacağız." Pek iyi bir plan sayılmazdı ama Gabe, Bastian'ın hâlâ oralarda bir yerde olduğuna inanmak zorundaydı. Onun dışarı çıkmak için savaşacağına inanmak zorundaydı ve sonra parçayla birlikte Dağ'a giden bir yol bulup her şeyi geride bırakabilirlerdi.

Yapmak istediğin şey bu mu? diye sordu Hestraon.

Finn ona kafasına tekme yemiş gibi baktı. "*Bundan* biraz daha karmaşık."

"Ne o zaman?" Gabe kaşlarını kaldırdı. "Daha önce söylediğin gibi Hisar'ı ateşe mi vereceğim? Malcolm Kuzey Mabedi'nin ortasında bir ağaç mı yetiştirir? Bunların ikisinin de bize pek yardımcı olacağını sanmıyorum."

"Her Şeyin Tanrısı'nı iyi davranmaya ikna etmeye çalışmak da öyle."

Gabe dişlerini sıktı.

Finn, "Herhangi bir diplomasi girişiminin güneye gideceğinden emin olabilirsin," dedi. Gabe'in boyuna yetişerek ayağa kalktı. "İkimiz de bu işin böyle yürümeyeceğini biliyoruz."

"O zaman neden beni nasıl olacağı konusunda aydınlatmıyorsun?"

"Senin ateş tanrısı problemin ve Kral'la bir zamanlar arkadaş gibi bir şey olduğunuz düşünülürse, umarım sürpriz unsuru sayesinde bu iş oldukça kolay olacak." Finn ona kurnazca bir bakış attı. "Aslında yalnız gitmen muhtemelen en iyisi olur."

"Ne yapmak için yalnız gideceksin?" Ama o biliyordu. "Bastian Arceneaux'yu öldürmek," diye yanıtladı Finn.

Ateş görüşünün köşelerinde tüyleniyor, parmak uçlarında çatırdıyordu. Ama bu sefer öfke değildi. Umutsuzluğa daha yakındı. "Yapamam."

"Elbette yapabilirsin." Sesi her ne kadar küstahça çıksa da Finn'in bakışlarında sempati vardı. "İkinizin bir geçmişi olduğunu biliyorum, Remaut. Sen, o ve ölümü dokuyan o kız. Ama o artık o adam değil. O bir tanrının derisi. Ve o tanrı onu korkunç şeyler yapmak için kullanacak."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Gabe hırladı. "Aylardır düşündüğüm tek şey bu değil mi sanıyorsun?"

"O zaman eminim sen de aynı sonuca varmışsındır." Finn'in yüzünde hâlâ sempati vardı, ama aynı zamanda sarsılmaz bir kararlılık da vardı. "Onu kurtarmanın hiçbir yolu yok, Gabe."

Bununla alay etmek istedi. Ama yapamadı.

"Zamanımız kalmadı." Korsanın sesindeki nezaket, kızgınlıktan daha kötüydü. "Hemen harekete geçmeliyiz. Yolda olduğumuzu kesinlikle biliyor. Yapacağımız şey şu: Oraya vardığımızda gizlice kaçacaksın, iltica etmiş gibi davranacaksın-"

Ateş bilinçli bir seçim değildi. Gabe kanal-uzayına kaydığı anı hatırlamıyor, parmaklarının etrafında kırmızı-turuncu iplikler örerek geçirdiği saniyeleri işaretlemiyordu. Ama ellerini açtığında, her bir avucundaki mürekkepli karşılıklarından bir alev dili yalayıp geçerken, Finn'in yüzündeki dehşet dolu ifade tam da istediği şeydi.

"Bastian'ı öldürmeyeceğim," dedi, bir ev yangını gibi kükreyen bir sesle.

Korsanın dehşeti omuzlarını dikleştirmeden önce sadece bir an sürdü, çenesini kaldırdı. "Eğer bu ordunun desteğini istiyorsan başka seçeneğin yok."

"Ben senin ordundan daha güçlüyüm." Övünmek için değil, sadece basit bir gerçek.

Finn'in gözleri hançer gibi saplandı. "Ordu olmadan, bir geminiz de olmaz." Ama bir gemi gerekli değildi.

Gabe ellerini kapattı. İçlerindeki ateşler eskisi gibi sönmedi. Onun yerine yumruklarını sardılar, alevden eldivenler gibi parlıyorlardı. Sonra

Dönüp kulübeden çıktı, kendi planlarını yaptı ve kafasının içinde Lore'dan özür diledi.

Bu işten döndüğünde sadece kendisi olarak kalmayacağını biliyordu.

Malcolm güverteye geri dönmüş, Mari'yle sessizce konuşuyordu. Gabe'in yaklaştığını görünce döndü, ellerinin etrafındaki ateşi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gabe, ne yapıyorsun-"

"Gidiyoruz." Gabe'in sesi kendi kulaklarına yabancı geliyor, fırındaki ıslak odun gibi patlıyordu. "Şimdi."

"Gabriel." Malcolm korkuyla alevlere baktı ama omzuna koyduğu el nazikti. "Yakında oraya varacağız."

"Hayır." Zihni alev alev yanıyordu, Hestraon'un yakıcı fırtınası onu ileriye doğru itiyordu. Tanrı onu ele geçirecek kadar güçlü değildi ama Gabe onun bunu istediğini hissedebiliyordu. Ateşle flört ettiğini, kendini cehennemine içine atmak üzere olduğunu hissedebiliyordu. "Diğer yoldan gidiyoruz."

Küpeştenin yanında, Mari'nin iri gözleri Malcolm ve Gabe'in arasında geziniyor, ağzından çıkan sözcükleri ses vermeden önce bir kenara atıyordu. "Şimdi, bu konuda sakın olalım."

Ama sakinlik zamanı geçmişti. Korkaklığın zamanı geçmişti. "Denemek zorundayım," dedi Gabe, yalvarırcasına Malcolm'a bakarak. Arkadaşının bakışlarında kendi yansımasını görebiliyordu. Geriye kalan tek gözünün beyazının şimdi nasıl alev alev yanan, kanlı bir kırmızıya dönüştüğünü görebiliyordu. "Malcolm, onu kurtarmaya çalışmalıyım ve bunun tek yolu bu."

Ve sonra gitmişti.

Bunu sabah gerinirken hissettiği gibi hissetti, tüm kasları huzursuz bir uykuda kasıldıkları yerden uzamıştı. Yorgunluk dolu bir günün ardından esnemek gibi hissetti. Gabe bir an Caldienan savaş gemisinin güvertesinde bedensel olarak dururken, bir an sonra atmosferdeki ateşe dönüşebilecek her ısı zerresine yayılmış bir havaydı.

Sadece bir anlığına oyalandı. Mari'nin irkilmiş bir çılgılık atmasına yetecek kadar uzun, Malcolm'un küfredip yumruğunu küpeşteye vurmasına yetecek kadar uzun. "*Kahretsin*, Gabe!"

Ama sonra Malcolm da gitmişti. Gücünü kullanarak derinlere daldı, geminin gövdesine, altındaki kilometrelerce suya girdi, denizde yaşayan bitkilerin kumun altından dolanan derin köklerini buldu ve takip etti.

Gabe ateş oldu, Malcolm'un toprağın derinliklerinde onu takip edeceğini biliyordu,

ve ateş onu Auverraine kıyılarına kadar götürdü.
Bastian'a kadar.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

BASTIAN

Eğer izin verirseniz, kalp meseleleri kolay olabilir.

-Miroşan Manastırı'nda bulunan bir şiir parçası Bastian vücudunun kontrolünü tamamen ele almalı çok uzun zaman olmuştu ve kendini pratikten uzak h i s s e d i y o r d u . Ayağa kalkmaya çalışırken tökezledi, gıcırdayan dizlerinden jöle gibi olan bacaklarının üzerine düştü. Bunun tek iyi yanı

Bu da onu Jax'in üzerine doğru savurdu ve diğer adamın ellerini Alie'den çekmesine neden oldu.

Bastian bunu bilerek yapmış gibi görünmesini sağladı, İmparator geriye doğru savrulana kadar tam boyuyla doğrulmadı. Öfkeyle baktı. Ters ters bakmalı uzun zaman olmuştu. Apollius keskin gülümsemeleri tercih ederdi. Bastian eskiden öyleydi ama şimdi sırtmaya geçecekmiş gibi hissediyordu.

"Sen," diye bağırdı Jax'e. "Seni idam ettirmeliyim. Hayır, siktir et, seni hemen şimdi kendim öldürmeliyim."

İmparator korkmuş görünmeyecek kadar şok olmuştu. Bastian bunu kullanabilirdi. Elini kaldırdı, parmaklarını seğirterek.

"Hayır, Bastian." Alie, kız kardeşi, her zaman diplomasiyi savunan biriydi. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde aralarına girdi, bir elini iki adama doğru uzattı. "Şimdi zamanı değil."

İyi ki de öyleydi. Çünkü Bastian Spiritum'a uzandığında orada hiçbir şey yoktu.

Lore ve Gabe buna kanallama-uzayı diyorlardı, sihir demeden hemen önce içine girdiği gri tonlamalı yer. Bu ona biraz fazla abartılı gelmişti, bu yüzden hiç bahsetmemişti. Ama şimdi aether'da geçmesine izin veren o görünmez kapıyı bulamıyor, dünyanın iplikleri parlasın diye renkleri perdeleyemiyordu. Artık sihir yoktu, onun için yoktu.

Buna üzülməsi gerekirdi. Bastian bunun yerine inanılmaz bir ağırlığın kalktığını hissetti.

"Pekâlâ," dedi elini indirerek. "Eğer onu öldürmek istiyorsam, sanırım kanlı olması gerekecek."

Jax pek de rahatladığını göstermeyen bir şekilde nefes aldı. Alie dudaklarını ısırdı.

Bastian cılız ferforje sandalyelerinden birine yavaşça oturdu ve Alie'ye baktı, her kası buruşmuş bir paçavra gibi hissediyordu. "Apollius gitti."

"Güzel." İçinde bulunduğu koşullara rağmen yüzünde güneşli bir gülümseme belirdi. Ellerini göğsünde birleştirdi, sanki sevinçli bir çocuk gibi çırpacaktı ama sanki o an tutunması gereken bir şeymiş gibi ellerini orada tuttu. "Tüm tanrılara şükürler olsun."

"Ya da yapma. Olduğu gibi."

"Lafın gelişi. Bunlardan kurtulmak düşündüğümünden daha zormuş." Alie ileri atıldı, Jax kapının yanında unutulmuştu, Bastian'ın başını kaldırıp bir o yana bir bu yana çeviriyordu, sanki Apollius'un sürgün edilmek yerine bir yerlerde saklanıyor olabileceğinden korkuyordu. "Bunu nasıl yaptın?"

"Mesele de bu." Korku yeni bir his değildi ama bu şekilde tüm vücudunu sarması, bunun bir tanrı tarafından değil de kendisine ait olduğunu bilmesi neredeyse dizlerinin bağının çözülmesine neden oluyordu. "Ben yapmadım."

Alie'nin koyu yeşil gözleri kısıldı. "Yani..."

"Öylece çekip gitti," dedi Bastian. "Ve nereye gittiğini bilmiyorum. Ama Parlayan Diyar'a geri dönmediğini tahmin edebiliyorum. İsteddiği her şey elinin altındayken olmaz."

"Hayır," diye onayladı Alie, geri adım atıp ellerini bıraktı, artık tanrının gittiğine ikna olmuştu. "Hayır, bu pek mümkün görünmüyor. Eğer başka bir yere gittiyse, gittiği yer hedefine daha yakın olduğu içindir."

"Amacına daha yakın birine," diye düzeltti Bastian. "Bedeni dayanamayacağı için."

Sanki ikisi de aynı şeyi düşünmüş gibi, Bastian ve Alie yavaşça Jax'e döndüler.

İmparator'un onların bakışlarının ne anlama geldiğini anlaması bir an aldı. Anladığında geri adım attı ve ellerini havaya kaldırdı. "Ben değilim." Bastian adamı iyi tanııyordu ama bu kararsızlığın, bu gözleri fal taşı gibi açılmış kurnazlığın ona hiç benzemediğini biliyordu. "Alie, sana yemin ederim-"

"Dur." Alie bir elini kaldırdı. Bastian uzaktan onun titrediğini fark etti.

"Öyle olmadığını biliyorum. Eğer Apollius sana sahip olabilseydi, en başta seni alırdı."

İmparator'la konuşurken ses tonunda bir şeyler vardı.

Bastian'ın hoşuna gitmeyen yumuşak bir şey.

Diğer adama kaşlarını kaldırarak baktı. "Ama bu seni hapse atmamam gerektiği anlamına gelmez. Savaş yaklaşıyor gibi görünüyor; diplomasi için başka bir neden yok, değil mi?"

"Bu senin için adil olurdu." Jax, Alienor'u etkileyebileceğini düşündüğü anda elinden kaçırdığı o muhteşem havasını yeniden kazanmıştı. Şimdi bile, Bastian onu hapis ve bedensel zararlar tehdit ederken, gözleri nişanlısına gitmeye devam ediyordu. "Ama ben bir uzlaşma öneriyorum."

Bastian, "İmparatorlarla uzlaşma alışkanlığımı bıraktım," dedi.

"Sana yardım etmek istiyorum Bastian." Ama Jax hâlâ Alie'ye bakıyordu. "Kutsal İmparatorluk fikri... İyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Barış getirecek bir yol olduğunu düşünmüştüm. Ama bu aptalcaymış; şimdi anlıyorum."

"Bir ilmiğin gölgesinde anlamak ne kadar da uygun."

"Söylediğim hiçbir şey seni ikna etmeyecek," dedi Jax. "Öyleyse sana göstermeme izin ver. Şu anda limanınıza demirlemiş, mürettebatı ağzını kapalı tutmayı bilen adamlardan oluşan özel bir gemim var. Yanık Adalar'a gitmek için bir saat içinde hazır olabilir."

Bu Bastian'ın dikkatini ilmiğlerden uzaklaştırdı. Lore. Onu görmek. Onu kurtarmak. Kendi bedenindeyken yaşadığı son anı, gittiği gece onun yanında yattığı andı. Her nasılsa, yaşadıkları başlangıcın aynı zamanda kaçınılmaz bir son olduğunu biliyordu.

Ve şimdi Apollius gitmişti. Bastian artık Lore'un daha önce olduğundan çok daha büyük bir tehlike altında olduğundan neredeyse emindi.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bu bir başlangıç," dedi. "Ama sana göz kulak olabileceğim bir yerde olacaksın."

"Ben de olacağım." Alie kollarını kavuşturdu.

Ama Bastian çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Kesinlikle olmaz. İhtiyacımız olan son şey-"

Kapı pat diye açıldı. Diğer tarafta, Presque Mort'lardan biri olan Sophie, vahşi gözlerle bakıyordu. "Rapor verin," diye hırıltılı bir sesle bağırdı, merdivenleri koşarak çıkarken nefesini tutmaya çalışıyordu. "Caldienan gemileri ufukta."

Pekâlâ. Savaşın gelmesi buraya kadarmış; o artık buradaymış.

Sophie açıklamasını yapar yapmaz kapıyı kapattı ve Alexis'in yanına koştu. Bastian, Jax ve Alie, Bastian sert bir kahkahayla sessizliği bozana kadar şaşkın bir sessizlik içinde durdular. "Gabe'in o gemide olduğuna dair ne kadarına bahse girmek istersin? Kusursuz zamanlama."

Havada bir parıltı. Bastian'ın omurgası ve midesi bir an için yer değiştirmeye çalışıyormuş gibi hissetti, emici bir yerçekimi onu odanın ortasına doğru çekiyor, sonra sırtını egecek kadar sert bir şekilde itiyordu.

Bir ışık kıvılcımı, havada közler. Yeşilin keskin kokusu. Gabe ve Malcolm çeşmenin önünde durdular.

O zaman gemide değillerdi.

Ani bir büyü dalgasıyla geldikleri yol, her türlü savunmayı atlatmalarını sağlamıştı. Gerçi onları durduracak bir şey de yoktu, Bastian neredeyse emindi. Malcolm tökezledi, öne doğru eğildi. Burnu mermere çarpmadan önce onu yerde sabitleyen ellerinin tırnak diplerinden minik yapraklar çıkmıştı. Aynı küçük yapraklar gözlerinin kenarlarından da filizlenmişti ve şimdi baş ağrısına benzeyen bir şeye karşı kapalıydı.

Ve Gabe... Tanrım, o muhteşemdi.

Göz bandı yoktu, bu yüzden yüzünü hiçbir şey kapatmıyordu, ne kadar güzel ve korkunç olduğunu gizleyecek hiçbir şey yoktu. Gözünün beyazı, parlak mavi irisin etrafında, fırtınalı bir kıyı şeridindeki bir fener gibi kırmızı-turuncu parlıyordu. Uzattığı her avucunun içinde, mürekkepli mumların üzerinde titreyen bir alev vardı. Kirli çizgiler bileklerinden dirseklerine kadar uzanıyordu, sanki ellerini küle batırmış gibiydi.

Ama görünüşünden çok daha farklı bir yanı vardı. Bu adam bir ay önce o gemiyle Caldien'e kaçan adam değildi.

O daha fazlasıydı.

"Remaut." Bastian'ın ağzı kurumuştı. "Gabriel."

"Sen misin?" Sesi farklı geliyordu. Daha yumuşak, garip bir şekilde, alttan alta bir kor tıslamasıyla.

"Benim," dedi Bastian. "O gitti."

Mavi-kırmızı gözleri hem rahatlama hem de garip bir şekilde kederle kapandı.

Temkinli bir şekilde birbirlerine doğru ilerlediler, aralarındaki boşluk daha önce hiç olmadığı kadar uçucuydu. Hayır, bu doğru değildi. Aralarındaki şey hep bu istek, bu arzu etrafında dönüp durmuştu ama bunu kabul etmelerine asla izin vermemişlerdi. Ta ki Lore da o alana girene, miknatis ikisini de çekene kadar.

Bastian Gabe'e doğru bir adım attı ve daha şimdiden elleri onun arzusuyla yükseldi. Gözlerindeki ateşe rağmen Gabe'in asla yumuşak olmayan yüzünde bir şeyler yumuşadı.

Ama sonra Gabe Jax'i gördü.

Bastian, Apollius'la mücadelesinde kaybolsa bile Gabe'i İmparator'dan uzak tutmanın yollarını bulmuştu. İlgisi o kadar köklüydü ki, kafasındaki tanrı ve sevgisinin ilk başta dönüştüğü düşmanlık olsa bile Gabe'in incinmesine izin vermeyi reddediyordu. Bunun belki de aşırıya kaçmak olduğunu düşünmüştü. O kadar uzun zaman geçmişti ki, belki de Gabe, Jax tam karşısında olsa bile onu tanımayacaktı.

Düşünmesi aptalcaydı.

O neredeyse yumuşaklık kaçtı, ateşe verildi ve saniyeler içinde yanıp kül oldu. Gabe hâlâ ilerliyordu ama Bastian'a doğru değil, onu iterek yolundan çekti, diğer eli yükseldi, alev dili uzadı ve titremedi ve Gabe ateşi doğrudan İmparator'un suratına fırlatacakmış gibi düz avucunu kaldırdı.

Atabilirdi de. Ve Bastian onu durduramazdı. Ama Alie durdurdu.

"Gabriel!" Elleri havada, Jax'in önüne fırladı. Rüzgâr Bastian'ın saçlarını kamçılıyordu ama onun ördüğü ipleri göremiyordu. "Dur!"

Bastian onun büyüünden korkmamıştı ama adının ağzından çıkması onu duraksatmıştı. Gabe yumruğunu kapatıp alevi yok etmedi ama elini indirdi, kaşları birbirine yaklaştı. "Ne yapıyorsun, Alie?"

Adını sanki düşünmek zorundaymış gibi söylemişti. Sanki diline önce başka bir isim gelmişti.

"Seni cinayet işlemekten alıkoymak." Titrek bir nefes alarak boyunun hizasında durdu. "Ve uluslararası bir olay yaratmak."

"Bunun için çok geç," dedi Bastian. Buraya müdahale etmek istedi, Alie'yi kenara çekip Gabe'in işi bitirmesine izin vermek istedi. Ama kendini tuttu. Çünkü hâlâ dizlerinin bağı çözülmişti ve olası bir yumruk yumruğa kavgayı üvey kız kardeşine kaptırma fikrine dayanamıyordu.

"Gerçekten de çok geç." Gabe'in ağzında hırıltı vardı, gözleri Alie'nin omzunun ötesindeki Jax'e sabitlenmişti. "Savaş burada. Onu öldürmek savaş daha da hızlandırmayacak."

"Ama durdurmayacak da," dedi Alie.

"Bundan o kadar emin değilim."

"Ben eminim." Malcolm çoğunlukla iyileşmişti. Bastian'ın mermer çeşmesinin kenarına oturmuş, yorgun gözlerle hepsini süzüyordu. "Finn bize Auverraïne'i istediğini söyledi, Gabe. Eğer Jax gittiyse, hâlâ Bastian'ın peşindedir."

Gabe'deki ince farklılık Malcolm'da yoktu. Diğer adam tamamen kendisi gibi görünüyordu, hatta yapraklarla süslenmişti.

Gabe'in gözleri Bastian'a sabitlendi. Bir nefes aldı.

Sonra yumruğunu kapatıp alevi boğdu. "Bunun hoşgörü olduğunu sanma," dedi Gabe, bakışları Bastian'dan Jax'e kayarken. "Şu anda seninle ilgilenmiyor olmam, ilgilenmeyeceğim anlamına gelmez."

Bu drama boyunca İmparator hareketsiz ve sessiz kalmış, şansının ne kadar döndüğüne inanamıyormuş gibi gelişmeleri izlemişti. Ama şimdi en azından birkaç saat daha yaşayacağı belli olunca doğruldu ve çenesini kaldırdı. "Gabriel. Apo-"

"Yapma." Alie omzunun üzerinden nişanlısına baktı ve başını salladı. "Yapma işte."

"Aslında Jax," dedi Bastian, "gidip söz verdiğin gemiyi hazırlamalısın. Mümkün olduğunca çabuk orada olmak istiyorum."

Jax gitti. Malcolm ve Alie de öyle yapmış, Yanık Adalar'a yapılacak yolculuk için bir şeyler toplamakla ilgili bahaneler mırıldanmışlardı. Gabe az önce ayrıldıkları şekilde oraya gitmekten yarım yamalak bahsetti ama ayrıntılara girmede; o daha sözünü bitirmeden Malcolm'un gözleri ona dikildi, iğneler gibi keskin, öfke ağzını düzleştirmişti.

"Hayır," dedi. "Bunu bir daha asla ama asla yapmayacağım."

Gabe gözlerini kırıştırdı, eli tekrar düşmek üzere kalktı. "Malcolm..."

"Ne kadar yakın olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Malcolm sesini yükseltmedi. Ama her çizgisi gergindi, en ufak bir baskıyla kırılacak bir şeydi. "O'nun kontrolü ele geçirmemesi için ne kadar çok mücadele etmek zorunda kaldım?" Gabe'e ters ters baktı. "Görünüşe göre senin savaştığından daha fazla. Bunu istemediğini sanıyordum."

Gabe yutkundu. Hiçbir şey söylemedi.

"Ve Michal hâlâ orada," diye devam etti Malcolm. "Michal, Val ve Mari. Eğer onlara bir şey olursa, Gabriel, seni asla affetmem. Biliyorum

Bu."

Sonra da gitti.

Sonra sadece Gabe ve Bastian kaldı.

Solaryumun karşısında birbirlerine baktılar. Gabe'in gözündeki turuncu-kırmızı renk solmamıştı, Bastian'a bakarken gözbebeği genişlemişti.

Bu anı bozmak ona düşüyordu. Her zaman öyleydi. Gabe sessizliği korumada Bastian'dan çok daha iyiydi.

"Orada sadece sen yoksun." Bastian'ın onun için, herhangi biri için istediği son şey buyken nasıl bu kadar soğukkanlı konuşabiliyordu?

Gabe başını salladı.

Bastian'ın nefesi titredi. "Lanet olsun, Gabe, bunu neden yaptın?"

"Çünkü başka yolu yoktu." Tamamen ona ait olmayan ses isteksiz çıkmıştı. "İkinizi de kurtarmak isteseydim yapmazdım."

"Tanrım." Ağlamak istiyordu ama Bastian Arceneaux diğer insanların önünde ağlamamak için elinden geleni yaptı. "Gabe..."

Gabe kapalı yumruğunu inceledi. "Buraya geldiğimizde -büyünün içinden geçtiğimizde- O'nu hissettim. Hestraon'u. Bunu daha önce de yapmıştım, tekrar yaparsam O'nun... tamamen ele geçirmeyeceğini, ama daha fazla var olacağını biliyordum." Parmaklarını açtı, kömür izlerini inceledi. "Aynı şeyleri istiyoruz."

"Sonunda sana kavuştuğum sürece." Bastian'ın nefesi titriyordu. "Seni geri aldığım sürece her şeye katlanmaya hazırım Remaut."

Gabe ürperdi, uzun bedeninde uzun bir hareket oldu. Aralarındaki hava yoğun ve beklentiliydi.

İkisi de bunun üstesinden nasıl geleceklerini bilmiyorlardı. Birbirleri için ne olduklarının, bunun ne anlama geldiğinin yeni farkına varışları odanın üzerinde bir örtü gibi duruyordu ve ikisi de bunu nasıl yırtacaklarını bilmiyordu.

Kimi kandırıyordu? Tabii ki biliyordu. Bastian

yere doğru yürüdü ve onu öptü.

Keşişin nasıl öpüleceğini sık sık düşünmüştü. Birkaç kez Lore'a sormayı düşünmüştü. Sonuçta, tam da hayal ettiği gibiydi -Gabe önce şaşırdı, sonra acıktı, ağzını açmak için sertçe bastırdı, elleri Bastian'ın uzun saçlarına dolanmak için yukarı çıktı. Bastian onun çenesini parmak izi bırakacak kadar sert kavradı, kemiğin deri altındaki baskısını hissetti. Bununla ilgili hiçbir şey nazik değildi; nazikliklerini Lore için saklıyorlardı. Bu kendilerinininkiydi.

Gabe'in kafasında ateş tanrısı olsa bile.

Gabe geri çekildi, alnı Bastian'inkine doğru eğilmişti, nefes alış veriş düzensizdi. "Her gün," diye mırıldandı ağızlarının arasındaki nemli boşluğa. "Her gün senin için endişelendim, seni piç kurusu. Her gün savaşıarak kurtulman için dua ettim."

Kendisine yaptıklarını düşününce ironikti ama Bastian bunu söylemedi. "Dua etmek muhtemelen en iyi hareket değildi." Uzandı ve Gabe'in saçlarını çekiştirerek çenesinin ucunu Bastian'ın dudaklarına değdirdi. "Bu arada, bu yetişkin halin hoşuma gitti."

Gabe bir iniltiyle Bastian'ın elini savuşturdu, sonra da yakalayıp göğsüne hapsettirdi. "Yozlaşmış bir tanrı tarafından ele geçirilmekten kurtulabileceğinden asla şüphe etmemeliydim."

"Mesele de bu zaten." Bastian, Gabe'in yüzüne tam olarak bakabilecek kadar geri çekildi. "Kendi başıma çıkmadım. Sıkıntıdan ya da başka bir şeyden."

Endişe Gabe'in kaşlarını aşağı çekti, boş göz çukurunun üzerindeki iyileşmiş eti kırıttı. "Yani bu demek oluyor ki..."

"Demek ki Apollius binayı boşaltmaya karar verdi," diye bitirdi Bastian. "Ve bizim için uygun bir yere gittiğini düşünemiyorum."

"Dağ," diye nefes aldı Gabe. Hâlâ Bastian'inkini göğsünde tutan elini sertçe sıkıttı.

"Jax gemiyi alır almaz Adalar'a doğru yola çıkıyorum." Bastian avucunu Gabe'in çenesinin etrafında kıvırdı, başparmağıyla elmacık kemiğine bir vuruş yaptı ve ellerini bıraktı. "Eğer Lore'u bulabilirsem, parçayı Fount'a götürebilirim."

"Biz," dedi Gabe. "Eğer Lore'u bulabilirsek."

"Gelmiyorsun, Remaut. Özellikle de şimdi." "Her *cehennem gibi*."

"İkinizi de kaybetme riskini göze alamam." Bastian'ın elleri yine Gabe'in yüzünü kavradı ama bu kez şefkatten ziyade sertti ve keşişin ona bakmasını sağladı. "Anlıyor musun? Bir kez yaklaşmıştım. Hiç umurumda olmadı."

"Endişelenen tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?" Gabe'in dişleri parladı ve Bastian onu susturmak için tekrar öpmek istedi. "En az yarım yıldır ele geçirilmiş durumdasın Bastian. Düşünebildiğim tek şey bu. Sen Apollius tarafından tuzağa düşürüldün, Lore da o lanet adalarda tuzağa düşürüldü."

"Yani sen de aynı şeyin sana olmasına izin mi verdin?"

"Yapmam gerekeni yaptım."

"Senin sorunun da bu. Her zaman yapmanız gereken şeyin sizi en çok inciten şey olduğunu düşünürsünüz."

"İzin vermeyeceğim-"

"Lütfen." Elini uzamış saçlarına götürdü, başparmağını çenesindeki kirli sakalın üzerinde bir kez daha gezdirdi, içinde yakıcı bir çaresizlik vardı. "Bu konuda içimde kötü bir his var, Gabriel. Ve bunun bir anlamı olduğunu biliyorsun." Durakladı. "Sevebileceğim çok az insan oldu. Bana ikisini de kaybettirme."

Gabe cevap vermedi. Ama dişleri sıkıldı ve bir süre sonra içini çekerek alnını tekrar Bastian'inkine yasladı. Teni sıcaktı, çok sıcaktı.

"Hazır."

Alie ikisini bu kadar yakın gördüğüne şaşırdıysa da bunu belli etmedi. Aslında, bir kez olsun şiddet yerine romantik bir duruş içinde oldukları için neredeyse rahatlamış görünüyordu. Sırtında seyahat etmek için olduğu belli olan deri bir çanta taşıyordu.

Bastian gözlerini devirdi. "Sen de mi?"

"Hayır, Alienor." Bunu söyleyen Jax, odaya doğru süzülüyordu. Bastian ve Gabriel'den uzakta, duvarın yanında duruyordu. "Bu çok tehlikeli olacak."

"Bir kez olsun," diye alay etti Bastian, "seninle aynı fikirdeyiz."

Gabe aynı şeyi söylemedi, ama gözleri tüm o nefretin içinde bir yerlerde istemeden de olsa saygı duyduğunu belli eden bir ifadeyle İmparator'a doğru kaydı.

Bu durum hepsine aynı soğukkanlılıkla bakan Alie üzerinde hiçbir etki yaratmadı. "Herhangi birinizin beni durdurmaya çalışmasını memnuniyetle karşılıyorum."

Hiçbirinin buna şansı olmadı, çünkü o anda kapı tekrar açıldı ve bu cehennemi kurtarma maskaralığına üç kişi daha katıldı.

Malcolm. Alexis. Ve Bastian'ın hemen tanıyamadığı bir kadın, uzun soluk saçlı ve ince yapılıydı ama ela gözleri tanıdık geliyordu...

Bir an için Spiritum'un artık avucunun içinde olmadığını, uzanıp onun hayatını yakalayamayacağını ve eğri bir dikiş gibi söküp atamayacağını unuttu. Lore'un annesine doğru hamle yaparken parmakları hâlâ titriyordu ve onlara büyü gelmeyince tırnaklarıyla yetinmeye hazırlandı.

Bir vınlama, bir duman şaklaması. Alev Gabe'in eline geri dönmüş, tam avucunun üzerinde duruyordu. "Sen," diye homurdandı.

Bastian ellerini yumruk yaptı. Bunu Gabe'in almasına izin verebilirdi.

Kadın -Lore'un annesi, Gece Rahibesi- onların tepkilerine şaşırılmış görünmüyordu ama Bastian'ın Gabe'e boyun eğme şekli karşısında yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Sanırım onu dışarı çıkardın?"

Bastian zehirli bir gülümsemeyle, "Çıkardım," dedi. "Yani ona yaptıklarını sana ödetmek için ikimiz de elimizden geleni yapacağız."

Gabe'in elindeki alev büyüdü. "Önce ben."

"Bekle." Alie çantasını bıraktı ve bir kez daha Bastian ile Gabe'in arasına girerek kavga çıkmasını bekledi. "Lilia bana yardım ediyor. Apollius'u öldürmek, hepimizi serbest bırakmak ve Lore'u eve getirmek istiyor."

"Hayret bir şey," dedi Bastian. "Diğerinin kazanıyor gibi görüldüğü her seferinde takım değiştiren bir çocuk gibi."

"Adil bir değerlendirme." Alev tehdidi Lilia'yı korkutmadı. Her ikisine de kurnaz bir gözle baktı, tıpkı bir annenin kızını istemeye gelen talipleri tartması gibi. Bastian için yeni bir duyguydu bu, babasından başka biri tarafından başarısızlık ihtimaliyle ölçülmek. Lore'u öldürmeye çalışan kişinin kendisi olması da can sıkıcıydı.

Gabe onun düşüncelerine ses verdi. "Fikrini değiştirdiğini duymak harika," diye hırladı, "ama günahların da bir sonucu vardır."

"Bu bir Tract, değil mi?" Lilia başını eğdi. "Kutsal kitabımı gerektiği kadar iyi bilmiyorum," diye düşündü.

Gabe'in elindeki alev birazcık küçüldü. Sanki kutsal bir şeyden alıntı yapmak istememiş gibi yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

Lilia'nın ifadesi yumuşadı. "Benden nefret etmek için her türlü hakka sahipsiniz. Her ikinizin de. Ama Alie doğruyu söylüyor. Yardım etmek istiyorum."

"Peki ne tür bir yardım olabilirsin?" Bastian sordu.

Sözlerini tartarak onlara kurnazca baktı. "İhtiyacınız olacak türden," dedi sonunda. "Eğer işler gerçekten boka sardıysa."

Belirsizdi ama zaman daralıyordu. Eğer yakında ayrılacaklarsa, görmesi gereken krallara layık şeyler vardı.

"Alexis," dedi Bastian, ellerini arkasında kavuşturarak doğruldu. Otorite hiçbir zaman doğal olarak sahip olduğu bir şey olmamıştı; bunu bir kostüm gibi giymesi gerekiyordu. "Ben yokken yetki sende."

Alexis'in gözleri büyüdü. "Majesteleri-"

"Bu lanet şehirde güvendiğim başka kimse yok," dedi Bastian, sözünü keserek

protestolarını. "Caldien'le bir savaştan kaçınmayı çok isterdim ama kaçınılmazsa donanma ne yapacağını bilir. Bunun için yıllardır emir alıyorlar. Siz sadece onlara bunu yapmaları için izin vermelisiniz." Durakladı. "Ve eğer karaya çıkarlarsa, tüm Dellaire vatandaşlarına Hisar'a girmelerini emredin. Kuşatma için iyi donanımlı değiliz ama şehrin geri kalanından daha güvenli olacaktır."

Bir yanı halkını bu şekilde bir başkasının ellerine bırakmaya isteksizdi. Bastian kral olmaktan hiçbir zaman hoşlanmamıştı ama bunun getirdiği sorumluluğu da derinden hissediyordu.

Dürüst olmak gerekirse, Auverraigne halkı muhtemelen Alexis ile daha iyi ellerdeydi.

Alexis kuru bir yutkunmayla başını salladı. Sonra kıkırdadılar. "Yani hem Kral hem de Yüce Rahip olarak hareket ediyorum. Sanırım Anton sonunda istediğini elde etti."

Gabe gülmedi. Başka kimse de gülmedi.

Yaptıkları şakanın iyi düşünülmediğini hisseden Alexis ayıldı ve başını salladı. "Gerekeni yapacağım."

"Mükemmel." Bastian elini kapıya doğru uzattı. "O zaman gidelim."

Hep birlikte dışarı çıktıklarında Malcolm da onun yanına düştü. Elini Bastian'ın koluna koydu ve sözsüz bir şekilde yavaşlamasını istedi. Bastian da öyle yaptı ve Gabe'in önden gitmesine izin verdi, karakalemle işaretlenmiş elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı.

"Ona dikkat et," dedi Malcolm sessizce, herkes duyamayacakları kadar önlerindeyken. "Endişeleniyorum."

"Hestraon hakkında
mı?"
hakkında."

"Hepsi

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

ALIE

Bazen kalp yanılır.

-Farramark Üniversitesi'nde arşivlenmiş bir mektuptan aJx'in gemisi beklediği kadar gösterişli değildi. Alie'nin deniz yolculuklarıyla ilgili deneyimi, soyluların sahip olduğu gemilerde katıldığı partilerle başlamış ve bitmişti; ev sahiplerinin yeterince akıllı davranmadığı partiler Alkol ve zehrin bol olduğu bir zamanda denize açılmak için. Esasen yüzen Hisar daireleri olan bu gemilerle karşılaştırıldığında, Jax'ın kişisel gemisi seyrek ve mürettebatı sessizce çalışıyordu, İmparator'a olan sadakatleri her türlü merakı bastırıyordu.

Kıç tarafta durmuş, Auverrain'in uzaklaşmasını izliyordu. Gece çökmüş, eylemlerini örtbas etmişti ama limanın yakınlarında saklanacak kimse yoktu. Dellaire nüfusunun çoğu surların yakınındaydı ve hâlâ tanrılarını bir an olsun görebilmenin peşindeydi.

Buna rağmen, Hisar'dan oldukça kolay bir şekilde çıkmayı başarmışlar, bir kez daha fırtına kanalından geçerek yollarına devam etmişlerdi. "Neredeyse nostaljik, değil mi?" Bastian öyle demişti. Kimse gülmemişti.

Dışarıda, Malcolm bir araba getirirken ve Gabe onları son sürat rıhtıma götürürken, hepsi duvarların gölgesinde kaldı. Bastian onunla önde oturmak istedi, diğer adamı gözünün önünden ayırmak istemiyordu ama Alie onu aksi yönde ikna etti. "Birinin seni tanıması ve sana dua listesini dinletmesi riskini almak ister misin? Hayır mı? O zaman arabaya bin."

Pelerininin içinde sakladığı Fount parçası kalçasında vızıldıyor, suya yaklaştıkça daha da yoğunlaşıyordu. Onları çekiyor, onlara rehberlik ediyor, onları Dağ'a doğru çağırıyordu. En azından yönlerini bulmakta zorlanmayacaklardı.

Arabadan indiler ve aceleyle gemiye bindiler; o, Bastian, Gabe, Malcolm ve Lilia. Ve Jax, Kirythea'nın İmparatoru, dümenin yanındaki yerinden ona bakıyor, öfkeli bir Gabe tarafından yakından izleniyordu.

Alie onun bakışlarına karşılık vermedi. Suyu baktı ve yaklaşmakta olan açık okyanusu izlemek için döndü. Safir Denizi'nin üzerindeki gökyüzü, yıldızlar Yanık Adalar'ı örten kül tarafından boğulmadan önce sadece bir yere kadar açıldı. Diğer okyanuslar hakkında pek bir şey bilmiyordu ama onlar hakkında bir şeyler okumuştı. Kutsal bir savaşın kalıntıları olmadan sonsuza kadar uzanıyor gibi görünen uçsuz bucaksız ufuklar. Sonsuz gibi görünmesi gereken şeylere bakmaya ve onları boğmaya alışkındı.

Işığı gördüğünde, Alie'nin bunu anlaması bir an sürdü. Bir patlama.

İlk başta öyle görünüyordu.

Uzakta bir ışık topu, sanki güneş tünemek için eve gelmiş, kendini aydan sadece biraz daha parlak bir şeye indirgemiş gibi. Alie izledikçe büyüdü, altın ışıltısı mavi, siyah şeritler çizdi, ufukta imkansız renkte dönen bir kozmos.

Sonra, yankılanan bir patlamayla, külleri de beraberinde götürerek yok oldu. Ve ufuk bir kez olsun sonsuz görünüyordu.

Uzaktaki adaların şekilsiz biçimleri dışında sonsuz.

Gemiye bindiklerinden beri sessiz olan Lilia sancak tarafındaki küpeştede duruyordu. Yüzü okunmuyordu, ifadesi boştu ama gözlerinde katıksız bir dehşet vardı.

"O da neydi?" Gabe'in sesi, pruvaya yakındı. Ama ses tonundan bildiği anlaşılıyordu.

"Duman," diye mırıldandı Alie, yıldızlarla kaplı, lekesiz gökyüzüne bakarak. "Bir şey tarafından yakılıp yok edildi."

"O şeyin ne olduğunu hepimiz biliyoruz." Bastian'ın çenesi ay ışığında soluk bir çizgiydi, gölgeler yüzünü yorgunluğun resmine dönüştürüyordu. Hepsinin ne düşündüğünü söylemedi.

Apollius.

Gabe elini onun omzuna koydu. "O'ndan önce biz ona ulaşacağız."

Bastian uzandı ve diğer adamın elini kendi eliyle kapattı. Hiçbir şey söylemedi.

Alie gözlerini yıldızlara dikti ve dua etme içgüdüsünü bastırdı.

Kül ve sis ortadan kalktığına göre, Yanık Adalar'a ve muhtemelen Altın Dağ'a doğru açık bir yol vardı. Malcolm bir gün içinde orada olacaklarını tahmin ediyordu. Tanrılığın beşiğine yelken açmak önemli bir tarihi olay olsa da, hepsi geçen yıl epeyce önemli tarihi olay yaşamışlardı ve bir başkası için sabırları kalmamıştı.

Alie yataktaydı, güvertenin altındaki ranzaya sıkışmıştı. Ama uyumuyordu. Malcolm ve Jax hâlâ yukarıdaydı; Jax mürettebata, Malcolm da Jax'e göz kulak oluyordu. Lilia kamaranın diğer ucundaydı. Gabe ve Bastian birkaç metre ötedeki bir ranzaya sıkışmışlardı, Bastian'ın başı Gabe'in çıplak omzundaydı. İkisi de horluyordu. Alie, Lore'un bununla başa çıkmaya hazırdı.

Alie tüm bunlar sona erdiğinde Lore'un bunu yapabilecek durumda olmasını umuyordu.

Kendi endişeleri ve horultu senfonisi arasında uyumasına imkân yoktu. Alie iç çekerek ayağa kalktı ve gözlerini ovuşturdu. Çantasına bir bornoz tıktırmıştı; onu giydi ve kemerini sıkıca bağladı.

Sonra güverteye geri döndü.

Yalnız bir denizci baş tarafta durmuş, dümeni tutarak onları Adalar'a doğru yönlendiriyordu. Alie kış tarafa gitti ve Auverraine'in gaz lambası ışığının giderek küçülmesini izledi. Suyu odaklanırsa, Auverraine'in kıyısından seyretmek için kullanılan hapisane mavnalarının yüzeyin altında hafifçe sallanan ince çelik halatlarını görebiliyordu.

Boş boş, mahkûmların külün aniden temizlenmesinden ne anladıklarını merak etti. Kurtuluşun mu yoksa kıyametin mi işareti olarak algılandığını.

"Sen de mi uyuyamadın?"

Sesi omurgasının her bir omuruna batıyordu.

Jax yanına geldi, yakındı ama dokunmamaya dikkat ediyordu. Neredeyse Bastian kadar bitkin görünüyordu, yanakları çukurlaşmış, gözleri ateş gibi parlıyordu. Kollarını parmaklıklara dayayarak iç çekti. "Denedim. Ama tüm hayatını uğruna çalışarak geçirdiğin planların altüst olması dinlenmene yardımcı olmuyor."

"Üzgün olduğumu söylemeyeceğim," dedi Alie sessizce. "Elimden geldiğince yalan söylememeye çalışıyorum."

Boğazının derinliklerinde hayıflanarak güldü. "Daha azını beklemezdim."

Sessizlik içinde durdular. Garip bir şekilde, daha önce olduğu kadar rahat değildi. Aralarında durması gereken her şey -İmparatorluğu, planları- Bastian'ın sonunda Apollius'tan kurtulmasıyla silinip gitmişti.

Ama hâlâ engel olan bir şey vardı.

O da bunu hissetmişti. Bir süre sonra Jax dönüp ona baktı ve Jax onun bakışlarını yanağında bir el gibi hissetti. "Alienor. Bundan sonra ne olacağı hakkında konuşmalıyız."

Alie'nin tüm iç organları karşıt mıknatıslar gibiydi, onu eşit ölçüde hem itiyor hem de çekiyordu. Ne istediğini bilmiyordu.

Göz ucuyla adamın elini kaldırdığını gördü. Seğirdi. Ceketinin cebine sakla. "I..." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Hâlâ seninle evlenmek istiyorum. Apollius... her nereye gittiye... ve benim O'na karşı hislerim farklı olabilir. Ama hâlâ ortaklığımızın faydalı olacağını düşünüyorum."

Şimdi kakhaha atma sırası ondaydı. "Ortaklığımız mı? Sanırım bu sonuçta bir iş anlaşması. Öyle de konuşabiliriz."

"Alie." Adamın eli bu kez kalktı ve kızın koluna yerleşti. "Demek istediğim bu değil."

Onu başından savması gerekirdi ama yapmadı. Bunun yerine ona doğru döndü ve yüzüne doğru hırladı. "O zaman ne demek istediğini bana defterindeki bir kayıt gibi göstermeden söyle."

Adam onun hırıltısına karşılık vermedi. Kız sert olmaya çalışırken ona öylesine sinir bozucu bir şefkatle baktı ki, sanki onun kadar yumuşak görünen birinin keskin olabileceğine inanmıyordu.

Ve onu öptü.

Alie pek çok kez öpülmüştü. Ama bunlar hep eğlence içindi, yarı şaka, arkasında iyi vakit geçirmekten başka bir anlam yoktu. Bu öpücüğü nasıl kategorize edeceğini bilmiyordu. Koruyan ve sahiplenen. Nazik ama inatçı. Sırtını korkuluklara dayayacak şekilde döndü ve onu her yönden gelen rüzgârdan, kış soğuğundan koruyarak kendine çekti.

Ona yardım edecek hiçbir tanrı yoktu ve o da onu öptü.

Ayrıldıklarında başını Jax'in göğsüne yasladı. Sıcaktı ve Jax'in kalbi gümbür gümbür atıyordu.

kaburgalarından dışarı çıktı.

"Seni önemsiyorum," diye mırıldandı Jax, kulağına doğru gürleyerek. "Bana değer vermeyi kendine yakıştırabiliyor musun?"

"Duruma göre değişir," diye fısıldadı Alie, çünkü bunu söylemiş olması hâlâ bir zayıflık gibi geliyordu.

Sanki daha azını beklemiyormuş gibi başını salladı. "Seni hâlâ Laerdas'a göndermek istiyorum. Apollius'la olan tüm bu iş bittikten sonra bile savaş devam edecek. Yeniden toparlanmamız gerekecek ama İmparatorluk-"

"İmparatorluk mu?" Başını kaldırdı ve ona bakmak için arkasına yaslandı. "Ne demek istiyorsun?"

"Planlarımız değişti." Tıpkı daha önce söylediği gibi, ama kadın kendini *değişmenin sona ermek* anlamına geldiğine ikna etmişti. Arkasındaki Auverraine'in ışıkları, denizde dalgalanan saçlarında ateşböcekleri gibi görünüyordu. "Apollius'un Caldien'i fethetmemizde nasıl bir rol oynayacağından henüz emin değilim ama yine de Bastian'ın Apollius olduğu haberi yayılmış olacak ve bunu avantajımıza kullanabiliriz. Kimse onun artık bir tanrı olmadığını bilmemeli. Ve anlatıyı kurnazca değiştirmenin yolları var. Belki de Apollius'un tekrar gittiğini ve O dönmeden önce Kutsal Krallığını inşa etmemiz gerektiğini söyleyebiliriz." Adam planlarını yaparken gözleri uzaklara dalmıştı ama kolları hâlâ kızın boynundaydı. "Evet, bu işe yarayabilir."

"Hâlâ kıtayı fethetmek istiyorsun," diye mırıldandı Alie. "Hâlâ Kutsal Krallığı kurmak istiyorsun. Artık Apollius'un bir sahtekâr olduğunu bilsen bile."

"Bunu onun için yapmak istemiyorum." Jax bir parmağını çenesinin altına götürerek onu kendine yaklaştırdı. "Bunu bizim için yapmak istiyorum, Alienor. Çocuklarımız için. Tüm dünya onların ayaklarının altında olacak. *Onlar* tanrı olacaklar." Gülümsedi. "Apollius'un yerine senin adına bir İmparatorluk kuracağım."

Ona karşı hissettiği, aylar boyunca yavaş yavaş gelişen sıcaklık bir anda sönüverdi. Bu adam Gabe'in gözünü çıkaran adamdı. Tüm güney kıtasını çiğneyen, ulusları dümdüz ederken ardında yıkım bırakan ve kendi gücünü, ailesinin gücünü inşa etmek için onlardan her şeyi alan adam buydu. Bu, insanları piyon gibi gören, sadece birkaçının insanlığını kabul eden ve diğer herkesi çiftlik hayvanından biraz daha iyi gören adamdı.

Ona karşı nazik olan adam buydu, evet. Yakışıklı olan ve ona iyi davranacağına söz veren adam.

Ama ellerinin ona karşı nazik olması, onları daha az kanlı yapmıyordu.

"Yani hâlâ bir İmparatorluk kuruyorsun," dedi Alie. "Bu değişmedi.

Bunların hiçbirini bunu değiştirmedim."

"Elbette değiştirmedim." Görünüşe göre Jax onun gözlerinin ardındaki karmaşık düşünceleri okuyamıyor, kollarında nasıl kaskatı kesildiğini hissetmiyordu. "Kirythean İmparatorluğu nesillerin eseri. Sırf dinimiz bir zamanlar sandığımızdan farklı diye tüm bunları bir kenara atamam." Ona yumuşak bir gülümseme verdi. "Bir kenara atmayacağım. Onun yerine sana verebileceksen olmaz."

"Peki ya istemezsem?" Alie fısıldadı, sesi kısıktı. Rüzgâr iplikçikleri parmaklarının arasında kendini örerken kararlılığı güçleniyordu.

"Bir gün isteyeceksin," diye yanıtladı Jax. "Bu tür bir güçten... bu tür bir rahatlıktan... vazgeçmek neredeyse imkânsızdır, Alienor. Göreceksin."

"Anlıyorum," dedi.

Ve Alie onu itti.

Hızlıydı ama Alie'ye ağır çekimde gerçekleşmiş gibi geldi. Kollarından sıyrıldığı anda göğsünü de itti; eğer birazcık bile bekliyor olsaydı, onu uçuşumun kenarından geçirecek kadar güçlü olmazdı. Ama adam da şaşırmıştı, kadın da. Hızla dengesini kaybetti, devrildi ve okyanusa düştü. Yumruklarının arasından geçen büyüyu kullanmasına bile gerek kalmadı.

Sanki bir şey tekneye çarpmış gibi içi boş bir ses çıkmasına rağmen neredeyse hiç sıçrama olmadı.

Alie dalgalara baktı ve onun çelik mavna halatlarından birine tırmanacağını, öfkelenip çılgınlık atacağını, tıpkı İmparatorluk için yaptığı kalıcı planların onunkini etkilediği gibi, yaptığı şey yüzünden tüm şefkatinin silineceğini düşündü. Ama su durgundu. Yeniden yüzeye çıkmadı.

O boş sesi düşündü. Kafası gemiye çarpmıştı belki de. Onu öldürmek istemişti -belli ki- ama nedense aşağı inerken boynunun kırılacağı düşüncesi boğulacağı düşüncesinden daha kötüydü.

Bir an küpeştede gözyaşlarını bekledi. Ama Alie'de hiç gözyaşı yoktu. Üzgün değildi, sadece üşüyordu. Başının arkasında rüzgâr uğulduyor ve uğulduyordu.

Kendini hayal kırıklığına uğramış hissetti. Sanki bir tantana, bir kutlama ya da kınama telaşı, dünyada bir boşluk olmalıymış gibi. Ama belki de ölüm

hep böyle hissettim. Bir şey var, sonra bir şey yok ve etrafındaki her şey boşluğu hızla dolduruyor, her zaman olduğu gibi devam ediyor.

Arkasında küçük bir ses duydu.

Döndü. Mürettebattan birinin gözleri irileşmiş, eli belindeki tabancaya uzanmıştı.

Alie havanın iplerini yakaladı. Boğazını sıktı. "Bu gemi tanrılarla dolu," dedi sesi yorgun bir şekilde. "Gerçekten onlarla yüzleşmek istiyor musun?"

Adamın nefesi kesildi, gözleri şişti. Başını iki yana salladı.

Kadının parmakları gevşedi; ciğerlerine hava geri girdi. Güzel; bu gece sadece bir kişiyi öldürmek istiyordu. "Diğerlerine söyle."

Tayfa koşarak uzaklaştı.

Alie bir sisin içinde aşağı indi. Ranzasına geri tırmandı, yatak başlığının duvara hafifçe çarptığını duyana kadar ne kadar çok titrediğini fark etmedi.

Uykuya daldığında rüyasız değildi.

İşte kumsal, mavi su ve beyaz kum üzerinde parlayan güneş. İşte ada, Altın Dağ, eskiden olduğu gibi. Kül ve sis ortadan kalktığına göre yine öyle olabilirdi. Apollius'un Bastian'ı terk ettikten sonra ne yapmayı başardığını kim bilebilirdi? Onun nerede olduğu, nasıl bir şekil aldığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu neredeyse daha kötüydü. En azından Bastian'ı ele geçirdiğinde, herkes ne bekleyeceğini biliyordu.

Alie suyun kenarında durdu ve ayaklarının üzerinden akıp gitmesine izin vererek suçluluk duygusunu bekledi. Hiç gelmedi, en azından saf bir biçimde gelmedi. Rahatlama ve kararlılıkla karıştı. Düşüncesizce de olsa doğru şeyi yaptığına dair bir güvence.

Jax dünyayı kendi egemenliği altına almak için yalan söyleyebilirdi. Ve sırf Alie'ye değer verdiği için, bu onu temize çıkarmazdı.

O daha iyisini yapabilirdi.

Hareket, sahile doğru. Alie döndü. Bu

Lore'du.

Sadece bir anlığına. Arkadaşının bir anlık şekli, orada ve bir nefeslik boşlukta kayboldu.

"Lore!" Alie onun olduğu yere koştu, Lore'un sadece uykuya dalıp çıktığını, dinlenip dinlenmediğini merak ediyordu. Ona geldiklerini söylemeli, Apollius'un hiç bilmedikleri bir şey planladığı konusunda onu uyarmalıydı.

Durdurmak için gerçek bir yol yok.

Başka bir flaş. Lore, yine bir hayalet gibi şeffaf, göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu.

"Kahretsin," diye inledi Alie. "Bu uykuya dalamadığın zaman olacak-"

Düşüncelerinin geri kalanı yarıda kesildi, çünkü Lore'un bir sonraki ortaya çıkışı bir saniyeden daha uzun sürmüştü. Belki iki.

Alie'nin onun sessizce ıglık attığını görmesine yetecek kadar uzun bir süre.

her şeyi duyabiliyordu ve her şey çok gürültülüydü.

Dünyanın tüm ruhu onda değildi, sadece yarısı ondaydı. hala kırık olan Fount'un içindeydi, ölüm ve yaşam ve su; ama bu bile içinde boğulmak için yeterliydi. Her şeyin bir sesi, bir şarkısı olmamalıydı ama vardı. Yaşam yüksek seslerin tınısı, ölüm boğazının derinliklerinden şarkı söyleyen birinin törpüsü, su ise hepsinin arasında kıvrımlı bir ahenk örgüsüydü. Evrenin melodisi, onun içinden haykırıyor, kemiklerini titretiyordu.

Bu iyi, sevgilim. Apollius, kafasının içinde, neredeyse şehvet dolu bir sesle.
Bu çok güzel.

Görüşü bir gidip bir geliyordu, kayda değer bir şekilde hareket edemeyecek kadar dengesizdi. Fount'un yanındaki kırık fayansların üzerine uzandı, ağzının tadı hâlâ soğuk, tatlı su gibiydi ve nefes nefese kalmıştı.

Kazanmıştı. Apollius buradaydı, onun tüm gücünü elinde tutuyordu, onu kendi içine hapsedmişti. Bastian özgürdü. Yakında arkadaşları da özgür olacaktı. Buraya geldiklerinde, farkında olmadan çaldıkları büyüyü ona verdiklerinde. Her şeye sahip olacaktı ve daha iyi olacaktı.

Kazanmıştı, değil mi?

Başardın, başardın, diye mırıldandı Apollius, yatıştırıcı bir şekilde. *Ve şimdi, yapılacak şeyler var.*

Çok karanlıktı, sisle, külle boğulmuştu. Bundan bıkmıştı; Lore da bıkmıştı. Lore elini uzattı, parmaklarını açtı. Sis su, kül ise ölümdü ve ikisini de kendi içinde döndürüp sakladı, bedeni bir emanet haline geldi.

Güneş beş yüz yıldır ilk kez Altın Dağ'ın her santimetrekaresinde parlıyordu.

Ama bunun tadını çıkaracak, kendini şimdiki zamanın ve hafızanın hislerine, adanın geçmişteki ve şimdiki haline kaptıracak zamanı yoktu. Lore bir kaleydoskoptu, her küçük hareketiyle farklı birine dönüşüyordu. Adayı kendi gözleriyle görüyordu, Apollius'un gözleriyle.

Görüşü bölündü. Eskiden olduğu gibi değil, kendine bakmaktan daha geniş gözlerle dışarı bakmaya kadar bir içeri bir dışarı bakıyordu,

genişliyor, bilinci dalgaların üzerinde ilerledikçe dağ kũçũlũyordu.

Ta ki savaş gemilerinin önũnde durana kadar.

Bir filo, gũrebildiđi kadarıyla okyanusu kaplıyordu. Lore yũkseklerde sũzũlũyordu, direkleri suçlayan parmaklar gibi onu işaret ediyor, Caldien'in altın flũtũnũ taşıyan zũmrũt flamalar rũzgãrda şaklıyordu. Gũz aıp kapayıncaya kadar aşağıdaki sulardaydı, gũvdeler kaygan canavarların gũvdeleri gibi yanından geaip gidiyordu.

Auverraine'e değil, Adalar'a doğru giden bir ordu.

Gabe ve Malcolm bu gemilerde değildi. Bunu yeraltı mezarlarını, kendi avuılarındaki çizgileri, tutulma yarasının kıvrımlarını bildiği gibi biliyordu. Buradaydılar, ama şimdi gitmişlerdi, gũçlerinin sadece soluk kokularını bırakmışlardı - bir yeşil çıtırtı, bir duman yalımı. Burada onların yerinde dũřmanlık vardı, bu filonun iainde bir yerlerde onlara karşı œfke kaynıyordu. Bunu o da hissedebiliyordu, œfkeyle ısınan yaşamın tınısını.

Senin iain geliyorlar, diye fısıldadı Apollius. *Onlar iain geliyorlar. Savaş senin avucunda, sevgilim. Onu nasıl bũkeceksin?*

Yapabileceği pek çok şey vardı. Dũnya paramparıa olmuştu ve onları pek çok dũđũmle bağlayabilirdi.

Ama diğerlerinden daha iyi bildiği bir gũç vardı.

Lore uzandı ve okyanusun dibindeki siyah iplikleri kavradı, Mortem bir kez daha seslendiğinde geliyordu. Burada çok fazla yaşam var ama aynı zamanda çok fazla œlũm de var. Unutulmuş insanlar, atılmış olanlar, kumda çũrũyenler.

Ama Mortem'le, Spiritum'la onları yeterince bir araya getirebiliyordu.

Lore, ulaşabildiği her boğulmuş cesetten œlũmũn iplerini topladı. Hayatı parmaklarının arasından geairdi, onları birbirine dokudu.

Ve çekti.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

GABE

Eğer eşleşecekseniz, tamlığınızla bilinmeye, mükemmel eşinizi bulmaya çalışın.

-Ölümlüler Yasası Kitabı, 3469. Bölüm
Uyandığında birkaç dakikasını Bastian'a bakarak geçirdi.

Burada olduklarına inanmak onun için çok zordu. Burada, bir gemide Altın Dağ'a doğru gidiyordu, ama aynı zamanda burada, bu ranzada birlikte, uyku sersemi ve birbirine yapışmış halde, Bastian'ın sabah nefesi yüzüne çarpıyordu. Aziz Kral ölü gibi uyuyordu, o kadar ki Gabe sırf nefes alışını hissedebilmek için gece boyunca onu birden fazla kez sıkıca kavramıştı.

Birbirlerine benzemiyorlar.

Hestraon'un sesi düşünceli geliyordu, Gabe'in gözlerinden dışarı bakıyordu. Gabe'in eli tekrar kalktığında, kendi eli değil tanrının eli kalkmıştı. Hestraon Bastian'ın alnındaki saçları nazikçe taradı.

Görünüşte değil, kalpte de değil, dedi Hestraon. Bu daha yumuşak. Daha teslimiyetçi. Sevgiyi kabul etmeye daha istekli, bunu zayıflık olarak görmüyor. Bir duraklama. Seni bir eşit olarak görüyor, bir mülk olarak değil. Gücünüze göre sıralanmıyor.

Gabe ateş tanrısını itti, onu zihnine geri sokmaya çalıştı.

Ama bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmenin bir yolu yoktu.

"Defol git," diye homurdandı Gabe.

Hestraon gitmedi ama bedensel kontrolünü bıraktı. Gabe'in alnında ter lekeleri belirdi.

Bastian'ın altından yavaşça kalktı, onu uyandırmamaya çalışıyordu. Tartışmalı bir konu; Bastian izin verilse bütün günü uyuyarak geçirecek gibi görünüyordu. Gabe onu uyandırmaya çalışan herkesle fiziksel olarak savaşıyordu.

Onu.

Bastian'ın kirli sakallı yanağına bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalktı ve dün giydiği gömleği başına geçirdi. Ne Caldien'den ayrılırken ne de Auverraine'den ayrılırken hiçbir şey toplamaya vakti olmamıştı. Finn'in gemisinden ayrılırken giysilerinin parçalanmadığına, kendisini alev şeritlerine dönüştürmediğine ve Hisar'a koşmak için atmosfere sızmadığına şükretmesi gerektiğini düşündü.

Bunu tekrar yaparsa ne olacağını biliyordu. Sonuçlarını tartmış ve onlarla yaşayabileceğine karar vermişti. Şimdi bile, Hestraon'un varlığı korku uyandırmıyordu. Sadece ihtiyat ve bilincin genişlemesi, dünyanın her yönünün parlak ayrıntılarla öne çıkması.

Jax'in gemisi beklenmedik derecede faydacıydı. İhtiyaç duyduklarından daha fazla ranzayla dolu tek bir kamara alanı vardı. Dün gece dolu olan ranzaların hepsi Gabe'in içinde birinin olup olmadığını anlayamayacağı kadar dağınıktı. Gabe özellikle ortadaki bir ranzayı seçmişti, böylece hepsinin arasında kalabilecekti.

Bastian'ın kafasına en yakın olanda uyuyacağını düşünmüştü ama diğer adam Gabe'e mümkün olduğunca yakın uyumayı planladığını açıkça belirtmişti. Lilia ayaklarının dibindekinde uyuyordu, solgun saçları Lore'unkinden çok farklı olarak yana dökülüyordu.

Lore'un annesi hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Onu bir hayalet hikâyesi, bir sapkın, bir kötü adam olarak düşünmüştü. Kesinlikle bunların hepsiydi. Ona güvenmiyordu.

Ama o buradaydı. Ve buna saygı duyuyordu. Lore'a zarar vereceğine dair en ufak bir ipucunda onu ateşe vermekte tereddüt etmeyecek olsa bile.

Güneş tamamen doğmuş, güverteyi dövüyordu. Gabe daha önce Yanık Adalar'ın küllerinin onları ne kadar koruduğunu fark etmemişti. Şimdi küller yok olmuştu ve gölgeden dışarı adımını attığı anda teninin kızardığını hissetti.

Malcolm pruvada durmuş esniyordu. Bir tayfa gemiyi yönlendiriyor, ellerini sertçe tutuyordu. Neredeyse korkuyla onlara bakmaya devam etti.

Gabe ters ters baktı. Kendisinden korkulmasına aldırmiyordu.

"Jax nerede?" Gabe küpeşteye yaklaşırken sordu. Onu ambarda görmemişti ve İmparator'u sürekli görememek hoşuna gitmiyordu.

Malcolm omuz silkti, hâlâ esniyordu. Gabe'e temkinli bir şekilde baktı, sanki

Tanrı'nın suretine bürünmüştü. "Hâlâ uyuyor olduğunu düşündüm."

"Aşağıda değil." Tedirginlik kürek kemiklerini sızlattı. "Alie uyanık mı?"

Malcolm başparmağını arkasına doğru salladı. "Ne zamandır uyanık olduğunu bilmiyorum. Erken kalkmış olmalı."

Gabe kaşlarını çatarak arkasını döndü ve eski nişanlısına doğru ilerledi.

Alie bir hayalet gibi hareketsiz ve bir o kadar da sessizdi. Dün giydiği elbisenin aynısını giymiş, küpeştenin yanında titriyor, ona dokunmuyor, sadece dalgalara bakıyordu.

Adam onun yanına geldi. Boğazını temizledi. "Alie."

Başını salladı. Bu onun varlığının tek onayıydı. "İyi misin?" diye sordu anlamsızca, kalp atışları süren sessizlikten sonra. Kadın alay etti. "Hayır."

Gabe burada nasıl hareket edeceğinden emin değildi. Alie'yi önemsiyordu - her zaman önemsemişti, her zaman da önemseyecekti- ve bu önemseme birçok aşamadan geçmişti, değişken ve değişkendi. Aralarında bir romantizm olmasa da, onun Jax'le birlikte olması fikri hâlâ hoşuna gitmiyordu. Ali de ona karşı giderek artan sevgisini saklamakta pek başarılı sayılmazdı.

Yine de Alie'nin kiminle birlikte olmaya karar vereceği onun kararı değildi. Ama eğer Jax ona zarar verdiyse, o piçi ateşe verecekti.

Son zamanlarda her sorunun çözümü bu gibi görünüyordu.

İki eliyle korkuluğu kavradı. "Alie, hepimiz senin mutlu olmanı istiyoruz. Ve eğer bu mutluluk... onunla olacaksan... o zaman bununla yaşamamanın bir yolunu bulmaya çalışacağım." Durakladı, sonra bir uyarı ekledi. "Bilinen dünyayı fethetmeye çalışmayı bırakması şartıyla."

Ona bakmadı ve konuştuğunda neredeyse rüzgârda kayboluyordu. "Onu ben öldürdüm."

Kelimeleri ilk başta algılayamadı, sadece tam olarak çözülemeyen sesler vardı. Bunu yaptıklarında Gabe istemsizce bir adım geri attı. "Bekle..."

"Onu kenardan aşağı attı." Alie'nin ellerinde bir titreme başladı. "O değişmeyecekti. Hâlâ İmparatorluğu kurmaya ve yalanlarla sürdürmeye kararlıydı. Ben de onu ittim."

Gabe'in parmakları ne yapacağını bilemez bir halde bir içeri bir dışarı gidip geliyordu. Sonunda elini onun omzuna koydu. Gerildi ama uzaklaşmadı. "Alie..."

"Yapma. Yapamam... sadece yapma." Boğazında bir yığın olumsuzlama düğümlendi.

Yutkundu ve onları geri çekmeye zorladı. "Sen yapman gerekeni yaptın, ben de yaptım. Benim çözümüm kafamın içindeki tanrıyı daha fazla kontrolü ele alması için davet etmeyi içermediği için daha iyi zaman geçirdiğimi söyleyebilirim."

Gabe hâlâ izli olan ellerine baktı.

Alie içini çekti, omuzlarını dikleştirdi ve konuyu kapattı. Ona döndü. "Lore'u gördüm."

Az önce onu ortasına attığı imkânsız duruma rağmen, Gabe'in kalbi göğsünde sarsıldı. "Sahilde mi? O iyi miydi? Söyledi mi?"

"Sanırım iyi olmadığını söylemek yanlış olmaz," diye araya girdi Alie. "Titreyip duruyordu, tam olarak orada değildi. Ve Gabe, o... o çığlık atıyordu."

Gabe de öyleydi, içindeki her şey alev almak üzereymiş gibi hissediyordu. "Daha hızlı gitmeliyiz." Sanki bunu gerçekleştirmek için yapabileceği bir şey varmış gibi, kendi sinir enerjisini bir şekilde gemiye yönlendirebilirmiş gibi etrafında döndü. "Oraya *hemen* varmalıyız..."

"Üzerinde çalışıyorum." Ve ilk kez rüzgârın olması gerekenden daha sert ve katı bir şekilde gömleğini vücuduna bastırıldığını ve yelkenleri doldurduğunu hissetti. Alie'nin parmakları kıpırdadı, hem bastırılmış duygulardan hem de hava büyüsunün kanalizasyon edilmesinden kaynaklanan bir titreme içinden geçti.

"Dikkatli olmaya çalışıyorum," dedi, kaşlarının arasında bir konsantrasyon çizgisi vardı. "Bu lanet şeyi kazara alabora etmek istemiyorum. Ama ilerleme kaydediyoruz. Sanırım bir ya da iki saat içinde orada oluruz."

Pruvaya doğru bir bakış attı. Adaların belirsiz şekilleri birkaç dakika önce göründüklerinden bile daha yakındı.

"I..." Okyanusun üzerinden Yanık Adalar'a doğru bakarak konuşmasını sürdürdü. Şüphesiz bir şeyler görüyordu, bakış açısı ortalamadan daha az göze sahip olduğu için çarpıtılmıştı. "Bu..."

Alie'nin gözleri suyun üzerindeki küçük şekillere takıldı, sabah güneşine karşı karanlık ve sivri. "Savaş gemileri."

Şekillerin seçilmesi zordu, ufuktaki lekelerden daha fazlası olamayacak kadar uzaktaydılar. Çok hızlı hareket etmişlerdi.

"Caldien," diye nefes aldı Gabe.

"Auverrain'de yelken açtıklarını sanıyordum?"

"Malcolm ve ben iltica edene kadar öyleydiler." Finn, Gabe ve Malcolm ayrıldıktan birkaç dakika sonra rotayı değiştirmiş olmalıydı, nereye gideceklerini biliyordu.

Gitmişler ve Hisar'da plan yaparken sabahın ilk ışıklarına kadar görünmemek için yeterince ilerlemişlerdi. "Gidip Bastian'a söylemeliyim."

"Bize yardım edebilirler," dedi Alie kararsızca.

"İyimserliğine hayranım." Gabe aşağıda gözden kayboldu.

Bastian hâlâ uyuyordu. Gabe onu uyandırmaktan nefret ediyordu ama Alie'nin Lore'la ilgili haberleri ve öfkeli bir korsanın liderliğindeki filo arasında, bundan başka bir yol göremiyordu. Yavaşça Bastian'ın dağınık siyah saçlarını düzeltti. "Bastian."

Mışıl mışıl uyuyordu ama Gabe'in ağzındaki adı onu daha fazla dürtmeden uyandırmaya yetmişti. Bastian sırtıttı, koyu renk gözleri uykuluydu ve Gabe'in elini tutarak dudaklarını avucundaki dövmele muma yaklaştırdı. "Sonunda hücre bize mi kaldı?"

"Hücre farklı bir şey. Sanırım burası ambar."

"Nasıl adlandırmak istersen." Bastian ağır ağır gerinerek Gabe'in elini çekiştirdi.

Vakit yoktu ama Gabe kendini Bastian'ın üstüne bıraktı, göğüslerini birbirine bastırdı. Onu yavaşça öptü, sanki dakikaları değil de saatleri varmış gibi, sanki dünya yıkılmıyormuş gibi.

Bastian kemerine uzandı ve Gabe bir an için ona izin verdi. Ama sonra içini çekti, başını Bastian'ın alnına yasladı ve uzaklaştı.

Bastian dramatik bir şekilde iç çekerken Gabe yatağın kenarına oturdu. "Şansımızın yaver gitmeyeceğini bilmeliydim."

"Haberlerim var," dedi Gabe. "Alie rüyasında Lore'u görmüş."

Gabe'e olduğu gibi, Lore'un adı da Kral'ın içinde bir şeyleri harekete geçirmiş gibiydi. Birden ayağa kalktı ve uyandı. "O zaman yaşıyor. Hızlı hareket etmeliyiz."

"Alie bizi mümkün olduğunca hızlı gitmeye zorluyor. Ama bu başka bir sorunu da beraberinde getirebilir, çünkü Caldienan filosu ileride."

Bastian onu kovmadan önce bir an için gözleri irileşmiş, umutsuzluğa kapılmıştı. Gabe'in bile onu umutsuz görmesine izin yoktu. "Lanet olsun. Pekâlâ; bunu kurtarabiliriz. Caldien bizim tarafımızda. Onlara artık Apollius olmadığımı söylersek, Lore'a ulaşmamıza yardım edeceklerdir. Jax'i açıklamak zorunda kalacağız..."

"Artık sorun değil," diye mırıldandı Gabe. Bunu söylemeyi düşündü

Bastian tam olarak nedenini bilmiyordu ama bu bilgiyi kendine sakladı. Bu, şu anda yapmak istediğinden daha büyük bir tartışmaydı.

Bastian'ın kaşları çatıldı ama devam etti. "Eğer hâlâ savaş istiyorlarsa, donanma onlara savaş açma emri aldı. Senin güç gösterinden sonra bizi durdurmaya çalışacaklarını sanmıyorum." Gabe'e baktı. "Bana neden Malcolm'la birlikte filoda kalmak yerine büyüü kullanıp -bu arada büyük bir etki yaratarak- Hisar'a gelmeyi tercih ettiğınızı hiç söylemedin. Tabii beni *o kadar* çok görmek istemediysen."

Ses tonuna rağmen, sesinin altında bir hüün gizleniyordu. Gabe Hisar'a daha hızlı gidebilmek için zihninin ve bedeninin kontrolünden vazgeçmişti ve Bastian'ın bunun için her zaman kendini suçlayacağını biliyordu.

"Çünkü," dedi Gabe, bir elini Bastian'ın saçlarına dolayarak, "seni öldürmek ve tacını almak istiyorlar."

"Ah." Bastian içini çekti. "Bu işleri karmaşılaştırıyor."

"Filoyu yakabilirim," dedi Gabe, elini indirerek. "Bu her şeyi halleder."

Presque Mort pasifizmi öğretmiyordu -tam tersine- ama Gabe yine de birkaç cinayet işlemeye bu kadar hazır görünmesinin alışılmadık olduğunu biliyordu.

Bastian kaşlarını çattı. "Seni her ne kadar kana susamış olarak sevsem de, canım, bu konuda doğru yolun bu olduğunu sanmıyorum."

"Bunu umursamayı çoktan aştık." Avuçları çatırdadı, görüşünün köşelerinde ateş dans ediyordu.

Yukarıda koşan ayakların gümbürtüsü, güvertede koşan biri. Malcolm'un yüzü ambar kapağını oluşturan güneş ışığı karesinde belirdi. "Caldienan filosu ileride," dedi gereksiz yere, "ve bize doğru gelen bir kayak var."

"Eh," dedi Bastian, "en azından diplomatik davranıyorlar."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

BASTIAN

Gücün büyük bir kısmı zaten ona sahipmişsiniz gibi davranmaktan geçer. Sözü dinlenmesi gereken biri gibi davranırsanız, insanlar da sizi dinleyecektir.

-From *Comportment*, Yvonne Angier aBstian, kayık yüzlerini seçebileceği kadar yaklaştığında Val ve Mari'yi görünce şaşırmadı. Yine de rahatlama, aç karnına içilen bir kadeh şarap gibi geldi ona. Ona bir şey olmasına izin verirse Lore onu öldürürdü. Anneler. Michal'ı görmek de pek sürpriz olmamıştı ama eski boks düşmanını görmek acı verici bir nostaljiye neden olmuştu; diğer adamın Malcolm'a katıldığını ve Caldien'e kaçışın bir parçası olduğunu duymuştu ama onu görmek hâlâ hayatının tamamen kontrolden çıkmasından öncesine ait bir şeydi.

Yine de kayıktaki dördüncü kişi tanıdık gelmemişti.

Görünüşe göre Gabe'e yabancı değildi. Keşşin dövme eli Bastian'ın omzuna dolanmış, onun önünde manevra yapmaya çalışıyordu.

Bastian onu başından savdı. "Korumacılığın beni çok etkiledi Mort, ama kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım."

Gabe kaşlarını çatarak kollarını kavuşturdu.

Bastian, "Dördüncü yolcularını tanıyor gibisin," dedi.

"Öyle de denebilir." Gabe'in çatık kaşları yüzüne daha da derin bir şekilde kazındı. "Bu, Eoin öldüğüne göre Caldien'in vekil lideri. En azından donanmanın lideri, bu da onu Rotunda'da kalan herkesten daha güçlü bir konuma getiriyor."

Baş döndürücü rahatlama daha da soğudu. "Eoin öldü mü?"

"Pek çok insan öldü," diye yanıtladı Gabe, sanki hiçbirini büyük bir kayıp olarak görmüyormuş gibi bir ses tonuyla.

Endişe Bastian'ın midesine bir yumruk gibi indi.

Lilia bir direğin arkasından dudaklarını birbirine bastırarak güneş ışığına doğru süzüldü. Sessiz kaldı, ancak Val ve Mari'yi görünce, sanki kendi çöküşüne karşı korunuyormuş gibi kollarını kendine sardı.

Bastian ve Gabe ona baktı, kafaları aynı ip tarafından çekilmişti. Sonra birbirlerine baktılar. İkisi de henüz Lore'un öz annesiyle fazla konuşma fırsatı bulamamıştı. Bastian, kendi adına, kadına ne söyleyeceğini bilemiyordu. Lore'u bir tarikatın içine doğurmuştu ama bu çaresizlikten olmuştu. Ona kaçmasını söylemiş, sonra da onu tekrar yakalamaya çalışmıştı. Şimdi buradaydı, hizmet etmesi gereken tanrıyla kıyamete dönüşebilecek bir savaşa doğru yelken açıyordu.

Aşkın karmaşık bir şey olduğunu herkes gibi o da biliyordu ama Lilia'ninkini bir türlü anlayamıyordu.

"Tuttuğumuz arkadaş yüzünden bizi yolumuza göndermeden önce," diye bağırdı Val, tekneye çarpan küçük kayıktan, "lütfen onu getirmek istemediğimizi bilin."

Mari karısına kederli bir bakış attı. "Ama her şeyi bir kerede konuşmamızın daha iyi olacağını düşündük."

"Ben," diye mırıldandı Bastian, "bir ömür boyu yetecek kadar tartışma yaşadım açıkçası."

Malcolm hızla pruvadan fırladı. Mürettebat geriye doğru bir bakış attı, sonra Alie'yi görünce tekrar hızla arkasını döndü.

İçlerine bir şekilde tüm tanrıların korkusunu salmış olmalıydı. Aferin ona.

Michal olabildiğince hızlı bir şekilde halata tırmandı ve Malcolm daha tam olarak gemiye çıkmadan ona uzandı. Dağınık bir öpücükle birbirlerine sarıldılar ve ayrıldıklarında Michal Malcolm'u omuzlarından sarstı. "Bunun ne tür bir tanrı saçmalığı olduğunu bilmiyorum ama bunu bir daha *asla* yapma, duydun mu beni?"

"Asla." Malcolm onu tekrar öptü. "Asla."

"Dinle," diye homurdandı Val merdivenden çıkarken, "Finn bize seni neyin tetiklediğini anlattı Gabriel ve sanırım burada olduğuna ve Kral... oh."

"Kral ne?" Bastian Val'e sert bir bakış attı.

Kırılmış zehir koşucusu bir an onu inceledi. Sonra da gülümsedi. "Görünüşe göre beklenenden daha iyi gidiyor."

Mari merdiveni çıktıktan sonra hiçbir şey söylemedi ama gözleri kısılmıştı

Bastian'a baktı ve eli belindeki hançerin yakınında gezindi. Val karısına baktı ve başını hafifçe salladı. Mari tam olarak ikna olmuş görünmüyordu ama elini bıraktı.

Sonunda dördüncü yolcu da güverteye çıktı. Yakışıklıydı, gerçi Bastian genel olarak siyah saçlı erkeklerden hoşlanmazdı, yeşil gözleri ve elmacık kemiğinin üzerinde bir yara izi vardı.

Bastian ona göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. "Duyduğuma göre tacımın peşindeymişsin." Finn gülümsemeye karşılık verdi. "Bu tartışmaya açık bir konu."

"Bunun için *gerçekten* uygun bir zaman mı?" Mari, Bastian ve Finn'e sert sert baktı. "Lütfen darbelerinizi kıyamet sonrasına saklayın."

Finn ellerini uzattı, altın yüzükler parlıyordu. "Ben sadece her durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışıyorum." Bastian'a tekrar baktı, hâlâ şaşkıındı. "Gerçi bu seferki beklediğimden daha karmaşık görünüyor."

"Yalnız değilsin," diye mırıldandı Malcolm, elleri hâlâ Michal'ın ellerindeydi.

"Senin ele geçirilmiş olman gerekmiyor muydu?" Finn, Bastian'a bakarak sordu. "İyileştin," diye cevap verdi Bastian.

"Öylece mi?" Val kaşlarını çattı, eli tabancasının kabzasında geziniyordu. Lore'un anneleri şiddete çok yatkındı.

"Biraz daha karmaşık, ama ne kadar karmaşık olduğunu göreceğiz." Bastian gözlerini Finn'e çevirdi. "Ancak, darbelerden bahsediyorsak, bu durum aslında oldukça basit görünüyor."

Finn alaycı bir tavırla, "Desteksiz geldiğime dikkat edin," dedi. "Burada diplomasiyi deniyorum."

Gabe tekrar Bastian'ın önüne geçti, tek gözü kararmıştı. Finn ellerini kaldırdı. "Darbe yok. Darbelere çomak sokuyoruz."

"Mükemmel." Bastian Gabe'in omzunu sıvazladı. "Eğil, Mort. Havada durmana gerek yok."

"İstediğim kadar havada asılı kalırım," diye homurdandı Gabe, ama Bastian uzanıp bileğini kavradığında, ona izin verdi. Bastian boş boş parmaklarını birbirine doladı. Gabe başparmağını yarım ay şeklinde onun parmak eklemlerinin üzerinde kaydırıldı.

Gabe'in eli doğal olmayan bir şekilde sıcaktı. Gözünün beyazında hâlâ turuncu parlıyordu.

Hestraon'un bu parıltılarından ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Bastian tüm bunların diğerleri için nasıl bir şey olduğuna dair gerçek bir fikre sahip değildi. Kendi ele geçirilişi şiddetli ve tam olmuş, onu kendi dünyasının tamamen dışında bırakmıştı.

kendi zihni. Gabe için tam olarak aynı olduğunu düşünmüyordu ama yine de bundan hoşlanmıyordu.

Özellikle de kendi hatasıymış gibi hissettiği için.

Alie çenesini dik tutarak ayağa kalktı ve Finn'le yüzleşti. "Ateşkes. Şu anda ihtiyacımız olan son şey sen ve Apollius'la aynı anda savaşmak."

Finn ona umursamazca baktı, gözlerini kaçırdı, sonra tekrar baktı, sanki köhne bir meyhanedeymişler gibi bariz bir şekilde iki kez baktı. Gözleri kızın formunda aşağı yukarı gezinmedi ama sadece yüzünde kaldı ve çok takdirkârdı. "Peki siz kimsiniz?"

"Kız kardeşim," diye yanıtladı Bastian, ses tonunda bir uyarı vardı. "Ve senin liginin çok ama çok dışında."

Finn'in yüzünde anlayış belirdi. "Demek İmparator'la evlenen sensin. Hani şu eski Ateş Tanrısı'nın Kraliçe'yle birlikte kurtarmaya çok niyetli olduğu kişi." Gabe'e bir el salladı, Bastian'la el ele tutuştuklarını fark edince kaşları çatıldı. "Senin için bir mum tuttuğumu düşünmüştüm ama görünüşe göre o mumu yanlış kişiye atfetmişim. Peki İmparator nerede?"

"Öldü," dedi Alie sakın bir sesle. "O yüzden dikkatli ol."

Bastian'ın eli Gabe'in elinde sarsıldı, şok bir yıldırım çarpması gibi içinden geçti. Alie'ye döndü, ağzı ardında binlerce soruyla açıldı ama Gabe parmaklarını sıkı. "Sonra görüşürüz."

Eğer Caldienan filosunun korsan kaptanı tam önlerinde olmasaydı, Bastian buna *daha sonra* siktir git diyecekti. Bu haliyle, yarım yamalak oluşturduğu sorularını yuttu.

Finn'in gözlerindeki takdir dolu ışık daha da parladı. "Anlıyorum." Alie'ye son bir kez baktıktan sonra Bastian'a döndü. "Şimdi, Apollius'un gitmesiyle ilgili olan şey nedir? Bu neredeyse tüm sorunlarımızı çözüyor gibi görünüyor, değil mi?"

"O artık içimde değil ama gitmedi de." Bastian başparmağını ufuktaki Yanık Adalar'a doğru salladı, beyni hâlâ Alie'nin görünüşe göre Jax'i öldürdüğü gerçeği etrafında dönüyordu. Kız kardeşinin ellerinde bir titreme vardı, yüzündeki çelik gibi kararlılığın ardında bir dalgalanma vardı ama şimdi bunu ele alacak zaman yoktu. "Onun orada olduğuna inanmak için sebeplerimiz var. Yüzyıllardır süren sis perdesinin aniden aralanmasına bakılırsa."

"Adil bir varsayım," dedi Finn. "Ve bununla başa çıkmak için planınız..."

"Öldürün onu," diye cevap verdi Gabe, alçak sesle ve işaret ederek. "Nasıl yaparsak yapalım."

Sesinde kısık bir ateş vardı. Bastian'ın ortasında rahatsız edici bir huzursuzluk vardı,

Çok fazla şaraptan sonraki sabah gibi.

Arkasında bir hareket oldu. Bastian arkasına baktı. Lilia hâlâ direğin yanındaydı ve hâlâ sessizdi. Ela gözleri kocaman açılmış, Val ve Mari'ye bakıyor, solgun elleri tırnaklarıyla uğraşıyordu. Orada öylece durmuş, ilerlemekle kendini saklamak arasında gidip geliyordu.

"Bana uyar." Finn suyun üzerinden filosunun beklediği yere doğru baktı. "Altın Dağ'a ulaşmak o kadar da zor olmamalı. Ve sen de hâlâ oraya gitmek istiyorsun, değil mi?"

"Tacımla ilgili planlarına ne oldu?"

"Dediğim gibi, darbelerde bir iğne." Finn sırttı. "Kıyamet önlendikten sonra yardımımın karşılığını nasıl ödeyeceğimizi konuşabiliriz. Her Şeyin Tanrısı'nın da aynısını yapmaya çalıştığı bir dünyayı yönetmenin pek bir anlamı yok. Kaybedeceğimden oldukça eminim."

Malcolm, "Apollius'un nereye gittiğini bulamasak bile, yine de Fount'u geri getirebiliriz," dedi. "Bunun da bir anlamı olmalı."

"Planımız bu o zaman." Bastian başıyla onayladı. "Dağ'a git, Lore'u bul, Fount'u restore et." Finn'e kurnazca bir bakış attı. "Aramızdaki iş daha sonraki bir tarihte çözülebilir."

"Darbelerdeki pim o zaman çıkarılabilir." Mari'nin gözleri çakmak çakmaktı.

Finn cevap vermedi, sadece Bastian'a kurt gibi sırttı. "Peki o zaman, anlaştık. Biz geri dönelim..."

Sözleri sendeledi, silikleşti; yüz ifadesi temkinli bir şaşkınlığa dönüştü. Finn başını filoya doğru eğdi. "Bunu duyan tek kişi ben miyim?"

O duymuyordu. Bastian da duymuştu. Çığlık atıyordu.

"Sayısız cehennem." Val küpeştenin üzerinden eğildi, sanki gölge daha uzağı görmesini sağlayacakmış gibi gözlerini siper etti. "Orada neler oluyor?"

Gabe karanlık bir sesle, "Belki de mürettebatın kendi darbesini yapmaya karar vermiştir," dedi.

Ama sonra uzaktan gelen çığlık sesleri, geminin gövdesine çarpan bir şeyin tokadı ve bekleyen filodan çok daha yakından gelen bir çığlıkla kesildi.

Bastian tokat sesinin büyük bir deniz canavarı olduğunu düşünerek geminin alabora olmasını bekledi. Ama sese doğru döndüğünde, kış tarafında ne devasa bir yüzgeç, ne de dişli bir burun vardı.

Çürüyen bir el vardı. Bir mürettebatın ayak bileğinin etrafına kapatılmış. Bu

Tahtaları tırmalayıp kırık tırnaklarıyla oyuklar açarken onu amansızca geminin yan tarafına doğru çekti.

Gabe hızlı davranarak tayfanın yanına koştu ve onu geriye doğru çekmeye çalıştı. Bastian yardıma gitti ama onu çeken şey çok güçlüydü. Bir çığlık atan tayfa denize düştü.

Güverteye bir el daha çarptı.

Boğulmuş bedenler, gözleri kararmış ve ağızları açılmış, kendilerini denizden yukarı çekiyorlardı.

Tıpkı Lore'un bir ömür önce yeraltı mezarlarından çıkardığı cesetlere benziyorlardı.

"Mortem." Gabe cesetlerin açıkça saldırıyor olmalarından çok, nasıl canlandırıldıklarından dehşete düşmüş gibiydi. Daha çok imalar dehşete düşürmüştü. "Bunlar Mortem ile yapılmış."

Lanet olsun.

Spiritum'a uzanmak içgüdüsel bir hareketti, kanal-uzayına kaymaya çalışıyordu. Ama Bastian'ın elleri altın ipliklerden boş kaldı ve görüşü inatçı bir renkte kaldı. Hiçbir büyüsü yoktu, boğulmuş bedenleri canlandıran Mortem'in bağlarını koparmanın hiçbir yolu yoktu. Ayakkabısındaki bıçaktan başka hiçbir şeyi yoktu.

Onu da çekip kullandı ve hâlâ gövdeye yaslanmış olan eli keserek, şişmiş bedeninin geri kalanını güverteye çekmeye çalıştı. El bileğinden kolayca koptu, cesedin geri kalanı ıslak bir patırtıyla okyanusa düştü. Parmaklar kıpırdanmaya devam etti. Bastian onu kenardan tekmeledi.

Arkasını döndüğünde Finn bakıyordu, gözbebeklerinin tamamını çevreleyen beyaz bir halka görünüyordu. "Bu da ne böyle?"

"Karımın bir şekilde yeniden canlandığı ölü bedenler." Bastian Gabe'e baktı. "Ya kızımız yoldan çıktı ya da bunu ona Apollius yaptırdı."

Gabe daha önce öfkenin hemen yanında görünüyordu ama şimdi öfkeden yapılmış gibiydi. Ellerini iki yana açmış, her avucunda alevler tutuşturuyordu. "Sıradaki bende."

"Bir sonraki olmayabilir." Val küpeştenin üzerine eğilmiş, suya bakıyordu. "Ölüler bizimle ilgilenmiyor gibi görünüyor, senin şu anki elsiz arkadaşın hariç. Mürettebata yazık oldu."

"Ne?" Bastian onun yanına geçti ve parmaklıkların üzerinden baktı.

Ölüler bir balık sürüsüydü, suyun içinde ok gibi ilerliyorlardı, cesetler

Dalgaların altında denizkızları gibi zarifçe kayıyorlardı. Hepsi ufka, Adalar'a doğru yöneldi. Caldienan filosuna.

"Görünüşe göre sadece Caldien'in peşinden gidiyorlar,"

dedi Val. "Pek sayılmaz," dedi Malcolm acımasızca.

Bastian başını kaldırıp deniz yüzeyinin altındaki ürkütücü geçit törenine baktı. Ufuk çizgisinde daha fazla gemi beliriyor, safır flamalar şakırdıyordu. Kirythea. Geçtiğimiz yıl boyunca Adalar'ın etrafındaki denizde devriye gezen tüm gemiler şimdi toplanmış ve onlara doğru ilerliyordu.

Ve kuzeyden yaklaşan, ancak görülebilecek kadar büyük, kıymık gibi ince direklerinde mor bir şerit dalgalanan daha fazla gemi. Auverraine. Alexis, Kirythean'ların harekete geçtiği haberini almış olmalıydı.

"Pekâlâ," dedi Bastian. "Şimdi bir parti var."

Alfa
, sevgilim.

Ölümler onun çağrısına her zamankinden daha kolay geldi. Ortaya çıkardılar Kendilerini yüzyılların kumundan kurtarmışlardı, bedenleri büyü sayesinde zar zor bir arada duruyordu. Onları bir senfoni gibi yönetiyor, Caldienan gemilerine, Kirythean filosuna, ufukta yaklaşmakta olan Auverrani savaş gemilerine doğru yönlendiriyordu. O bir tanrıydı ve kendinden başka sadakat tanımıyordu.

Ve bana.

Yükselişinin başlangıcında, gücün baş döndürücü ve yönlendirmesi zor olduğu zamanlarda yaptığı tek bir hatadan sonra bir gemiyi yalnız bıraktı. O tek gemi zihninde parlıyor gibiydi, yeraltı mezarlarının haritasını hissettiği gibi bir harita. Bedeni her zaman bir pusula olmuştu.

Sevdiği herkes - eskiden sevdiği, hala sevdiği, çağlar boyunca büyüyen ve iltihaplanan sevgisi - tek bir yerdeydi. Rüzgâr iplikleriyle yönlendirilen hızlı bir gemi, alacağı güç emanetlerini yaklaşıtıyordu.

Vücudu değişiyordu. Bunu hissedebiliyordu, acı ama aynı zamanda zevk. Büyüyor, minyatür bir güneş gibi parlıyordu. Yerden yükseliyor, Fount'un üzerinde asılı duruyordu. Sırtının derisi gerildi, sonra patladı, beyaz tüyler ve altın kan fışkırdı, kanatlar adanın bir ucundan diğerine yayıldı.

"Daha iyi olacağım," diye mırıldandı Lore kendi kendine, metamorfozunda sessizdi. "Görecekler."

Görecekler, diye yatıştırdı Apollius. *Yapacaklar.*

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

BASTIAN

Savaş, gerçek liderlerin kendilerini kanıtladıkları yerdir.

-İmparator Ouran'ın ölümünden önce oğluna yazdığı bir mektuptan
Balgia Dükü'nün

lAie gemilerini hızlandırmadan önce sormadı ve bu neredeyse Bastian'uçurumun kenarına yuvarlıyordu. Küpeşte karnına saplandı, pruva neredeyse havaya kalkıyordu.

Alie rüzgâr iplikçiklerini döndürerek yelkenleri patlamaya yakın şişirirken sudan.

Gömleğine bir yumruk yiyen Gabe onu geriye doğru çekti. Karmakarışık bir halde güverteye indiler, Bastian tam o sırada Lilia'nın Mari'nin kolunu tutup onu da küpeşteden çektiğini gördü.

"Teşekkürler." Mari'nin sesi ya ani hızdan ya da huzursuz deniz ölüsünü görmekten ya da her ikisinden dolayı dengesizdi. Ayağa kalktı, kendini fırçaladı ve Val'e onu güverteden çekmesi için elini uzattı. "Ben Mari. Tanıştırıldığımızı sanmıyorum."

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Lilia sessizce.

Bastian'ın yanındaki Gabe ayağa kalktı, çenesi sıkılıydı ve gözlerinin beyazı alev rengindeydi, Lore'un öz annesine sabitlenmişti. Bastian uyarıcı bir elini onun omzuna koydu. Onun da Lilia'ya karşı sıcak hisleri yoktu ama şu anda onu rahatsız etmek istemiyordu. Lore'un gerçek annesinin, kızlarının kurban edilmesini isteyen kişinin yanında güvende olduğundan emin olmak için nöbet tutmak daha iyiydi.

Mari bir an için kafası karışmış gibi göründü. Sonra kafa karışıklığı geçti, kahverengi gözleri zırhlandı. "Sen."

Dalgaların üzerindeki yarışlarına rağmen bir kaya gibi sabit duran Val, Lilia ve Mari'nin arasına girdi. "Umarım burada olmak için çok ama çok iyi bir nedeniniz vardır," dedi alçak sesle ve tehlikeli bir şekilde. "Ve umarım herhangi bir

kızımın nasıl ölmüş olması gerektiğinden bahsetti."

Lilia'nın gözleri titreyerek kapandı, sonra tekrar açıldı. "Hayır," dedi, sessiz ama sert bir sesle. "Yardım etmek istiyorum. Ben sadece yardım etmek için buradayım."

"Buna inanmakta neden zorlandığınızı anlıyorsunuzdur." Mari bir elini karısının koluna koydu ve eski Gece Rahibesi'ni net bir şekilde görebilmesi için onu geri çekti. "On dört yaşındayken ortaya çıkış şeklinden sonra. Senden kurtulalı daha bir yıl bile olmamıştı ve sen ona gösterdiğin bir anlık nezaketten bile pişmanlık duyuyordun."

Gabe ona şaşkın bir bakış attı. Bastian da aynı şaşkınlıkla ona karşılık verdi. Bildiği kadarıyla, Lore on üç yaşında yeraltı mezarlarından kaçtığından beri, tutulma ayinine kadar öz annesiyle hiç temas kurmamıştı. Anton tüm bu süre boyunca onu izlemiş, Bastian'ın yükselişi için August'un burnunun dibinde planlarını yaparken onun yaşamasına izin vermiş, her şey yerli yerine oturana kadar onu Hisar'a getirmemişti.

"Ona hâlâ ölmesini istediğini hiç söylemedik," diye öfkelenildi Val. "Ona geri döndüğünüzü hiç söylemedik. Çünkü o bir çocuktu ve sen onun annesiydin ve bunu bilmeyi hak etmiyordu. Onu sevdiğini düşünmeyi hak ediyordu, senin gibi bir şeyin sevebileceği kadar."

Mari karısının kinini durdurmadı. Lilia'yı aç bir köpeğin diğerini izlediği gibi izledi, temkinli ve saldırıya hazırı.

Ama Lilia buna hazır değildi. Lilia gözlerini tekrar kapattı, derisi omurgasına çok ağır gelmiş gibi sarkıyordu. Yine de gözyaşı yoktu, sanki hepsi uzun zaman önce akıp gitmiş gibiydi. "Haklısın," dedi, o kadar sessizdi ki zar zor duyulabiliyordu. Sesin arka planında rüzgârın uğultusu, teknenin dalgalar üzerindeki sıçrayışı ve ölümler Caldienan gemilerine saldırdıkça artan çığlık sesleri vardı. Ama Bastian dikkatle dinliyor, Lore'la ilgisi olmayan her şeyi dışarıda bırakıyordu ve onu gayet iyi duyuyordu. "Ben onun annesi değilim. Ben sadece onu doğuran kişiydim. Ama onun bir hayatı olsun istiyorum. Dünya ondan kurtarılmalı ama ben de onu kurtarmak istiyorum."

Val ve Mari gözlerini birbirlerine doğru kaydırılar, hâlâ o ihtiyatla. Bir süre sonra Mari başını salladı. "İzliyor olacağız."

Bu Bastian için yeterince iyiydi. Ama Gabe'e baktığında, diğer adam hâlâ bir şiddet maskesi takıyordu.

Gabe, Bastian'ın ayağa kalkmasına yardım etti. Elleri Bastian'ın omuzlarında oyalandı, o kadar sıcaktı ki neredeyse yanacaklardı. "Oraya vardığımızda," dedi, "ben

O'ndan uzak durman gerekiyor."

Bastian dişlerini gösterdi. "Bunu neden istediğini anlıyorum Gabriel, ama bu benim vereceğim bir söz değil. Artık kafamdan çıktığına göre O'nun ne şekilde olduğunu bilmiyorum ama eğer bir yüzü varsa onu yumruklamak istiyorum."

Gabe'in parmakları Bastian'ın omzunda sıkılaştı, bir eli Bastian'ın yanağını kavradı, hem nazik hem de kavrayıcıydı. "İkinizi de güvende tutmak zorundayım." Sesinde abartı yoktu; sanki böyle bir şey kendi hayatta kalmasının ayrılmaz bir parçasıymış gibi konuşuyordu. "O'nun neye dönüştüğünü bilmiyorum. Ona ne yaptığını bilmiyorum. Ama ne yapmam gerekirse yapayım onu kurtaracağım. Ve yoluma çıkmama ihtiyacım yok. Kefaretini ödemem gereken çok şey var, O'na hizmet ettim-"

"Kapa çeneni." Bu yalanları, Anton'un Gabe'in kulağına damlattığı zehri duymak istemiyordu. Kelimelerin yetmemesi ihtimaline karşı Bastian elini Gabe'in ağzının üzerine kapattı. "Kapa çeneni Mort. Üçümüz de bu işten kurtulacağız, beni duyuyor musun? Başka hiçbir şeyi kabul etmeyeceğim."

Gabe kaşlarını çatı, Bastian'ın avucunda bir sıcaklık oluşmuştu. Caldienan gemilerinden gelen çığlıklar, tabancaların ateşlenmesi, ölü etlerin tahta güvertelere çarpması giderek artıyordu.

Bastian elini ağzıyla değiştirmek için yeterince uzun süre çekti. Gabe'in eli inatçıydı, belli ki bu tartışmayı bitirmek istemiyordu ama artık neredeyse filonun en yoğun bölgesine girmişlerdi ve Bastian, Gabe'in başarısız olduğunu düşündüğü tüm yolları duymakla ilgilenmiyordu. "O ateş gücünün bir kısmını iyilik için kullan, aşkım. Süngülerin ölümlere karşı işe yarayacağını sanmıyorum."

Gabe bir kez daha yakıcı bir bakışla geri çekildi, elleri yine yanlarında, alevlerini dengeliyordu. Caldienan filosu şimdi etraflarını sarmıştı, dümendeki tayfa başka bir gemiye çarpmamak için bir o yana bir bu yana çekip Alie'nin aşırı hızına karşı dümen kırarken küfrediyordu. Hızlarında bile filo çok büyüktü ve tam ortada sıkışıp kalmışlardı, Adalar direklerin çalılığının ötesinde görülebiliyordu. Kirythean gemileri de buradaydı ama Caldien'le savaşmak yerine cesetlerle savaşmakla meşguldüler. Denizciler okyanus ölümlerinin sonsuz ordularına ateş etmeye devam ediyorlardı ama mermilerin tek yaptığı güverteye sıçrayan çürük parçacıkları göndermek, cesetleri yavaşlatmak ama durdurmamaktı. Ürkütücü bir sessizlik içindeydiler, ağızları açık esniyorlardı, tüm o karanlığın içinden hiçbir ses gelmiyordu.

Gabe gözlerini kapadı, sanki hedeflerini hissediyordu. Sonra bir kükremeyele ellerini dışarı doğru itti.

Cesetler Őenlik ateşi gibi yükseldi, gemileri alev lekeleriyle kapladı, Hestraon'un büyüŐü artık su basması gibi Şeyleri atlatacak kadar güçlüydü. Gabe'in ateşi taktikseldi, sadece ölüleri tutuşturuyordu ama cesetler çırpındı ve yanlarındaki denizciler de çırpındı, insanların acı çığlıkları korku çığlıklarına karıştı, armalar alev aldı. Yanık et ve tuz kokusu Bastian'ın gözlerini yaşartacak kadar korkunçtu.

Kıç tarafta Alie rüzgârı hızlandırdı, geminin daha da hızlı gitmesi için iplerle oynadı. İlk gemilere yaklaŐtılar ve bir kalp atışında onları geçtiler.

"Gabriel!" Malcolm, elleri küpeşteye kenetlenmiş bir halde pruvadan bağıırıyordu. Michal onun yanında durmuş, eli tabancasının üzerindeydi ama iri gözlerinden bunun bir işe yaramayacağını anlıyordu. "Biz onların ortasındaiken tüm filoyu yakmamaya çalışır mısın lütfen!"

Gabe umursamıyor gibiydi. Elleri alev alev yanıyor, alevi havaya fırlatıyor ve istediğini yerde tutmasına izin veriyordu. Birkaç dakika içinde, bindikleri gemi bir Şekilde yanmayan tek gemiydi, yanan bir denizde sakin bir noktaydı.

O kadar insanı öldürmek Gabe'i etkilediyse de bunu belli etmedi.

"Leydim, lütfen yavaşlar mısınız!" Dümendeki Kirythealı tayfa yanan bir gemiden kaçınmak için tam zamanında döndü.

"Hayır." Alie aldatıcı bir Şekilde sakindi. Sabahtan beri, belli ki Jax'i denize attığından beri aynı sakinlikteydi. Şu an kesinlikle bu konuya değinmenin zamanı değildi ama bir noktada değinilmesi gereken bir konuydu. Bastian kız kardeşinin kendisiyle gurur mu duyduğunu yoksa pişman mı olduğunu anlayamadı. Belki o da bilmiyordu.

Bir *gümbürtü*, gemiyi ve üzerinde seyrettiğini okyanusu titretti. Bastian önce Gabe'in barut deposunun çok yakınında bir ceset yaktığını düşündü ama hayır, ses yukarıdan gelmişti. Adaların tam üzerinden.

Ve bir Şey güneşi engelliyordu.

Sadece bir anlığına, anlık bir karanlık dalgası. Sonra gökyüzünden kör edici bir ışık yayıldı, o kadar parlaktı ki, erken saate rağmen sert ögle gölgeleri oluşturuyordu. Bastian kolunu havaya kaldırarak gözlerini siper etti ve parmaklarının arasından bu ışığı saçan Şeyi görmeye çalıştı.

Her neyse, kanatları vardı.

Lanet olsun.

"Pekâlâ," dedi sesi kuru boğazında boğuklaşarak. "Sanırım Apollius'u bulduk."

KIRKINCI BÖLÜM

GABE

Hestraon'u söylüyorum, ateş ve demirci tanrısı, her duygusu yanan.

-Auverrani ilahisi, 2 AGF'de yasaklandı

aGbe yandı, yandı ve yandı. O şekli, aşağıdaki adanın tamamını kaplayan beyaz kanatları görmek, Hestraon'un öne doğru fırlamasına neden oldu.

Keder, özlem ve derin bir öfke fırtınası.

Bu O, dedi Hestraon Gabe'in kafatasının içinde, alevin tıslaması gibi yankılanarak.

Bu O'dur.

Bastian'ın ona durması için bağırان sesine aldırmadan, kükreyerek bir ateş püskürdü. Ölüler hâlâ geliyordu, hâlâ Caldienan, Kirythean ve Auverrani'ye saldırmak için derinliklerden yukarı tırmanıyorlardı ama o gemiler artık arkalarındaydı, rüzgârın savurduğu izlerini bırakmışlardı.

İleride, Yanık Adalar.

Gabe kendini bildi bileli sayısız cehennemden biri gibi bahsedilen bu adaların yanından geçmek tuhaftı. İlk olarak en yakın iki tanesi, Apollius ve Nyxara'nın uzun zaman önce birbirlerini öldürmeye çalışırken yeryüzüne yağdırdıkları zenginlikleri çıkaran madenlerin olduğu yerdı. Kıyıya insanları görebilecek kadar yakındılar, neredeyse ölümler kadar kalabalık görünen bir mahkûm sürüsü onlara bakıyor, bağırıyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Denizdeki ölümlerden kaçının daha önce mahkûm olduğunu merak etti.

Sonra Alie'nin rüzgârları tarafından imkânsız bir hıza zorlanan hapishane adalarını geçtiler. Beş yüz yıldır küller içinde saklı kalmış sahillerin yanından geçtiler. Bir diğerinde kıyıdaki insanlar, hepsi aynı soluk kumaşı giymiş, yarısı geçen gemiye ve ufuktaki savaşa bakıyor, diğer yarısı korkuyla gökyüzüne, orada asılı duran tanrıya bakıyor, beyaz kanatlar, altın ve korkunç ışık. Daha fazla ada,

ıssız, yanmış ve ölü. Ve son olarak,
Altın Dağ.

Alie'nin artık hafifleyen rüzgârı onları Lore'la yattığı sahile, onu öptüğü aynı kumlara doğru çekti. Ağaçlar diğer adalardaki gibi kurumuştı ama kum, yükselen dağın gölgesinde tertemizdi. O kanatların gölgesi.

Gabe iskeleyi beklemedi. Geminin yanından atladı, dizleri inişi protesto ediyordu ama acıyı neredeyse hiç hissetmiyordu. "Malcolm, o parçaya ihtiyacım var."

"Bekle, Gabriel." Bastian, onun peşinden atlıyor. "Yapmamız gereken-"

"O yukarıda," diye hırladı Gabe, elini sadece Apollius olabilecek parlayan kanatlı şeye doğru havaya kaldırarak. "O yukarıda ve Lore'a bir şey yaptı ve seni ele geçirdi. Bunu ona ödeteceğim."

Bastian, "Ben de aynı fikirdeyim," diye karşılık verdi, "ama bir *planı*."

Görünüşe göre, hepsi iskele iskelesini terk ediyordu; Alie aşağı indi, çok fazla büyü kanalize etmekten sersemlemişti. Ellerinde garip bir hayaletlik vardı, onları neredeyse yarı saydam hale getiriyordu. Lilia onun arkasındaydı ve Val ile Mari çoktan dalgalara atlamış, gökyüzündeki tanrıya merak, dehşet ve korku arasında gidip gelen ifadelerle bakıyorlardı.

Malcolm elinde parçayla Bastian'ın arkasından kumsala tırmandı. Sanki parmaklarını yakıyormuş gibi tısladı. "Fount'un muhtemelen tam olarak bulunduğu yerde olduğunu varsayıyorum? Çünkü elbette orada olmalı."

Lilia'nın gözleri gökyüzüne dikilmiş, yüzü korku ve teslimiyetle bembeyaz kesilmişti. Bu teslimiyet Gabe'e tuhaf gelmişti ama durup düşünmesine yetecek kadar da değildi. Parçayı Malcolm'dan kaptı, eli dirseğine kadar uyuşmuştu. Bu sadece Alie'ye doğru dönerken onu daha sıkı tutmasına neden oldu. "Diğerini bana ver."

Ama tepelerinde asılı duran tanrıya Lilia'yla neredeyse aynı korkuyla bakıyordu, yüz ifadesine sızan daha kişisel bir dehşet vardı. "Gabe, biz-"

"Onu bana ver." Sesi çıra gibi çıtırdıyordu. Görüşünün köşelerindeki alevler sabitti, sonsuz bir titreşim her şeyi bozuyordu. Alie'nin cebinden çıkardığı Fount parçası elinde parlıyordu.

teninin bakır kahverengisine karşı. Endişeyle çevirdi. "Yalnız gitmemelisin."

"Gitmeyecek," dedi Bastian, aynı anda Gabe de, "Hiçbirinizin zarar görmesine izin vermeyeceğim," dedi.

Birbirlerine baktılar, kaşları ikiz bir ihtiyat ifadesiyle aşağıya inmişti. Bastian burada kalacaktı. Apollius ona yeterince zarar vermişti. Gabe o orospu çocuğuna bir fırsat daha vermeden önce dişiyle tırnağıyla savaşıyordu.

Bu, önce Bastian'la dövüşmesi gerektiği anlamına gelse bile.

Bastian da bunu biliyor gibiydi. Koyu renk gözleri donuklaştı, içlerinde bir şeyler kireçlendi. "Aşkım," dedi sessizce, "bana bunu yaptırma."

Gabe hiçbir şey söylemedi, hâlâ Alie'nin parçasını almak için elini uzatıyordu.

Alie hâlâ tereddüt ediyor, parçayı elinde evirip çeviriyordu. Sonunda, üstlerindeki tanrıya bir kez daha bakarak - sanki dikkatinin çoğunu başka bir şey çekiyormuş gibi, ara sıra dev kanatlarını çırpma dışında neredeyse hiç hareket etmeyen tanrıya - taşı Gabe'in avucuna bıraktı.

Önünde altın bir yol açıldı, havada yaldızlı bir yol doğruca dağa çıkıyordu.

Tıpkı ufukta gemilerin direklerinin görüldüğü gibi.

Alie'nin rüzgârı onlara ne kadar yol açıtıysa artık gitmişti; filoların geri kalanı hızla Altın Dağ'a yaklaşıyordu, Kirythea ve Auverraine Caldien'i kovalıyordu, bazıları hâlâ yanıyor, bazıları ise sönmüştü. Gabe bunun bilerek mi yapıldığından, yoksa sadece ölümlerden kaçmaya mı çalıştıklarından emin değildi.

Uzaktan gelen çığlık ve silah sesleri, yanlarında ölümleri getirmemiş olsalar bile, kesinlikle savaşı getirdiklerini söylüyordu.

Döndü, kenarları çoktan kor ışıltısına dönüşmüştü, dağın tepesine ulaşmak için atmosferdeki her bir ısı zerresini aşmaya hazırdı. Bir kıvılcım yağmurunun içinde kaybolmadan hemen önce koluna dokunan bir el onu durdurdu.

Gabe, Bastian'ı bekleyerek döndü ama orada duran Malcolm'du. Malcolm, çenesini kararlı bir şekilde sıkı, elini uzatmıştı. Tırnak diplerini ve gözlerinin kenarlarını kaplayan minik yapraklar solmuş, kahverengileşmiş ve dökülmüştü.

"Al bunu," dedi.

Gabe ilk başta onun parçayı kastettiğini, bir şekilde unuttuğunu düşündü.

çoktan teslim etmişti. Ama sonra, Malcolm'un avucunda parlayan berrak bir su havuzu belirdi.

Malcolm ayaklarının üzerinde duramıyordu ama aylardır olmadığı kadar iyi görünüyordu. Gabe onun yüzünün ne kadar asık olduğunu, duruşunun ne kadar kamburlaştığını fark etmemişti. Elinde Braxtos'un gücünü tutuyordu, ona büyü veren ve onu lanetleyen Fount'un yudumunu ve Gabe'e sundu.

Alie'nin gözleri Malcolm'un elinden yukarıda asılı duran Apollius'a kayıyordu, sanki tanrının aşağı inip sunulan suyu almasını bekliyordu. Ama Apollius hemen altında olup bitenlerin farkındaysa bile bunu belli etmiyordu. Bastian da tanrıya bakıyor, neredeyse şaşkın görünüyordu.

Gemilerden gelen bağırışlar yaklaşıyor, uzak denizde daha fazlası belirliyordu.

Mavi, mor ve yeşil flamalar, bulutlar ve topların gümbürtüsü. "Bunu hiç istememiştım," dedi Malcolm. İçinden bir titreme geçti, dalgalandı Avucundaki suyun ayna gibi yüzeyini. Elinden ölü yapraklar döküldü. "Ve bunun nasıl gideceğini bilmiyorum, ama istediğimiz gibi gitmese bile, bundan kurtulmalıyım. Artık onunla yaşayamam."

Tam olarak bir güven oyu sayılmazdı ama Gabe anlamıştı. Hiçbir şey söylemedi, sadece arkadaşının elini ağzına götürdü ve içti.

Tadı ilk başta yıldız ışığı gibiydi, inanılmaz derecede soğuk ve berrak. Sonra toprağın kumu, toprak yeşili. Gabe bu adadaki ölmekte olan her ağacı, yanmış toprakta kurumuş ve kurumakta olan her kök dizisini hissedebiliyordu. Ürpertici bir nefes aldı, toprağın gücü damarlarındaki ateşle birleşti, görüşü yeşil ve turuncudan oluşan dans eden bir arapsaçına döndü.

Kafasının içinde fısıldayan başka bir ses, Hestraon k a d a r yüksek ya da yakın değil ama aynı doğaüstü yankıya sahip. *Bu tehlikeli bir oyun.* Braxtos başka bir şey söylemedi. Ya da söylediyse bile, büyü telaşının içinde kaybolmuş, Fount'un Gabe'e yuva yapan suları tarafından boğulmuştu.

Onu yıkadı ve oyuklara yerleşti.

Son bir ses. Ses değil, alçak, neredeyse tanınamayacak kadar derin bir ses.

Belki de başka bir yol.

Gabe titrerken Alie öne çıktı. Gözlerini açtığında -köşelerde hâlâ alevler titriyordu ama artık her şey yeşil bir renk almıştı- çenesi eğik ve gözleri parlayarak karşısında durdu.

"Alie." Bastian'ın ses tonunda uyarı vardı, ama sanki tam olarak anlayamamış gibi

neye karşı uyardığını anlamaya çalışıyordu.

Başını salladı. Elini ağzına götürdü. Sanki içindeki büyü bir hastalıkmiş gibi tükürdü. Sonra ağzındaki Fount'u uzattı, ön kollarının derisi bir şekilde daha mat görünüyordu, garip bir hayaletlik gitmişti. "Ben bir tanrıyla savaşamam ama belki sen savaşabilirsin."

"Sen" deyişinde bir şey vardı. Gabe artık birlikte büyüdüğü çocuktan, tanıdığı adamdan farklıydı. Daha güçlü, daha yabancı bir şeydi.

Ama onun elini tuttu ve gücünü içti, yıldız ışığının soğuğu bu kez yerini hafif ve havadar bir tada bıraktı, neredeyse acı. Ayağa kalktı ve değişim boyunca titredi, tüm o sihir girdap gibi dönerken, bir nehrin dağda yol açması gibi onu oyarken titredi. Lereal'den tek kelime gelmedi, sadece kısa süreli bir endişe hissi vardı.

Fount'un yarısı onun içindeydi. Yarısı Apollius'ta.

Zihninde, diğer tanrılarla birlikte, Hestraon imkânsız bir sıcaklıkla parıldıyordu. Kendisinininkinin arkasına gizlenmiş bir tanrı düşüncesi.

Hâlâ bir parça daha var. Ama şimdi dünyanın ruhunun yarısına sahipsin. Belki artık Bizi sevecektir.

Gabe'in boyu uzadı. Gözleri ateş gibiydi, elleri yarı saydamdı, tırnak diplerinden minik yapraklar çıkıyordu. Sapkınlığın zirvesi.

Bu kadar büyü hangi elementin içinde eriyeceğini bilmesini zorlaştırıyordu, bu yüzden döndü ve yanmış ağaçlara, elindeki Fount parçalarından onu çeken altın yola doğru ilerlemeye başladı. İçinden anılar sel gibi aktı, hiçbirisi kendisine ait değildi. Dağ bir zamanlar olduğu gibiydi, görüşü yanmış bir ormanla yemyeşil bir orman arasında gidip geliyordu, kulakları çığlıklara ve silah seslerine geri dönmeden önce bir anlığına huzurlu bir sükûnet duyuyordu.

"Bekle, seni pislik." Bastian'ın bu yüze, bu duyguya bir isim koyması biraz zaman aldı. Kafasındaki tanrıların kavramadığı bir şeydi, tamamen Gabe'e ait biriydi.

Ve *öfkeliydi*, Gabe'in arkasını dönmesini sağlarken dişlerini göstermiş, yüzünü o kadar yaklaştırmıştı ki ağzı neredeyse elmacık kemiğine çarpacaktı. Bir keresinde ona yumruk atmış, burnunu duvar kâğıdının her yerinde kırmış, sonra da aynı hızla iyileştirmişti. Bunu tekrar yapmak istiyor gibi görünüyordu.

"Oraya yalnız gitmiyorsun." Her kelime bir sarsıntıyla noktalanıyordu, göğüslerini bu sabah o küçük ranzada olduğu gibi birbirine bastırmışlardı, farklı bir tutku. "Ne bulacağını bilmiyorsun, ne

Yapmanız gerekecek ve bunu tek başınıza yapmayacaksınız."

Arkasındaki sahilde gemiler kıyıya yeterince yaklaşmış, denizciler adaya doğru atlamaya başlamışlardı. Üç ordu arasındaki savaşın sesleri olarak algıladıkları şey, bu üç ordunun ortak bir düşmanla savaşıydı - ölümler hâlâ yükseliyordu, ölümler hâlâ geliyordu, ölümler buradaydı.

Yine de burası Fount'tan daha güvenli bir yerdi.

Yanmış ağaçların arasında durdular. Ölümler sadece denizcilerle, sahildekilerin kıyıya daha fazla yaklaşmasını engellemekle ilgileniyor gibiydi.

Bastian burada, ormanın kalıntıları arasında güvende olacaktı.

Gabe bilincini çalmak için boynunun neresine bastırması gerektiğini biliyordu. Şimdi bile, o kadar çok büyü ve o kadar çok ses birbirine karışmışken, Presque Mort olduğunu hatırlıyordu. Sanki sevdiği bu adamı kucaklayacakmış gibi yukarı uzandı. Ve bir an için onu bir daha asla fırsat bulamayacakmış gibi öptü, çünkü bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu. Bastian da onu aynı şekilde öptü, ağızları sanki birbirlerini yutabilecek ve bu şekilde güvende tutabileceklermiş gibi açıldı.

Gabe, Bastian'ın kollarından çıktığında kolları gevşekti. Kral'ını yakaladı, onu yavaşça yere indirdi, kuru çalı kalıntılarının arasına gizledi.

Sonunda, dedi Hestraon Gabe dağa doğru ilerlerken. *Bunu çok uzun zamandır bekliyordum.*

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

ALİE

Her sınavda Sen bizimlesin. Sen güneş kadar kaçınılmazsın.

-Dua Kitabı, 54. Bölüm

Silahlı yoktu. Olsa da ona pek faydası olmazdı; Alie hançer ya da tabanca kullanmayı bilmiyordu, bu işin incelikleri hiç öğretilmemişti. kendini savunmak için. Ve şimdi büyüğü bile yoktu. Bu bir hata mıydı? Öyle düşünüp düşünmediğine karar veremiyordu. Kendini hem korkunç hem de gerekli hissediyordu, aslında hiç de karar olmayan bir karar.

Gemiler sığılıktaydı; denizciler suya düşmüş, saldıran ölümlerle savaşıyorlardı. Alie onların da gökyüzündeki kanatlı varlığın kim olduğu konusunda aynı sonuca varıp varmadıklarını, o kanatların gölgesine ulaşmanın kendilerini bir şekilde kurtaracağını düşünüp düşünmediklerini merak etti.

Düşünceleri bu kadar basit kalabilen herkesi kıskanıyordu.

"İşte." Her zaman kavgaya hazır olan Val, yarı çömelmiş bir halde suya doğru dönmüş, kıyıya vuracak ilk saldırıyı bekliyordu. Botundan bir bıçak çıkarıp Alie'ye fırlattı; bıçak yerine kabzasını yakalamaya çalışırken eli neredeyse yarılıyordu. "Görünüşe göre silahın canlı cesetlere karşı pek bir işe yaramayacak."

"Çok fazla merminiz ve çok çok iyi nişancılığınız yoksa hayır." Mari kemerinden kendi tabancasını çıkardı ve ellerini bir omzuna taktığı tam dolu palaska üzerinde kısa bir süre gezdirdi.

"Gabe'i takip etmeliyiz." Bunun daha güvenli olmayacağını bilse de. Alie tekrar yukarıya, gökyüzündeki Apollius'a baktı. En azından Apollius olduğunu düşünüyordu, başka biri nasıl olabilirdi ki? Ama tüm o sert ışıktaki çok net bir şekilde görebildiği formda bir aşinalık vardı, tanrıya benzemeyen bir yumuşaklık...

Elinde hançeriyle onun yanında duran Lilia da gözlerini yukarı dikmişti.

kanatlı yaratık. "Yapmalıyız," dedi sessizce.

Ama Alie okyanustaki dehşetten saklanmak için ormana doğru koşmaya başladığı anda bir şey bileğini yakaladı.

Şişmiş ve çürümüş bir ceset, her deliğinden sızan kirli su beyaz kumu lekeliyordu. Ağzı açık kalmış, kokuşmuş siyah bir boşluk göğsüne kadar inmiş, çenesi açıkta kalan kaburgalarına dayanmıştı. Ayak bileğini kavrayan el, sahip olduğu tek eldi; diğer kolu dirsekte bitiyordu ve sıvı damlıyordu.

Gözleri dehşetten bembeyaz olmuştu. Alie duyduğu çığlıklardan herhangi birinin kendisine ait olup olmadığını bilmiyordu, ama denedi; ölümsüz şeyin korkunç derecede güçlü parmaklarına çılgınca saplanırken sesi boğazından kurtulamıyor gibiydi, çaresizlik içinde kendi derisini deldi, böylece taze kan kokuşmuş tuzlu suya karıştı. Alie bunu hissetmedi, sadece *kaçıp* kurtulma içgüdüleriyle hareket etti.

Bu içgüdü o kadar güçlüydü ki cesedin ona zarar vermeye çalışmadığını fark etmesi bir anını aldı. Sadece onu durdurmaya çalışıyordu.

Gemiye tırmanmaya çalışan ceset sessizdi ve Jax'in gemisi filoların arasından geçip Mount'a ulaşırken rüzgârlarının ses ekranından çığlıklardan başka bir şey duymamıştı. Ama şimdi, daha yakından, ölü beden konuşuyordu. Konuşmuyordu, fısıldamıyordu, gerilmiş açık ağzı hareket etmese de su ve çürüme kadar kesin bir ses sızıyordu.

"Uzak durun." Kelimeler yapmacıktı, sanki başları ve sonları tıraşlanmış gibiydi, bu tekinsiz konuşma bile uzun süredir ölü olan, hareket etmeyen bir dil için çok fazlaydı. "Uzak durun."

Kıyı şeridini dolduran ve gemilerin parmaklıklarına tırmanan her ceset aynı şeyi fısıldıyordu. Bu, savaşın gürültüsü altında alçak bir susurrus'tu, kulaklarında bir davul sesi kadar değil, zar zor duyulan ama inkar edilemez bir şekilde oradaydı.

Val'in bıçağını bir kez daha saplayan Alie sonunda o şeyin bileğini koparmayı başardı. Parmaklar hâlâ bileğini sarıyordu ama cesedin geri kalanı kumsalda çırpınırken dalgaların arasında savruluyor, onu kavrayan parmakları çıkarmak için çaresizce derisini parçalıyordu. Sonunda bıraktılar, tuzlu su izleri bıraktılar. El beyaz kumun üzerinde çırpınıyor, hâlâ boş havayı kavramaya çalışıyordu.

Ölü şeylerin korkunç gücü h e r yerinden belli oluyordu.

Alie ayağa kalkmış bir cesetten kurtulmaya çalışırken, denizciler de ölü ordularını yanlarında getirerek sahile vurmuştu. Bir Kirythean askeri sadece bir metre ötede dizlerinin üzerine çökmüş, ürkütücü bir güreş müsabakasındaymış gibi sırtına yapışmış bir cesedi parçalıyordu. Askerin omzundan bolca kan akıyordu, defne işlemeli tuniği kırmızıyla pıhtılaşmıştı. Çaresizce belinden bir tabanca çıkardı, nişan almaya bile zahmet etmedi. Yeniden canlanan cesedi vurdu ama aynı zamanda arkasındaki yanmış ormana doğru umutsuzca kaçmaya çalışan Auverrani denizciyi de vurdu. Auverrani askeri yere düştü; ceset düşmedi. Alie cesedin kafasındaki delikten ufuk çizgisini görebiliyordu.

Caldienan zümrütü giymiş bir başka asker sıklıkta çırpınıyor, çığlık atmaya çalışıyor ve ağız dolusu deniz yutuyordu. Boğuluyordu ama bunun nedeni boğulmaktan çok cesedin çürüyen ellerini boynunda sıkmasıydı. Bir başka ceset adamın bacaklarından tutmuş, neredeyse kıyıya tırmanmak üzereyken onu tekrar dalgaların içine çekmiş.

İki ceset adamı zıt yönlerde doğru çekiyordu. Alie ne olacağını biliyordu, beyni karışık güçlerinin ve doğal olmayan güçlerinin yapbozunu bir araya getiriyordu ama kendini başka tarafa bakamaz halde buldu. Her şey ağır çekime geçti, ağız denizcininkini yansıtan sessiz, çıldırtıcı bir çığlıkla açıldı, ölü şeyler çektikçe, gövdesi gerilmeye başladı.

Yanağına değen çizik kumaş, barut ve kan kokuyordu. Gözlerinin üzerinde karanlık, yüzünü kaslı, tanıdık olmayan bir göğse doğru iten bir el, bu avuç içi tarafından boğuklaştırılmış olsa bile hala duyabildiği iç organ çıkarma sesinden onu saklıyordu.

"Sakin bakma." Finn. Adamın sesini, aksanının müzikal tınısını çıkarması bir anını aldı. "Bakma. Kaç."

Sonra bir elinde tabancası, diğer elinde kılıcıyla tuzlu kan damlayarak kumsaldan aşağıya doğru koşmaya başladı. İlerlerken başka bir cesedi parçaladı, şiddetli, vahşi darbelerle parçalara ayırdı.

Kaç, demişti, Alie başka ne yapabiliirdi ki? Hâlâ hiçbir işe yaramayan hançerini kavrayarak uyuşmuş bacaklarının üzerinde tökezledi ve ağaç sınırına doğru koşmaya başladı.

Malcolm ağaçlara yaklaşmıştı ama ormana girmeye çalışmıyordu. Michal arkasında durmuş, yüzüne kan sıçramış bir halde kıyıya bakıyordu. Ceset parçaları etrafındaki kuma saçılmıştı, korkunç bir konfeti gibi; gözleri vahşi

Döndü, daha fazlasını arıyordu. Alie onlara doğru koştu, çünkü çoğunlukla tanıdık geliyorlardı ve yanında yaşayan başka bir insanla kendini daha güvende hissediyordu.

"Gidin!" diye bağırdı koşarken, elini cılız ormana doğru salladı, ağaçlar uzun zaman önceki kıyametin kuruttuğu iskeletlerden başka bir şey değildi ve bu yenisi başlarken nöbet tutuyorlardı. "Ormana girin!" Apollius hastalıklı bir güneş gibi gökyüzünde belirirken bile Dağ'ın bundan daha güvenli olduğu kesindi.

Ama Malcolm başını salladı, gözleri geniş ve görmüyordu. O da Alie'nin yaptığı gibi çılgınca değil ama teslim olmuş bir havayla eliyle ormanı işaret etti.

Alie onun yanına ulaştığında nedenini gördü.

Ağaç sınırının hemen içinde bir ölü barikatı vardı. Görebildiği kadarıyla adanın bir ucundan diğer ucuna kadar uzanıyor, Dağ'a giden yolu koruyorlardı. Hepsi damlıyordu, denizden çağrılmışlardı ama Alie ne zaman buraya kadar gelebildiklerini, Fount'a ulaşmaya çalışabilecek herkese karşı cesetlerden bir duvar oluşturmayı başardıklarını bilmiyordu.

"Uzak durun." Farklı zamanlarda söylenmişti, bükülmüş bir yuvarlak. "Uzak durun."

Emir ister onlara verilmiş olsun, ister onlar yaşayanlara emrediyor olsun, sonuç aynıydı. Adada bulunan ve Dağ'a giden yolda olmayan her canlı, yaşayan ölümler tarafından parçalanmak üzere buraya hapsedilmişti.

Tanrı seyirci istemiyordu.

"Lanet olsun." Alie dönerek uzaklaştı, göğsünde bir hıçkırık yükseldi. "Siktir!"

Kumsal tam bir dehşetti. Denizcilerin parçalanmış kalıntıları kuma yayılmıştı, kan pıhtılaşmış ve simsiyahtı, keskin kemik çıkıntıları deriyi delip geçiyordu. Ölümler umursamazca işlerine devam ediyor, yaşayanları parçalıyor, hâlâ o alçak, gürültülü ağıtta emirlerini sayıklıyorlardı.

Ağaçlardaki ceset sırası kıpırdamadı. Malcolm onun elini tuttu, kendi eli de soğuk terden kayganlaşmıştı. "Gabe onlar yolu kapatmadan önce patikaya ulaşmış olmalı. Ya da yolunu yakarak geçti." Elini Michal'ın üzerinde tutmaya devam etti, sanki ona dokunmaya devam etmezse diğer adamın ölümlerin pençesine düşeceğinden korkuyordu. "Eğer dağa çıkmaya çalışmazsak, belki bizi rahat bırakırlar."

"Dağ'a gitmeye çalışmıyorlardı." Alie'nin sesi boğazında bir testereye dönüşmüştü, eli ölen askerleri göstermek için sahile doğru uzanıyordu. "Ve ölümler de onları kesinlikle yalnız bırakmadı."

Michal gökyüzündeki kanatlı şekle baktı, hâlâ hareketsizdi, hâlâ güneşin tüm ışığıyla parlıyordu. "Hareket etmiyor," diye mırıldandı. "Neden hareket etmiyor?"

Kıyı şeridi, diğerlerinin kuma vurmasına izin vermeyecek kadar gemilerle doluydu; sudan, hem ölümlere hem de birbirlerine karşı savaş sesleri geliyordu. Neredeyse sahildeki her denizci insanlık dışı bir güç tarafından parçalanmıştı. Neyse ki hiçbirisi yeniden canlanma belirtisi göstermedi, Apollius ordusunu sadece deniz ölümleri, yaşlı kemikler ve çürümüş etlerden ibaret tutuyordu. Ölümünden dirilen cesetlerden bazıları okyanusa geri kaydı, buradaki işleri bitmişti, ölümlüler Fount'tan uzak tutuldu. Gemilere ve kendilerine düşman oldukları ilahi bir şekilde söylenen diğer yaşayan insanlara doğru yöneldiler.

Finn gelgit çizgisinde durdu, tuzlu su köpürerek botlarının üzerinden kırmızıya dönüştü. Bir kez arkasına baktı ve Alie ile göz göze geldi. Başını sallayarak okyanusa açıldı ve gemisine tırmandı.

Val sahile doğru koştu, taze ve çürümüş kan gömleğine bulaşmıştı ama hiçbirisi ona ait değildi. Mari arkasından geldi, bacağındaki kanlı el izi herhangi bir sorun olduğuna dair tek işaretti. Lilia daha uzaktaydı, yüzü ve saçları sümüksü deniz yapraklarıyla kaplıydı, ayaklarının dibinde parçalanmış bir ceset vardı.

Bastian dışında herkes ölmüştü. Alie onu en son gördüğünde, Gabe'i ağaçların arasında takip ediyor ve dağa gitmekte ısrar ediyordu. Ölüler yerlerini almadan önce ormana girmişti; umarım bu onu güvende tutmuştur.

Tekrar gökyüzüne baktı. Herhangi birinin olabileceği kadar güvendeydi.

"Bu da ne böyle?" Val kısa bir süre durdu, nefes nefese kalmıştı ve cesetlerin oluşturduğu sıraya bakıyordu.

"Apollius, Gabe dışında kimsenin Altın Dağ'a ulaşmasını istemiyor," dedi Alie.

"Apollius'un ne istediğini sikeyim." Val ağaç sırasına doğru ilerlemeye başladı. "Eğer kızım oradaysa, ben de gidiyorum."

"Aşk-" Mari elini uzatarak başladı. Ama çok geç kalmıştı.

Val ormana adımını atar atmaz, ölümler dalışa geçti. Biri kolunu, diğeri bacağını yakaladı, hepsi sülük gibi yapışarak onu geriye doğru itti. Val tükürdü ve küfretti, kanlı hançeriyle onlara saldırdı, hâlâ ağaçlara doğru savaşıyordu.

Mari çığlık attı, Alie'nin kulaklarına buz kıracağı gibi çarpan vahşi bir ses. Mari

Karısının peşinden atladı ve mucizevi bir şekilde Val'e isabet etmeyen o kadar çok ateş etti ki bazı ölümlerin uzuvları parçalara ayrıldı. İkisi ölümlerden dördüyle dövuştü, geri kalan cesetler sanki daha fazlasına ihtiyaç duyulmayacağını biliyorlarmış gibi sıralarında kaldılar.

Alie'nin katılmak gibi bilinçli bir düşüncesi yoktu. Ama o da katıldı, Malcolm, Lilia ve Michal da... Hepsi de hala tek bir kararlılıkla Fount'a giden yolu zorlayan Val'i kurtarmaya çalışıyordu. Alie bir cesedin kolunu keserken yine kendini kesti; hissetmiyordu. Bunun bir önemi yoktu.

Kaybedeceklerdi.

Korkunç bir patlama sesi, mide bulandırıcı bir yırtılma. Val'in kolu ölümlerden birinin pençesinde koptu, kan fışkırdı, omzunun kemiği çiğ et denizinde fildişi bir adaya dönüştü.

Ve nihayet, Val'in içgüdüsel, boğaz yırtan çığlığıyla aynı anda, gökyüzündeki tanrı hareket etti.

Sadece kımıldamakla kalmadı, kulak zarını patlatacak, bir dünyanın sonunu getirecek bir sesle *kükredi*. Kanatlar önce içe doğru katlanıp sonra dışa doğru açılırken ve tanrı aşağıya, Fount'a doğru dalışa geçerken yerdeki keskin gölgeler yanlara doğru kesildi.

Gabe gelmiş olmalıydı.

Apollius dalışa geçtiği anda tüm ölümler sanki kuklaymışlar da iplerini o tutuyormuş gibi yere yığıldılar. Ağızlar kapandı, fısıltılar kesildi; kemik, et ve çürümüşlükten başka bir şey değillerdi ve yanmış orman zeminine doğru titriyorlardı. Bazıları sızarak ayrıldı, onları bir arada tutan büyü yok olmuştu.

Tanrı hareket ettiğinde, ışığı da beraberinde götürdü. İkinci bir güneş gibi yanmak şöyle dursun; sanki güneş O'ydu, ışığını yutmuş ve kendine saklamıştı ve O gökyüzünde olmadığına dünya ona sahip olamazdı. Ada karanlığa gömüldü ve Val'in yere çarpan kanının, dişlerinin arasından tıslayan acı dolu nefeslerinin seslerini güçlendirdi.

"Onu dağlamalıyız." Mari'nin sesi şaşkıındı. Elinde hançerini tutuyor, sanki hazır bir ateş bulabilecekmiş gibi yerde etrafı araştırıyordu. "Hemen şimdi yapmalıyız."

Michal başını salladı ve titreyen elleriyle cebinden bir çakmaktaşı çıkardı. Küçük bir çalı çırpı yığını topladı ve ateşi tutuşturdu, alevleri körüklemek için üflerken kuru dallar tütüyordu. Mari hançerini uzattı, gözleri avlanmış bir şey gibi dümdüzdü.

"Ben yaparım," dedi Malcolm sessizce. "Biraz doktorluk bilirim." Val'in göğsü titredi.

Alie gözlerini kaçırdı, kandan irkilerek ağaçlara doğru baktı.

Dağ'a giden yol açıktı.

"Git." Malcolm hâlâ bıçağı ısıtıyordu, ani karanlıkta şekli bulanıklaşmıştı.

"Kalıp Val'e göz kulak olmalıyım. Ama gitmek istiyorsan, gitmelisin."

Val şimdilik hayattaydı. Mari onu bırakmadı, omzunun kütüğüne çoktan ıslanmış bir bez bastırdı, dudakları beyaz ve inceydi. Michal yanlarında diz çökmüş, fısıltıyla talimatlar verirken Malcolm elindeki turuncu parlayan bıçağı çevirdi ve çenesini sıkarak yaklaştı.

Geriye sadece Lilia kalmıştı.

Alie geniş bir daire çizerek aramaya başladı. Ama Lore'un annesi gitmişti.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

BASTIAN

Umudun yitirildiği bir nokta gelir ama bunu kabul edemezsiniz. Umut varmış gibi davranmaya devam etmelisin.

-Kirythean'ın ele geçirilmesinden önce Rouskan cephesinden bir mektup,
yazarı bilinmiyor

Başı sanki biri tekmelemiş gibi zonkluyordu. Bastian elini şakağına götürdü, yarı yarıya kanlı çıkmasını bekliyordu. Ama bir bütündü, Görünüşe göre, altında yattığı yanmış dikenlerden dolayı kollarındaki çizikler dışında yıpranması daha kötü değildi.

Gabe'in onu altına ittiği yanık dikenler.

Bir lanet okuyarak ayağa kalktı, çalılıklardan kurtulmaya çalışırken derisini çizen yeni çiziklere aldırmadan. Eninde sonunda buraya ineceğini bildikleri gemilerden gelen çığlıkları, savaş seslerini, savaşın nihayet sona ermesini bekliyordu.

Ama hiç çığlık duymadı. Daha da endişe verici olanı: Her yer karanlıktı.

Boynunu büküp yukarı doğru baktı. Gökyüzündeki kanatlı varlık gitmişti; görünüşe göre Apollius tüm ışığı da beraberinde götürmüştü. Ada karanlıktı ve o yalnızdı, Lore ve Gabe bir yerlerde onsuz Her Şeyin Tanrısı'na karşı savaşıyorlardı.

"Siktir et," diye alay etti Bastian.

Koluna bir el dokundu; kasları hâlâ boks ringini hatırlıyordu. Sola doğru bir hamle yaptı, kolunu o tutuştan kurtardı, bileğini yakalamak için bir ayağını kaydırды. Her kimse, elin tanıdık olduğunu, bedeninin kendisinininkinden çok daha küçük olduğunu fark etmeden önce yere çarptı.

"Kahretsin, Bastian!" Alie'nin sesi öfkeliydi ama yaprak gibi titriyordu. Bir şey onu korkutmuştu ve bunu hâlâ atlatamamıştı. Muhtemelen ölülerin ordularıydı. "Benim!"

"Özür dilerim." Elini uzattı ve onu yukarı çekti. Gözleri karanlığa çabuk alışmıştı; çürümeye yüz tutmuş yırtık elbisesini, vahşi gözlerini ve dağınık saçlarını inceledi. "Ne kadar kötüydü?"

Dudağı titredi. "Kötü. Val kolunu kaybetti. Malcolm şu anda onunla ilgileniyor; ben seni bulmaya gelmeden önce Mari'nin hançeriyle yarayı dağlamak üzereydiler. Sanırım yaşayacak."

"İçimizde yaralanan tek kişi o mu?"

"Sanırım öyle," diye yanıtladı Alie. "Lilia gitti ama öldüğünü sanmıyorum. Sanırım Gabe'i dağa kadar takip etti."

"O zaman sanırım onu orada göreceğim," dedi Bastian, arkasını dönüp koşmaya hazırlanırken.

"Ben de seninle geliyorum."

Durdu ve tekrar kız kardeşine baktı. "Hayır, değilsin." "Kral olabilirsin ama biz bunu çoktan aştık-"

"Alienor, yeterince şey yaptın." İki elini de kadının omuzlarına koydu, sanki onu yerinde tutabilirmiş gibi. "Parçayı sen buldun. Tamamen Apollius'un kontrolü altında olan bir sarayı idare ettin, bir tanrıya karşı direniş planlanmasına yardım ettin. Gabe'e gücünü verdin. Nişanlını öldürdün çünkü o hâlâ bir zorbaydı ve bu seni incitmemiş gibi davranma çünkü seni tanıyorum ve öldürmek için yaratılmadığını biliyorum."

Dudağı tekrar titredi, bu sefer hareketi saklamak daha zordu. Dudaklarını sıkı, dişlerinin arasından çıkan kesik kesik bir nefes aldı.

"Sanırım onu sevebilirdim," dedi utanç verici bir itiraf gibi. "Eğer onun ne olduğunu unutmama izin verseydim. Sadece bana gösterdiği yüzü görmeme izin verseydim ve dünyanın geri kalanı için ne olduğunu düşünmeseydim. İşte bu yüzden yaptım. Umursamadığım için değil. Çünkü önemsiyordum."

"Çünkü sen benim olmayı hayal edebileceğimden çok daha iyisin," dedi Bastian. "Oh, sus." Kirpiklerinden bir damla gözyaşı süzüldü. Gözyaşını sildi, sonra da

elini Bastian'ınkinin üstüne koydu. "Bunun konuyla hiçbir ilgisi yok."

Vardı ama itiraz etmedi. Bastian canavarları sevmeyi biliyordu. Kalbini elinde tutanların sunağında dünyayı feda etmeyi de.

Kızın eli Bastian'ın elinin üzerinde gerildi. "Bunu tek başına yapmana izin veremem."

Bu. İkisi de Fount'ta ne beklediğini bilmiyordu ama ikisi de bunun iyi olma ihtimalinin yok denecek kadar az olduğunu biliyordu.

Bastian neredeyse özür dilercesine, "Yapmak zorundasın," dedi. "Lütfen Alienor, birimizin hayatta kalması gerek."

Gözleri irileşti. "Böyle konuşma." Bastian omuz silkti. "Sadece pragmatik davranıyorum."

Alie bakışlarını Bastian'dan alıp yanmış ormanın, uzun zaman önceki sadık yerleşimlerin kalıntılarının arasından kıvrılan patıkaya çevirdi.

Bastian, "Birinin tacı almak için burada olması gerekiyor," dedi. "Her ihtimale karşı." "Ben istemiyorum," diye mırıldandı Alie.

"Ben de istemiyordum ama yine de." Ellerini onun omuzlarından indirdi. "Eğer bana bir şey olursa, onu verecek bir Arceneaux olmalı. Ya da yakacak, her neyse. Caldien'in sürekli bahsettiği o demokrasilerden birini kuralım. Ama ikimiz de biliyoruz ki ikimiz de geri dönemezsek kaos olacak."

Bu lojistiğe geçiş kasıtlıydı. Ve Alie'nin gözleri onun ne yaptığını çok iyi bildiğini söylüyordu ama yine de kendini yönlendirmesine izin verdi. "Haklısın." İçini çekti. "Tahtın kendi hakkı olduğunu söyleyecek en az üç kişi ve kendi prensliklerini kurmaya çalışacak dört kişi daha düşünebiliyorum."

"Buna izin veremeyiz," dedi Bastian. "Ya da belki yapabiliriz. Ama her iki durumda da, birimiz yardım etmek için orada olmak zorunda." Homurdandı. "Bir sonraki dünyayı müjdelemek için, çünkü bu dünya sona eriyor olabilir."

"En azından değişiyor," dedi Alie, tekrar kararmış gökyüzüne bakarak. Tekrar konuştuğunda gözlerini orada tuttu. "Devam et. Bana kaçışını izletme."

O da öyle yaptı, aceleyle havalandı; ışığa ve aleve dönüşemiyordu ama bunu yapabiliirdi, her şeyi geride bırakacak kadar güçlü koşabiliirdi. Kalbi gümbürdüyor, onu Gabe ve Lore'a, üçünü bekleyen her neyse ona doğru çekiyordu.

Bastian karanlığa doğru kaçtı ve kalan her şeyiyle çok geç kalmamış olmayı umdu. Ne için, emin değildi.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GABE

HESTRAON

Öfke içinde birleşenler, kararlılıklarında da bir olurlar.

-Ölümlüler Yasası Kitabı, Bölüm 890

eTüm bunları **H**

Yanmış ormanda koşarken görüşü parçalandı ve döndü. İlk kilisenin inşa ettiği yerleşimlerin kalıntıları. Şimdi moloz, şimdi yeni ve ısıltılı, yüzyıllar gözlerinin önünde dalgalanıyordu. O Gabriel Remaut'tu, ama aynı zamanda Hestraon'du, daha önce hiç olmadığı gibi Hestraon'du, her zaman gizlice olmak istediği gibi, Kendisinin en utanmaz derinliklerinde -Ateşten daha fazla güce sahipti, dünyanın ruhunun yarısını taşıyordu.

Asla tek tanrı olmak istememişti. Apollius gibi değil. Ama olduğundan daha fazlası olmak istemişti. Üçünü de bir araya getirebilecek biri olmak istemişti, sonunda O, Apollius ve Nyxara eşit olacaktı. Apollius'u kendisinden uzak tutan sahiplenme ve kıskançlık katmanlarıyla savaşabilecek biri. Hestraon Apollius'u seviyordu ama aynı ölçüde de ondan nefret ediyordu. Apollius hepsini kafeste tutmak istemişti; Hestraon'un istediği çok mu farklıydı? Onu iyi biri yapmak. Onu değiştirmek. Aldıkları bu gücü dünyayı bulduklarından daha iyi bir yer haline getirmek için kullanmak.

Gabe de bunu istiyordu. Ama aynı zamanda Apollius'un ölmesini de istiyordu.

Onu ikna edebiliriz.

"Siktir et," diye homurdandı Gabe, insan yorgunluğu nedir bilmeyen bacaklarının üzerinde koşarken. "Bugün ölecek."

Başka bir yol daha var.

Fount'a giden yol parlayan altın bir yoldu, ama onun yanında

Bu sihirli parlaklık başka bir şeydi. İnce ve dalgalıydı, kıvrımları ve çukurları takip ediyor, sadece Fount'a değil, onun son parçasına da götürüyordu.

Onu tekrar bir araya getirdiğinde, o parçayı dışarıda bırakabilirsin, dedi Hestraon. Onu yok etmek zorunda değilsiniz. Dayanabilirsin. Artık eşit olduğumuza göre O'nun mantıklı düşünmesini sağla.

Gabe cevap vermedi.

Dünya gözünün önünden geçti. Bastian'dan ayrılıp yeni büyüüne uyum sağladığında ateşe dönüşmüş, sonra da enerjisini korumasını söyleyen bir içgüdünün etkisiyle dağın yarısına kadar geri dönmüştü. Ayrıca Lore'u da aramak istiyordu - muhtemelen Apollius'la birlikte Fount'ta olduğunu, ölümlere hükmedebilmek için gücünün bir şekilde tanrının kontrolüne geçtiğini varsayıyordu ama her zaman adanın başka bir yerinde olma ihtimali vardı. Tapınak kalıntılarının yanından bir ölümlünün geçebileceğinden daha hızlı koşarken onu hissedemiyordu. Onun tortularını, bir zamanlar nerede olabileceğine dair izleri bile hissedemiyordu.

Ve sonunda Fount'a ulaştığında -kırık kuyuyu çevreleyen kırık sütunlar, yıkılan katedral- nedenini gördü.

Lore vardı. Lore değil, en azından tam olarak değil. Ama onun formu, genişçe uzanıyordu, teni adadaki tek ışık olan güneşin tüm aleviyle parlıyordu. Gözleri deniz feneri fenerleri gibiydi, adamı delip geçiyordu; sırtından kocaman ve hantal kanatlar yayılıyordu, altın rengi beyaz dikişliydi. Fount'tan geliyormuş gibi görünen kederli şarkıların sesi her yerdeydi.

Lore ona o deniz feneri gözleriyle baktı, köşelerinden yaşlar sızıyordu. Yüz ifadesi titriyor, küçük hareketlerle duygularını değiştiriyor, zaferden dehşete düşüyordu.

"Başardım," dedi ve bu onun sesiydi ama aynı zamanda değildi. Arkasında Bastian'ınkiyle aynı türden daha fazla yankı vardı. "Dünyanın ruhunu içtim. Yarısını. Bir savaşı durdurum."

Bir bakıma; orduların birbirleriyle savaşmasını, onları ölümlerle parçalayarak durdurmuştu, çarpık bir zafer. Gabe yaklaştı, ellerini mumla mürekkeplenmiş avuçlarını gösterecek şekilde kaldırdı. Kafasının içinde Hestraon sessizdi. Ne yapacağını görmek için bekliyordu.

"Lore," diye mırıldandı Gabe. "Apollius."

"İkimiz de." Bu onun sesi değildi; bu onun sesiydi. Yüz ifadesi tekrar değişti, sadece muzaffer değil, aynı zamanda kibirliydi. "Bir evlilikte tek vücut oldunuz. Sonunda b a ş a r d ı k . O artık her yönüyle benim.

olabilirdi."

Gabe ileri atıldı, havadan ateşi çağırdı ve öfkeli bir sel halinde O'na doğru gönderdi.

Sadece ateşi değil, toprağı ve havayı da... Sahip olduğu tüm güçlerle saldırdı. Öldürmek için değil, çünkü bu noktada Apollius'u öldürmek Lore'u öldürmek olurdu, ama *bir şeyler* yapmak için. Kökler tanrının ayak bileklerine dolandı, bir rüzgâr o korkunç kanatları itti.

Tanrı güldü ve bu Lore'un kahkahasıydı, özgür ve yüksek sesle ama alçak, tehditkâr bir alt akıntıyla. Elini salladı; kökler koptu, rüzgâr durdu. Ama ateş kanatlarını tutuşturdu, daha da korkunç bir ışık kattı ve yanarken kanatlarını kaldırdı, gerçi Gabe kanatlarının kabardığını görebiliyordu ve canının yanması gerektiğini biliyordu.

"Benimle asla rekabet edemezsin." Gözleri yanan kanatlarıyla aynı yoğunlukta idi, yüzünde parlıyordu, irissiz, tamamen altın rengindeydi. "O kayayı kırmanın onu değiştireceğini mi sandın? Bu kadar güçlü olacağını mı?" Sırıttı. "Yaptığın her şeyi biliyorum Hestraon, diğerleri taşın kırıldığını hiç fark etmemiş olsa bile. Bu hiçbir şeyi değiştirmedir."

"Güçlü olmak için değildi," diye cevap verdi Hestraon Gabe'in ağzıyla. "Onu sevdiğin gibi sevebileceğin bir şey olmak içindi."

"Aptal," diye alay etti Apollius. "Sonunda ikiniz de birer araçtınız. Ben sadece birini diğerinden daha çok önemsedim."

Bu Lore değildi. Gabe bunu biliyordu. Lore onu da Bastian'ı da seviyordu, tıpkı kendisinin ikisini de sevdiği gibi.

Ama bunu nasıl bilebilirsin? Hestraon sordu, bu soru sadece Gabe'in aklındaydı. *Onlar çok daha güçlüyken nasıl bilebilirsin? Bir Kral ve Kraliçe ile asla kıyaslanamazken?*

Gabe sadece daha fazla ateş çağırdı. Hiçbir işe yaramayacağını bile bile ateşi gönderirken kükredi.

"Öyleyse savaşacağız?" Lore'un ve Apollius'un sesi birbirine karıştı. "Sence bu akıllıca mı Gabriel?"

Ani bir fırtına, onu hemen yağmurla dolan bulutlarla çevreledi; kanatlarındaki ateş söndü, yanık deri ve tüy kokusu bıraktı ve sonra fırtına kayboldu.

"O artık böyle biri." Hem Gabe'e hem de Hestraon'a hitaben, bir sahiplik ilanı. "O artık bu ve benim ve bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Sen hiçbir zaman bir oyalamacadan fazlası olmadın."

"Hayır," dedi Gabe ve kendi hesabına mı yoksa Hestraon'un hesabına mı itiraz ettiğini bilmiyordu.

Gabe ileri atılarak tanrının bacaklarını hedef aldı; kolayca sıyrıldı ve yere çarparken göğsündeki kalbi bir şey tutmuş gibi hissetti, ciğerleri sıkışmış, organları anlık olarak duraklamıştı. Lore'un yumruğunda tuttuğu Spiritum'u. Apollius'un yumruğu.

Hareketlerinde bir kekeleme. Lore'un ela gözleri, altın renginden bir anlığına ortaya çıkıyor, parlaklık azalıyor. "Hestraon." Apollius'un elini gevşetmesini sağlarken bile Spiritum'un ipliklerinden gerçeği gördüğünde yüzünü dehşet kapladı. "Gabe, ne yaptın sen?"

Apollius yine altın gözlü, Lore'un ağzı zalim bir gülümsemeyle eğilmişti. "Evet, sevgilim. O burada. Sonunda bunu çözebiliriz."

Gabe, Lore'un ona tanıdığı saniyeler içinde tekrar saldırdı, daha fazla işe yaramaz ateş, daha fazla kavrayıcı sarmaşık. Apollius'u bir şekilde Lore'dan ayırmak, yaptıkları kimerayı çözmek için çaresizce. Kahkahalar, tanrı her hareketinden kolayca kaçınıyordu. Lore güneş gibi yanıyordu, dünyadaki tüm ışık onun formunda toplanmıştı; o kadar uzun gölgeler oluşturuyordu ki. Apollius alay ediyordu ama Gabe dinlemiyordu bile, sadece kazanamayacağı dövüşe, elde edemeyeceği ödüle odaklanmıştı. Dövüşmek Lore'u ona geri getirmeyecekti ama ona zaman kazandırabilirdi.

Son Fount parçasına giden ince altın yol onun kırık tarafına çıkıyordu. Son parça, kendi parçası ve geri kalanı cebinde taşıyor, bacaklarını uyuşturuyordu.

Fount'un sivri dudağının neresine oturduklarını görebiliyordu. Tek yapması gereken onları oraya götürmekti. Gabe sürünerek ilerledi.

Parlayan bir kanadın jilet gibi ucu, doğal olmayan gecenin içinde ona doğru ilerliyordu. Gabe eğilerek kaçmaya çalıştı ama kanat onu göğsünden yakalayıp uçurdu. Fount'un yanına buruşuk bir yığın halinde düştü, kulakları çınlıyor, kırılması gereken kemikleri hâlâ bütün olduğu için daha çok ağrıyordu. Gücü onu iyileştirmede, Spiritum'un Bastian'ı iyileştirdiği gibi iyileştirmede; sadece acı içinde kalmasına neden oldu.

Lore başını iki yana sallayarak kurtuldu. "Kazanamazsın," dedi ama son kelime boğazında düğümlendi, Apollius tekrar öne çıkınca boynu burkuldu, sesi cümlelerin ortasında değişti. "Gabe, kazanamazsın, denemek anlamsız-"

Tanrı çömeldi, gözleri ışıldak gibi parlıyordu. "Seni incitmek istiyorum

çok daha kötü, ama buna karşı çok savaşıyor. Çünkü seni hala seviyor. Seni seviyor ve bu yüzden buna boyun eğmeni istiyor." Parlayan el kalktı, Gabe'in yüzüne dokundu. Ateş gibi değil, asit gibi yanıyordu. "Bu daha iyi bir yol, Gabriel. Hestraon. Başından beri seni kurtarmaya çalışıyordum. Asla eşit olamayız ama bir şey olabiliriz."

Görüşü tamamen alevler içindeydi ve kelimeler geldiğinde bunlar kendisine ait değildi.

Hestraon, Gabe'in ağzını kullanıyordu. "Böyle olmak zorunda değil."

"Elbette böyle olmak zorunda." Onu okşayan el, Gabe'in suratına ters bir yumruk indirdi ve onu bir kor bulutunun içinde yana doğru savurdu. Öksürdü, dişleri kir içindeydi, boş yere daha fazla ateş çağırdı ve tanrı ondan kaçtı. "Onu güvende tutuyorum, anlamıyor musun? Seni de güvende tutabilirim. İstedğin bu değil miydi? Benim de Seninle aynı şekilde ilgilenmemi?"

Sözlerindeki samimiyeti yalanlayan bir ters yumruk daha. Apollius'u geride tutan tek şey Lore'du. Şiddetle sonuçlanmayan bir aşkı hiç tanımamış olan vahşi, güzel Lore.

"Ben senin olduğun şeyim," dedi Hestraon, kelimeler ağzını oynatırken bile Gabe'in geri çekilmesine neden oldu. "Dünyanın ruhunun yarısı. Üçümüz de olabiliriz."

"Sen," dedi Apollius, onun kaburgalarına gelişigüzel bir tekme atarak, "asla benim olduğum şey olmayacaksın."

Acıya rağmen Gabe ileri atıldı, Hestraon bir şekilde Apollius'u kazanabileceğine inanarak parmaklarını ele geçirip düşmelerini sağlamaya çalışırken bile kırık Fount'un parçalarını karıştırdı. Yaprak, rüzgâr ve dalgalarla oyulmuş bir tanesi yerine oturdu. Güneşle işaretlenmiş olan diğeri de yanına yerleşti.

Gabe toprağı eşeleyerek dalgalı altın yolu takip etti. Bir çakıl taşından daha büyük olmayan alevle oyulmuş parça yerden göz kırptı. Onu eline aldığı anda, eli taştan yapılmış gibi hissetti.

Bu bir hata. Şu anda bile Hestraon yenilgiyi kabullenemiyordu. Apollius'u incitme düşüncesine katlanamıyordu. Seni asla ihtiyacın olduğu gibi sevmeyecekler. Bu kanıt yeterli değil mi?

Bunun korkusu onu dibe çekmekle tehdit ediyordu. Gabe aşka güvenen biri değildi. Hayatındaki hiçbir şey ona bunun güvenli olduğunu öğretmemişti. Lore şiddetle renklenmeyen bir aşk tanımadıysa, ihanetle bitmeyen bir aşk da tanımamıştı. Babası. Anton.

Ama eğer bir şeye inanması gerekiyorsa, o da Lore ve Bastian'dı.

Ve korkmasına rağmen - her ne kadar bu duygudan zevk alsada

Damarlarında dolaşan güç, içinde yuva kurmuş bir büyü'nün verdiği güven - bu inanç yeterliydi. O yeterliydi. Ona bunu göstermişlerdi.

Bastian'a gemide söylediği şeyi düşündü. Telafi etmesi gereken çok şey olduğunu. Bir parçası hâlâ buna inanıyordu ama sevgi korkuyu yok ediyordu. Geçmiş ne olursa olsun, büyü olsun ya da olmasın, sevilecekti. Sadece kendisi olarak sevilecekti.

Ben Sen değilim, dedi kafasının içindeki tanrıya. Lore da Nyxara değil, Bastian da Apollius değil. Biz kendimiziz.

Alevle oyulmuş parçayı Çeşme'nin dudağına yerleştirdi.

Çeşme altın renginde parladı. Şarkı yükseldi.

Başka hiçbir şey olmadı.

Lore yeni tamamlanmış Fount'a küçümseyerek baktı. "Aferin," dedi. "Ama çok geç kaldın ve çok yanılıyorsun. Sular olmadan Fount bir hiçtir. Ve hiçbir zaman hiçbir şeyi düzeltmedi. Bunu artık biliyor. Yeni bir dünya mümkünken neden her şeyin eski haline dönelim?"

Ağzı kanıyordu. Her kalp atışında acı karnına yayılıyordu. Gabe'in her yeri zonklayan bir ağrıydı, gözünün çıkarılmasından daha kötü bir acı, şimdiye kadar katlandığı her şeyden daha kötü bir acı.

Lore'un dönüştüğü şey ellerini iki yana açtı, gözlerindeki deniz feneri parıltısı yalvarıyordu. "Cevabımı aldım, Hestraon. Ölümden sonra ne olduğunu biliyorum."

Gabe dudağındaki kanı sildi. Ayağa kalkmaya çalışmadı, göğsü kabarak tanrıya baktı. Enerjisini koruyor, bu dövüşün devam edip gideceğini biliyordu.

Belki de değil, dedi Hestraon Gabe'in kafasının içinde. Sesi artık kederli gelmiyordu. Sesi düşünceli ve çok yorgun geliyordu. Belki de değil.

Ondan vazgeçmeyeceğim, diye hırladı Gabe.

Senden bunu istemiyorum, diye yanıtladı Hestraon. Senden farklı bir yol düşünmeni istiyorum. Bir duraklama. Bizden daha iyi ol. Zaten öylesiniz.

Lore yere yığıldı. Boyutları tanrısal yenilgi tarafından yabancı hale getirilmiş olsa bile, yüzündeki ifade artık tanıdıktı. Mutlak, ezilmiş bir yenilgi. İşin bu noktaya geleceğini ikisi de bilmiyor muydu? İkisi de tanrılara karşı geldiğinizde şansınızın kâğıt kadar az olduğunu bilmiyor muydu?

Tekrar konuştuğunda, bu onun sesiydi. "Ölümden sonra hiçbir şey yok, Gabe. Hiçbir şey yok. Kişisel cehennem yok, Parlayan Âlem yok. Sadece karanlık."

Ve şaşırmış olmayı diledi. Hayatı boyunca Parlayan Âlem'in beklentisi içinde çalışmıştı ve şimdi onun var olmadığını biliyordu ve şaşırabilmeyi diliyordu.

Apollius'un sesi, şimdi, Lore sadece alt ritimde. "Bu dünyanın ötesinde bir dünya yok. Hiçbir şeye geçemezsin. Fount'un oluşturabileceği ama oluşturmamayı seçtiği bir şey. O karanlıkta denedim. Bana boyun eğmedi. Onu bir boşluktan başka bir şey yapamadım."

Sesinde korku vardı. Tanrı boyutunda ve her şeyi tüketen.

Tanrı doğruldu. Altın dikişli bir el uzattı. "Öyleyse bana gücünü ver. Benimle bir ol ki, her ölümden daha uzun süre dayanabilecek bir şeye dönüşebilelim. İki ölümden değil, hiçbir ölümden." Durakladı. "Sana istediğini veriyorum, Hestraon."

Altın eli çalınmış güneşin ışığıyla parlıyordu. Lore'un sesi şimdi kararsız ve tereddütlüydü. "Tek yapman gereken büyüden vazgeçmek Gabe, böylece hepimiz hâlâ birlikte olabiliriz. Sen, Bastian ve ben, sadece farklı bir Ben. Yeni bir şeyler olmalı. Aynı şeyi tekrar tekrar yapmaya devam edemeyiz."

Bu da ikisinin de bildiği bir şeydi, o sahilde birlikte vardıkları bir sonuçtu, hala birbirlerinin teriyle kayganlaşmıştı. Öncekiyle aynı şey onları kurtarmayacaktı. Burada yapayalnız bırakılmış, bakımsız ve saygı görmeyen, kararlarında insanlık dışı olan Fount değil. Kendi korkularını yatıştırmak için kutsallığı çalan tanrılar değil. İkisinin de etrafına inşa edilen dinler, ölümü daha nazik göstermek, onu daha nazik olmaya zorlamak için batıl inanç iskeleleri değil.

Bir şeyin iyi olmasını sağlayamazsınız, diye düşündü Hestraon. Tanrıların insani duygulara saygı duymasını sağlayamazsınız ya da bunu unutmuş bir şeyden merhamet isteyemezsiniz. Aciz bir şeyi sevgiye zorlayamazsın.

Biliyorum, diye yas tuttu tanrı. Ama denemek zorundayım. Tek yaptığım denemektir.

Bu yüzden tanrı onu ayağa kalkmaya çağırdığında, yabancı bilinç Gabe'in kaslarını çekiştirirken, o da bu yönlendirmeyi takip etti.

Görüşü Lore'a bakmakla pençeli ve siyah saçlı bir kadına bakmak, mavi bir gökyüzüne ve parlayan bir katedrale bakmak, sonra da tanrı şeklindeki bir gölgenin içindeki harabelere bakmak şeklinde ikiye bölünen Gabe kollarını uzattı. Lore, Fount aralarında duracak şekilde hareket etmişti; ihtiyatlı bir şekilde dudağına yaklaştı ve boşluğun üzerinden ona baktı.

"Bu o l a m a z , Lore," dedi Gabe sessizce, sadece Lore'a hitap ederek.

sevdiği kadın. "Bu çok fazla. Onu kimse tutamaz, sadece Fount tutabilir." Güldü, mizahsız bir sesle. "O duygusuz, yabancı bir şey olsa bile. Görünüşe göre çoğu tanrı öyle." Kollarını daha da uzatarak kendini hedef haline getirdi ve tam bir teslimiyetle aşkının derinliğini gösterdi. "Orada olduğunu biliyorum. Ondan daha güçlü olduğunu biliyorum. Bana gel ve bunu düzeltelim. Eve gel."

Tekrar yaklaştı, Fount'un etrafında yavaşça ilerledi. Işıldayan gözleri yumuşacıktı; gözyaşları hâlâ yanaklarından aşağı süzülüyordu. Lore adım adım ona yaklaştı, ta ki tam yanında durana kadar. Bu kadar yakınken, korkunç, tanrısal değişimler daha da belirgindi - ondan daha uzundu, bu mucizevi bir ilkti ve tenindeki her damar altın rengindeydi.

Gabe ona döndü, duruşu teslim olmuş gibiydi. "Farklı bir yol yaratabiliriz," diye fısıldadı, sesi Hestraon'un sesiydi. "Sen, ben ve Bastian. İçinde tanrıların olmadığı, tamamen bize ait yeni bir yol."

Elini kaldırdı. Yanağını okşadı, hâlâ o asit yanığı vardı ama Gabe ona doğru eğildi, çünkü bu oydu.

"Onu Bana ver," diye mırıldandı Lore ve bu onun sesiydi ama Apollius'un arzusuydu, ikisi şimdi birbirine o kadar karışmıştı ki. "Gabe, sadece sihri Bana ver. Birinin onu tutması gerek ve ben Fount'tan daha iyi olacağım. İnsan olduğumu hatırlıyorum. Nasıl nazik olunacağını hatırlıyorum."

Ona inanmak istedi. Ama inanamadı.

Dudaklarını yaklaştırdı; nefesi güneş ışığı ve kan tuzu kokuyordu. "Tüm güç benim olduğunda, sana ölümsüz bir şey yapabilirim. Üçümüzü de."

Baştan çıkmıştı. Elbette baştan çıkmıştı. Lore her zaman daha büyük iyiliğin canı cehenneme derdi, ama o bu sözün etkisinden tam olarak kurtulamamıştı. Sadece biraz gevşemişti.

Ama şimdilik yeterliydi. Sadece kendini değil, dünyayı düşünmek yeterliydi. Lore'un bencilliği için minnettardı, onu kurtardığı her şey için minnettardı. Ama bu o değildi.

Başını iki yana salladı. "Başka bir yol bulabiliriz."

"Başka bir yol yok," diye fısıldadı Apollius'un sesi, onunkinin altında bir çığlık vardı.

Ve sonra Gabe'in boynu kırıldı.

O

N Beyni neredeyse Apollius'u bastırmaya yetecek bir haykırıyla doluydu. Lore

Dizlerinin üzerine çökmeye çalıştı, ama hareketleri tek başına ona bağlı değildi ve Tanrı onu dik tuttu, nihai zaferi karşısında eğilmeyi reddetti.

Evet, diye mırıldandı, onun iç çığlıklarını yatıştırarak, ikisi ürkütücü bir uyum içinde buluştu. Olması gereken buydu, sevgilim.

"Vazgeçebilirdi." Tüm sihir, Fount'tan çalınmış olan her bir kırıntı içinden geçerken, sözleri hıçkırıklarla kesildi. Sonunda bedenine karşı verdiği savaşı kazandı ve Gabe'in cansız bedeninin yanında diz çöküp başını kocaman ellerinin arasına almayı başardı. Kırılmış bir oyuncak gibi korkunç bir şekilde sallanıyordu. Hareket ettirmeye çalıştığında omurların çatırdadığını duyabiliyordu, bu yüzden durdu, sanki hâlâ canı yanabilirmiş gibi. "Kendine gelirdi, güçlerini bize verirdi, bunu yapmak zorunda değildin-"

Acı.

O kadar ani, o kadar yoğunlu ki Lore çığlık atamadı. Tek yapabildiği gerginleşmek, ilahi formunun izin verdiği kadar küçülmek ve bitmesini beklemektir.

Ama asla bitmeyecekti, değil mi?

İstediğimi yapacağım. Bir fısıltı, bir kükremeden daha kötü. Ona bir seçenek sundum, değil mi? Ve o senin yerine dünyayı seçti. Bizim yerimize. Hestraon'un üçümüzün olmasını istediğine, eşit olmak istediğine dair tüm konuşmaları ve eline bir şans geçtiğinde bunu kullanmadı.

Lore ürperdi ve ürperdi, onun dikkatini çoktan çekmiş olmasına rağmen acı devam ediyordu. Sanki bu işte ortak olacaklarmış gibi konuşmuştu, onun bedenini öldürdüğü, Dani'yi öldürdüğü ve dünyanın ruhunun yarısını içtiği o gün. Ama plan asla bu değildi ve o da aptaldı, öyle olduğunu düşünecek kadar aptal.

Mari bir keresinde ona aşkın yarısının korkmak olduğunu söylemişti. Kişiden değil elbette, ama bu sevginin sizi nasıl mahvedebileceğinden, ruhunuzun bir parçasını çiğnenmek üzere teslim etmek gibi hissettirebileceğinden korkmak. Sevdiğin kişinin sana neler yapabileceğinden değil, dünyanın sana neler yapabileceğinden korkmak.

Kalbinizin bir parçasının vücudunuzun dışında dolaşmasına izin verdiğinizde.

Nyxara için üzülyordu. Sevgiye aç birinin bu tür korkuları birbiriyle nasıl karıştırabileceğini görebiliyordu. Gücün nasıl güvenlik gibi hissedilebileceğini, iyilik isteğinin nasıl bu kadar çarpıtılabileceğini.

Artık o bir tanrıydı. Kıyametin habercisiydi ve nihayet kıyamet gelmişti.

Hayır. Bu sefer çığlık yok.

Bu sefer bir çığlık değil. Gerçeğin basit bir ifadesi.

Acıyla başa çıkabilirdi. Hayatı boyunca bunu yapmıştı, bedeni taşıdığı sihirle mezar gibi olmuştu. Bunun üstesinden gelebilirdi.

Lore gözlerini kapadı, titreyerek nefes aldı. Zihnini Apollius'la paylaşmak dizlerine kadar acı suya batmak demekti, sadece Nyxara varken hiç hissetmediği bir akıntı onu çekiyordu. Bir zamanlar herkesi kurtarmak için içinden çıktığı zaman nehrinin bir saniye uzaması gibi. Bu da aynı fikirdi. Kendine izin verdiği için kafasının içinde sıkışıp kalmış, bir büyü denizinde boğuluyordu.

Ama tek yapması gereken dışarı çıkmaktı. Acıyı hissetmek, unutmak ve dışarı çıkmak.

Hayır. Bu sefer Apollius'tan. Seni aptal şey, yapma-

Lore adım attı.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LORE

Her son sadece bir duraklamadır.

-Jorach Birham, Eroccalı şair

oSmeone patikada koşuyordu. Lore onu duyabiliyordu, o anda kontrolü tekrar ele aldı, dünyanın sesleri kafasındaki çığlıkları bastırdı. Birisi patikada koşuyordu ve bunu önemsemesi gerekiyordu ama

Şu anda tek yapabildiği burada oturmak ve Gabe'i ellerinin arasına almaktı. Artık göz bandını takmıyordu, bu daha önce fark etmediği bir şeydi. Parmaklarını Gabe'in şakağındaki açıkta kalan derinin üzerinde gezdirdi, uzun yıllardır orada olan soluk kırmızı çizgiyi.

Kafasının derinliklerinde Apollius'un çığlık çığlığa bağırıldığını duyabiliyordu. Acı enfesti, ama onun üzerinde bir yerde, o çalkalanan sihirli denizin üzerinde yüzüyordu, keder onu somut bir deneyimden ziyade soyut bir gerçek olduğu bir yere doğru yönlendiriyordu. Vücudu değişti, olması gereken boyuta küçüldü, doğal olmayan altın rengi parıltısı karardı, böylece güneşten çok ay oldu. Uygun.

Eninde sonunda Apollius savaşıarak kontrolü tekrar ele geçirecekti. Onu sonsuza dek uzak tutacak kadar güçlü değildi; önce bedeni olmasa da zihni baskı altında kırılacaktı. Çılgın bir tanrı, bencil bir tanrıdan daha kötü olurdu.

Ama şimdi bunu düşünemezdi. Uzun zamandır kaçtığı çözümün kendisini sunduğunu düşünemezdi. Düşüncelerini elinden geldiğince temizledi, elini Gabe'in saçlarında gezdirdi.

Onu geri getirebilirdi. Evrenin ruhu teninin altında yüzüyordu; onu geri getirebilirdi. Ama bu o olmayacaktı, gerçekten; bunu biliyordu. Gemi patladığında rıhtımdaki gibi değildi, herkesin hayatı daha eşiği geçmeden yerine oturmuştu. O zamanki gibi bile değildi.

Tanrıları zihinlerinden kovmak için kendini ve Bastian'ı öldürmeyi denemişti. Ölüm ertelenebilirdi ama kandırılamazdı ve bir kez sonsuzluğa girdiğinizde gerçek bir geri dönüş yoktu.

Bu yüzden burada oturdu, onu kucakladı ve patikadan gelen kişinin ne yaptığını görmesini bekledi.

Tabii ki gelen Bastian'dı, siyah saçları terden keçeleşmiş, yüzü çizik içinde ve kanıyordu. Yolun başına geldiğinde nefes nefese kalmıştı, içlerinde yaşamın daha az acı vermesini sağlayacak bir tanrı büyü olmaya tek kişi oydu.

Gözleri büyüdü. Kızardı, sonra kapandı. "Ah, aşkım," diye mırıldandı, çizgileri eğri bögür olmuştu. "Aşkım, ne oldu?"

Lore nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Ağzını açtığında kırık bir ses çıktı.

Bastian bacaklarına ağırlık bağlanmış gibi yürüdü ve bir yığın halinde yanlarına yığıldı. Gabe'in cesedine bakarken gözbebeklerinin etrafında beyaz bir halka belirdi. Lore onun öfkelenmesini beklemiyordu, böyle biri olmadığını biliyordu. Ama kollarını omuzlarına dolamasını ve onu kendine çekmesini de beklemiyordu. "Bunu yapmak istememiştin," diye mırıldandı altın sarısı saçlarına. "İstemediğini biliyorum."

Ve tabii ki istemediğini, hem onu hem de Gabe'i sevdiğini söylemek istedi ama Apollius'un sesi dilini tuttu. "Elbette sevdim, embesil."

Bastian'ın kolu kızın etrafında sertleşti, sanki tanrıyı sıkıp çıkarabilirdi.

Lore ellerini ağzına kapattı, tüm kaslarını kilitledi ama Bastian'ın sesi çıkmadı. "Ona ölümsüzlük teklif ettim. Gücünü teslim etmesini, Her Şeyin Tanrısı olmama izin vermesini ve onu ölümsüz bir şey yapacağımı söyledim. Ama yapmadı, ben de onu öldürdüm ve yine de Her Şeyin Tanrısı oldum."

İstemediğiniz bir gülümsemeyle dudaklarınızı germek korkunç bir duyguydu. Tek istediğin ağlamakken.

Ama Bastian onun gitmesine izin vermedi, kendisinin kaydığını hissetse de, Apollius'un pençeleriyle ilerlediğini hissetse de. Ve onun bu şekilde parçalandığını görmek korkunçtu. Ona olan aşkı, Gabe'e olan aşkı, keder, dehşet ve öfke hepsi birbirine karışmış ve içinden çıkılmaz bir hal almıştı.

Üçü, üçgen, yarıdan fazla olan bütün. Artık birbirleri için ne olduklarını bildiklerine göre, tüm bunların sonunda onlar için huzur olabileceğini düşünmüştü. Lore hiçbir zaman gerçek huzuru bulamamıştı. Her seferinde ondan kaçmıştı.

Ama Bastian'a verebileceği bir şeydi belki de. Hâlâ bu dünyada olan herkese, hem neredeyse sona erdiğini bilenlere hem de asla sona ermeyecek olanlara.

Bastian'ın elinden kurtulmaya çalıştı ama Bastian bırakmadı. "Bunu yapmak zorundayım Bastian. Tek yol bu; her zaman tek yol bu oldu."

Bastian onu duymamış gibi davrandı.

Fount hâlâ şarkı söylüyordu, kulağının dibinde bir müzik. Kız onu içip kuruttuktan, sularında tuttuğu her şeyi aldıktan sonra şarkısı kederli olmuştu. Şimdi şarkının tınısı değişiyor, minör tonlardan yükseliyordu. Umut. Bunun sona erebileceğine, döngünün bittiğine ve asla yeniden başlayamayacağına dair umut. Büyü onun derinliklerindeydi; artık sadece Fount'a geri tükürmek söz konusu değildi. Büyü onu tamamen değiştirmişti.

O yürüyen ölümdü, o kıyametin tohumuydu, o ormanın yeniden büyümesini sağlayan ateşti.

Bunun gerçekleşmesi için yanması gerekiyordu.

"Beni dinle." Bastian'ın çenesini kavradı, gözlerinin içine baktı, gözlerinin sadece kahverengi oluşundan ve altın rengi lekeler içermeyişinden keyif aldı. "Seni seviyorum. Onu sevdim." Yutkundu. "Sonrası yok, ama tüm bu hiçliğin içinde onu bulmayı başarabilirsem, belki onu geri gönderebilirim."

"Dur, Lore." Avucuyla ağzını kapattı; sanki derisi hâlâ yanıyormuş gibi irkildiğini gördü. "Dur. Ölmüyorsun."

Bu kelime Apollius'un alev almasına neden oldu, görüşü altın rengi ışığı aşarak tamamen beyazlaştı. İç denizine geri batarken kontrolü ellerinden kayıp gitti, vücudu tekrar tanrı oranlarına dönüştü.

Lore'un eli Bastian'ı kenara itti; ayağa kalktı, ayakları yerden kesildi, kanatlarını açtı. "Asla ölmeyeceğim!" diye bağırdı, Apollius'un sesi kendi ses tellerini yakalamıştı, kendi ses tonu öfkesinin içinde kaybolmuştu. "Anlamıyor musun? Dünya yeni, Ben onun yeni güneşiyim ve *asla ölmeyeceğim*! Hiçbir şey Bana sahip olamayacak!"

Yine korku. Sevgiden gelen türden değil. Sadece kendinle ilgili olan türden.

Yolda bir hareketlilik vardı ama Lore dikkatini veremeyecek kadar ileri gitmişti, Apollius'tan kurtulmaya çalışmakla meşguldü. Hayatını kurtarmak için bunca yıl çalıştıktan sonra, onu vermeye çalışmakla meşguldü.

Tanrılar ölmüş ve ölüyordu, bu haksızlıktı.

Lore hantal bedeninin kontrolünü ele geçirmek için savaştı, en azından

kendini ileri doğru adım atmaya zorladı. Attı ama yalpalıyordu, bacakları çok uzundu, parçalanmış zihni bu kadar büyük bir kütleyi yönetmeye alışık değildi. Kendi gözlerinin parıltısı kör ediciydi, Fount'un altın dikişli taşı tarafından ona geri ışınlanıyordu. Oraya varabilirse, kendini içeri atabilirse, Apollius'un giderek çaresizleşen tutuşunu pençeleriyle aşmayı başarabilirse...

Yolunu kesen bir şey, göz ışığında aydınlandı. Uzun, soluk saçlar. Ela gözler. Kendisininkinden daha uzun ve ince, ama bir şekilde yine de benzer bir vücut.

Annesi.

Tanıdık ve tarifsiz bir acı, bedenindeki tanrıların verebileceğinden çok daha farklı ve çok daha ağır bir acı. Dizlerinin bağı çözüldü; Lore tökezleyerek yere doğru eğildi. Apollius çenesini, dilini kontrol etmek için savaştı ama kederi çok güçlüydü. Annesi nihayet geldiğinde artık çok geç olması ne kadar korkunçtu. Annesinin onu sadece canavarlaştığında görmesi ne kadar korkunçtu.

"Anne," diye mırıldandı Lore, sessiz ve çiğ ve olamayacağını bildiği bir şeyi istiyordu, çünkü annelerin büyüğü buydu. Daha iyisini bilerseniz bile, bir parçanız onlardan imkansız yapmalarını beklerdi. "Yardım et."

"Buradayım, bebeğim." Annesinin sesi koşmanın yorgunluğu ve akmayan gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. "Ben buradayım. Yardım edebilirim. Ama dediklerimi yapmalısın, zor gelse bile. Sen çok güçlüsün. Çok cesursun. Bunu yapabilirsin." Lore kendini güçlü hissetmiyordu. Lore kendini cesur hissetmiyordu. Ama başını salladı. "Özür dilerim. Aptaldım, her şeyi daha iyi yapabileceğime beni ikna etmesine izin verdim."

."

"Daha iyisini istediğin için özür dileme." Yeraltı mezarlığında bile, ilişkileri tuhaf ve en iyi ihtimalle gerginken, annesi onunla hiçbir zaman bir annenin konuşacağı gibi konuşmamıştı, ne sevgiyle ne de öğütle. Şimdi azarlanmak neredeyse iyi hissettiriyordu. "Daha iyi olma isteğin sana karşı kullanıldığı için özür dileme, Lore. Tüm bunlar gerçekten de bundan ibaret. Gerçekten inanan insanlar için, inancı sadece güç için kullanmayan insanlar için. Merhamet, daha iyisini istemek ve sonunda hepsi yalan olsa bile: Bu şeyler iyidir. Bunlar doğrudur."

Onun yanında, Fount'un yanında, Bastian hâlâ Gabe'in bedenini kucaklıyor, parmaklarını diğer adamın saçlarında gezdiriyordu. Lilia'ya yaklaşmaya çalışmadı, sanki bu olaydaki rolünün şimdilik durduğunu biliyor gibiydi.

Lore'un boğazından bir hıçkırık koptu. Bu ona bir fırsat verdi. "Seni aptal

Gömülü fahişe," diye hırladı tanrı annesine, "tanrısallık hakkında hiçbir şey bilmiyorsun-"

Lore dişlerini dudağına kenetledi, ta ki derisinin kırıldığını hissedene kadar, sesini çıkarmasına izin vermedi.

"Dinle bebeğim," dedi Lilia. "Onu bana vermelisin."

Fount'un şarkısı bir kez daha kelimelere dönüşerek kreşendoya ulaştı. **Evet, şarkı söylüyordu, evet, bir kap, her şeyi geri getirecek bir kap.**

Lilia bir tanrının avatarı değildi. Ama belki de gücü çalmak için tanrısallık gerekiyordu, vermek için değil. Lore Her Şeyin Tanrısıydı ve onun kavrayışının ötesinde hiçbir şey yoktu.

Kafasının içinde Apollius çığlık attı. Sanki kemikleri hapisane parmaklıklarıymış gibi iç organlarını hırpalıyordu; kafasındaki basınç patlamaya yaklaşmıştı.

"Öleceksin," dedi Lore basitçe, bir argümanı çıplak bırakarak. "Onu Fount'a götürmek seni öldürecek, başka türlü geri veremeyeceğin kadar çok şey var."

"Biliyorum," diye yatıştırdı annesi. Bir adım öne çıktı ve Lore'un canavar biçimli yüzünü ellerinin arasına aldı. "Biliyorum. Ben buna hazırım."

"Ya hazır değilsem?" Lore fısıldadı.

Lilia'yı hiç anne olarak görmemişti, gerçekten. O ilk on üç yılda bile, bir kol mesafesinde tutulmuştu. Ve şimdi, burada: sevgisinin kanıtı, her zaman orada olduğunun kanıtı ve son kanıt, içlerinden birinin ölmesi gerektiği idi ve Lilia bunun çocuğu olmasına izin vermeyecekti.

Gözyaşları Lilia'nın gözlerinden serbestçe döküldü, Lore'un kilere ikizdi. Başını öne eğip alnını kızıninkine yasladı ve Lore'un gözyaşlarını nazik parmaklarıyla temizledi.

"Sen," dedi Lilia, "şimdiye kadar yaptığım tek iyi şeysin. O gün seni koşturmak beni ikiye böldü. Bu benim yaptığım tek iyi şeydi." Derin, titrek bir nefes aldı. "İzin ver kefareti ödeyeyim bebeğim, kalbim. Sonunda içinde yaşayabileceğin bir dünya yaratmama izin ver."

Lore öne, öz annesinin kollarına düştü. Hıçkırıkları kuralsızdı, sarsıcı şeylerdi. Lilia onları tuttu, elleri daha önce hiç izin verilmediği şekilde yatıştırıcı ve tatlıydı.

Apollius hâlâ bağıırıyordu, çığlıkları yalvarmadan öfkeye dönüşüyor, bunu düşündüğü için bile ona acı çektireceğini söylüyordu. Ama Lore, burada annesinin kollarında, annesinin sevgisiyle çevrenmiş bir halde, bunu duymazdan gelebilirdi. Annesi onu kurtarmaya gelmişti.

Lore da ona izin verecekti.

Fount'un suları vücudunun her parçasına işlemiştii; bir yutkunmadan çok bir rezervuar gibi. Ve Lore buna izin verdiğinde -bu gücü dilemiş olan her parçasından tamamen vazgeçtiğinde, korkunç tanrısallığın her parçasını reddettiğinde- Bastian'la evlendikten sonra Kuzey Mabedi'nde yudumu ağzına geri geldiğinde olduğu gibi hissetmedi. Her bir gözeneğinden, sıkılmış bir paçavra gibi sızarak kaçtı.

Onun yerine annesinin içine sızdı.

Ama tüm bu telaşın içinde bir an vardı, sadece bir kalp atışı, ikisi de insan şeklindeyken, sihir Lore'u terk ettiğinde, Lilia'ya girmeden hemen önce. İlk ve son kez kucaklaşan bir anne ve kız olabildikleri zaman.

Lilia altın gibi parlayan elleriyle Lore'u itti. Ela gözleri geniş ve parlaktı; nefesi kesildi ve Lore Apollius'u duyduğunu biliyordu, tanrı ikinci ölümünün yaklaştığını bildiği için elinden gelen her türlü hakareti savuruyordu.

Lore'un annesi ona baktı. Gülümsedi. "Seni seviyorum." Sonra kendini geriye, Fount'un içine attı.

Pınar patladı, bir zamanlar sahip olduğu güç, sanki onu nasıl tutacağını unutmuş gibi, bir parlama ile geri döndü. Ya da belki kutlama için.

Altın ışıktan ve en koyu karanlıktan oluşan bir fırtına Fount'un dudağının üzerinde birbirine dolandı ve berrak, köpüklü bir su fışkırmasıyla gizlendi. Kendini dünyanın tuvaline fırlattı, gökyüzünü gölgeledi. Karanlık, girdaplı, erimiş altınla çerçevelenmiş sonsuz bir boşluk, sanki Fount sonsuzluğu dökmüş gibi.

Lore da oradaydı, o eşikte. Bu esneyen yıldızlarla dolu kapıyı görmüştü. Ve şimdi onun ötesinde hiçbir şey olmadığını biliyordu. Annesi gitmişti, tamamen gitmişti ve bu bir huzur olsa da, yine de boğazında bir hıçkırık koptu.

Havadaki uğultu yoğunlaştı. Sonsuzluğa açılan kapı, o izledikçe, açmakta olan bir çiçek gibi yavaşça büyüdü. Atmosfer gerilmiş, öne doğru eğilmiş, her şey o eşiğe doğru çekilmiş gibiydi.

Dünyanın iplikleri, sanki dikişler kesilmiş gibi etrafında parladı. Yeni bir korku midesini kemiriyordu. Lore başını kaldırdı, başı kederden ağırlaşmıştı. "Neler oluyor?"

Fount ona cevap vermedi. Uğultu devam etti, çekim, gökyüzündeki boşluk açıldı, açıldı.

Fount sonunda yüksek sesle konuşarak, "**Bu dünya iyi durumda değil,**" dedi

kafasından ziyade, alçak bir ses patlaması. "Bir **tane daha yapmanın zamanı geldi.**"

Sözcükler ilk başta algılanmadı. Farkına vardıklarında, Lore hayal kırıklığına uğramış bir çığlıkla ellerini yere vurdu. "Hayır! İstedğin şeyi yaptım! Gücünü geri aldın!"

Lore'un görüşünün köşelerinde, büyü iplikleri kendilerini taştan ve yapraktan, sudan ve rüzgârdan ayırdı; dünya bileşik parçalara geri çözüldü. "**Gücümüzü geri aldık,**" diye kabul etti Fount. "**Ve onu kullanıyoruz.**"

Umutsuzluğa kapıldığını düşündüğü pek çok an olmuştu ama hiçbirini bununla kıyaslanamazdı. Lore, Fount'un avlusunun kırık fayansları üzerine yığıldı, yaralı avuç içleri kucağında gevşekti. Tüm bunlar ve hâlâ dünyanın sonu. Tüm bunlara rağmen kıyameti o başlatmıştı.

"**Bu onarılamayacak kadar büyük bir yara,**" diye devam etti Fount. "**Tanrı vergisi bir ruh sonsuzluğa doğru yırtılıyor. Onu geri dikebilecek tek şey başka bir ölüm, tanrısallığı elinde tutan başka bir ölüm. Bu kapıyı kapatacaktır.**" Durakladı ve tekrar konuştuğunda, düşünceli ve öğüt veren bir ima vardı. "**Ama sen ölmek istemiyorsun.**"

Tabii ki. Tabii ki. "Ya ölürsem?" Lore sordu.

"**Bizim yolumuz daha temiz,**" diye yanıtladı Fount. "**Daha kolay.**"

Bir kahkaha attı. O ve Fount bu konuda birleşmişlerdi: İkisi de her zaman kolay yolu seçmişti. Yakalanırsanız, yozlaşmış Kral'ın size sunduğu anlaşmayı kabul edin. Eğer yarattığın dünya sana uygun değilse, onu yık ve yeniden dene.

Sonunda onu yakalamıştı.

Lore'un içinde lanet edecek bir şey yoktu. Hıçkırıklara boğulacak hali bile yoktu. Kendini öne doğru bıraktı, başı kırık fayansların üzerine düştü, nefesini ve kalbini hissetmek için son bir an ayırdı.

Saçındaki o eli hisset, okşayan, tanıdık. Bastian.

"Pekâlâ," diye mırıldandı. "Sonunda benim bölümüme geldik."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

BASTIAN

Bak, Sen her zaman bir yol açarsın.

-Dua Kitabı, 8645. Bölüm (Dua Kitabı'ndaki son bölüm)

Compendium)

Gabe-Gabe'in cesediyle otururken aklına gelmişti, ama onu bu şekilde, sadece bir ceset olarak düşünmeyi reddediyor ve Lore'un annesine sarılışını izlerken muhtemelen bu gece öleceğini düşünüyordu.

Bu düşünce *yeni* değildi elbette. Apollius bedenini terk ettiğinden beri, Jax'ın Altın Dağ'a giden gemisine bindiğinden beri bir yanı bu ihtimali düşünüyordu. Kirythea'nın planlarına aniden karşı çıkmanın siyasi sonuçları, sarayının yeni keşfedilen dini coşkusuyla nasıl başa çıkacağı konusunda endişelenmesi gerekirdi. Ama bunlar Bastian'ın aklının ucundan bile geçmiyordu ve bunun tek nedeni, aslında pek de iyi bir Kral olmaması değildi. Çünkü bir şekilde bu tür şeylerin kendi sorunu olmayacağını biliyordu. Bunların kendisinden daha uygun zihinlere bırakılacağını biliyordu.

Çünkü bu onun göreviydi. Lore için ölmek. Dünyanın geri kalanı için de. Ama en çok onun için.

Annesi gittikten sonra Lilia'nın yığılışını, büyüyle şişip Fount tarafından yutuluşunu izlemişti. Lore'un yüzünde bir şaşkınlık vardı, Lilia kaybolduğunda ve yıldız-boşluğu onun yerine geçtiğinde, Fount'tan siyah ve altın rengi bir su gayzeri gibi fişkırdığında. O böyle bir şaşkınlık yaşamamıştı. Daha fazlasının geleceğini biliyordu.

Her zaman daha fazlası vardı.

Ama Bastian acele etmedi, Lore Fount'a bağırıp çağırırken bile, dünyanın etrafında döndüğünü hissediyordu. Zaman vardı, çünkü ölecekti ve ölümü her şeyi sona erdirecekti. Sonsuzluğun şarap şişesinde bir mantar,

mühürleyerek kapattı.

Gabe'in gözü açıktı, cam gibiydi; Lore'un onu kapatmaya fırsatı olmamıştı, şok ve tanrıyla doluydu. Bastian bunu onun yerine yaptı, Gabe'in kapağını parlayan mavi irisin üzerine nazikçe kapattı. Elini Gabe'in çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdirdi, kurumuş kanın çoğunu temizleyene kadar parmaklarını kızıl altın rengi saçların arasında gezdirdi, pulları fırçaladı. Onu son bir kez öptü, ama Gabe'in ağzı sert ve soğukken bunu yapmaya zor dayanıyordu. Her zaman sert ve soğuk *görünmeye* çalışan bir adam için, hiç ama hiç böyle öpüşmemişti. Bastian bu öpüşmeleri sadece birkaç kez yaşamıştı ama iddiasında kendinden emindi. Gabriel Remaut her zaman ateş gibi öpüşmüştü.

Sonra Bastian ayağa kalktı ve diğer aşkına doğru yürüdü.

Lore'da hiç gözyaşı kalmamıştı. Bu duyguyu biliyordu. Yıkık avluda, Fount evreni çözme işlemine başladığında tamamen yenilmiş bir halde, ölmek için cesaretini toplamaya çalışarak yatıyordu. Bastian yavaşça uzandı ve elini saçlarına doladı, hafifçe bastırdı.

Bastian kendi bölümüne geldiklerini söylediğinde ilk başta anlamamıştı. Bastian'ın hatasıydı; dramatik olma yeteneği, *boş ver bunları, senin için öleceğim* dememesini gerektiriyordu, özellikle de dramatik olmak için eline çok fazla fırsat geçmeyecek gibi görünürken. Ama bunu söylediğinde, o mükemmel gözleri kocaman açıldı, çenesi gerildi ve çenesi yukarı kalktı; bu, ona avucundaki yara izi kadar tanıdık gelen bir meydan okuma resmiydi.

"Hayır," dedi basitçe. Küfür yok, kavga yok, sadece basitçe reddetme. "Buna izin vermeyeceğim. Lütfen Bastian, ikinizi de kaybedemem."

"Görünüşe göre birimiz diğer ikisini kaybetmek zorunda kalacak, yoksa dünyanın sonu gelecek. Bu nasıl bir adalet?" Adam Lore'un saçlarını düzeltti ve Lore çok yorgun bir şekilde onun dokunuşuna yaslandı. "Lore, sevgilim, senin için bunun ötesinde bir hayat olabilir. Bunu senin için yapmama izin ver." Yanında diz çöktü, dudakları alına değecek şekilde onu öne doğru çekti. "Bir kereliğine kahraman olmama izin ver."

"Senin kahraman olmanı hiç istemedim," diye mırıldandı. "İkinizden biri. Buna ihtiyacım yoktu."

"Elbette yok." Onun tenine karşı gülümsedi. "Kendi kahramanınız olmak istediğinizi söyleyebilirim ama bu da pek doğru değil. Kahramanlara ihtiyacımız yoktu, hiçbirimizin. Yine de denemek isterim."

Kızın ona olan tutuşu sıkılaştı. Etraflarında Fount şarkı söylüyor, sonsuzluk mırıldanıyor ve havadaki boşluk yavaşça, yavaşça büyüyordu.

"Lütfen, Bastian." Ne için yalvardığını bilmiyordu, gerçekten.

Kelimeler sadece çaresizliğinin aldığı şekildi. "Lütfen, bunu yapamam."

"Yapabilirsin ama." Ellerini dudaklarına götürdü, sert parmak eklemlerini öptü. "Yaşamak için çok mücadele ettin, Lore. Kimsenin yaşamaması gereken şeyleri yaşadın ve bunun bir nedeni olmalı. İzin ver bunu korumana izin vereyim." Parmaklarına karşı konuştu, sessiz. "Kahramanın olmama izin ver."

"Zaten öyleydin," diye mırıldandı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken. Kadın gözyaşlarını durdurmak için hiçbir şey yapmadı, o da gözyaşlarını sildi. "İkiniz de sahip olduğum süre boyunca hak ettiğimden daha iyiydiniz."

"Sus." Onu alnından öptü. Kendi boğazı bir testere bıçağıydı, ama onun görmesine izin verirse, ne kadar korktuğunu bilmesine izin verirse lanet olsun ona. Tüm o esneyen siyah ve Apollius'un anılarına açılan o kapının, o sonsuz boşluğun düşüncesi. "Biz birbirimiz içindik. Üçümüz için de. Şimdi de ben senin için olacağım, tamam mı?"

"Sana izin vermeyeceğim." Dengesiz bacakları üzerinde durdu, Fount'a ve üzerindeki esneyen boşluğa doğru topallayarak ilerledi. "Sonunda uğruna kendimi feda etmeye degecek bir şeyim var-"

Bastian kızın kolunu tuttu ve kız onunla mücadele etti; zayıf olmasına rağmen yine de mücadele ediyordu. Bastian onun kollarını iki yanına sıkıştırdı ve ona sıkıca sarıldı. "Gerekirse seni bayıltırım," diye fısıldadı saçlarına. "Başının arkasında tam olarak nereye bastıracağımı biliyorum. Gabe'i bu kadar yakından izlemek orada işe yaradı."

Lore başını salladı. Adam onu durdurmak için başını avuçlarının arasına aldı, tutulma izi şakağındakine sertçe değişiyordu. "Korkmuyorum," diye yalan söyledi. "Belki de tüm bu hiçliğin içinde onu bulabileceğini söylemiştin. Belki ben de bulabilirim."

Bastian dua edecek bir şey olduğunu düşündüğü zamanlarda bile dua eden biri olmamıştı. Şimdi öyle olmadığını biliyordu ama yine de sözlerinin tılsımlı bir niteliği vardı, umut doluydu. Sanki onları söyleyerek gerçek olmalarını sağlayabilirmiş gibi.

Şimdi hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu, onun Lore'u, en sevdiği. Ona acı vermeyecek bir çıkış yolu olmasını diledi. Ama yoktu ve eğer bunun için hâlâ lanetlenecek tanrılar olsaydı, duygusuz Fount dışında herhangi bir şey olsaydı, bunu yapardı.

Hıçkırıkları yatışana kadar onu yakınında tuttu, yatışacakları kadar. Kızın yanaklarını sildi. "Nefes al aşkım, berbat görünüyorsun."

Bir hıçkırık yarı kahkahaya dönüştü. Lore yüzünü onun göğsüne gömdü. "Beni böyle mi hatırlayacaksın, eğer... eğer hatırlamak yapabileceğin bir şeyse?"

"Hayır." Çenesini ellerinin arasına aldı. "Boks ringindeki o ilk geceyi hatırlıyor musun? Seni yakalamak için çok zekice bir tuzak kurduğum geceyi? Ben hatırlıyorum. Michal'in geldiğini ve seni göreceğini bildiğim için ringin diğer tarafına baktım. Yüzünde şu ifade vardı. Şaşırmıştın, ağzın açıldı -tatlı olduğunu da eklemeliyim- ve saçların vahşi, gözlerin parlaktı. Beni öldürebilecekmişsin gibi görünüyordun ve ben de buna izin verirdim. Yanında bizim Mort vardı, çok asil, yardımına koşmaya hazır, ama yine de açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi hareket etmemi izliyordu. Sizi böyle hatırlayacağım. İkinizi de. Vahşi, güzel ve bir sondan ziyade bir başlangıç."

Tekrar hıçkırdı, boğuldu. Yavaş yavaş, adam uzaklaşana kadar ona sarılmasını gevşetti. Ona dokunmamak yanlış geliyordu ama bu daha fazla ertelenemezdi. Bastian, uğuldayan boşluğa, kapatılmazsa dünyayı yiyip bitirecek olan sonsuzluğa açılan kapıya dönerken, bunu önemsemediği diğer görevler gibi düşündü. Bir görev daha, sonra dinlenebilirdi.

"Seni seviyorum," diye seslendi Lore'a. Sıradan bir şekilde, kahvaltıdan ayrılırken söylediği gibi. "Bunu unutma. İkimiz de seni sonuna kadar sevdik ve bizden geriye ne kaldıysa seni ondan çok daha uzun süre sevecek."

Sonsuzluğa açılan deliğin önünde durdu ve hoşlanmadığı bir saray mensubuna attığı aynı etkilenmemiş bakışı ona da attı. "Pekâlâ," diye seslendi Fount'a. "Görünüşe göre ölmek için eski bir tanrıya ihtiyacınız var ve ben bu pozisyon için başvuruyorum."

"**Sen yeterli olursun.**" Fount'un sesi sıkılmış gibiydi. Dünyaların yaratılması ve yok edilmesi onun için bir şey ifade etmiyordu. "**Dikişleri onarırsın.**"

"Ve dünya devam edecek mi?" Korkmak istemiyordu ama yine de sesine sızdı.

"**Her zaman olduğu gibi devam edeceğiz.**" Sular Fount'un kenarına doğru sıçradı. "**En azından izlemesi ilginç olacak.**"

"En azından," diye onayladı Bastian. Tekrar Lore'a bakmak için döndü. Başka söz yoktu; hepsini söylemişti. Ama elini kaldırdı, yara izini öptü. Sadece bir toplantı için ayrılıyor olsaydı, sanki onu yakında tekrar görecekmış gibi, ona vereceği aynı dalgayla kaldırdı.

İçindeki her kırıntıyla, bir zamanlar güç sahibi olan her parçayla bunun doğru olmasını diledi.

Sonra kapıdan geçip karanlığa, yıldızlara ve erimiş altına, kendisini bekleyen şeye doğru adım attı.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

LORE

Nihayetinde, bir tanrının yaratılması basit bir meseledir: Birinin dünyanın istediği gibi olmadığına karar vermesi ve hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermemesidir. Sonuçlarını umursamadan her türlü kadere meydan okuyan biridir.

-*İlahi Kaderlerden: Pantheon'un Oluşumu*, yazar Argus Snow (15 AGF tarafından yasaklandı, hayatta kalan tek kopyası Farramark'ta bulundu Üniversite)

hSe dağdan inişini hatırlamıyordu. Lore, daha kapı kapanmadan Fount'un avlusundan ayrılmıştı bile.

Bastian'ın anısı, yıldızların arasında kaybolmak yerine, bütün, sabit ve ileriye doğru hareket ediyordu. Uğultu kesildi, aniden kapanan bir ağız gibi kısıldı. Fount'un şarkısı kreşendo yaptı, muzaffer, sevinçli.

Kıyamet önlenmişti. Bu ona sadece her şeye mal olmuştu.

Sahile doğru yaptığı yolculuğun bir noktasında güneş geri geldi ve yanmış ormanın, külden arınmış gökyüzünün üzerine ışık sızdırdı. Boş boş, Rayhan'ın gümüş aletlerinin şimdi ne yaptığını, hareketsiz mi yoksa çılgınca mı döndüklerini merak etti. Yarattığı dünyanın neye benzeyeceğini merak etti.

Sessizce ağaç sınırını geçti. Sahilde beklediğinden daha fazla insan vardı; bazı gemiler, Auverrani, Caldienan ve Kirythean, ama askerler birbirleriyle savaşıyor gibi görünmüyordu. Görünüşe göre her şeyin aniden sona ermesi insanları bir araya getirmişti.

Başka tekneler de vardı. Birbirine tutturulmuş kütüklerden yapılmış, kaba yontulmuş şeyler, soluk kumaştan garip bir grup insan tarafından mürettebat. Limandan kaçan mahkûmlar -Lore, Raihan'ın teknesini aldıktan sonra daha fazla gemi yapmış gibi görünüyorlardı. Belki şimdi nihayet yollarını bulabilirlerdi.

Eve.

Soluk giysili insanlardan biri, ağaç sınırına yakın sahilde tanıdık bir şeklin yanındaydı ve birinin omzunu bağlıyordu. Raihan. Bir kolu eksik gibi görünen Val'e yardım ediyordu. Lore içgüdüleriyle hareket ederek onlara doğru ilerledi. Kafasında gerçek düşüncelerin oluşmasına izin vermiyordu, henüz değil. Canını çok yakıyorlardı.

Onu ilk Malcolm gördü. İfadesi önce şok, sonra korku ve endişe arasında gidip geldi. "Ah, Lore."

Onun adıyla diğerleri döndü. Alie, Val, Mari. Mari ona doğru koştu, Alie çok geride değildi. Val denedi ama yavaş hareket etti.

Mari onu ezici bir kucaklamayla sardı; Lore karşılık vermek istedi ama kolları bacakları taşlarla doluydu.

"Fare," diye nefes aldı annesi saçlarının arasından. "Tanrım, gittiğini sanmışım."

Bir süreliğine gitmişti. Ama Lore bunu söylemedi, sadece başını annesinin omzuna yasladı. Bunu yaparken gözleri Alie'ninkilerle birleşti. Aralarında bilmiş bir bakış geçti. Alie keskin bir nefes aldı.

Lore Val'in yanına gitti ve onun kanla kaplı omzuna nazikçe dokundu. "Çok üzgünüm anne."

"Sen değildin." Gülümsemesi zoraki bir şeydi ama yine de oradaydı. "Şu sinir bozucu cesetlerden biri."

"Birden fazla," dedi Mari usulca.

"Ama o bendim." Ağlamak istedi ama ağlamadı. Duyguları onu etkileyemeyecek kadar uzakta, karanlık bir deliğe düşmüş gibi hissediyordu. "Onlara herkesi uzak tutmalarını söyledim."

Val basitçe, "Seni affediyorum," dedi ve onu kendine çekmek için kalan kolunu kaldırdı. "Kendinde değildin. Ve sanırım ipucunu alabilirdim. En azından vurulan benim kolum değildi."

Lore gözlerini kapattı.

Alie daha fazla yaklaşmadan önce annesinin onu bırakmasını bekledi. Sanki Lore ürküp kaçacakmış gibi yavaşça yaklaştı ve bir elini onun koluna koydu. "Onlar..."

Kelimeler gelmiyordu. Bu yüzden Lore sadece başını salladı.

Alie'nin nefesi kesildi. Bileğinin arkasını ağzına bastırdı ve bir kez hıçkırdı. Gözlerini kapattı. Gözlerini açtığı anda bir amaç uğruna parlıyorlardı. "Pekala," dedi. "Sanırım bu Auverrain Kraliçesi olduğum anlamına geliyor. Kahretsin."

Sesi son kelimedede kesildi. Lore Alie'yi kollarına aldı, küçük kadının hıçkırıkları tüm bedenini sarmıştı. Lore onu bitene kadar tuttu, gözleri nemliydi ama kendini tutuyordu. Kederi kimseye gösteremeyeceği kadar derindi, ışıktan saklanan vahşi bir hayvandı. Sadece yalnız kaldığında ortaya çıkacaktı ve Lore ortaya çıktığında hayatta kalıp kalamayacağından tam olarak emin değildi.

Malcolm, Alie'nin sahip olduğu aynı temkinli havayla yaklaştı. Soru sormadı, sadece ikisini de güçlü kollarıyla sardı. Michal onu takip etti ama geride durdu. Bir elini kaldırdı ve Lore'un kürek kemiklerinin arasına yerleştirdi, rahatlatıcı bir dokunuş.

Birbirlerine sarılmaları gevşeyip en kötüsü geçtiğinde Malcolm gülümsemeye çalıştı. "Onlar hakkında kitaplar olmasını sağlayacağım," dedi sessiz ve güçlü bir inançla. "Gabe muhtemelen bundan nefret eder ama Bastian buna bayılır."

"İçlerindeki her şey doğru olduğu sürece," dedi Lore usulca. Düşünüyordu. Rayhan'a baktı, sonra tekrar dağa döndü.

Raihan temkinli adımlarla yaklaştı. Gözlerinde merak parlıyordu ve bu meraktan biraz da utanç duyuyordu, ama onu köreltecek kadar değil. "Sisin dağıldığını gördük ve sonra gemileri gördük," dedi Lore'un yüzündeki soruyu yanıtlarken. "Ve tüm aletlerim parçalanacakmış gibi dönmeye başladığında, Sersha gelip araştırmamız gerektiğini söyledi. Teknemle açılmak kadar rahat değildi ama yaptığımız kayıklar işe yaradı."

"Tekne için üzgünüm," dedi Lore. "Buralarda bir yerde."

Başını salladı. "Eğer ölümler onu parçalamadıysa. Görünüşe göre onları kaçırmışız; biz yelken açarken hepsi denize geri dönmüş."

"Gabe Mount'a ulaştığında onları bırakmış olmalıyım," diye mırıldandı, parçaları birleştirerek. "Onu öldürmeden hemen önce."

Bunu söylemek istememişti. Küçük gruplarındaki herkesi bir ürperti sardı ama hiçbirisi ondan uzaklaşmadı. Alie uzanıp onun elini tuttu. Malcolm titreyen avucunu onun omzuna koydu.

Raihan'ın gözleri büyüdü. Başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

Alie bir kez daha burnunu çekti, sonra elini yüzüne götürdü. "Öyleyse her şey bitti," dedi. "Fount tüm güce sahip. Dünya kendi kendini düzeltecek."

"Bazıları," dedi Lore sessizce, bakışlarının hâlâ yukarıya, Altın Dağ'a doğru çekildiğini hissederek. "Bazı şeyler bizden kaynaklanıyor. Yüce bir güç her şeyi düzeltemez." Hafifçe homurdandı. "*Düzeltmek de istemez.* O insan değil. Yapabilir

başka bir dünya yaratabilir, bu dünyanın parçalarını başka bir şey yaratmak için yeniden kullanabiliriz. Ama elimizdeki tek dünya bu ve onu iyi hale getirebilecek tek kişi de biziz. Bir değeri olduğunu kanıtlayabilecek olanlar."

Val iç çekti. "Açıkçası insanlığın iyiliğine inanmayı geride bırakmak üzereyim."

Lore dudaklarını birbirine bastırdı.

"Yine olabilir," diye mırıldandı Malcolm. "Buraya gelen biri. Fount'un bir parçasını alır. Tam olarak aynı döngü olmaz ama yeterince yakın olur."

Sessizlik içinde durdular. Burada bir zafer duygusu olmalıydı. Üstesinden gelinen bir kriz. Ama ortada zafer falan yoktu. Sadece beklemek gibi bir his vardı. Önce Mari silkindi. Hafif gergin bir gülümsemeyle Lore'a döndü. "Gidelim fare. Alie'yi Dellaire'e geri götürmeliyiz; Finn bize eşlik etmeyi kabul etti. Vardığımızda yapacak çok şey olacağından eminim ama önce dinlenmen gerekecek..."

Lore'un titreyen başıyla eş zamanlı olarak yavaşça sözünü kesti. "Yapamam," dedi Lore, ağzından çıkana kadar ne söylemek istediğini fark etmemişti. "Kalmak zorundayım."

"Saçmalama," diye tersledi Val, bir damlayı mahveden zehir kaçakçılarına karşı kullandığı tonla, ama daha az kin ve daha çok korku vardı. "Burada hiçbir şey yok, Lore. Her şey bitti."

"Ama bitmedi," dedi Lore. "En azından sonsuza kadar değil. Malcolm haklı; her şey çok kolay bir şekilde yeniden başlayabilir. Birisi bunun olmamasını sağlamalı. Birisi döngünün yeniden başlamamasını sağlamalı."

"Ama bu sen olmak zorunda değilsin." Mari'nin koyu renk gözleri parlıyordu; Lore'un kolundaki eli nazik ve yalvarır gibiydi. "Sen yeterince şey yaptın. Bu kısmı başkasının yapmasına izin ver."

Ama yapamazdı, çünkü bu kısım ona aitti. Gabe katalizör olmuştu, her zamanki gibi onu kurtarmak için acele etmiş, onu Apollius'tan kurtarmıştı ama sadece en kötü koşullarda. Bastian ise kozmik bir kapıyı kapatmak için kurban edilen bir sonuçtu.

Ve Lore her zaman olduğu gibi sondu.

Bu yüzden sadece başını salladı. Annelerine, Alie'ye, Malcolm'a ve Michal'a gülümsedi. "Yapmak zorundayım," dedi basitçe. Sonra döndü ve Fount'a doğru ilerledi. Arkasında, onu takip etmek isteyen Val'in, aynı şeyi yapan Mari'nin itişip kakışmalarını duydu. Alie'nin, Malcolm'un alçak mırıltısı. Onlar

ikisi de anladı. Tanrısallığın hayaletleri bu tür şeyleri açıklığa kavuşturuyordu.

Lore ağaç sınırını tekrar geçmeden önce arkasına döndü. Raihan'a baktı. "Benimle gel."

Kaşları çatılmış bir halde irkilerek geri döndü. "Neden?"

"Çünkü bazı şeyler yazılmalı ve senin bir defterin olduğunu biliyorum." Yanmış ağaçların arasından ilerledi. "Bu sefer sadece gerçek olduğundan emin olmalıyız. Gerçek ve başka bir şey değil."

Çabuk, çabuk; dağdan yukarıya, yıkık yerleşim yerlerinin yanından geçerek, altın gibi parlayan ve şarkılar söyleyen Çeşme'ye geri döndüler. Rayhan ağzı bir karış açık, her şeye ezberlemek istercesine bakarak yürüyordu ama Lore bir zamanlar boks ringine girerkenki duruşuyla avluya girdi, elleri kalçalarında, ayakları dikti.

"Seninle bir derdim var," dedi Fount'a.

Şarkı durmadı, ama yumuşadı, arka planda bir gürültü vızıltısına dönüştü. Fount'un sesi havada kıvrıla kıvrıla ilerliyor, kendisinin duyulmasına izin veriyordu. "**Peki ne istiyorsun?**"

"Tek istediğim adamlarımı geri almak," dedi, "ama şartları konuşmaya hazırım.

Bana hâlâ ihtiyacın var."

Göz ucuyla Rayhan'ın cebinden bir defter çıkardığını ve aceleyle bir kalem bulduğunu gördü. Oturup yazacak bir yer aradı, sonra yerde karar kıldı.

Devam etmeden önce onun yerleşmesine izin verdi. Bunun bir kaydı olması gerekiyordu.

"**Küstahlaşıyorsun,**" dedi Fount. Artık kandırmaya çalışmıyordu, artık ondan istediği şeyi almıştı. Sihirli bir çeşmenin sesinin sinirli çıktığını düşünmek saçmaydı ama bu noktada Lore saçmalığa alışmıştı. Yine de her şey düşünüldüğünde oldukça kabaydı. "**Bizden bir şeyler talep edecek kadar tanrı değilsin.**"

"Demek istediğim, birkaç saat öncesine kadar Senin ısrarınla buradaydım. Kaybettiğin büyüü sana geri getirmem için bana ihtiyacın vardı. Kaybetmene izin verdiğin büyüü." Lore kollarını kavuşturdu. "Ve bu da bizi tartışmamın en can alıcı noktasına getiriyor: Bu tekrar olabilir."

Su düşünceli bir şekilde şırıldadı. **"Ne demek istiyorsun?"**

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Lore. "Nyxara'nın anılarını gördüm. Senden çaldılar, ama sen onlara izin verdin -şartlar verdin, ikinci ölümler verdin, yaptıkları şeye dönüşmelerine izin verdin. Onları durdurabilirdin ama yapmadın. Neden?"

Fount düşündükçe sular çalkalandı, büyü iplikleri birbirine karıştı ve birbirinden ayrıldı. **"Onların Bizden bir şey almalarını istemedik, anlıyor musun?"** dedi sonunda. **"Ama bunlar olurken, bunun yeni bir şey olduğunu düşündük. Yeni bir dünya. Ve yeni dünyalar Bizim işimizdir."**

"Yani bu Sizin için sadece bir oyalamaydı," dedi Lore. "Sonuçlarını hiç düşünmediniz. Tam bir tanrı gibi."

Fount köpürdü ama ona itiraz etmedi.

Lore yan gözle Raihan'a baktı, o kadar öfkeyle yazıyordu ki neredeyse kâğıtta delikler açacaktı. Güzeldi. Her şeyi anlıyordu.

"İşte bu yüzden," diye yanıtladı Lore, Fount'a dönerek, "Sana güvenilmez."

Sular şimdi daha hızlı çalkalanıyor, neredeyse Fount'un duvarlarının kenarlarını aşıyordu. **"Küstah çocuk. Biz senin insani istekleri olan küçük tanrıların değiliz. Biz daha büyüğüz. Biz bilinemeziz."**

"Evet, sorun da bu," dedi Lore. "Ve bu doğru. Sizde insani olan hiçbir şey yok. Bu dünyanın pek bir önemi yok, çünkü başka bir dünya yaratabilirsin. Bir hevesle yeni varoluşlar yaratabilirsin - en azından tüm gücüne sahip olduğunda bunu yapabilirsin. Bu dünyanın yok olmasına izin verecektin... bir çocuğun artık oynamak istemediği bir oyuncağı yok etmesi gibi!"

Fount'un içinde parlayan sular şırıldadı ama bu onun tek cevabıydı.

"Anlamadığın çok şey var," diye devam etti Lore, şimdi daha sakindi, "ve sanırım bu yüzden tanrıların Senden almasına izin verdin. Dünya insan kalpleri tarafından yönetildiğinde neler olacağını görmek istedin. Hepimiz bir deneyiz." Hissettiğinden daha az öfkeli görünmeye çalışarak başını eğdi. "Ve deney yanlış gitti ve sonra bunu düzeltmek bize kaldı. Yani şimdi gücünüzü geri aldınız. Ama bundan yüzyıllar sonra başka biri buraya gelip ondan bir parça isterse ne olacak? Ya o noktada Sen yine meraklı olursan?"

Fount köpürdü. **"Aynı hatayı iki kez yapmayız."** "Saygısızlık etmek istemem ama size inanmıyorum."

"Ne öneriyorsun?"

"Bir muhafıza ihtiyacınız olduğunu söylüyorum," dedi Lore. "Burada kalacak ve başka kimsenin tanrılığı denemeyi aklına getirmedikten emin olacak biri. Seni insanlık dışı kararlar vermekten alıkoyacak insan yürekli biri."

"Tapınacakları **biri**," dedi Fount alaycı **bir** ifadeyle. Lore'un burnu kıışı. "Umarım öyle değildir."

Rayhan karaladığı yazıdan başını kaldırdı, eli hareket etmeye devam ederken bile gözleri kısılmıştı. "Ne oynuyorsun, Lore?"

"Oyun oynamayı bıraktım," dedi basitçe. "Ve oyunun yeniden başlamasına izin vermeyeceğim."

Çeşme sanki kaynamaya başlamış gibi biraz daha fokurdadı, düşüncesinin ağırlığı havada asılı duruyordu. **"Siz ölümlüler ancak bu kadar dayanabilirsiniz. Sizin yerinizi kim alacak?"**

"Başka kimseye güvenmediğime göre," diye yanıtladı Lore, "Bence bu ölümlülükle mücadele etmek için bir şeyler yapman ikimizin de yararına olur. Ondan kurtulmak değil, bunun imkânsız olduğunu biliyorum. Sadece zamanımı uzat." Kaşlarını kaldırdı. "Belki o zamana kadar bir şeyler öğrenirsin."

"Yani sen de O'nun yaptığının aynısını yapıyorsun," dedi Fount, sihirli bir fiskiye'nin çıkarabileceği kadar küçümseyici bir sesle. **"Ölmekten kurtulmanın bir yolunu arıyorsun."**

"Hiç de değil," diye mırıldandı Lore, Gabe'i düşünerek, Bastian'ı düşünerek. "Ölmeyi çok isterdim."

Fount'un buna verecek bir cevabı yoktu. **"Şartları konuşmak istediğinizi söylemişsiniz,"** dedi sonunda. **"Geri ödeme isteyeceğinizi tahmin ediyoruz."**

"Onları bana geri verin," dedi Lore basitçe, sesi bir yaraydı.

"Onlar çoktan gittiler. Ölüm kandırılmaz." Durakladı. **"Ama... kısaltılabilir."**

"Ne kadar kısaltılabilir?" Kalbi boğazının dibine çarptı. **"Beş yüz yıl,"** dedi

Fount. **"Tanrıların Düşüşü'nden**

Şimdi. Sonra onları geri alabilirsin. Ama tekrar ölecekler, bunu anlıyor musun? Ölümsüzlük bir seçenek değil."

"Bunu istemiyoruz," dedi Lore. "Biz sadece birlikte bir hayat istiyoruz. Çoktan başladı ve biz farklı bir son istiyoruz."

"Şartlarınızı kabul ediyoruz." Fount'un suları hafifçe şırıldayarak altın taşın kenarlarını yıkadı. Küçük bir dalga taşın üzerinde

kenarında, kırık bir kiremitten yapılmış sığ bir leğende toplanıyor. **"İç. İçinde güç yok, sadece uzun ömür var."** Sesi alaycı bir hal aldı. **"Bir şeyler öğrendik."**

Lore diz çöktü. Sonra bacak bacak üstüne atarak oturdu; daha az rahat bir pozisyondu ama bunun için herhangi bir tapınma duruşu istemiyordu. Ellerini kavuşturup suyu aldı ve içti.

Su içini yıkadı, parlak ve soğuktu, kemiklerine yıldızlar ve organlarına küçük armoniler dizdi. Lore nefesini tuttu ve gözlerini açtı. Kendini farklı hissetmiyordu, pek sayılmazdı. Ama dünya biraz daha parlak görünüyordu.

Ayağa kalktı, bacaklarının sabit olduğundan emin olduktan sonra Raihan'a doğru yürüdü. Yazmayı bırakmış, kalemi parmaklarında gevşekçe sallanıyordu. "Şey," dedi Rayhan ona yaklaşırken. "Bu... bir şeydi."

"Hepsini a n l a d ı n m ı?" Onun yanına oturdu ve defterine baktı. Dağınık karalamalar sayfaları kaplamıştı. "Her parçasını," dedi adam.

"Güzel." Lore gözlerini kapadı, iç çekti. "Bu sefer sadece gerçeğin paylaşıldığından emin olmalıyız. Hâlâ çarpıtmak için fırsatlar olacaktır ama gerçeğin ortaya çıktığından emin olabilirsek, bu bir fark yaratacaktır. Kesinlikle."

"Kesinlikle," diye tekrarladı Raihan. Bir an sessizlik oldu. "Benden ne istiyorsun, Lore?"

"Sadece kalmak," diye mırıldandı. "Sadece gerçeği yazmak için."

Başını salladı. Sonra ayağa kalktı, patikaya doğru yürüdü. "Şimdi başlayacağım," dedi. "Gerçeği paylaşmaya yani."

Lore onun gidişini izledi. Sonra Fount'la baş başa kaldı. Kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Artık bana mahkûmsun. En azından beş yüz yıl boyunca."

"İlginç bir beş yüz yıl olacağından eminiz," diye mırıldandı Fount.

"Kuşkusuz." Lore parmaklarını ileri geri oynattı. "İşte şimdi düzeltmemiz gereken bir şey var."

Adalar hâlâ yanıyordu. Godsfall'un tortuları hâlâ onları zehirliyordu. Fount her şeyi düzeltemezdi -her şeyi düzeltemezdi- ama bunu düzeltebilirdi.

Lore ellerini Fount'un dudağına, bulup getirdikleri parçaların üzerine yerleştirdi. Daha önce olduğu gibi uğuldadı ama onu uyuşturmadı. O, buna dayanabilecek bir şeydi. O ve Fount aynı doğaya sahipti.

Lore suların derinliklerine baktı. Bir renk girdabı, ama şu anda altın ve yeşile ihtiyacı vardı.

Yüzeye yükseldiler, sonra tembel spiraller çizerek uzaklaştılar. Onları izledi, yakaladı, kendine çekti. Onları kendi iradesiyle aşıladı, bir sonraki nefesini almak kadar kolaydı.

Güç onun içinden aktı ve sonra toprağa karıştı.

Uzun zaman önce ölmüş ağaçların tomurcukları filizlendi, yeşillendi, kabukları kömür karasından koyu kahverengiye dönüştü. Çimenler bir halı gibi açıldı. Kır çiçekleri Dağ'a giden patikanın yukarısında ve aşağısında rengarenk açtılar.

Yeşil ve altın rengi tekrar Fount'a yerleşti, yerini hava, su ve ateş aldı.

Bunları da kolayca havaya yönlendirerek atmosferi yeniden ayarladı. Mevsimler yeniden hizalandı, hava dengelendi. Bir sonbahar esintisinin keskin rüzgârı saçlarını karıştırdı.

Büyü yeniden yerleşti. Fount'un suları döndü. **Bu güzel**, dedi düşünceli bir şekilde, sesi yine sadece kafasının içindeydi. **Her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu hissetmek güzel.**

"Bu da bir başlangıç, en azından." Lore içini çekti, yorgunluk her kasından süzülüyordu. "Yardımcı olmak o kadar da kötü değil, ha?"

Sular düşünceye daldı. **Doğanda hep bir son varken, sen bir başlangıç yarattın, karanlığın kızı.**

"Ben aykırı değilsem hiçbir şeyim," diye yanıtladı Lore ve sırtını taşlara yaslayarak okyanusun üzerinde güneşin batışını izlemeye koyuldu.

EPILOG

BEKLEME TANRIÇASI

1-100 AFA (Fount'un yükselişinden sonra)

☐

İlk yüz yıl en zor olanıydı.

Onlar için bir ölümlü gibi yaşadı ve muhtemelen nedeni de buydu. Bir de tanıdığı herkesin ölmesi.

Alie, görevleri izin verdiğinde bazen onu ziyarete geliyordu. Biraz ikna edildikten sonra tahtını korumuştı ama gücünün çoğunu yeni kurduğu delege sistemine devretmişti. Görünüşe göre iyi çalışıyordu. İnsanların kendi liderlerini seçtiklerinde neler başarabildikleri hayret vericiydi.

Finn, Alie ile evlenebilmek için Caldienan vatandaşlığından feragat ettikten sonra seçilenlerden biriydi. Lore bu haberi duyduğunda pek de şaşırmadığını fark etti. Bir korsanı bağlamak Alie için iyi bir şeydi.

Yine de İmparatorluğu dağıtmak, onu tekrar bileşik parçalara ayırmak zaman alıyordu. İşler her zaman sorunsuz gitmiyordu - İmparatorluğun dağılmasıyla nasıl başa çıkılacağı konusunda herkesin hemfikir olmasını sağlamak zordu ve yeni egemen ulusları fethetmeyi denemek isteyen birkaç kişi vardı. Alie bunu hızlı ve sert bir şekilde engelledi. Ziyaretlerinden birinde Lore'la birlikte Fount'un kenarında otururken, "Yapmak istediğim son şey," dedi, "kazara başka bir İmparatorluk kurmak."

Bunu söylerken gözleri çok uzaklardaydı. Sanki Jax'i düşünüyormuş gibiydi.

Anneleri ilk beş yıl kadar Lore'un yanında kalmıştı ama Alie onlara ulaşım üniversitedeki bazı bilimsel çalışmalara yardım edip edemeyeceklerini sorduğunda -zehir artık kimsenin ömrünü uzatmasına ya da Mortem'e ulaşmasına izin vermiyordu ama araştırmacılar hâlâ acıyı hafifletmek için nasıl kullanabilecekleriyle ilgileniyorlardı- Lore onları gitmeye ikna etti.

Val dudağını çiğneyerek, "Seni yalnız bırakmak istemiyoruz, fare," demişti. Omzu temiz bir şekilde iyileşmişti, sadece dağlama yarasının kırmızı izi ve uzuv kaybı bunu işaret ediyordu.

Yalnız değilsin, dedi Fount kızgınlıkla. **Biz varız.**

Fount artık sadece Lore'un kafasının içinde konuşuyordu, bu yüzden gülümsemekten başka bir şey yapmadı, küçük ve belirsiz ama orada. "Dünya ancak bizim yarattığımız kadar güzel," dedi Lore annesinin saçlarını geriye iterek. Saçları baştan aşağı griydi. "O yüzden git ve yap."

Alie kısa bir süre sonra Finn'le evlendi ve bir gün Dağ'a giden patikadan ağır bir çocukla çıktı.

Fount'tan bu yana aşağı yukarı on yıl geçmişti. Lore için artık zamanı saymak zordu, kefareti ödediği yıllar birbirine karışıyordu. Ama dokuz ayın en az sekizinde şişmiş olan arkadaşını gördüğünde tüm o zaman bir anda aklına geldi. Lore hiçbir zaman çocuk istememiş, hatta Arceneaux Kraliçesi olmanın varisler gerektirdiğini düşündüğü o kısacık an dışında bu ihtimali hiç düşünmemişti. Yine de Alie'yi gördüğünde içinde bir sızı hissetti. Çocuğun kendisine mi yoksa Finn'e mi benzeyeceğini merak etti.

Gabe ve Bastian'ın nasıl babalar olacağını merak ediyordu.

Alie hantal bir şekilde Fount'un kenarına oturdu. "Peki," dedi. "Ne zaman geri döneceksin?"

Lore kaşlarını kaldırdı.

"İmparatorluk dağıldı," dedi Alie. "Kıta barış içinde. Hava ve mevsimler yeniden düzene girdi. Başka ne yapman gerekiyor?"

"İzlemeye devam et," dedi Lore.

Aynı hatayı ikinci kez yapmayacağız, diye homurdandı Fount.

"Ne olur ne olmaz," diye ekledi Lore. "Cezamı çekmem gerekiyor."

Çünkü bu bir hapis cezasıydı, tıpkı Yanık Adalar'da geçirdiği zaman gibi. Elllerinde onca ölüm vardı. Apollius tarafından ele geçirilerek yaptığı her şey, evet, ama kendi başına yaptığı şeyler de.

"Hadi ama." Alie şakacı görünmeye çalışıyordu ama içinde bir çaresizlik notası vardı. "Kefaretini fazlasıyla ödedin. Onlar geri gelene kadar beş yüz yıl geçecek; o kadar uzun süre burada oturmayı mı planlıyorsun?"

"Fount'u korumak zorundayım," diye cevap verdi. "Anlaşma böyleydi."

Çoğu gün çok ağır gelen bir anlaşma. Ama o günler

Daha iyi, daha insani hissediyordu. Korkunç günler, geçtiğini zar zor hissettiği günlerdi. Yükü hafıflediğinde, sanki bu her zaman omuzlaması gereken bir ağırlıkmış gibi.

Fount fokurdadı ama hiçbir şey söylemedi.

Alie içini çekti ve tirbuşon kıvrımını alnına doğru savurdu. "Biliyorum ama..." Durdu. Bir kahkaha attı. "Arkadaşının bir tanrıya dönüştüğünü görmek çok garip. Yani, bunu zaten bir kez yapmıştık, ama bunun tekrar olduğunu görmek, böyle..." Tekrar söze girdi, cümle yabani otların arasında dolanıyordu. "Sadece senin için bunu istemedim, hepsi bu. Sen bir hayatı hak ediyordun."

"Bir hayatım olacak," dedi Lore. "Sadece önce onları beklemem gerekiyor." Alie onun elini tuttu.

Kızı doğduktan sonra -Loria adını vermişti, Lore'un ağlamak istemesine neden olan iki ismin birleşimiydi, kendisinin ve annesinin- Alie çoğunlukla sadece mektup göndermişti. Lore bunu anlıyordu.

Anneleri araştırma görevlerini aldıktan sonra yılda en az bir kez geri dönmüşler ama yaşları seyahat etmeyi zorlaştıınca istifa edip adaya geri yerleşmişlerdi. Lore'a göz açıp kapayıncaya kadar ölmüşler gibi gelmişti.

Öldüklerinde yanlarındaydı, son nefeslerini verirken, içlerindeki parlak Spiritum Mortem'e dönüşürken, kırıışmış ellerini hala genç olan elleriyle tutuyordu. Lore ipliklerin her şeyin içinde ve içinde dokunduğunu gördü. Bazen dünya yaşayan, gerçek bir şeyden çok bir duvar halısına benziyordu. Onu böyle görmek, kendisinin giderek daha az onun bir parçası haline geldiğini hissetmek onu biraz korkutuyordu.

Önce Val gitti, Lore'un Fount'un koruyucusu olmasından kırk yıl sonra. Hemen ardından Mari gitti. İkisi için de huzurluydu.

"İyi olacak mısın fare?" Mari sordu. Sesi yaşlılıktan incelmışti ama hâlâ sıcaktı.

Lore annesinin elini yanağına koydu. "Elbette," diye yalan söyledi.

Mari gözlerini kapattı. "Hiçbirimiz senin için bunu istemedik. Ama sanırım dünyanın başka planları vardı." Gözleri açıldı, zaten kenarları bulutlanmıştı, bir sonraki kapanışlarının son olacağını biliyordu. "Yaşamayı unutma, Lore. Beklemek zorunda olduğunu biliyorum. Ama zamanı geldiğinde, özgür olduğunda, istediğin her şeyi yap. Bu dünyayı kurtardın; yıllarının hepsini görmeden geçip gitmesine izin verme."

Onları Nyxara'nın bir zamanlar kendisini attığı uçurumun yanına gömdü.

Alyans. Manzara hoşlarına gitmişti. Arkasına yaslandığında, elleri kir içindeydi, ağlamak için kendine izin verdi.

Herkes için böyle mi? diye sordu Fount usulca. Bu kadar derin bir yara mı?

"Genellikle," dedi Lore, avuçlarını pantolonuna silerek ve gözlerini silerek.

Fount bir an durup bunu düşündü. **Biz... üzgünüz.** Bu kelimeyi ondan duymak kulağa tuhaf geliyordu. **Şimdi neden korkulacak çok şey olduğunu anlıyoruz.**

"Yine de hayatı buna değer kılan şey bu." Lore ayağa kalktı, böyle bir emekten dolayı ağrması gereken ama ağrımayan kaslarını esnetti. "Her şeyin kıymetini bilmelisin, çünkü her şey sona eriyor."

Raihan annelerinden çok daha uzun yaşamamıştı. Ayda bir ya da daha sık adaya geliyor, annesiyle her gün titizlikle görüşüyordu; annesinin ona anlatacak fazla bir şeyi yoktu. Kadmar'a döndükten ve oradaki üniversitenin başına geçtikten sonra ona dış dünya hakkında anlatacak çok şeyi vardı.

"Her şey daha iyi," demişti son gelişinde, sesi yaşlılıktan gıcırdıyordu. "Daha fazla ülke delege sistemini deniyor, halkın kendi kendini yönetmesine izin veriyor. Gerektiğinde yardım, yiyecek ve malzeme gönderiyorlar. İnsanlar birbirlerine karşı daha nazik."

Lore titreyerek gülümsedi. "Yani insanlar artık daha iyi." "Ve böylece dünya da öyle," dedi.

Fount yanıt vermedi. Ama onun düşündüğünü, kendi içinde çalkalandığını hissedebiliyordu.

Raihan öldüğünde ardında, anlaşılmayı yaptığı gün neler olduğunu, sonrasında yaşanan her şeyi, Fount'un ve tanrısallığın gerçek doğasını detaylandıran, özenle ciltlenmiş yığınla el yazması bırakmıştı. Lore ilk başta bunlarla hiçbir şey yapmak istemedi, sadece bir söylenti olduğu, hakkındaki hikayelerin hepsinin doğru olduğu ama yaygın olarak paylaşılmadığı sessiz varlığını sürdürmek istedi. Dinlerin nasıl işlediğini biliyordu ve bir din yaratmanın parçası olmak istemiyordu.

Onun fikrini değiştiren Malcolm oldu.

Alie kadar sık gelmiyordu - Michal'le birlikte Caldien'e yerleşmişlerdi ve yaşlandıkça yolculuk zorlaşmıştı - ama bazen Michal'i de yanına alarak geliyordu ve bir keresinde Fount'un etrafında bir oyuncakmış gibi koşuşturan çocuklarını da yanlarında getirmişti. Lore onlara izin verdi. Çeşme fokurdadı

Sanki onların varlığından hoşnutmuş gibi.

Bir gün Malcolm dağa tek başına çıktı.

"Uykusunda öldü," diye mırıldandı, Fount'un dudağında onun yanına yerleşti ve bunu yaparken yüzünü buruşturdu. Saçları hâlâ kısa kesilmişti, şimdi karlıydı ve nazik gözleri kırıksıklıklarla çevriliydi. "Çocuklarımız onunla birlikteydi. Acısızdı. Çok geride olduğumu sanmıyorum." Boynunu kırdı. "Umarım öyle değildir. Bu kadar uzun yaşayacağımı kim bilebilirdi ki? Yoruldum amına koyayım."

Bu kez onunla daha uzun süre kaldı, ikisi de çoğunlukla sessizlik içinde birbirlerinin arkadaşlığının tadını çıkardılar. Bir hayatı paylaştığınız insanları kaybetmek özel bir kederdi ve ikisi de bu kederi yakından tanıyordu. Malcolm ayrılmadan önce katedralin yıkıntılarına girdi ve elleri Rayhan'ın el yazmalarıyla dolu olarak çıktı. Malcolm onları avlunun kırık fayanslarının üzerine koyduğunda Lore başını sallamaya başlamıştı bile.

sonluluk havası.

"Anlıyorum," dedi Malcolm, ona hoşnutsuzluğunu dile getirmesi için zaman tanımadan. "Ama onlar gerçeği hak ediyor, Lore. Eğer paylaşmayacaksan ona her şeyi yazdırmanın ne anlamı vardı?"

Gerçekten ne? diye sordu Fount.

Dudağının üzerine oturmuş, içindeki suların çalkalanışını ve girdaplarını, parlayan ipliklerin birbirine dolanışını izliyordu. "Bana tapılmasını istemiyorum, Malcolm."

Bazen güzel oluyor, diye önerdi Fount. Ama seni suçlamıyoruz.

"Öyle olman gerektiğini söylemiyorum." Malcolm yavaş hareket ederek onun yanına oturdu. "Ama tüm bunları Fount hakkında bilinen her şeyin tamamen gerçek olması için yapmadınız mı?"

"Onu yorumlayanlar insanlar olduğu sürece asla saf gerçek olamaz," dedi.

Adam iç çekti. Adamın bunu söylemek istediğini anlayabiliyordu, sanki kendisi onların arasında değilmiş gibi *insanları* kullanıyordu. Ama değildi ve bunu ikisi de biliyordu. Neredeyse yüz yıl geçmişti ve o tamamen aynıydı.

İnsanlar daha iyi, demişti Raihan. Dünya daha iyi.

"Gerçek şu ki," dedi Malcolm sonunda, "bunun etrafında bir din oluşacak. Bu kaçınılmaz. İnsanlar inanacak bir şeyler ararlar." Raihan'ın kitaplarını kaldırdı. "Sonunda senin hakkında ne düşüneceklerini kontrol edemezsin. Onları adanızdan uzak tutamayacağınız zamanların yaklaştığını hissediyorum. Ama onlara gerçeği söyleyebilirsiniz. Deneyebilirsiniz

onlara güvenmek için." Durakladı. "Lore, bütün mesele dünyayı güvenilebileceğin bir yer haline getirmeye çalışmak değil mi?"

Onun adını duymak garip hissettirdi. Annesi öldüğünden beri kendisini bu isimle anmamıştı. Artık gerçekten Lore değildi, sadece... öyleydi.

Fount düşünerek köpürdü.

Öne doğru eğildi, kollarını bükülmüş dizlerinin üzerinde kavuşturdu. "Aynı hataları yapmak istemiyorum," diye fısıldadı. "Ben çok hatalıyım, Malcolm. Bu çok kolay olurdu."

"Yapmayacaksın," dedi Malcolm.

Yapmayacaksın, Fount kabul etti.

"Sen hiçbir zaman inançlı biri olmadın, Lore. Ama bir şeye inanmak zorundaysan, bırak bu kendin ol."

Kitapları da yanında götürdü.

100-200 AFA

Sonraki yüzyılda insanlar adaya gelmeye başladı. Onları durdurabilirdi. Ama durdurmadı.

Onu çoğunlukla yalnız bıraktılar. Dağın tepesine hiç yaklaşmadılar bile. Onun burada olduğunu biliyorlardı ve belli ki onun ne olduğuna, Raihan'ın titizlikle yazdığı hikayeye inanıyorlardı. Ama ona tapıyorlarsa bile bunu gizli tutmuşlar ve onu bunun dışında bırakmışlardı. Bunun için Lore minnettardı.

Onlara gidebilirsin, dedi Fount. **Eğer yalnızsan.**

"Sen sürekli kafamın içinde dolanırken nasıl yalnız olabilirim ki?" Ona doğru sıçradı.

Bir gün, hacılar köyleri yeniden canlandıracak ve kendi köylerini inşa edecek kadar uzun süre adada kaldıktan sonra, bir kız merakla ve kocaman gözlerle Çeşme'nin avlusuna geldi.

"Sen bir tanrıçasın," dedi basitçe. "Ve bekliyorsun."

"Bekliyorum," diye cevap verdi. Bunu tartışmak için bir neden yoktu. Neye dönüştüğünü biliyordu.

Kız temkinli bir şekilde yaklaştı. Fount'un önündeki kırık fayansların üzerine oturdu. Lore onları hiç onarmamıştı, katedrali hiç onarmamıştı. Harabeye dönmüş bazı yolların bakıma ihtiyacı vardı.

"Büyük büyükannem seni tanıyordu," dedi kız. "Rosie. "Rosie.

Kurtuluş'tan önce Yanık Adalar'da beraberdik."

Rosie, o gece Dani'yle birlikte Raihan'la tanıştıklarında onun yerine bakmıştı. Çok küçük bir şeydi bu, çok uzun süren anıları arasında küçücük bir andı ama Lore hatırladı ve gülümsedi. "Rosie'yi hatırlıyorum."

Kız da ona gülümsedi, küçük ve ürkek ama içten. "Bana hikâyeyi anlatır mısın? Okudum," diye çekingen bir tavır takındı. "Adadaki herkes Bekleyiş Kitabı'nı okumuştur."

Demek öyle diyorlardı.

"Ama bunu sizden duymak istiyorum," diye devam etti kız. "Bütün hikâyeyi."

Ve Lore ona anlattı.

Fount dinledi, çalkaladı ve düşündü.

200-300 AFA

Gelenek orada başlamıştı. Her yüz yılda bir, adalardaki insanlar genellikle genç olan bir kız seçer ve onu hikayeyi sorması ve gerçeği yazması için Fount'a ve onun koruyucusuna gönderirlerdi. Zaten defalarca yazılmış olan bir gerçek. Ama dürüstlüğün her zaman yenilenmeye ihtiyacı vardı. Tarihin yeniden anlatılmaya ihtiyacı vardı.

Bekleyiş Tanrıçası bunun dünyanın resmini çekmek için doğru bir yol olmadığını biliyordu ama gönderdikleri herkes yanılmaz bir şekilde nazikti. Köylüler birbirleriyle ilgilenirdi. Hiç kimse üşümüyor ya da aç kalmıyordu.

Tanrıça, biri her geldiğinde aynı hikayeyi anlatırdı. Bu yüzyıla damgasını vuran hikâye anlatımı, zamanı saymasının bir yolu haline geldi. Doğal olmayan uzun yaşamı ve büyüye yakınlığı onu değiştirdiğinden, ona kim olduğunu hatırlattı - tamamen değil, dünyanın ruhunu tuttuğu zamanki gibi değil, ama artık insan gibi görünmüyordu. Elleri dirseklerine kadar Fount'un taşları gibi dikişliydi, derisi çatlak kayaydı ve altında altın bekliyordu. Gözleri yumuşak bir ışıkla parlıyordu.

Tanrıça, Mortem'i yönlendirdiği zaman nasıl görüldüğünü hatırladı. Beyaz gözleri ve siyah damarları. Hangi halini tercih ettiğinden emin değildi.

Hikayeyi her anlattığında, Fount sanki ilk kez dinliyormuş gibi dinledi.

300-400 AFA

Hikayeyi dördüncü kez anlattı. Bu noktada artık neredeyse ezberlemişti ama bu anlatışında her şeyi hissetmesine izin verdi. Gözleri yaşlarla doldu ve hikâye bittiğinde kendi üzerine eğilip hıçkırığa hıçkırığa ağıladı.

Oh, küçük tanrıça, diye mırıldandı Fount. **Özür dileriz, özür dileriz.**

Hikâyeyi dinlemesi için gönderdikleri kız dikkatle durdu, sanki tanrıça dolu bir silahmış gibi yaklaştı. Elini onun omzuna koydu. "Daha ne kadar beklemeniz gerekiyor?"

"Yüz yıl," dedi tanrıça ve her birinin ağırlığı o kadar ağır geldi ki.

Kızın eli omzunda titredi. "Dinlenmelisin," dedi sessizce. "İşin neredeyse bitti."

Fount'la pazarlık yaptığından beri hiç uyumamıştı. Vücudunun buna ihtiyacı yoktu. Her gün bir sonrakinin içinde eriyip gidiyor, gün batımından gün doğumuna kadar hepsini izliyordu.

Ama kız haklıydı. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Neredeyse bitmek üzereydi ve o çok yorgundu.

Kız gittiğinde tanrıça ayağa kalktı.

Devam et, diye fısıldadı Fount, uykulu bir çocuğu yatağına gönderen bir anne gibi.

İhtiyacımız olursa seni uyandırırız.

Kendisinden önceki tanrının beklediği mağaraya gitti. İroni kaybolmamıştı.

İyi iş çıkardın, Fount yatıştırdı. **Tüm bu yüzyıllar boyunca Bizi korudun.**

Tavana doğru kayıtsızca gülümsedi, gözyaşı izleri yanaklarında tuzlu bir şekilde kuruyordu. "Peki bir şey öğrendin mi?"

Şimdiden uykuya dalmaya başlamıştı. Ama Fount cevap verdiğinde onu duydu.

Birçok şey.

500 AFA

Küçük tanrıça.

Nazik bir dürtme. Sessiz bir şarkı.

Hikayeyi tekrar anlatmanın zamanı geldi. Daha yumuşak, neredeyse hüzünlü: **Ve sonra bekleyişin sona erecek.**

Nihayet. Nihayet.

Tanrıça ayağa kalktı. Fount'a gitti.

Hikayeyi son kez yazması için seçilen kız oldukça genç bir kızdı, belki yirmi yaşında, yeşil gözlü ve kızıl saçlıydı. Tanrıça adanın ötesindeki dünyanın değiştiğini biliyordu ama nasıl olduğunu bilmiyordu ve kimse de ona söylememişti. Aynı şekilde giyiniyorlardı, pantolonlar, gömlekler ve botlar. Kalemle, defterlerle yazıyorlardı ve yüzyıldan yüzyıla biraz farklı görünseler de o kadar da değişmemişlerdi.

Kız yaklaştığında ayağa kalktı. Hevesle gülümsedi. "Ben olayım diye yalvardım onlara. Bunu duymak istiyordum."

Tanrıça kaşlarını kaldırdı ve Çeşme'nin dudağına yerleşti. Hikâyesine bir kez daha, son kez başladı. Konuşurken içinde bir endişe vardı. Dünya eğiliyor, onu acele ettiriyor gibiydi.

Görünüz, dedi Pınar, onun düşüncelerinin altından akarak. **Bunu pek çok kez duyduk ve şimdi görüyoruz.**

Kız itaatkâr bir şekilde yazdı, sorular sordu. Tanrıça sözü kesildiğinde sinirlenmemeye çalıştı. Bu işi bitirmek istiyordu. Yapması gereken şeyler vardı.

Kız notlarından başını kaldırdı, gözleri kısılmıştı. "En sevdiğin hangisiydi?"

Bekleyiş Tanrıçası güldü. Bu beklenmedik bir şeydi. Uzun zamandır gülmemişti ve bu o kadar iyi hissettirdi ki, daha yüksek sesle tekrar güldü. Bir şey düşmüş gibiydi, kendi etrafında döndüğünü fark etmediği bir örtü. O kadar uzun süredir durağanlık içindeydi ki, sanki bekleyişi onu bir kozanın içine hapsetmişti, tanrıça benliği gerçek yüzünün üzerine çektiği bir maskeydi.

Ama bu hikâyeyi beşinci kez anlatıyordu, bu onun beş yüz yılıydı ve beklediği hayat o kadar yakındı ki tadını alabiliyordu. Borcu neredeyse ödenmişti. Havada bir uğultu vardı, o bu hikâyeyi anlattıkça yükseliyor, kollarındaki tüm tüyleri diken diken ediyordu. Fount'un suları hafifçe eline dokunmak için ileri doğru akıyordu.

"İkisi de değil," dedi kıza. "İkisini de eşit derecede sevdim, ikisini de aynı şekilde istedim. Gabriel ateş gibi öptü. Bastian kontrolün bende olmasını istiyordu. O kadar farklı ve mükemmellerdi ki ikisini de o kadar çok sevdim ki beş yüz yıldır bu lanet kayanın üzerinde geri gelmelerini bekliyorum."

Kızın gözleri kocaman açılmıştı, gülümsemesi de öyle, kalemi hızla hareket ediyordu

defterinin üzerinde.

Lore - adı buydu, adı Lore'du ve evet, teknik olarak bir tanrıçaydı, ama umarım bu özel sınav yakında sona ererdi

-Öne doğru eğildi. "Adın ne senin?"

"Kenna." Kızın gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Tanrıça pek sık isim sormazdı.

"Pekâlâ Kenna," dedi Lore, "bu hikâyeyi son dinleyen sen olacaksın."

Evet, dedi Fount. Evet, dedi Fount.

Kenna'nın gözleri biraz daha açılırsa kafasından düşecekti. "Ben... emin misin?"

"Çok eminim." Lore ayağa kalktı.

"Planlarım var." Kenna hülyalı bir pus içinde oradan ayrıldı.

Lore'un zamanı dolmuştu. Artık gidebilirdi. Ama gitmeden önce Fount'a döndü.

"Demek bir şeyler öğrendiğini söyledin."

Sular köpürdü ve köpürdü. **Hikayeyi dinledik. Sizi izlerken.**

Kaşları kalktı. "Beni izlemek mi?"

Beş yüz yıl boyunca aşkı beklediniz. Beş yüz yıl boyunca dostlarınıza şefkatle davrandınız, onlar da gidip dünyayı daha nazik hale getirdiler. Su yukarı sıçradı, eteğinin kenarını ıslattı. Biz insan değiliz. Asla da olamayacağız. Ama insani nezaketi öğrendik ve bu kurtarılmaya değer bir şey. Bu dünya kurtarılmaya değer, çünkü içinde sizin gibi insanlar var.

Gülümsedi, gözleri ıslaktı. Tuhaf, şimdi ne kadar kolay ağlayabiliyordu. "Seninle gurur duyuyorum."

Fount tekrar ona doğru eğildi. **Şimdi git. Dedğin gibi, yapacak işlerin var. Tanışman gereken insanlar.**

Kalp atışları göğsünde hızlandı, avuç içleri ter içinde kaldı. "Sana göz kulak olacağım. Yapabildiğim sürece."

Hayatını yaşa, küçük tanrıça, dedi Fount. Dolu, güzel ve nazik olsun, Lore. Bu dünyayı koruyacağız ve daha iyi hale gelmesini izleyeceğiz.

Lore elini Fount'un dudağına, bir zamanlar kırılmış olan parçaların üzerine koydu. Sonra arkasını döndü.

Katedralin zeminini yosunlar kaplamış, düşmüş ağaçların etrafında büyümüştü.

Kirişler. Harabelerin daha yumuşak görünmesini sağlıyordu. Yılların bunu yapacağını düşündü. Onu kesinlikle yumuşatmışlardı.

Harabelerin diğer tarafında, burada uzun süre hapis kaldıktan sonra keşfettiği başka bir uçurum vardı. Görünmezdi, ancak çalıların arasından tırmanırsanız ulaşabilirdiniz, Apollius'un bir zamanlar inşa ettiği görkemli yapının arkasını dolduran şimdi çiçek açan ağaçlar ve sarmaşıklar. Artık sadece taşlar duruyordu, diğer her şey çoktan çürümüştü. Lore içinden tırmandı, havadaki uğultu yoğunlaştı, vücudundaki her sinir ateşlendi. Ve o bunu yaparken, tanrılığın kalıntıları dökülen bir yılan derisi gibi döküldü. Ellerindeki çatlaklar iyileşerek altını gizledi. Gözleri ela rengine dönüştü.

O uçurumun üzerinde durdular. Tamamen aynı görünüyorlardı. Bastian ve Gabe, ikisi de burada ve ikisi de onun, el ele tutuşuyorlardı.

Onların içine düştü.

Hepsi yere çöktü ve Gabe yanağındaki bir damla gözyaşını silinceye, Bastian onu kendine çekip alından öpünceye kadar hıçkıra hıçkıra ağladığını fark etmedi. "İşte, canım," diye mırıldandı. "Kendini toparla."

Kız güldü, hâlâ tuhaf hissediyordu, Bastian'ın omzuna gömüldü. Gabe başını onun kucağına koydu ve ellerini saçlarında, boynunda gezdirdi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Çok üzgünüm."

Adam onun elini tuttu ve öptü. "Üzülme. Geçmişte kaldı." Kıkırdadı. "Çoktan geçti."

"Ne olmuş yani..." Nasıl soracağını gerçekten bilmiyordu, ne sormak istediğini de bilmiyordu. Ne diyeceğini bilemez bir halde, keşişi ve prensi arasında gidip geldi. "Nasıl... oldu?"

Bir anlık sessizlikten sonra hepsi birden kahkahalara boğuldu ve tekrar birbirlerinin üzerine yığıldılar. Sessizleştiklerinde, Gabe'in eli onun yanağında, Bastian'ınki de saçlarında gezinirken, Bastian içini çekti. "Haberler iyi," dedi. "Apollius yalan söylüyormuş."

Kız, Bastian'ın göğsüne yaslandığı yerden doğruldu. "Ne?"

"Yalan söylemiyor, sanmıyorum." Gabe sanki ona dokunmaya devam etmek zorundaymış gibi elini onun kolunda gezdirdi, başı hâlâ onun kucağındaydı. "Ama O'nun ölümden sonraki yaşam deneyimi herkesinki gibi değildi."

"Kendi cehennemini yarattı," diye devam etti Bastian, sanki aynı fikirdeymişler gibi Gabe'in konuşmasının ipuçlarını yakalayarak. "Ve bu, O'nun güçsüz olduğu karanlık bir boşluktu."

"Peki siz ikiniz nereye gittiniz?" Neredeyse bilmek istemiyordu. Bilmiyordu.

Onları kendi yarattıkları cehennemlerde kilitli hayal etmek istiyordum.

"Emin değilim," dedi Gabe gülümseyerek. "Ama sanırım Parlayan Âlem'di."

Eski tanrının sözlerini gerçek olarak kabul etmiş, bu hayatın var olan tek şey olduğunu ve sonrasında sadece karanlığın olacağını kabullenmişti. Ama görünüşe göre bunu sandığı kadar tam olarak kabullenmemişti, çünkü kalbinin üzerindeki ağır bir yük, yoğun bir rahatlama seliyle birlikte kalktı. "Nasıl bir şeydi?"

"Ah, bilirsin işte." Bastian omuz silkti. "Sonsuz şarap, mükemmel hava, her zaman şarkı sesi." Yumuşak gözlerle ona baktı. "Hepsi orada, Lore."

Ailesi, arkadaşları. O yıldızlı kapının ardında bekleyen, tekrar göreceği insanlar.

Ama önce bir hayat. Burada, onlarla birlikte.

Bastian onun yüzündeki düşünceyi okudu ve hafifçe alnından öptü. "Ama şu andan itibaren, bu dünya için o dünyadan daha çok endişeleniyorum." Bastian ayağa kalktı, elini uzattı. Lore onu tuttu. Gabe onun diğer elini tuttu ve önce ona, sonra da yanağına bir öpücük kondurdu. "Sanırım aşkımızı yeterince beklettik. Hadi gidip Lore'un kurtardığı dünyayı görelim."

Bekleyiş Tanrıçası sona erdi. Lore başladı.

TEŞEKKÜRLER

Koca bir üçleme yazmış olmak bana hâlâ çılgınca geliyor. Yazmaya ilk başladığımda kendimi bağımsız bir yazar olarak görüyordum; birden fazla kitaba yayılan bir hikaye bulmak ve tüm bu dünya inşasını sürdürmek zorunda olma fikri beni inanılmaz derecede geriyordu. Ancak bu hikâyenin birden fazla kitaba ihtiyacı vardı ve özellikle bu sonuncusu şimdiye kadar yazdıklarım arasında en sevdiğim olabilir.

Beni asla yarı yolda bırakmayan ve her zaman en inanılmaz düzenlemeleri yapan ve sayısız endişemi her zaman dinleyen güçlü menajerim Whitney Ross'a her zaman olduğu gibi teşekkürler. Seninle çalışmak bir rüya.

Kitaplarımın her birini böylesine kusursuz bir rehberlik ve gerçek bir dostlukla dünyaya açan Brit Hvide'a teşekkürler. Hem seninle çalıştığım hem de seni tanıdığım için çok minnettarım.

Orbit'teki tüm ekibe, özellikle de Ellen Wright'a çok teşekkür ederim - şeytan çok çalışıyor ama siz daha çok çalışıyorsunuz ve size sonsuz minnettarım.

Pod'a-siz olmasaydınız burada olamazdım.

Erin A. Craig'e-sen tüm dünyada en sevdiğim insanlardan birisin.

Grup sohbetine, kim olduğunuzu biliyorsunuz, yıllardır beni topraklı ve akli başında tuttunuz, beni güldürdünüz ve ağlattınız ve her şey boyunca bana sarıldınız. Sizi kelimelerin anlatamayacağı kadar çok seviyorum.

Kocama ve mükemmel vahşi çocuklarımıza - hayatım yaşamaya değer çünkü içinde siz varsınız.

Bu kitabı (ya da herhangi bir kitabımı) okuyan herkes için din ve maneviyat hakkındaki hislerimin inanılmaz derecede karmaşık olduğu aşikârdır. Hâlâ da öyle, ancak bu üçleme bana bu karmaşıklık hakkında yazma, tüm kırık parçaları eleyip ışığa tutma ve hangilerinin hâlâ parladığını görme fırsatı verdi. Bunu 2024 yılının Aralık ayında yazıyorum ve dünya dehşet verici, kederli bir yer. Korkutucu ve giderek daha da korkutucu oluyor,

ve sahip olduğumuz tek Şey birbirimiz. Sahip olduğumuz tek Şey umut.

Dinlerin -özellikle de Hıristiyanlıđın- nefreti ve Őiddeti meŐrulaŐtırmak için çarpıtılması, her dűŐündűđümde beni derinden yaralayan aŐađılık bir Őeydir. Benim gibi kilisede büyüműŐ ve komŐusunu sevmeyi ve insanlarla ilgilenmeyi öđreten ancak çođu zaman bunun tam tersi için kullanılmıŐ gibi görűnen bozuk bir inanç sistemiyle nasıl yaŐayacađını bulma göreviyle karŐı karŐıya olan pek çok kiŐi olduđunu biliyorum. Bu kurumu artık hazmedemeyen ama yine de size verdiđi iyi Őeylere, olması gereken radikal sevgiye tutunmayı arzulayan insanlar. Ancak sistemler çok bozuk olsa bile, temeller - Őefkat ve daha iyisini istemek - bu Őeyler iyidir.

Bu Şeyler doğrudur.

Acı veren Şey umuttur, ama umut sahip olduğumuz tek Şeydir.

Birbirinize sımsıkı sarılın. űnkű daha iyisi műmkűn ve bunu baŐarmak zorundayız.

o.

Bir Sonraki Harika Okumanızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında ön gösterimler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya tıklayın.](#)

Hannah Whitten tarafından

NIGHTSHADE TACI

Yüksükotu Kralı
Baldıran Kraliçesi
Gecesevası Tanrısı

WILDERWOOD

Kurt İçin Taht
İçin

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

